

Dokument nr. 15:3

(2009–2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 331 – 495

8. desember 2009 – 18. januar 2010

Dokument nr. 15:3

(2009–2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 331 – 495

8. desember 2009 – 18. januar 2010

Innhold

Spørsmål	Side
331. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. Innovasjon Norge, besvart av nærings- og handelsministeren	13
332. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. husleiereguleringsloven i Oslo, besvart av kommunal- og regionalministeren	14
333. Fra stortingsrepresentant Håkon Haugli, vedr. døping av barn til lesbisk par, besvart av fornyings- og kirkeministeren	15
334. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. pasientrettighetsloven, besvart av helse- og omsorgsministeren	16
335. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. overgrepssak i Nedre Romerike tingrett, besvart av justisministeren	17
336. Fra stortingsrepresentant Marianne Marthinsen, vedr. momsfrirket for Dagbladet sin søndagsutgave, besvart av finansministeren	18
337. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. investeringer i riksveinettet, besvart av samferdselsministeren	19
338. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. ein rusa person som døydde etter at han vart sett av bussen, besvart av samferdselsministeren	22
339. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. behandling av Skatteunndragelsesutvalgets innstilling i Stortinget, besvart av finansministeren	23
340. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. den såkalte "pizzaskatten", besvart av finansministeren	23
341. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. rutiner for bruk av tolk, besvart av helse- og omsorgsministeren	24
342. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. organisert kriminalitet, besvart av justisministeren	25
343. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. landbrukseiendommer, besvart av landbruks- og matministeren	26
344. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. billettsamarbeid mellom NSB og Timesekspressen, besvart av samferdselsministeren	28
345. Fra stortingsrepresentant Torstein Rudihagen, vedr. logopedtjenester, besvart av kunnskapsministeren	28
346. Fra stortingsrepresentant Laila Dävøy, vedr. psykisk helse, besvart av helse- og omsorgsministeren	29
347. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. bomveier, besvart av samferdselsministeren	31
348. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. høyhastighetstog, besvart av samferdselsministeren	31

	Side
349. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. ny godsterminal i trondheimsregionen, besvart av samferdselsministeren	32
350. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. nakkeskadede, besvart av justisministeren	33
351. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. vurderingssystemet i ungdomsskolen, besvart av kunnskapsministeren	33
352. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. behandling av søkere til radiokonsesjoner, besvart av kulturministeren	35
353. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. skatteskjerpelse for skip registrert i NIS, besvart av finansministeren	35
354. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. saksbehandling ved Nav, besvart av arbeidsministeren	37
355. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. redusert åpningstid ved lensmannskontoret i Våler i Solør, besvart av justisministeren	39
356. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. mammografiprogrammet, besvart av helse- og omsorgsministeren	40
357. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. midlertidige stillinger i helseforetakene, besvart av helse- og omsorgsministeren	41
358. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. tog tunnelen gjennom Oslo, besvart av samferdselsministeren	41
359. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Ofotbanen, besvart av samferdselsministeren	42
360. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. kildeskatt, besvart av finansministeren	43
361. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. fylkesvise vindkraftplaner, besvart av olje- og energiministeren	43
362. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. forventninger til Kårstø, besvart av olje- og energiministeren	44
363. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. EU-kontroll, besvart av samferdselsministeren	45
364. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. mannlige prostituerte, besvart av justisministeren	47
365. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. fiktive tap av tamrein i Finnmark som er drept eller skadet av rovvilt, besvart av miljø- og utviklingsministeren	48
366. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. anmeldelser for blind vold, besvart av justisministeren	48
367. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. dødsulykker på E-39, besvart av samferdselsministeren	49
368. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. nynorsk ved Haukeland Universitetssykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	50
369. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. innløsning av boliger, besvart av samferdselsministeren	51
370. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. særnorske CO ₂ -kostnader/restriksjoner/miljøavgifter, besvart av miljø- og utviklingsministeren	51

	Side
371. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. grensedragningen for kabling vs. luftspenn, besvart av olje- og energiministeren	52
372. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. bostøtteordningen, besvart av kommunal- og regionalministeren	53
373. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. Colosseumklinikken, besvart av helse- og omsorgsministeren	54
374. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. den såkalte "Fost-saken", besvart av forsvarsministeren	54
375. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Musken skole i bygda Musken, besvart av kunnskapsministeren	56
376. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. Øvre Anarjohka nasjonalpark, besvart av miljø- og utviklingsministeren	57
377. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. rusbehandling i tilknytning med psykiatrisenteret på Nordfjordeid, besvart av helse- og omsorgsministeren	58
378. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. kirkeasyl i Holmlia kirke, besvart av justisministeren	59
379. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. en avtale kalt "North Sea offshore grid initiativ", besvart av olje- og energiministeren	59
380. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. bioenergi og panelovner, besvart av olje- og energiministeren	60
381. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. beskyttelse mot ikke-ioniserende stråling (ICNIRP), besvart av helse- og omsorgsministeren	61
382. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. Hålogalandsbrua, besvart av samferdselsministeren	62
383. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. avtalebasert fysioterapitjeneste i 2010, besvart av helse- og omsorgsministeren ..	62
384. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. oppdeling av betalingen av avgifter, besvart av finansministeren	64
385. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. stiftelser og avgift, besvart av kulturministeren	65
386. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. Nav-reformen, besvart av arbeidsministeren	66
387. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. uventet død på sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	68
388. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. MS-senteret Hakadal AS, besvart av helse- og omsorgsministeren	68
389. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. TEA-systemet, besvart av samferdselsministeren	69
390. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. amalgamforgiftning, besvart av helse- og omsorgsministeren	70
391. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. innføring av moms 2010, besvart av finansministeren	71
392. Fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug, vedr. anonym retting av prøver for å rette opp skjevhetene i karaktersettingen, besvart av kunnskapsministeren	72
393. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. EUs forbud mot salg av selprodukter, besvart av utenriksministeren	74

	Side
394. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. intern undersøkelse i Nav, besvart av arbeidsministeren	75
395. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. feilinformasjonen til EU-kommisjonen om ny transportstrategi og biodiesel, besvart av samferdselsministeren	76
396. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. kjøreopplæring, besvart av samferdselsministeren	76
397. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. anke over sivile dommer, besvart av justisministeren	78
398. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. innsattes tilgang til internett, besvart av justisministeren	79
399. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. Ørskog-Fardal linjen, besvart av olje- og energiministeren	80
400. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. politibemanning i Dalaneregionen, besvart av justisministeren	80
401. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. byggestart for "Nye Hamar sykehus", besvart av helse- og omsorgsministeren	81
402. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. geoturisme, besvart av nærings- og handelsministeren	82
403. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. fradrag for treningstøy, besvart av finansministeren	84
404. Fra stortingsrepresentant Nikolai Astrup, vedr. dispensasjon fra bestemmelsene om byggeforbud i markaloven, besvart av miljø- og utviklingsministeren	86
405. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. kriminelle handlinger av barn som er under tilsyn fra barnevernet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	86
406. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. fylkesvegnettet, besvart av samferdselsministeren	87
407. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Mongstad, besvart av olje- og energiministeren	94
408. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Grønne sertifikater og teknologivalg, besvart av olje- og energiministeren ...	95
409. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. grundig gjennomgang av tolltariffen, besvart av finansministeren	95
410. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. tollregler for ambassader og konsulater, besvart av finansministeren	96
411. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. utkast til instruks om sikkerhetstjeneste i Forsvaret, besvart av forsvarsministeren	96
412. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. utkast til instruks om sikkerhetstjeneste i Forsvaret, besvart av forsvarsministeren	97
413. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. helsearbeid blant palestinere, besvart av utenriksministeren	98
414. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. avlytting av GSM-telefoner, besvart av samferdselsministeren	98
415. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. forskjellsbehandling fra JD, besvart av justisministeren	99
416. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. togtilbudet i Akershus, besvart av samferdselsministeren	101

	Side
417. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. svenskene bryter samarbeidet med Norge om etablering av en felles tollstasjon på E18, besvart av finansministeren	102
418. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. støttesystemet for uavhengige meieriselskap, besvart av landbruks- og matministeren	102
419. Fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug, vedr. fagskolene i Møre og Romsdal, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	103
420. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. flere idrettsprosjekter i Oslo og Akershus, besvart av miljø- og utviklingsministeren	104
421. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. fagskolene, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	105
422. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. ferjesamband i Hordaland, besvart av samferdselsministeren	106
423. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. heving av U-864, besvart av fiskeri- og kystministeren	107
424. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. Stad skipstunnel, besvart av fiskeri- og kystministeren	108
425. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. matavfall, besvart av helse- og omsorgsministeren	108
426. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. utenlandske fanger i norske fengsler generelle trygderettigheter, besvart av helse- og omsorgsministeren	110
427. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. osteoporose, besvart av helse- og omsorgsministeren	111
428. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. utenlandske fangers rett til folketrygden, besvart av arbeidsministeren	112
429. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. statusen for "Hjem i verdighet"-prosjektet for asylsøkere, besvart av justisministeren	113
430. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. utbygging av nye barnehageplasser, besvart av kunnskapsministeren	114
431. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. Norges Brannskole, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	116
432. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. inndragelse av hunder, besvart av justisministeren	116
433. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. budsjettet for domstolene, besvart av justisministeren	117
434. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. nye arealer i konsesjonsrunder, besvart av olje- og energiministeren	118
435. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. støtten til å bygge ut infrastruktur for naturgass, besvart av olje- og energiministeren	118
436. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. registrering av overtid for forskere ved universiteter og høyskoler, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	119
437. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. Radiumhospitalet som merkevarenavn, besvart av helse- og omsorgsministeren	120

	Side
438. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. tilgang til internett for bebuarar på kommunale sjukeheimar, aldersheimar og omsorgsbustader, besvart av helse- og omsorgsministeren	121
439. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. brannsikkerhet, besvart av justisministeren	122
440. Fra stortingsrepresentant Elizabeth Skogrand, vedr. politiregisterlov, besvart av justisministeren	123
441. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. motorferdsel i utmark, besvart av miljø- og utviklingsministeren	123
442. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. verdensarvstatus for Lofoten, besvart av miljø- og utviklingsministeren	124
443. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. fregatten KNM "Fridtjof Nansen", besvart av forsvarsministeren	124
444. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. kommunesammenslåing, besvart av kommunal- og regionalministeren	125
445. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. midtdelere i Agder, besvart av samferdselsministeren	126
446. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. reduksjon av elavgift, besvart av finansministeren	127
447. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. mobile gasskraftverk, besvart av olje- og energiministeren	128
448. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. psykiatrisk tvangsinnleggelse ved Helse Vest, Helseforetak Stavanger Universitetssykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	129
449. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. H1N1-pandemien, besvart av helse- og omsorgsministeren	129
450. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. legemiddelindustriens innflytelse over WHO i forbindelse med svineinfluensaen, besvart av helse- og omsorgsministeren	130
451. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. mini-istid, besvart av miljø- og utviklingsministeren	131
452. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. sjukefråveret i kommunal sektor, besvart av kommunal- og regionalministeren	131
453. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. E16 Bjørum-Skaret, besvart av miljø- og utviklingsministeren	132
454. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. barneprogrammet "Drømmehagen", besvart av kulturministeren	133
455. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. inneklime for norske skoleelever, besvart av helse- og omsorgsministeren	134
456. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. legemiddelet Tysabri, besvart av helse- og omsorgsministeren	135
457. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. siktelse mot Ringerike Sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	136
458. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. retur av irakere, besvart av justisministeren	137
459. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. rasteplasser langs norske veier, besvart av samferdselsministeren	138

	Side
460. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. lavutslippssoner, besvart av samferdselsministeren	139
461. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. rammer for kjøp og bruk av el-biler, besvart av finansministeren	139
462. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. grunneiere som føler seg dårlig behandlet av Statens vegvesen i forbindelse med utbygging av Åbykrysset på E18, besvart av samferdselsministeren	140
463. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. handlingsplanen for nordisk språksamarbeid, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	141
464. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. liberalisering av det norske spillmonopolet, besvart av kulturministeren	143
465. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. fiskefartøyer som slepebåter, besvart av nærings- og handelsministeren	144
466. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. en ulvestamme som overstiger målsetningen i rovviltforliket, besvart av miljø- og utviklingsministeren	144
467. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. fangetransport, besvart av justisministeren	145
468. Fra stortingsrepresentant Peter N. Myhre, vedr. utviklingshjelp fra Norge til Tanzania, besvart av miljø- og utviklingsministeren	146
469. Fra stortingsrepresentant Per-Kristian Foss, vedr. departementenes praktisering av dokumentinnsyn, besvart av statsministeren	148
470. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. pasientreiser og refusjonstid, besvart av helse- og omsorgsministeren	149
471. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. sykepenges, besvart av arbeidsministeren	150
472. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. nedleggelse av Olavsværn, besvart av forsvarsministeren	151
473. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. konsekvensutredning for havområdene utenfor Lofoten og Vesterålen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	151
474. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. kraftlinje mellom Sima og Samnanger, besvart av olje- og energiministeren	152
475. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. åpning av Flytoget for pendlere, besvart av samferdselsministeren	153
476. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. virkemidler som gjør landbruket mer attraktivt for de unge, besvart av landbruks- og matministeren	153
477. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. enhetlig ferjetilbud og fleksibel bruk av ferjer, besvart av samferdselsministeren	155
478. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. konsesjonsvilkårene for avtaler om drift av ferjesamband, besvart av samferdselsministeren	155
479. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. konflikt mellom departementet og politiets spesialenhet om lønns- og arbeidsvilkår, besvart av justisministeren	156
480. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. North Sea offshore grid initiativ, besvart av olje- og energiministeren	157

	Side
481. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. satsing på vindkraftutbygging, besvart av utenriksministeren	157
482. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. flykntingiltak i Norge, besvart av miljø- og utviklingsministeren	158
483. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. studenter som ikke har rett til sykepenger dersom de har deltidsjobb, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	159
484. Fra stortingsrepresentant Heikki Holmås, vedr. flykntinger, besvart av kommunal- og regionalministeren	160
485. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. ekstern evaluering av den norske pandemiberedskapen, besvart av helse- og omsorgsministeren	161
486. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. utbyggingen av E6 for strekningen Tingberg - Tretten, i Øyer kommune, besvart av samferdselsministeren	161
487. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. å styrke arbeidet med tilgjengeliggjøring og forskning av Henrik Ibsens liv og forfatterskap, besvart av kulturministeren	162
488. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. palliative enheter i sykehjem, besvart av helse- og omsorgsministeren	163
489. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. pasientreiser, besvart av helse- og omsorgsministeren	164
490. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. OCAS, besvart av forsvarsministeren	165
491. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. rett til tilbakebetalt moms på hjelpemidler, besvart av finansministeren	167
492. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. hurtigferjedriften på Tau-sambandet, besvart av samferdselsministeren	168
493. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. oppgradere triangelet Oslo S - Asker/Lillestrøm/Ski, besvart av samferdselsministeren	169
494. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. koble sammen sporkapasitet mellom Oslo S og Lysaker, besvart av samferdselsministeren	170
495. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. FNs antikorrupsjonsenhet, besvart av utenriksministeren	171

**Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte skriftlige spørsmål (331 – 495) for sesjonen 2009-2010:**

Partibetegnelser:

A *Det norske Arbeiderparti*

FrP *Fremskrittspartiet*

H *Høyre*

KrF *Kristelig Folkeparti*

SP *Senterpartiet*

SV *Sosialistisk Venstreparti*

V *Venstre*

Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	335, 432, 433, 475
Aspaker, Elisabeth (H)	351
Astrup, Nikolai (H)	404
Bekkevold, Geir Jørgen (KrF)	458
Bredvold, Per Roar (FrP)	355, 401, 476
Dahl, André Oktay (H)	364, 366, 397, 398, 439, 479
Dåvøy, Laila (KrF)	346, 387, 388, 450, 457, 485
Eide, Rigmor Andersen (KrF)	421
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	374, 389
Eriksson, Robert (FrP)	354
Flåtten, Svein (H)	343, 415, 443
Foss, Per-Kristian (H)	469
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	347, 350, 376
Giltun, Vigdis (FrP)	373, 470, 471
Godskesen, Ingebjørg (FrP)	445, 461
Grande, Trine Skei (V)	332, 396, 482, 483
Grimstad, Oskar Jarle (FrP)	441, 442, 447, 481
Gundersen, Gunnar (H)	339, 340, 391, 403, 466, 467
Gåsvatn, Jon Jæger (FrP)	341, 383, 390, 455, 456, 488
Hagesæter, Gjermund (FrP)	438, 444, 451, 452
Halleraker, Øyvind (H)	478
Hanekamhaug, Mette (FrP)	392, 419
Hareide, Knut Arild (KrF)	338, 395, 416, 460
Haugli, Håkon (A)	333
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	417, 425
Hoksrud, Bård (FrP)	348, 363, 369, 405, 406, 414, 462
Holmås, Heikki (SV)	484
Horne, Solveig (FrP)	430
Høie, Bent (H)	356, 426, 427
Høybråten, Dagfinn (KrF)	372, 386, 489, 492
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	428
Kjos, Kari Kjønnaas (FrP)	334, 448, 449
Knudsen, Ulf Erik (FrP)	429
Kristiansen, Ivar (H)	359, 375, 393, 472, 473
Leirstein, Ulf (FrP)	385
Lien, Tord (FrP)	349, 399, 436
Lødemel, Bjørn (H)	474
Marthinsen, Marianne (A)	336
Meling, Siri A. (H)	400
Michaelsen, Åse (FrP)	367
Myhre, Peter N. (FrP)	468

Nesvik, Harald T. (FrP)	465
Nørve, Elisabeth Røbbeck (H)	402
Olsen, Per Arne (FrP)	437
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	491
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	394
Rudihagen, Torstein (A)	345
Rytman, Jørund (FrP)	331, 409, 410
Sanner, Jan Tore (H)	490
Schou, Ingjerd (H)	344
Sjøli, Sonja Irene (H)	357
Skogrand, Elizabeth (H)	440
Skumsvoll, Henning (FrP)	379, 380, 480
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	361, 362, 370, 371, 407, 408, 434, 435, 446
Sortevik, Arne (FrP)	337, 368, 422, 423, 477
Starheim, Åge (FrP)	353, 377, 424
Svendsen, Kenneth (FrP)	384, 459
Syversen, Hans Olav (KrF)	378, 413, 420
Søreide, Ine M. Eriksen (H)	412, 411
Tenden, Borghild (V)	358, 381, 453, 493, 494
Thommessen, Olemic (H)	463, 487, 486
Thomsen, Ib (FrP)	454, 464
Trældal, Torgeir (FrP)	365, 382, 418, 431
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	360
Vaksdal, Øyvind (FrP)	352
Werp, Anders B. (H)	342
Woldseth, Karin S. (FrP)	495

Dokument nr. 15:3

(2009–2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 331

Innlevert 8. desember 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 16. desember 2009 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Mener ministeren at Innovasjon Norge, med det formål bedriften har om å yre strategisk og finansiell bistand til innovasjonsbedrifter, skal være den som går først i rekken av å stanse bedrifter gjennom konkurs, og dersom statsråden er av den oppfatning at Innovasjon Norge ikke bør vise mer "konkursiver" enn andre kreditorer, vil ministeren rette en henstilling til Innovasjon Norge om å være litt mer tilbakeholdne i denne type saker?»

BEGRUNNELSE:

Innovasjon Norge låner ut penger til innovative bedrifter. Det hender at noen av disse bedriftene av forskjellige årsaker utvikler seg noe annerledes enn det eiere og ledelse, og Innovasjon Norge, hadde forestilt seg, og at det gitte lån dermed havner i mislighold. Spesielt det siste året som har vært preget av global finanskriser har dette vært gjeldene. For flere slike bedrifter vil det da ofte være mulig med en restrukturering og reetablering av god og lønnsom virksomhet fremover. Ofte med gode råd og veiledning fra Innovasjon Norge. Undertegnede har blitt gjort kjent med et slikt tilfelle der både eier, daglig ledelse, kreditorer og andre involverte tror på bedriften og er villig til å gi bedriften den tid den behøver for å komme over sine vansker. Eiere har skutt inn ny vesentlig kapital for å få til dette, og kreditorer har trådt støttende til. Den eneste som ikke har ønsket noen form for løsning og som faktisk begjærer en umiddelbar konkurs, er Innovasjon Norge. Og dette på tross av at Innovasjon Norge har pant foran alle andre kreditorer og i tillegg er tilbudt ekstra sikkerhet. Det

prinsipielle i dette er derfor om ministeren mener at innovasjon Norge, skal være den som går først i rekken av å stanse slike bedrifter gjennom konkurs, i de tilfeller der både eiere, daglig ledelse og alle andre kreditorer har tro på bedriften og dens mulighet fremover, og der Innovasjon Norge er generelt bedre sikret enn de fleste andre kreditorer.

Svar:

Innovasjon Norge har to låneordninger – lavrisikolåneordningen og innovasjonslåneordningen. Lavrisikolånene skal ordinært sikres med pant i fast eiendom og/eller leierett med driftsbehør. Ordningen drives på forretningsmessig grunnlag, og staten tar derfor utbytte av ordningen. Med den innretningen ordningen har, har det ikke vært nødvendig å notifisere den til EFTAs overvåkningsorgan (ESA).

Innovasjonslånene kan gis som ansvarlige lån, gjeldsbrevslån og pantelån. Disse lånene kan også gis som betingede lån med anledning til å ettergi det helt eller delvis. Siden ordningen ikke er selvfinansierende er den notifisert til ESA, og det bevilges midler til tapsavsetninger over kap. 2421, post 50. Ordningen kan slik ta betydelig større risiko enn lavrisiko-låneordningen.

Innovasjon Norges lån er som oftest sikret ved pant. Får lånekunder problemer med å betjene lånet, er Innovasjon Norge opptatt av å finne en løsning med kunden. Går saken til inndrivelse blir kravet forsøkt inndrevet gjennom tvangssalg eller annen realisasjon av pantet. Dersom dette ikke fører frem vurderes andre alternativer. Et av alternativene vil da være konkursbegjæring. Innovasjon Norge har imidlertid

en restriktiv holdning til dette. Det kan i denne sammenheng nevnes at Innovasjon Norge har nær 25 000 løpende lån, og har i løpet av årene 2007 til 2009 sendt til sammen kun tre konkursbegjæringer.

I saker hvor det er mislighold legges det generelt

til grunn at Innovasjon Norge skal opptre på lik linje med andre kreditorer. Dette gir et ryddig løp kreditorerne i mellom og sikrer at Innovasjon Norge som kreditor blir behandlet på lik linje med andre kreditorer, og kan ivareta sine interesser som lånegiver.

SPØRSMÅL NR. 332

Innlevert 8. desember 2009 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 15. desember 2009 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hva er begrunnelsen for at statsråden velger å overprøve en samlet helse- og sosialkomite i Oslo bystyre og heller insisterer på å gjennomføre oppheving av husleiereguleringsloven fra 1.1.2010 med det resultat av at flere av Oslos beboere i verste fall kan bli husløse fra nyttår som følge av manglende regelverk for husleietilskudd?»

BEGRUNNELSE:

Husleiereguleringsloven som ble innført i 1915 ble i 1999 vedtatt opphevet over en tiårsperiode, slik at den skulle forsvinne fra januar 2010 og slik at beboerne som ble berørt av lovendringen fikk rimelig tid til å forberede seg på konsekvensene av denne.

Bare i Oslo er det 3500 husleieregulerte boliger som etter lovendringen vil få en betydelig høyere husleie. Et ikke uvanlig eksempel er at en husleie som i dag er på kr. 8000 pr. mnd øker til kr. 14000 pr mnd fra 1.1.2010. Et flertall av dem som bor i disse boligene er eldre og aleneboende, og for å bistå disse har Kommunaldepartementet og Byrådet utarbeidet et forslag til en midlertidig forskrift om husleietilskudd, som beboerne kan søke om å få. Denne forskriften er imidlertid fortsatt ikke vedtatt, og det er bare tre uker igjen til lovendringen skal tre i kraft og det hersker usikkerhet om hvilke av dagens beboere som vil være kvalifisert til å få støtte og som fortsatt har økonomisk mulighet til å bli boende i sin nåværende bolig.

På denne bakgrunn har en samlet helse- og sosialkomite (bestående av representanter fra samtlige partier) i Oslo bystyre bedt om at den endelige opphevingen av husleiereguleringsloven utsettes et halvt år, slik at de berørte beboerne får en rimelig tid til å vite om de faller inn under ordningen om husleietilskudd eller ikke.

Dette syn støttes også av leder av Stortingets

kommunal- og forvaltningskomite, Heikki Holmås fra regjeringspartiet SV, skriver bl.a. følgende på sin egen blogg 30. oktober i år:

"Vår Regjering har tatt initiativ overfor Oslo kommune om å få på plass en støtteordning som hjelper en god del av de som sliter, men ordningen er ikke klar før i desember. Det er utrolig fortvilende for alle de som ikke vet om de har råd til å bli boende og som ikke får vite husleien før 1. desember. Derfor mener jeg at det ville være riktig å utsette opphevingen av husleiereguleringsloven og pålegge huseierne som nå setter opp loven en meldeplikt til det offentlige, slik at alle de som har behov for hjelp får det."

I følge Aften 8. desember i år fastslår statssekretær Hege Solbakken i kommunal- og regionaldepartementet imidlertid at det er uaktuelt å utsette avviklingen slik et samlet bystyre i Oslo har bedt om - og slik Heikki Holmås tar til orde for, selv om hun erkjenner at forskriften skulle vært på plass tidligere.

Svar:

I 1999 vedtok et bredt sammensatt stortingsflertall at husleiereguleringsloven skulle avvikles. Avviklingen skulle skje gradvis over en ti års periode fra 1. januar 2000. Ved kommende årsskifte oppheves derfor reguleringen. Til tross for en gradvis husleieøkning i denne perioden vil noen oppleve en forholdsvis stor økning i husleien etter nyttår. En slik utvikling forutså Stortinget da det vedtok avviklingen i 1999, jf. Innst. O. nr. 43 (1998–99) side 13 flg.

I 2007 gjennomførte NIBR på oppdrag fra Kommunal- og regionaldepartementet en kartlegging av leieforhold som omfattes av husleiereguleringslovens kap. II. Basert på tilgjengelige datakilder, samt spørreundersøkelser til leietakere og utleiere anslo NIBR at det fortsatt var om lag 3 500 regulerte leieforhold i Oslo. NIBR pekte imidlertid på at det var stor usikkerhet knyttet til dette estimatet. Mye kan

tyde på at dette anslaget var for høyt. Frem til nå har drøyt 360 personer vært i kontakt med Oslo kommune og varslet at de vil ha behov for hjelp. Vi anslår derfor at tallet nå er langt lavere enn det som NIBR – rapporten anslår. Mange leietakere i slike leieforhold har trolig allerede valgt å tilpasse seg til Stortingets vedtak.

For å sikre at leietakere over 67 år og leietakere med lang botid kan fortsette å bo i sine boliger også etter at loven avvikles, innføres det et nytt husleietilskudd fra kommende årsskifte. Forskriften som regulerer ordningen er enda ikke vedtatt. Den viktigste årsaken til dette er at man i arbeidet med å etablere tilskuddet har vært avhengig av å følge den ordinære budsjettprosessen i både stat og kommune. De viktigste forhold knyttet til det nye tilskuddet har derimot vært kjent siden juni. Det var da klart hvem av dagens beboere som var kvalifisert til å få støtte. Det var også klart hva tilskuddet ville utgjøre for den enkelte

støtteberettigede. Det har blitt foretatt endringer på senere tidspunkt, men disse endringene har kun vært forbedringer av ordningen.

Oslo kommune har ved flere anledninger garantert meg at alle som er berettiget støtte skal få søknaden sin behandlet raskt. Alle som har sendt inn fullstendig søknad til Oslo kommune innen 23.12.2009 vil få utbetalt tilskudd innen nyttår. Søknader som kommer inn etter dette vil bli behandlet fortløpende. For de som på et senere tidspunkt blir klar over at de er berettiget støtte vil det være mulig å få etterbetalt støtte fra 1. januar 2010. Det vil være mulig å komme inn under ordningen i hele fem års perioden. Oslo kommune har også forsikret meg om at alle skal sikres et botilbud.

På bakgrunn av ovennevnte momenter ser jeg ikke grunn til å foreslå utsettelse av Stortingets vedtak om å oppheve reguleringen 1. januar 2010.

SPØRSMÅL NR. 333

Innlevert 8. desember 2009 av stortingsrepresentant Håkon Haugli

Besvart 16. desember 2009 av fornyings- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«En prest i Borgund kyrkje i Ålesund nektet nylig å døpe barnet til et lesbisk par.

Har prester i Den norske kirke rett til å diskriminere barn på bakgrunn av at de ikke liker foreldrenes livsførsel?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Sunnmørsposten tok foreldrene kontakt med kirkekontoret to måneder før dåpen, men fikk først noen dager før seremonien vite at barnet ville bli døpt. De ble fortalt at saken hadde vært drøftet på biskopnivå, og at det lenge hadde vært uklart om det ble noen dåp og hvem som i så fall skulle utføre dåpshandlingen. Det ble til slutt bestemt at prostene skulle døpe barnet, siden den lokale presten hadde motforestillinger. Presten begrunner sitt syn med at han

"har et syn som er 2000 år gammelt, som bunner i Guds ord".

Foreldrene opplevde situasjonen som sår:

"Da vi gikk ned kirkegulvet kjente vi på at «her får dere gå, fordi vi gir dere lov», ikke på grunn av barnet", uttaler de til avisen.

Den aktuelle prestens praksis strider med målsettingene om en åpen og inkluderende folkekirke og fremstår som rettsstridig diskriminering.

Svar:

Jeg har etter at saken ble kjent i media tatt kontakt med Møre biskop og bedt om en redegjørelse om denne saken.

Biskop Ingeborg Midttømme opplyser om at hun den 6. november 2009 ble kontaktet av en pensjonist og vikarprest i Ålesund om at han fant det vanskelig å forrette dåp i Borgund kyrkje 22. november fordi barnet hadde en mor og en medmor. Biskopen ba da presten ta kontakt med prostene for at de sammen skulle finne en løsning på saken. Den 11. november 2009 orienterte prostene biskopen om at han ville forrette ved den aktuelle gudstjenesten. Barnet ble døpt som planlagt den 22. november 2009. I prostemøte den 24. november har biskopen gitt samtlige proster veiledning om at ingen barn skal nektes Guds nåde, dvs. at ingen barn skal nektes dåp. Hun opplyser om at alle prostene er enig i dette. Biskopen uttrykker videre at den enkelte prest må få frihet til å utføre eller ikke utføre kirkelige handlinger ut fra sin teologiske overbevisning, og at det er prostenes ansvar å legge

til rette for at det kan skje. Biskopen har forsikret om at det aldri var spørsmål om barnet skulle bli døpt eller ikke, men at det kun var et spørsmål om hvilken prest som skulle holde gudstjenesten og foreta dåpen den aktuelle søndagen.

I det aktuelle tilfellet var det en pensjonert prest som fra tid til annen brukes som vikar, som i utgangspunktet skulle forrette gudstjenesten denne søndagen, og ikke menighetens faste prest. Løsningen man fant var ikke å pålegge den pensjonerte presten å foreta dåpen, men at prosten i stedet forrettet ved gudstjenesten og dåpen.

Det er ikke fastsatt særlige regler om enkeltprestens reservasjonsrett i forbindelse med dåp. Det er også vanskelig – og antakelig også uheldig – om staten skulle regulere hvordan trossamfunn skal håndtere slike spørsmål.

Den norske kirke forventer at alle barn som hører inn under kirken bringes til dåp. I samsvar med dette fremhever biskopen at ingen barn skal nektes dåp. Kirkens holdning på dette punkt er klar, og det er et syn jeg støtter.

SPØRSMÅL NR. 334

Innlevert 8. desember 2009 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 16. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Undertegnede har mottatt et brev fra en pasient hvor vedkommende blir gitt beskjed om at hun får time til behandling i oktober selv om hun i henhold til pasientrettighetsloven skulle hatt behandling senest i april. Dette er slik undertegnede ser det svært uheldig.

Kan statsråden redegjøre for hvorvidt pasientenes rettigheter knyttet til tidsfrist for behandling er reel, og videre, hvilke rettigheter pasienter har i slike situasjoner?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har mottatt et brev fra en pasient, hvor vedkommende blir gitt beskjed om at hun får time til behandling i oktober, selv om hun i henhold til pasientrettighetsloven skulle hatt behandling senest i april. Dette er slik undertegnede ser det svært uheldig.

Jeg siterer fra brevet:

"Din henvisning er vurdert av overlege/professor NN ved Akershus universitetssykehus. Vi vurderer din helsetilstand slik at helsehjelpen skal starte senest 08.04.09. Etter lov om pasientrettigheter har du rett til nødvendig helsehjelp innen denne dato. Du har fått time tirsdag 20.10.09."

Dette er slik undertegnede ser det, en relativt stor selvmotsigelse, og et tydelig bevis på brudd knyttet til pasientrettighetsloven.

Det bes derfor om statsrådens redegjørelse knyt-

tet til denne spesifikke saken, som dessverre er langt fra enestående i det norske helsevesenet.

Svar:

Etter pasientrettighetsloven § 2-2 skal det vurderes om en pasient som henvises til sykehus m.m. har slik rett til nødvendig helsehjelp i spesialisthelsetjenesten som omhandlet i lovens § 2-1. Dersom pasienten har slik rett skal det fastsettes en frist for når faglig forsvarlighet krever at pasienten senest skal få helsehjelpen. Pasienter som har en slik rettighet skal underrettes om dette og om fristen. I underretningen skal pasienten også gis opplysning om klageadgang, klagefrist og fremgangsmåten ved klage.

Dersom den nødvendige helsehjelpen ikke er mottatt innen utløpet av den fastsatte fristen, har pasienten rett til å motta nødvendig helsehjelp uten opphold, om nødvendig fra privat tjenesteyter eller tjenesteyter i utlandet. Ved fristbrudd kan pasienten ta kontakt med HELFO Pasientformidling som vil skaffe et tilbud hos offentlig eller privat tjenesteyter i Norge eller i utlandet.

Jeg ber om forståelse for at jeg ikke kan redegjøre for denne konkrete saken. I spørsmålet siteres kun en del av brevet fra sykehuset, men slik sitatet fremstår, er jeg enig i at det kan virke selvmotsigende. Det kan imidlertid ikke utelukkes at det foreligger en feilskrift eller misforståelse. En henvendelse til sykehuset vil kunne oppklare om dette er tilfelle. Det burde uansett vært informert om muligheten pasienten ved fristbrudd har til å anmode HELFO Pasientformid-

ling om å skaffe et tilbud om den nødvendige helsehjelpen uten opphold, jf. prioriteringsforskriften § 5.

Generelt kan jeg si at det dessverre forekommer

fristbrudd i en del tilfeller, og at det naturligvis er et mål å unngå dette.

SPØRSMÅL NR. 335

Innlevert 8. desember 2009 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 14. desember 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Ifølge Romerikes Blad har en person tiltalt for overgrep mot seks jenter fått utsatt hovedforhandlingen av Nedre Romerike tingrett fordi han hadde bestilt 6 ukers ferie til Thailand på det tidspunkt saken skulle opp til behandling. Barnas foreldre reagerer kraftig på at retten kan utsette en sak på et slikt grunnlag og sier at dette medfører en ytterligere belastning i saken.

Mener statsråden at Nedre Romerike tingrett har utvist et godt skjønns ved å utsette en så alvorlig sak på et slikt grunnlag?»

Svar:

Regjeringen har gjennomført en rekke lovendringer for å styrke fornærmedes rolle i straffeprosessen. Dette er ikke minst gjort ut fra en forståelse av at måten en straffesak behandles på, kan ha følelsesmessig, symbolsk, praktisk og rettslig betydning for de som har blitt berørt av straffbare forhold. Styrkede rettigheter for fornærmede bidrar til å gjøre prosessen betryggende, tillitvekkende og hensynsfull overfor parter, vitner og andre impliserte.

Erfaringsmessig utgjør det en belastning for alle involverte i en straffesak dersom saksbehandlingen trekker ut i tid. Straffeprosessloven fastsetter følgelig at når retten mottar en tiltalebeslutning fra påtalemyndigheten, skal tid og sted for hovedforhandling både fastsettes og avholdes så snart som mulig.

Dersom tiltalte er under 18 år, skal hovedforhandling være påbegynt innen seks uker etter at saken kom inn til tingretten.

Justisdepartementet utredet spørsmålet om en tilsvarende frist for berømmelse burde gjelde også når fornærmede var under 18 år i Ot.prp.nr.11 (2007-2008). Flere høringsinstanser motsatte seg innføringen av nye frister, blant annet fordi en slik regel ville være svært ressurskrevende. Departementet la også vekt på at i et stort antall saker der fornærmede var under 18 år, ville fornærmede være avhørt ved dom-

meravhør, og derved i en posisjon der man ikke skal forklare seg under hovedforhandlingen. Jeg har forstått at dette er situasjonen i den aktuelle sak.

Det ble imidlertid understreket at saker med fornærmede under 18 år måtte gis prioritet innen gjeldende regelverk. Departementet understreket at man ikke utelukket en ny vurdering av spørsmålet om å innføre frister dersom saksbehandlingstiden skulle vise seg ikke å være tilfredsstillende.

Stortingsflertallet sluttet seg senere til departementets syn da de aktuelle lovforslag ble behandlet.

Hovedforhandlinger berammes regelmessig av retten uten noen forutgående undersøkelse av hvorvidt tidspunktet passer for den tiltalte. Det vil derfor oppstå tilfeller der utsettelse må foretas grunnet tiltaltes forhold. I alvorlige straffesaker skjerpes kravene til begrunnelse i slike tilfeller.

Jeg forutsetter at den relativt grundige faktaredegjørelsen i Romerikes Blad er korrekt. Det fremgår der at den aktuelle straffesaken ble berammet umiddelbart etter at den svært alvorlige tiltalebeslutningen ble mottatt i tingretten. Tiltalte fremmet deretter søknad om utsettelse kort tid etter at han ble gjort kjent med berømmelsestidspunktet.

Det er ikke gitt utdypende opplysninger om begrunnelsen for søknaden om utsettelse, selv om det er antydning at det ikke dreier seg om en ren feriereise.

Umiddelbart kan man stille seg spørsmål rundt omfanget av tiltaltes egen undersøkelsesplikt. Det er ikke urimelig å kreve at en person under etterforskning for alvorlige straffbare forhold bør avklare langvarige reiseplaner med myndighetene før bestilling.

Jeg noterer at sorenskriveren beklager utsettelsen ut fra en forståelse av de fornærmedes interesse av å få saken opp innen rimelig tid. Ny hovedforhandling skal nå være berammet til 8.februar 2010.

Det tilligger ikke meg å overprøve den vurdering domstolen har foretatt. Jeg utelukker ikke at søknaden om utsettelse har inneholdt så godt dokumenterte opplysninger av så tungtveiende art at en utsettelse

av hovedforhandlingen kan forsvares. Jeg forutsetter at spørsmålet om mulig unndragelsesfare i forkant er avklart med påtalemyndigheten. Jeg forutsetter videre at man i totalvurderingen har lagt betydelig vekt på den reaksjon begrunnelsen for utsettelsen naturlig vil forårsake hos de fornærmede og deres pårørende. At en hvilken som helst straffesak utsettes grunnet tiltaltes feriefravær utfordrer med rette den alminnelige

rettsfølelse. Når en straffesak der tiltalen beskriver seksuelle overgrep rettet mot barn som tiltalte til dels bodde sammen med, utsettes grunnet tiltaltes langvarige reise til Thailand, er vi i kjernen av de forhold jeg beskrev innledningsvis. Man må forvente at opplysningene er egnet til å skape sterkt ubehagelige følelsesmessige reaksjoner for ofre og pårørende, som de så langt det er mulig bør bli spart for.

SPØRSMÅL NR. 336

Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Marianne Marthinsen

Besvart 15. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vil finansministeren og Regjeringen vurdere moms fritaket for Dagbladet sin søndagsutgave i forbindelse med avisens omlegging fra avis til ukentlig søndagsmagasin?»

BEGRUNNELSE:

Det er i dag sånn at aviser er fritatt fra moms, mens ukeblader betaler moms. Dette har bl.a. en demokratisk nyhetsbegrunnelse. Dagbladet som forøvrig var landets første medium med nyhetsavis på søndager vil fra om med søndag 6. desember komme som ukentlig magasin i stedet for som nyhetsavis. I forbindelse med dette kan det derfor diskuteres om det er riktig å opprettholde moms fritaket for avisen sin utgivelse på søndager.

Svar:

Merverdiavgiftsfritaket for aviser framgår av merverdiavgiftsloven § 16 første ledd nr. 7. Det skal ikke betales avgift i siste omsetningsledd av aviser

som utkommer regelmessig med minst ett nummer ukentlig. Fritaket, som ble innført samtidig med merverdiavgiftsloven i 1969, er begrunnet med at det ble ansett for uheldig å avgiftsbelegge det trykte ord i et så lite språksamfunn som det norske.

Også en avis som (bare) kommer ut en gang i uken vil falle innunder avgiftsfritaket. Spørsmålet om den konkrete publikasjonen – den nye søndagsutgaven av Dagbladet – skal anses som en avis i lovens forstand, er imidlertid et konkret rettsanvendelses-spørsmål. Som normalt i denne type saker, vil dette spørsmålet i første rekke måtte besvares av det stedlige skattekontoret. Den nye publikasjonens avgiftsmessige status vil bero på faktagrunnlaget, og dette er det skattekontoret som står nærmest til å bedømme.

Spørsmålet om en publikasjon skal anses som en avis har for øvrig vært vurdert av avgiftsmyndighetene ved flere anledninger. Oslo fylkesskattekontor (nå Skatt øst) foretok for eksempel en omfattende gjennomgang av avisfritaket i sitt brev 26. november 2003 til Se og Hør Forlaget AS.

SPØRSMÅL NR. 337**Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Jeg viser til svar på spørsmål nr. 257 for 2009-2010 angående gjennomførte investeringer i riksveinettet de siste 20 årene i Oslo, Bergen, Stavanger og Trondheim.

Kan statsråden i tabellform supplere med opplysninger om finansierings- og innkrevingskostnader betalt av bilistene gjennom bompenger, bruken av bompenger fordelt på veitiltak, g/s, miljøtiltak og kollektivtiltak samt også presisering av hvilke årskroner som nyttes i svarene?»

Svar:

Jeg vil vise til at det i spørsmålet bes om å få presentert opplysninger både om prosjekter der bompengeneinnkrevingen er avsluttet og om prosjekter som har bompengeneinnkreving i dag. Spørsmålet har dessuten stor detaljeringsgrad. Innhenting av de opplysningene som etterspørres, er et relativt omfattende og ressurskrevende arbeid.

Det er derfor ikke mulig å framskaffe opplysninger innen de frister som gjelder for spørsmål til skriftlig besvarelse. Jeg vil komme tilbake til Stortinget på et seinere tidspunkt med så fullstendige opplysninger som mulig innen rammene for rimelig ressursbruk.

Tilleggssvar 19. mars 2010:

Oppfølging av spørsmål nr. 257 og 337 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Arne Sortevik til samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa.

Jeg viser til mitt svarbrev av 8. desember 2009 på spørsmål nr. 257 til skriftlig besvarelse og mitt svarbrev av 8. januar 2010 på spørsmål nr. 337 til skriftlig besvarelse. Jeg viser også til mitt svar på spørsmål nr. 5 i muntlig spørretime 10. mars 2010. Jeg har i forbindelse med mitt svar på spørsmål nr. 337 til skriftlig besvarelse og i spørretimen 10. mars 2010 uttalt at jeg vil komme tilbake med mer utfyllende informasjon.

I det etterfølgende er det gitt tabellariske oversikter over fordelingen av statlige midler og bompenger innenfor Oslopakke 1,2 og 3, Nord-Jærenpakken, dagens bompengordning for Bergen og Trondheimpakken. Som omtalt i mitt svar på spørsmål nr. 337, blir det bedt om svært detaljerte opplysninger innenfor et langt tidsrom. Samferdselsdepartementet har ikke stilt krav til Statens vegvesen om å utarbeide slike oversikter over bruken av midlene innenfor de ulike bompengepakken. Det er derfor knyttet noe usikkerhet til de rekonstruerte opplysningene. Samtlige beløp er omregnet til 2009-prisnivå.

Vedlagt følger også en oversikt over bompengeselskapenes drifts- og finansieringskostnader.

Oslopakkene 1,2 og 3

	Mill. 2009-kr	
	1988-2009	
	Statlige midler	Bompenger
Store prosjekter	9 100	10 540
Mindre utbedringer	80	120
Gang- og sykkelveger	810	590
Trafikksikkerhetstiltak	230	120
Miljø- og servicetiltak	150	160
Kollektivtrafikktiltak	3 200	5 550
Planlegging	380	960
Grunnerverv mm	10	50
Bomstasjoner/innkrevingsutstyr	0	470
Drift av kollektivtransport	0	480
Sum investeringer	13 960	18 560

Avviket i forhold til oppgitte beløp for bompenger i svaret på spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 257 skyldes i hovedsak følgende forhold:

- Investeringer i bomstasjoner/innkrevingsutstyr var ikke tatt med i svaret på spørsmål nr. 257.
- Bompenger til drift av kollektivtransport var ikke tatt med i svaret på spørsmål nr. 257.
- I finansieringen av E18 Bjørvikaprojektet inngår 150 mill. kr i inntekter fra salg av eiendommer. Dette beløpet var feilaktig tatt med som bompenger i svaret på spørsmål nr. 257.

Nord-Jærenpakken

	Mill. 2009-kr	
	1998-2009	
	Statlige midler	Bompenger
Store prosjekter	620	720
Gang- og sykkelveger	90	70
Trafikksikkerhetstiltak	100	80
Miljø- og servicetiltak	100	70
Kollektivtrafikktiltak	190	170
Planlegging	10	70
Grunnerverv mm		20
Bomstasjoner/innkrevingsutstyr		110
Sum investeringer	1 110	1 310

I tillegg kommer, som omtalt i svar på spørsmål nr. 257, om lag 400 mill. kr i lokale tilskudd som ikke er spesifisert.

Bergensprogrammet

	Mill. 2009-kr	
	2002-2009	
	Stadige midler	Bompenger
Store prosjekter	660	1 320
Mindre utbedringer	10	100
Gang- og sykkelveger	130	200
Trafikksikkerhetstiltak	190	350
Miljø- og servicetiltak	90	40
Kollektivtrafikktiltak	280	2 090
Planlegging	140	100
Sum investeringer	1 500	4 200

I tillegg kommer, som omtalt i svar på spørsmål nr. 257, om lag 100 mill. kr i lokale tilskudd som ikke er spesifisert Bompenger til bomstasjoner/innkrevingsutstyr inngår i bompengeselskapets driftskostnader.

I arbeidet med det planlagte framlegget for Stortinget om videreføring av bompengordningen i Ber-

Oppfølging av svar på spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 337

Oslopakke 1,2 og 3

År	Driftskostnader		Netto finanskostnader	
	mill kr	mill 2009-kr	mill kr	mill 2009-kr
1990	74,8	112,3	204,2	306,4
1991	64,6	93,7	197,9	287,1
1992	72,5	102,7	184,8	261,9
1993	74,1	102,7	149,9	207,8
1994	71,9	98,3	102,6	140,3
1995	70,8	94,4	100,8	134,4
1996	73,1	96,3	83,0	109,4
1997	75,4	96,9	64,7	83,0
1998	73,7	92,5	78,1	98,0
1999	81,0	99,5	110,3	135,4
2000	82,2	97,9	96,0	114,3
2001	95,5	110,4	93,8	108,4
2002	102,2	116,6	70,3	80,2
2003	109,8	122,3	49,1	54,7
2004	111,0	123,1	19,2	21,3
2005	125,4	136,8	1,7	1,9
2006	134,1	143,1	-0,8	-0,8
2007	144,1	152,7	-4,2	-4,5
2008	184,4	188,3	-5,5	-5,7

gen, har Statens vegvesen foretatt en ny gjennomgang av investeringene i Bergensprogrammet så langt. Dette har ført til mindre avvik i forhold til oppgitte beløp i svaret på spørsmål nr. 257.

Trondheimsapakken

	Mill. 2009-kr		
	1989-2009		
	Statlige midler	For-skudd	Bompenger
Store prosjekter	1 230	200	1 040
Gang- og sykkelveger og trafikksikkerhetstiltak	240		140
Miljø- og servicetiltak	130		70
Kollektivtrafikktiltak	180		70
Planlegging	100		170
Bomstasjoner/innkrevingsutstyr			220
Sum investeringer	1 880	200	1 710

Avviket i forhold til oppgitt beløp i svaret på spørsmål nr. 257 skyldes at i dette svaret var E6 Nidelv bru - Grilstad feilaktig tatt med som et prosjekt innenfor Trondheimsapakken.

Nord-Jæren pakken

År	Driftskostnader		Netto finanskostnader	
	mill kr	mill 2009-kr	mill kr	mill 2009-kr
2000	0,9	1,1	1,3	1,6
2001	11,9	13,8	2,0	2,3
2002	21,3	24,3	-0,7	-0,8
2003	21,4	23,9	-1,4	-1,6
2004	23,2	25,7	-1,3	-1,4
2005	27,6	30,2	-3,9	-4,2
2006	27,0	28,8	-8,2	-8,8
2007	29,2	31,0	-9,8	-10,3
2008	32,6	33,3	-6,7	-6,8

Bergensprogrammet

År	Driftskostnader		Netto finanskostnader	
	mill kr	mill 2009-kr	mill kr	mill 2009-kr
2002	29,4	33,5	-17,9	-20,4
2003	30,7	34,2	-9,4	-10,4
2004	36,6	40,6	-2,7	-3,0
2005	25,7	28,0	-3,0	-3,3
2006	28,1	30,0	-4,4	-4,7
2007	34,8	36,8	-7,5	-8,0
2008	46,8	47,7	110,3	112,5

Trondheims pakken

År	Driftskostnader		Netto finanskostnader	
	mill kr	mill 2009-kr	mill kr	mill 2009-kr
1990	0,0	0,0	0,0	0,0
1991	5,5	7,9	5,1	7,4
1992	7,2	10,2	51,0	72,4
1993	7,2	10,0	36,7	50,8
1994	6,9	9,5	28,0	38,3
1995	8,0	10,7	24,2	32,3
1996	7,2	9,5	23,2	30,6
1997	10,1	13,0	25,9	33,2
1998	12,4	15,5	25,2	31,6
1999	14,0	17,2	23,3	28,6
2000	15,3	18,2	21,6	25,7
2001	16,2	18,7	16,6	19,2
2002	17,1	19,5	7,9	9,0
2003	18,2	20,2	4,8	5,3
2004	20,6	22,8	2,4	2,7
2005	24,3	26,6	-4,8	-5,3
2006	1,9	2,0	5,6	-6,0

Tilleggssvar 13. april 2010:

Jeg viser til e-post av 22. mars 2010 fra stortingsrepresentant Arne Sortevik og til brev av samme dato fra Fremskrittspartiets stortingsgruppe vedlagt e-posten. Saken gjelder to spørsmål til departementets brev av 19. mars 2010 om oppfølging av spørsmål 257 og 337 til skriftlig besvarelse.

Det første spørsmålet angår driftskostnader. Tallene i departementets svar omfatter årlige driftskost-

nader vedrørende innkreving av bompenger i det enkelte prosjekt.

Det andre spørsmålet gjelder forklaring på hvordan negative finanskostnader fremkommer. Netto finanskostnader blir negative når renteinntektene er høyere enn rentekostnadene. Det kan skje i selskaper som har liten gjeld, for eksempel på slutten av innkrevingsperioden, eller hvis det er parallellinnkreving.

SPØRSMÅL NR. 338

Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«For ikkje lang tid tilbake opplevde vi at ein rusa person døydde etter at han vart sett av bussen. Utfra dei opplysningane eg sit med er det ikkje grunn til å kritisera bussjåfør eller busselskap i høve til denne hendinga. Når vi opplever slike hendingar er det likevel grunn for å sette seg ned og sjå nærare på kva vi kan gjera betre.

Vil statsråden undersøkje nærare korleis vi kan unngå slike hendingar i framtida?»

Svar:

"I "Vilkår for transport med rutegående busstrafikk i Norge" som er godkjent av Samferdselsdepartementet, står det m.a. at det er forbode å nyta drikkevarer som inneheld alkohol eller andre rusmiddel.

Av § 7 i desse vilkåra går det fram:

"Vognbetjeningen kan nekte å ta med reisende som er synlig påvirket av rusmidler eller som på annan måte kan bli til ulempe eller ubehag for de øvrige reisende. Reisende som opptre usømmelig eller som på annen måte sjenerer de øvrige passasjerer, kan vises bort dersom de ikke etterkommer anmodning fra vognbetjening"

Slik eg kjenner denne tragiske saka frå media vart vedkomande, som seinare drukna, vist bort frå bus-

sen og sett av ved ein haldeplass i Noresund. Bussjåføren varsla politiet, men det tok ein time før politiet kom fram til staden grunna eit anna oppdrag på det tidspunktet. Eg er samd med Hareide i at ein vanskelig kan laste bussjåfør eller busselskap. Slik saka er framstilt kan eg heller ikkje sjå at det er grunnlag for å kritisera politiet, som med avgrensa ressursar ikkje kan vera alle stader samstundes.

Regelverket for passasjertransport med buss, som ligg under Samferdselsdepartementet sitt svarsområde, er gitt for å sikre ein trygg og teneleg transport for alle reisande med kollektivtransport. Eg meiner formålet med regelverket set grenser for kor langt ein bør gå i å regulere busselskapa sitt ansvar for passasjerar som vert sett av bussen eller for passasjerar som vert nekta påstiging av årsaker som nemnt ovanfor. Som elles i samfunnet har passasjerar eit personleg ansvar for sine handlingar og åtfærd - også når det t.d. får som konsekvens at ein vert vist bort frå offentleg kommunikasjonsmiddel. Ingen kunne føreseie dei tragiske, og sær s uvanlege konsekvensane som vart følgjene i dette spesielle høvet. Det er ikkje ønskeleg å lovregulere og leggje ansvar på kollektivselskap eller det offentlege i høve til alle moglege hendingar som kan oppstå etter at ein sjølvforskyldt har vorte sett av bussen, eller vorte nekta å bli med.

SPØRSMÅL NR. 339**Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 15. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Skatteunndragelsesutvalgets innstilling er svært omfattende. De mange forslagene som utvalget kommer med bør ses i sammenheng, fordi de samlet kan ha interesse både i forhold til revisorers og advokaters taushetsplikt og almene personvern hensyn. Det bør også ha almen interesse å diskutere hva slags type virkemidler som er hensiktsmessig å bruke og veie dette opp imot behovet for byråkrati og effektiv kontroll.

Når vil statsråden fremme en sak for Stortinget der utvalgets innstilling og forslag diskuteres samlet?»

Svar:

Jeg viser til prop. 1 L (2009-2010) hvor Regjeringen foreslår å gå videre med flere av Skatteunndragelsesutvalgets forslag. Forslag som ikke er foreslått fulgt opp vil bli vurdert senere.

Utvalgets forslag spenner over et stort område,

og mange av forslagene er av vidt forskjellig karakter. En samlet vurdering av alle forslagene fra utvalget ville fort ha ført til en unødvendig utsettelse av mange viktige tiltak mot skatteunndragelser og har derfor ikke vært hensiktsmessig.

Jeg vil påpeke at Regjeringen har foretatt en samlet vurdering av tiltak som retter seg mot bruken av kontante betalingsmidler og enkelte andre forslag fra utvalget. Jeg vil samtidig påpeke at det i kampen mot skatteunndragelser er av stor betydning at tiltak vurderes fortløpende og at det ved behov for hensiktsmessige kontrolltiltak legges til rette for dette gjennom regelendringer.

Samtidig er det imidlertid viktig at hensyn som bl.a. personvern veies opp mot behovet for effektiv kontroll. Denne avveiningen har vært viktig i Regjeringens arbeid med de forslag som fremmes i Prop. 1 L (2009-2010), og vil også være viktige i den videre oppfølgingen av utvalgets forslag.

SPØRSMÅL NR. 340**Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 16. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Skattesystemet er en balansegang mellom rettferdighet og detaljregulering. Riktig balanse har stor betydning for skattesystemets legitimitet og er dermed en helt sentral debatt. Den såkalte "pizzaskatten" har satt fokus på skattesystemets detaljorientering og kontroll- og rapporteringskrav som pålegges næringslivet.

Vil statsråden ta initiativ til å forenkle skattesystemet på dette og lignende områder?»

BEGRUNNELSE:

Bedrifters mulighet til å spandere mat ved bruk av overtid reguleres på et detaljnivå som nærmer seg meningsløst og som heller ikke er tilpasset dagens arbeidsmarked. Når skattemyndighetene krever oversikt over reiseveg, antall timer overtid og om dette er en del av en arbeidsavtale eller ikke og at dette igjen utløser innrapporteringsplikt etter forskjellige satser og regelverk, så er det åpenbart at de som bestreber

seg på lovlidighet, møter dette med hoderysting. Når behovet for detaljstyring også påfører næringslivet større kostnader enn innrapporteringen kan gi som proveny til staten, så er det tid for å foreta forenklinger.

Svar:

Jeg har forståelse for at skatteregimet rundt overtidsmat, som er omtalt i lederen "Pizza-skatten" i Finansavisen 7. desember, kan virke uforholdsmessig komplisert. Bakgrunnen for reguleringsbehovet er at det må trekkes opp rammer for skattefri kost til ansatte, slik at regelverket ikke fører til utglidning og misbruk. Arbeidsgivers kostdekning for ansatte i en jobbsituasjon anses i utgangspunktet som dekning av et privat behov, og dermed som skattepliktig. Dette utgangspunktet er viktig å fastholde, bl.a. for unngå skatteinsentiver til kunstig valg av naturalytelse istedenfor kontant lønn.

Det er selvsagt behov for visse fritak fra denne

skatteplikten. Jeg går her ikke inn på de omfattende fritakene som gjelder på tjenestereise, ved møtevirksomhet og for typiske velferdsarrangementer (bl.a. i denne søte juletid). Ved overtidsarbeid er det relativt komplisert å utforme passende fritaksregler for kostdekning, fordi de faktiske forhold kan variere betydelig. Man har da langt på vei valget mellom kortfattede sjablonregler som ser bort fra mange av disse faktiske variasjonene, og som derfor blir mer enkle, men mindre treffsikre og rettferdige, og en høyere grad av detaljregulering som tar mer hensyn til variasjonene, og som derfor blir mindre enkle, men mer treffsikre og rettferdige.

Dette er ikke et valg mellom enten rettferdighet eller detaljregulering, men et valg mellom enten mer rettferdighet eller mer enkelhet. Valget er ikke så lett. Det dreier seg ikke bare om behandlingen innbyrdes av persongrupper med kostdekning ved overtidsarbeid. Det dreier seg også om forholdet mellom disse grupper og den store gruppen som bruker av sin beskattede lønnsinntekt til selv å finansiere sitt kostbehov under lange arbeidsdager.

I og for seg kan det være et rimelig resonnement at kostdekning i mange tilfeller fungerer som en fortjent (ekstra)belønning for ekstrainsats og ulemper i arbeidet (lengre hjemmefravær). Men dette gir ingen god begrunnelse for skattefritak, snarere tvert imot. Belønningselementet, der det forekommer, tilsier i prinsippet full beskatning, på samme måte som alminnelig overtidsbetaling i seg selv. Det må være et annet og mer spesielt forhold ved kostdekningen som i tilfelle skal kunne begrunne skattefritak for den.

Et slikt spesielt forhold er at den ansatte ville få en merkbar kostfordyrelse dersom han selv måtte finansiere sitt naturlige kostbehov ved en forlenget arbeidsdag. Slik fordyrelse er bare typisk ved så stor forlengelse av arbeidsdagen at det ikke er rimelig å vente med middagsmåltidet eller lignende til etter hjemkomsten. I stedet påløper det da merutgifter til innkjøp/servering av tilberedt mat ved arbeidsstedet. Det er altså et merutgiftssynspunkt som ligger til

grunn for det gjeldende skattefritakets begrunnelse og rekkevidde. I gamle dager brukte skatteetaten, ut fra det daværende kjønnsrollemønster, kriteriet ”kommer så sent hjem at det ikke med rimelighet kan forlanges å bli servert middag for dem i hjemmet”. I det nyere regelverk er slike kjønnsrollebindinger selvsagt luket ut. I tillegg er det gjort den ikke ubetydelige forenklingen at man ser bort fra den fordel som oppstår ved kostbesparelse i hjemmet i slike beispisingstilfeller.

Å omplante et slik generelt merutgiftssynspunkt til operative regler for de enkelte tilfeller, byr på utfordringer. Fordi arbeidsgivernes regnskapsføring og lønnsinnberetninger i stor grad er styrende for ligningsbehandlingen av de ulike dekningsstilfeller, er det viktig at regelverket er praktikabelt både for disse og for skattemyndighetene. Det gjeldende regelverk må ses som et kompromiss mellom de ulike hensyn som gjør seg gjeldende.

Det kan diskuteres om dette kompromisset er havnet på det optimale balansepunkt mellom de ulike hensynene. Jeg ser at det er behov for en gjennomgang av reglene for beskatning av overtidsmat, ikke minst med sikte på ytterligere forenkling. Departementet vil derfor ta initiativ til en vurdering av aktuelle sider ved dette regelverket, i samarbeid med Skattedirektoratet. Millimeterrettferdighet bør ikke være noe mål for denne vurderingen.

For øvrig vil jeg bemerke at satsendringene som omtales i ovennevnte lederartikkel er et resultat av et ønske om å imøtekomme kritikken som har vært reist mot at mange fradragssatser mv. blir stående nominelt uendret over lengre tid, og derved innebærer en gradvis innstramming. For å unngå slik innstramming, har det nå blitt iverksatt årlig prisjustering av enkelte satser. Det paradoksale er at slik årlig justering kan gjøre det vanskeligere for arbeidsgiverne å forholde seg til reglene, fordi satsene stadig endres. Behovet for stabilitet og forutsigbarhet i reglene vil inngå i den gjennomgangen som kommer.

SPØRSMÅL NR. 341

Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 16. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvilke etablerte rutiner finnes for bruk av tolk på landets akuttmottak, fødestuer og på legevakter, i hvilket omfang benyttes nærstående og familie som tolk, hvem har ansvar for å skaffe tolk og i hvilken grad er det tilgang til kvalifisert tolketjeneste i det

som ofte er helsevesenets første møte med en akutt syk eller fødende pasient?»

BEGRUNNELSE:

Sykehuset Østfold fikk nylig kritikk fra Helsetilsynet for ikke å ha skaffet tolk til en 62 år gammel

kvinne fra Kosovo, som døde på sykehuset i februar. Et vesentlig element i denne saken og i andre saker Helsetilsynet har sett på vedrørende behov for tolk er at det ofte er pasientens egen familie som har fungert som tolk. "Bruk av nærstående familie eller venner kan være et vesentlig hinder for pasienten til å formidle sentrale og viktige sykdomstegn til legen", uttaler Helsetilsynet. Vi hører stadig om fremmedspråklige fødende som ikke kan få kommunisert med helsepersonell på en tilfredsstillende måte og at det er et større problem på kvelds- og nattetid å få tak i tolk. Det er også kommet signaler på at det hersker usikkerhet i forhold til hvem som har ansvar for å skaffe tolk, hvor en skal henvende seg og hvem som skal dekke kostnadene til tolketjeneste.

Svar:

Lov om pasientrettigheter inneholder bestemmelser om rett til medvirkning og informasjon. I merknaden til loven fremgår det at behandlingsansvarlig personell har ansvar for å tilrettelegge for eller gi informasjonen. I de tilfeller hvor pasienten er minoritetsspråklig, og det er avgjørende at han eller hun forstår innholdet av informasjonen, må det skaffes tolk. Videre gjøres det klart i merknadene at departementet fraråder å bruke pasienters pårørende til tolking, da "dette krever spesiell opplæring". En del situasjoner kan være av en slik art at familie og mindreårige familiemedlemmer bør holdes utenfor.

De instanser som trenger tolk for å utføre sine oppgaver skal bestille og betale for tjenesten. Utgifter til tolketjenester ved undersøkelse og behandling

i primærhelsetjenesten og hos privatpraktiserende spesialister dekkes av kommunen. Det er tjenesten, for eksempel legen, som har ansvar for å bestille tolk. Bruk av tolketjenester på sykehus og offentlige poliklinikker dekkes av institusjonen selv.

Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDI) er nasjonal fagmyndighet for tolking i offentlig sektor. De opprettet i 2005 et Nasjonalt tolkeregister som gir oversikt over praktiserende tolkers kvalifikasjoner og skal sikre tilgang på kvalifiserte tolker. Registeret er tilgjengelig på www.tolkeportalen.no.

Jeg har på bakgrunn av dette spørsmålet bedt de regionale helseforetakene om en redegjørelse for rutiner for bruk av tolk. I tilbakemeldingen fra de regionale helseforetakene går det fram at det er etablert rutiner for bruk av tolketjenester i helseforetakene, men at det i enkelte akutte tilfeller kan være nødvendig å bruke familie eller venner dersom en ikke klarer å skaffe tolk i tide. I redegjørelsen fra Helse Sør-Øst RHF vises det blant annet til at det for 2010 er besluttet å gjennomføre flere tiltak for å styrke kvaliteten på tolketjenester, og at det i 2010 vil bli utredet ulike modeller for organisering av tolketjenester i samarbeid med Oslo kommune og KS.

Det er i oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene stilt krav om å etablere tolketjenester til pasienter som har behov for det. Jeg vil følge utviklingen på dette området gjennom de regionale helseforetakenes årlige meldinger til oppdragsdokumentet. Jeg forutsetter at de regionale helseforetakene sørger for tolketjenester til de pasienter som har behov for det i tråd med statlige føringer.

SPØRSMÅL NR. 342

Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Anders B. Werp

Besvart 17. desember 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Under justisdebatten her i Stortinget den 3. desember, framkom det at Justisdepartementet arbeider med en stortingsmelding om organisert kriminalitet.

Når kan Stortinget forvente å få denne til behandling?»

BEGRUNNELSE:

Kriminalitetsbildet i Norge preges av økt globalisering som har medført en tilstrømming av utenlandske kriminelle aktører og nettverk, og utenlandske kriminelle grupper er i stadig økende grad involvert i organisert kriminalitet. Kriminaliteten som skjer i regi av disse miljøene og nettverkene er et alvorlig samfunnsproblem. Samtidig tyder det også på en ten-

dens i retning av at disse organiserte kriminelle miljøene går stadig lengre når det gjelder bruk av trusler og ulike former for press mot selve strukturen i norsk rettsvesen. Dette er en svært alvorlig utvikling, og et angrep på fundamentale samfunnsstrukturer som ikke kan aksepteres innenfor rammen av rettsstatlige og demokratiske prinsipper.

Svar:

Bekjempelse av organisert kriminalitet er en prioritert oppgave og den innsatsen som skal rettes inn mot dette i årene fremover bør ha en bred politisk forankring. Jeg vil derfor invitere Stortinget til en debatt om problemområdet.

For å ha et godt utgangspunkt for en slik debatt er

det viktig med et solid grunnlagsdokument som både beskriver utfordringer og hvordan man kan møte disse på en fremtidsrettet måte. Jeg tar derfor sikte på å fremme en stortingsmelding om organisert kriminalitet i stortings sesjonen 2010-2011.

For øvrig vil jeg nevne at jeg lanserte en 10 punkts tiltaksliste i august i år for å bekjempe slik kriminalitet. Jeg har også besluttet at det skal etableres en "innsatsstyrke" som skal styrke samarbeidet mel-

lom Kripos og de lokale politidistriktene i tillegg til at UP skal styrke sin rolle også på dette feltet. For en nærmere omtale vises det til Prp. 1 S (2009-2010) fra Justisdepartementet.

Politidirektoratet har også utarbeidet en rapport utgitt i mai 2009 om organisert kriminalitet (2009/03). Rapporten gir et overordnet perspektiv på områder hvor det er en særlig risiko for en negativ utvikling med forslag til innsatsområder.

SPØRSMÅL NR. 343

Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 18. desember 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Kan statsråden gjøre rede for hvor mange landbrukseiendommer som er belagt med restriksjoner som hhv. boplikt (ikke 0-grense), delings- og omdisponeringsforbud uten at eiendommene er belagt med odell og/eller at eieren har egen jordbruksdrift på eiendommen, hvor mange eiendommer som er hhv. bortleid og ute av drift (SSB har samlet tallfestet disse til 127 568) og hvilken aktivitet som må dokumenteres for å regnes som bonde med egen drift?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålet om hva som er en bonde er i den senere tid aktualisert. Stortinget ønsker nå svar på bondetall og tilskuddsmisbruk. Det er grunn til å frykte at norsk landbrukspolitikken dreier seg om eiendommer uten egen drift og om såkalte "postkassebønder". Det tar fokus fra aktive bønder.

Statistikk fra SSB viser at det i alt er 187 768 landbrukseiendommer i Norge. Av disse er det egen jordbruksdrift på 46 887 av eiendommene. 114 885 av eiendommene har mindre enn 50 dekar eid jordbruksareal.

Jordlovens delingsforbud omfatter etter Rundskriv M-4/2 003 følgende eiendommer:

"Eiendommen må ha en slik størrelse og beliggenhet at den objektivt sett kan gi grunnlag for lønnsom drift. En må imidlertid ved vurderingen av bestemmelsen ikke bare ta hensyn til den delen av formålet som går på å sikre og samle ressursene på bruket for nåværende og framtidige eiere, men også den delen som gjelder jordvern. Sistnevnte forhold kan medføre at eiendommer med et relativt lite totalareal faller inn under bestemmelsen. En liten eiendom kan omfattes av delingsforbudet dersom den hører dyrka jord av høy kvalitet til eiendommen. I praksis har en eiendom med totalareal på 5 daa blitt ansett tilstrekkelig ettersom den hadde 3 daa fulldyrka jord. Eiendommens beliggenhet er et relevant moment. Det samme gjelder kva-

liteten på arealet, vekstvilkår, og hvilken produksjonsform som er påregnelig."

Tall fra SSB viser at 13 328 landbrukseiendommer har mindre enn 5 dekar eid jordbruksareal.

Om forbudet mot omdisponering av "Dyrka jord" sier samme rundskriv følgende:

"Forbudet gjelder etter bestemmelsens ordlyd dyrka og dyrkbar jord uansett arealstørrelse. En forutsetning for at forbudet kommer til anvendelse er imidlertid at det areal som søkes omdisponert, enten alene eller sammen med annet jordbruksareal på eiendommen kan gi grunnlag for jordbruksproduksjon. Det må objektivt sett ligge til rette for en eller annen aktuell jordbruksproduksjon samtidig som produksjonen må være av et visst omfang, enten for salg eller for eget bruk. Områdets karakter vil spille en viss rolle. Det er relevant å trekke inn i vurderingen om eiendommen ligger i et typisk jordbruksområde."

Arealgrensen for konsesjonsplikt gjelder

"...bebygd eiendom, ikke over 100 dekar, der fulldyrka og overflatedyrka jord ikke er mer enn 25 dekar."

Etter odelsloven er odelseiendommer:

"Ein eigeendom blir rekna som odlingsjord når fulldyrka eller overflatedyrka jord på eigedommen er over 25 dekar, eller det produktive skogarealet på eigedommen er over 500 dekar."

Ib. Ot.prp.nr.44 (2008-2009) stod det følgende i kap. Arealgrenser og skjønsmessige begrep, odelslov og konsesjonslov:

"Departementet er enig med Odelslovutvalget og de høringsinstansene som har gitt uttrykk for at arealgrensene bør heves slik at odelsretten skal gjelde for landbrukseiendommer, ikke ferieeiendommer eller andre eiendommer som ikke har potensial til å drives som landbruk. Eiendom som drives i kombinasjon

med arbeid eller næring utenfor bruket er, som utvalget påpekte i NOU 2003:26 side 90, svært vanlig i Norge. Departementet ser ikke noen grunn til å begrense odelsretten til tilfeller hvor eiendommen er så stor at en familie kan leve av den, eller gi det vesentligste bidraget til familiens underhold. Departementet er følgelig enig med utvalget i at de hensyn som i dag begrunner odelsretten tilsier at odelsretten fortsatt bør omfatte slike bruk som Odelslovutvalget omtalte som "støttebruk", bruk som drives i kombinasjon med arbeid/næring utenfor bruket."

Svar:

Jeg tolker spørsmålet slik:

1. For hvor mange eiendommer uten odel eller egen jordbruksdrift vil det oppstå boplikt på ved overdragelse?
2. For hvor mange eiendommer uten odel eller egen jordbruksdrift gjelder forbudene i jordloven mot deling og omdisponering?
3. Hvor mange landbrukseiendommer er bortleid eller ute av drift?
4. Hvilken aktivitet må dokumenteres for å regnes som bonde med egen drift?

Svarene på de to første og det siste spørsmålet kan ikke besvares gjennom statistikk. Jeg vil knytte følgende kommentarer til spørsmålene:

Boplikt er etter lovendringen i 2009 et spørsmål om bebyggelse og arealgrenser. Boplikt oppstår etter dagens regler ved erverv av bebygd eiendom som er eller har vært brukt som helårsbolig hvis eiendommens areal er større enn 25 dekar fulldyrka og overflatedyrka jord, eller har mer enn 500 dekar produktiv skog. Tall fra Statistisk sentralbyrå (SSB) viser at det i 2008 var om lag 175 000 bebygde landbrukseiendommer i Norge, hvorav i overkant av 108.600 eiendommer med boplikt. Det må tas noen forbehold om nøyaktigheten av tallene.

Når gårdskartprosessen er gjennomført i alle kommuner høsten 2013 vil statistikkgrunnlaget for landbrukseiendommene registrert i Landbruksregisteret bli betydelig bedre.

De samme arealgrensene gjelder odelseiendom. For at det skal være odel på eiendommen, må dessuten eieren eller noen av de tidligere eierne i rett oppstigende linje fra den odelsberettigede ha eid eiendommen i 20 år. Vi har per i dag ikke statistikk som viser hvem som har vært eier bakover i tid. Det foreligger derfor ingen oversikt over hvor mange eiendommer som det er odel på.

Det er etter dette ikke mulig å opplyse om hvor mange eiendommer uten odel som det vil oppstå boplikt på hvis de omsettes.

Forbudet mot deling i jordlova gjelder for eien-

dommer som er nytta eller kan nyttes til jordbruk eller skogbruk. Som representanten også er inne på kan eiendommer med et relativt lite totalareal falle inn under denne bestemmelsen. Begrepet "jord- og skogbrukseiendom" kan ikke måles i arealstørrelser, og ved denne vurderingen forutsettes det også en helhetsvurdering av eiendommen.

SSB utarbeider statistikk over landbrukseiendommer basert på data fra Landbruksregisteret. Der defineres en landbrukseiendom som en eiendomsenhet som er benyttet eller kan benyttes til jord- eller skogbruk. Alt som tilhører samme eier i samme kommune, regnes å høre til samme landbrukseiendom. Alle landbrukseiendommer med minst 5 dekar jordbruksareal og/eller minst 25 dekar produktivt skogareal er med. SSB-tallene for 2008 viser totalt 187 768 landbrukseiendommer. De fleste av disse eiendommene vil omfattes av delingsforbudet. Fordi det skal foretas en totalvurdering er det ikke mulig å tallfeste et nøyaktig antall eiendommer.

Forbudet mot omdisponering gjelder etter jordlova § 9 all dyrka og dyrkbar jord. Det grunnleggende formålet med bestemmelsen er jordvern, dvs. å sikre matproduserende areal. Statistikken fra SSB viser noe over 10 mill. dekar jordbruksareal i drift i 2008 hvorav om lag 8 490 500 dekar fulldyrka, 240 300 dekar overflatedyrka og om lag 1 500 100 dekar innmarksbeite. Disse tallene er hentet fra søknadene om produksjonstilskudd og noen få tilleggsheter som ikke søker om produksjonstilskudd. SSB har opplyst at tilleggshetene utgjør arealmessig mindre enn 1 % av jordbruksarealet i drift. Når gårdskartprosessen er gjennomført høsten 2013 vil det også foreligge landsdekkende tall som viser hvordan disse arealene er fordelt på de enkelte landbrukseiendommene.

Statistikken viser videre at det er om lag 78 500 eiendommer der eieren har leid bort jordbruksarealet på eiendommen. Dette tallet omfatter også eiendommer som kan ha noen arealer ute av drift. I overkant av 49 000 andre eiendommer har arealer ute av drift.

De juridiske virkemidlene definerer ikke hvilken aktivitet som må dokumenteres for å regnes som bonde med egen drift. Jeg viser forøvrig til omtale i svar til Deres spørsmål nr. 170.

Avslutningsvis vil jeg peke på at eiendomslovgivningen i landbruket ble endret av Stortinget i sommer. Ved stortingsbehandlingen var det et klart flertall som ønsket de reglene vi har i dag. Høringen av endringene viste også at det er bred oppslutning om reglene om boplikt, odel mv.

I arbeidet med oppfølgingen av disse endringene er jeg opptatt av at vi skal få belyst utviklingen på en hensiktsmessig måte. Gårdskartprosessen er et viktig ledd for å oppnå dette.

SPØRSMÅL NR. 344**Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Hva ble resultatet av den kontakten statsråden ville ta til NSB mht. billettsamarbeid mellom NSB og Timesekspressen i den krevende materiellsituasjon og begrensede kapasitet som NSB har nå, (ref. svar på spm. nr. 125); hva har statsråden besluttet etter kontakten med NSB?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede tok i spørsmål 125 opp behovet for fortsatt billettsamarbeid mellom NSB og Timesekspressen / nettbuss. I svar gitt fra statsråden datert 6.11.09 sier statsråden at opphør av billettsamarbeidet vil føre til mindre fleksibilitet enn i dag. Videre at ved modernisering og oppgradering av deler av togparken har NSB en krevende materiellsituasjon. Videre at det kan stilles spørsmål ved tidspunktet for å si opp avtalen.

Det er en avgjørende fleksibilitet for reisende at billettsamarbeidet fortsetter.

Svar:

Som representanten Schou riktig peker på, skrev jeg i mitt svar til skriftlig spørsmål nr. 125 at jeg ville ta opp med NSB om selskapet hadde vurdert tidspunktet for oppsigelsen av billettsamarbeidet mellom NSB Persontog og Nettbuss på strekningen Mysen – Oslo i lys av den krevende materiellsituasjonen persontogvirksomheten har vært oppe i.

NSB har i den forbindelse opplyst meg om at programmet med teknisk oppgradering og modernise-

ring av deler av NSBs togmateriell allerede er godt i gang, og at effektene av denne innsatsen gradvis vil melde seg. Slik jeg forstår NSB, vil de kapasitetsproblemer som oppgraderingsprogrammet har ført med seg, derfor bli redusert i tiden framover.

NSB innførte som kjent timesfrekvens på strekningen Mysen-Oslo 14. desember 2008, men har valgt å videreføre billettsamarbeidet mellom buss og tog ut 2009. Når nå NSB Persontog avslutter dette samarbeidet med Nettbuss, fører dette til et dårligere tilbud og mindre fleksibilitet for de reisende sammenlignet med tidligere, selv om NSB argumenterer med at frekvensen på togtilbudet nå er så god at dette tilbudet står på egne ben.

På den annen side har kundene på denne strekningen i et drøyt år nytt godt av et samarbeid mellom tog og buss, med rimelig god frekvens på begge transportlagene, uten at dette har medført økt billettpris. Dette er imidlertid en løsning og et tilbud som reisende på flere andre strekninger hvor tog og buss går mer eller mindre parallelt, ikke har hatt tilgang til. Jeg er, slik dette blant annet fremgår i St.meld. nr. 21 (2008-2009) Om virksomheten til NSB AS, opptatt av at det utvikles et attraktivt busskollektivtilbud i nært samspill med jernbanen. I så måte har billettsamarbeidet på strekningen Mysen – Oslo pekt i riktig retning. I den dialogen departementet som eier legger opp til å ha med NSB om dette framover, er det ønskelig at det fra NSBs side arbeides fram løsninger som i større grad enn i dag gir kunden mulighet til å velge mellom buss og tog.

SPØRSMÅL NR. 345**Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Torstein Rudihagen****Besvart 15. desember 2009 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Jeg har fått henvendelse fra kommunene i Midt-Gudbrandsdal der de påpeker at det er et økende behov for logopedtjenester. Tilsetting av logopeder eller kjøp fra private er en økonomisk utfordring for kommunene, men selv om de greier finansieringen,

er problemet at det er for lite logopeder. Dette går ut over de skoleelevene som trenger logopedhjelp og også voksne som har behov. Det hevdes at det utdannes svært få logopeder.

Vil statsråden ta initiativ for å øke tilgangen på logopeder?»

BEGRUNNELSE:

Mangelen på logopedier fører til at kommunene må ty til løsningen med spesialundervisning med veiledning av logoped. Dette er en mye dårligere løsning enn å bruke en person som har kompetanse på dette området. En ser tydelig sammenheng mellom språkvansker i tidlig alder som ikke blir avhjulpet, og lese- og skrivevansker i skolen. Derfor er det viktig at logopedhjelp blir sett inn tidlig.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Torstein Rudihagen der spørsmålet om utdanningskapasitet for logopedier tas opp.

La meg først understreke at jeg er opptatt av at logopeditjenesten har de fagfolkene som er nødvendig for at brukerne skal få de tilbudene de har behov for i årene fremover. Jeg vil derfor fokusere på problemstillinger knyttet til dette.

Utviklingen og organiseringen av logopeditjenester ligger i grenseflaten mellom utdanningslovgivningen og det regelverket som forvaltes av Helse- og omsorgsdepartementet. I den forbindelse vil jeg vise til Helsedirektoratets rapport fra 2007 "Tilbudet til pasienter med leppe-kjeve-ganespalte, herunder velocardiofacialt syndrom". I denne rapporten konkluderes det med at det er behov for bedre tilrettelegging og tilgang til lokal oppfølging av hørselsproblematikk og spesialpedagogisk bistand med logoped

for denne aktuelle pasientgruppen. Rapporten anbefaler i den forbindelse at logopedifaget bør styrkes i sin helsefaglige profil og tilknytning, enten i grunnutdanningen eller som tilleggs- /videreutdanning.

Kunnskapsdepartementet og Helse- og omsorgsdepartementet samarbeider tett om oppfølgingen av spørsmål knyttet til logopeditjenesten. Jeg vil også i denne sammenheng vise til at denne problematikken vil kunne tas opp gjennom arbeidet med oppfølgingen av Midtlyngutvalgets innstilling, NOU 2009:18, Rett til læring.

Situasjonen innenfor høyere utdanning er at det tas opp henholdsvis 24 og 12 studenter i logopedi på mastergradsnivå ved Universitetet i Oslo og Universitetet i Bergen. I revidert nasjonalbudsjett for 2008-2009 ble det gitt 10 nye studieplasser til Universitetet i Oslo og 10 til Universitetet i Bergen. Ut fra dette vil det da utdannes 56 ny logopedier hvert år framover, altså en betydelig økning i forhold til tidligere.

Jeg vil ellers vise til at universitetene har faglig autonomi, og at utdanninger på mastergradsnivå kan etableres og utvides uten at det søkes NOKUT og departementet om dette. Universitetet i Oslo og Universitetet i Bergen kan derfor på denne bakgrunn utvide logopedutdanningene uten at dette må klareres med departementet. Jeg vil i så fall se positivt på et eventuelt initiativ med en sterkere satsing på denne utdanningen fra lærerstedene, slik at en kan imøtekomme et fremtidig samfunnsbehov for logopedier.

SPØRSMÅL NR. 346

Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Laila Dávøy

Besvart 16. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Jeg viser til St.prp. nr. 1 (2008-2009), kap. 743. Der står det bl.a.: "For å møte de store folkehelseutfordringene og for å sikre varig effekt av opptrappingsplanen, er det nødvendig å videreføre de samlede driftsmidler fra planen i kommuner og regionale helseforetak etter 2008." Det vises videre til store udekkete behov.

Vil dette også være gjeldende i 2010, slik at spesialisthelsetjenesten heller ikke for 2010 skal redusere den økonomiske innsatsen innen psykisk helse?»

BEGRUNNELSE:

Innstillingen fra helse- og omsorgskomiteen påpeker store mangler både i kommunehelsetjenesten og i spesialisthelsetjenesten for ulike grupper psykisk syke. Flertallet i komiteen uttrykker også bekymring for at antallet døgnplasser er lavere enn stipulert i opptrappingsplanen.

I St.prp.1 (2009-2010) foreslås det bevilget 865 mill ekstra til vekst i pasientbehandlingen på 1,3 %, også for psykisk helsevern. Jeg antar at dette vil bety økt økonomisk vekst innen psykisk helse. Omstillingen som nå foregår i deler av helsetjenesten innen psykisk helse må ikke medføre at midler kanaliseres fra psykisk helse til andre deler av virksomheten, når

utfordringer hva gjelder psykisk helse ikke er tilfredsstillende. Mangler og utfordringer er påpekt de siste tre årene, både gjennom utredninger, og i rapporter fra Statens Helsetilsyn og Riksrevisjonen.

Svar:

Jeg takker for representanten Dāvøys spørsmål om den videre satsningen på psykisk helse innenfor spesialisthelsetjenesten. Jeg vil for det første understreke at kapasiteten og kvaliteten i de psykiske helsetjenestene skal være så god at alle mennesker som trenger det får likeverdig og rask hjelp for sine psykiske lidelser.

Gjennom opptrappingsplanen for psykisk helse har den generelle kapasiteten innen psykiske helsetjenester blitt om lag doblet sammenliknet med 1998, året før planen trådte i verk. Antall barn og unge som får hjelp i psykisk helsevern (spesialisthelsetjenesten) har alene økt med 157 % gjennom opptrappingsperioden. For psykisk helsevern totalt sett har driftsutgiftene økt med 117 %, fra om lag 7,3 mrd. i 1998 til 16 mrd. i 2008 (2008-kroner). Samtidig er det fortsatt mange som opplever ikke å få den hjelpen de etter lovverket har krav på, at ventetidene stedvis er lange, at det kan være vanskelig å finne frem i systemet og at kommunikasjonen mellom behandler og pasient, samt pårørende, og mellom de ulike tjenester, ofte er for dårlig. Det er derfor helt avgjørende at vi fortsetter arbeidet med å styrke både tilgjengelighet og kvalitet på de psykiske helsetjenestene. Denne målsettingen gjenspeiles i flere av de grepene regjeringen nå tar for å videreføre satsningen på psykisk helse. Antall døgnplasser i seg selv ansees imidlertid ikke lenger som et godt mål på tilbudet innen psykisk helsevern.

I budsjettforslaget for 2010 foreslås det bevilget 885 mill. kroner mer til pasientbehandling i 2010 sammenliknet med saldert budsjett for 2009. I proposisjonen er det også en særlig prioritering av psykisk helsevern og tverrfaglig spesialisert rusbehandling ved at det bl.a. tilrettelegges for en aktivitetsvekst på 2,5 pst på kap. 732, post 77 Polikliniske refusjoner. I tillegg vil de regionale helseforetakene nå få i oppdrag å øke antall konsultasjoner innen ambulant virksomhet for barn og voksne, med 10 prosent. Regjeringen har varslet at verdigrunnlaget og prioriteringene som ble lagt til grunn for Opptrappingsplanen for psykisk helse (1999-2008) skal videreføres. Her vil jeg trekke frem WHO's Baseline-rapport om psykiske helsetjenester i Europa, fremlagt oktober 2008, som viser at Norge har et tungt innslag av sengeplasser

sammenliknet med resten av Europa. For eksempel har England, Sverige, Danmark og Finland grovt regnet om lag halvparten så mange døgnplasser som Norge, ifølge rapporten. Den nylig fremlagte Samhandlingsreformen for helse- og omsorgstjenestene, St.meld. nr. 47 (2008-2009), ser en stor utfordring i at døgnplassene både i DPS og i sykehusavdelinger i for stor grad brukes til personer som egentlig burde ha bo- og tjenestetilbud i kommunene (jf. SINTEF-rapport 1/09). Tilsvarende problematikk fremkommer i en rapport (2009-1) fra Kompetansesenteret for Sikkerhets-, fengsels- og rettspsykiatri for Helseregion Sør-Øst. Her oppgis at om lag halvparten av alle inneliggende pasienter i de regionale sikkerhetsavdelinger kunne ha vært utskrevet til et lavere sikkerhetsnivå, dvs. til sykehus, DPS eller kommune. Dette gjaldt også i stor grad pasienter ved de fylkesdekkende avdelingene.

Når det gjelder manglende tilbud i kommunene, peker samhandlingsmeldingen på at dette nok ikke bare skyldes knapphet på ressurser, men også mangelfull organisering, uhensiktsmessige arbeidsmetoder og svakt samarbeid mellom første- og andrelinjetjenesten og andre aktuelle hjelpeinstanser. Samhandlingsreformen dreier seg således mye om hvordan kommunesektoren kan settes i bedre stand til å forebygge og tidlig behandle psykiske og rusrelaterte lidelser samt hvordan spesialisthelsetjenesten kan utvikles til å bli enda mer utadrettet og tilgjengelig for behandlere og hjelpeapparat lokalt.

Avslutningsvis vil jeg benytte anledningen til å understreke at arbeidet med å sikre tilstrekkelig kapasitet i de psykiske helsetjenestene aldri må gå på bekostning av kvalitet, herunder ivaretagelsen av pasient- og menneskerettigheter. Derfor har regjeringen sagt tydelig, både i Prop. 1 S (2009-2010) og i oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene, at arbeidet med å styrke brukermedvirkning samt redusere og gjøre bruk av tvang riktig, skal fortsette. Her vil jeg også trekke frem at regjeringen i nevnte budsjettforslag har varslet at det til neste år vil bli oppnevnt et lovutvalg som skal gjennomgå de faglige, etiske og rettslige sidene av dagens praksis og regelverk innenfor psykisk helsevern.

Jeg forsikrer representanten Dāvøy om at regjeringen vil prioritere den videre satsningen på psykisk helse innenfor både spesialist- og kommunehelsetjenesten, og jeg vil følge nøye med på hvordan de regionale helseforetakene følger opp statens budsjettvedtak og styringssignaler på dette viktige området.

SPØRSMÅL NR. 347**Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Norske trailere og lastebiler opplever en stor konkurranse i sin næringsutøvelse av utenlandske fraktselskaper av gods over veisystemet i Norge. En stor del av de utenlandske fraktselskapene tanker opp sine kjøretøy på utsiden av Norge, gjerne i Øst-Europa med langt lavere avgifter og priser. Samtidig overholder ikke disse selskapene betalingsforpliktelser overfor bomstasjonene.

Mener statsråden dette er konkurransevridende og om dette bryter med EØS avtalen, og hva vil statsråden foreta seg i saken?»

Svar:

Jeg er kjent med at innføringen av automatiske bomstasjoner gir en utfordring i forhold til å kreve inn bompenger fra utenlandske kjøretøy. Årsaken til dette er at hovedregelen nå er at man skal passere en bomstasjon uten å betale på stedet. Jeg vil trekke frem at det stadig arbeides med å tilrettelegge for enklere betaling også for utlendinger, samt å følge opp de som passerer og forventer en faktura i posten.

Statens vegvesen inngikk i februar 2007 en avtale med Euro Parking Collection (EPC) angående innkreving av bomavgifter og tilleggsavgifter fra utenlandske kjøretøy. Denne avtalen er en fellesavtale som alle bompengeselskap kan binde seg til. EPC har

tilgang til kjøretøyregistre i nærmere 20 land i Europa, og de arbeider stadig med å utvide dette antallet.

Jeg vil også vise til at Statens vegvesen arbeider med å utarbeide en løsning som gjør at man kan samordne krav fra flere bompengeanlegg, slik at flere av kravene blir lønnsomme å følge opp. Det er altså ikke slik at alle utenlandske fraktselskaper slipper å betale bompenger. Jeg mener derfor at det ikke er i strid med EØS-avtalen, da alle i utgangspunktet er pålagt å betale bompenger og man i alle tilfeller prøver å drive inn kravene, fra så vel norske som utenlandske trafikanter.

Statens vegvesen arbeider kontinuerlig med nye løsninger for å øke inntjeningen fra utenlandske transportører og er for tiden i ferd med å inngå en avtale med et europeisk selskap som kan videreformidle AutoPASS-avtaler til sine kunder, heriblant mange østeuropeiske transportbedrifter.

I 2009 innførte man også en egen betalingsmåte for utenlandske bilister med kortere opphold i Norge, kalt Visitors payment. Dette innebærer at utenlandske bilister kan knytte sitt registreringsnummer til et kredittkort og få alle passeringer i AutoPASS-anlegg belastet kredittkortet. I tillegg tilbys betaling til servicestasjoner og mulighet for å tegne AutoPASS-avtale.

SPØRSMÅL NR. 348**Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I forbindelse med oppstarten av utbyggingen på jernbanestrekningene Oslo-Ski og jernbanestrekninger på Vestfoldbanen er det kommet inn ønsker om at strekningene skal bygges ut til høyhastighetstog med hastighet på over 250 km/t.

Kan statsråden redegjøre for hvor store ekstrakostnader dette kan medføre, eller er det ingen økte kostnader forbundet med å øke hastigheten for tog fra ca 200 til 250 km/t eller mer?»

Svar:

Jernbaneverket opplyser at etaten har foretatt en vurdering av hvilke kostnadsøkning prosjektet Oslo – Ski (Follobanen) kan bli påført dersom det dimensjoneres for en hastighet på 250 km/t i stedet for 200 km/t. Det vesentligste bidrag til kostnadsøkning vil være økt tverrsnitt i tunnelen(e) med tilhørende større masseuttak samt oppdimensjonering av vann- og frostsikringskonstruksjonen. For et tunnelkonsept med ett stort dobbeltsporet løp (og ca. 19 km tunnel),

drevet på konvensjonelt vis ved sprenging, utgjør denne økningen ifølge Jernbaneverket ca. 600 mill. kroner. For et tunnelkonsept med to separate løp, drevet på konvensjonelt vis ved sprenging utgjør økningen ca. 1 100 mill. kroner. Dersom tunnelene drives

med tunnelboremaskin, vil økningen i tverrsnitt være mindre, og derfor bidra til en noe lavere kostnadsøkning. Kostnadstallene knyttet til bruk av tunnelboremaskin er beheftet med noe mer usikkerhet.

SPØRSMÅL NR. 349

Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ifølge Adresseavisen onsdag 9. desember skal Jernbaneverket straks i gang med å grovsile 17 forskjellige forslag til by godsterminal for jernbanen i trondheimsregionen. 8 av forslagene innebærer en løsning med bil, båt og bane, mens 9 løsninger inneholder en løsning med bare bil og bane. Både Regjeringen og stortingsflertallet er enige om målet om å få en større del av godset over på båt.

Mener statsråden det er ønskelig at ny godsterminal i trondheimsregionen bør ligge i tilknytning til havn?»

Svar:

I St.meld. nr. 16 / Innst. S. nr. 300 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019, er det satt som mål å legge til rette for en dobling av godskapasiteten og kjøring med inntil 600 meter lange tog både på Nordlandsbanen og Dovrebanen. Overføring av gods fra veg til bane- og sjøtransport er en del av en samlet godsstrategi for å styrke framkommelighet og konkurransekraft for næringslivet, samt oppnå en mer miljøvennlig og bærekraftig godstransport.

Samferdselsdepartementet mener derfor det er

viktig å få vurdert framtidig kapasitets- og terminalbehov i Trondheimsområdet. Departementet har gitt Jernbaneverket, i samråd med Statens vegvesen, i oppdrag å utarbeide en konseptvalgutredning (KVU) for godsterminal, arealbruk og tilførselsveger til godsterminalen i Trondheimsområdet. Kystverket deltar også i arbeidet for å ivareta interesser knyttet til havn og kopling til sjøtransport. I tillegg deltar Trondheim Interkommunale Havn i prosjektgruppen for prosjektet.

En velfungerende jernbanegodsterminal vil være et helt sentralt element i et framtidig logistikknutepunkt i Trondheimsregionen. Usikkerhet knyttet til framtidig kapasitetsbehov tilsier at det i arbeidet må søkes etter fleksible konsepter som muliggjør en trinnvis utbygging. Det skal analyseres et nullalternativ med eksisterende terminal på Brattøra samt ulike alternative løsninger; herunder én stor ny terminal eller en delt løsning. Alternativer med og uten havnetilknytning vil bli vurdert opp mot hverandre.

Det er Samferdselsdepartementet sin vurdering at opplegget for KVU-arbeidet er strukturert og godt. KVU-arbeidet forventes ferdigstilt sommeren 2010.

SPØRSMÅL NR. 350**Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 15. desember 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Viser til vedtak av 16. juni 2009 hvor Stortinget vedtar at Norge skal forholde seg til WHO's retningslinjer ved diagnostisering og behandling av nakkeskadede. Vedtaket omfatter også at jus og forsikring skal forholde seg til WHO's retningslinjer.

Hva er gjort innenfor området jus og forsikring for å ivareta at Norge forholder seg til WHO's retningslinjer innen kursing og opplæring etter WHO's ICD-10 og ICF?»

BEGRUNNELSE:

Så vidt meg bekjent på tidligere svar jeg har fått på skriftlige spørsmål, så har forsikrings og jus siden i Norge forholdt seg til WAD systemet ved beslutninger som har innbefattet alt fra diagnoser til behandling og forsikringspraksis samt domsavsigelser. Dette systemet vedtok Stortinget og gå bort i fra etter vedtak nr. 484, 16. juni 2009.

Som forslagstiller er jeg derfor svært interessert i å vite hva som skjer med saken innenfor dette området.

Svar:

Stortingets vedtak 16. juni 2009 går ut på at Regjeringen bes om å sørge for at "alle parter som forholder seg til nakkeskader, må forholde seg til WHO's retningslinjer gjennom å bruke ICD-10-koding og ICF ved bruk av DRG (diagnoserelaterte grupper) og diagnostisering, behandling, oppfølging, skadeomfang, jus og forsikring". Vedtaket berører først og fremst helse- og omsorgsministerens ansvarsområde. Når det gjelder forsikring, har jeg som justisminister ingen myndighet til å instruere forsikringsselskapene om hvordan de skal forholde seg til saker som gjelder diagnostisering og behandling av nakkeskader. Forsikringsoppjøret etter slike skader hører i siste instans under domstolene.

Vedtaket går også ut på at man innenfor "jus" skal forholde seg til WHO's retningslinjer. Det er mulig det her siktes til domstolenes vurdering av nakkeskader. Jeg har som justisminister heller ingen instruksjonsmyndighet overfor domstolene.

Når det gjelder helsepersonells bruk av WHO's retningslinjer, viser jeg til helse- og omsorgsministerens svar på skriftlige spørsmål datert 14. november 2008, 16. desember 2008, 6. november 2009 og 26. november 2009.

SPØRSMÅL NR. 351**Innlevert 9. desember 2009 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 18. desember 2009 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden konkretisere hvilke endringer SVs program faktisk innebærer når det gjelder vurderingssystemet i ungdomsskolen, og når kan stortinget eventuelt forvente å få seg forelagt sak om karakterer og vurderingssystem for ungdomsskolen?»

BEGRUNNELSE:

Karakterer og vurdering opptar mange i skolen, og det hersker uklarhet om hva som vil være regjeringens politikk på dette feltet. Formuleringene i SVs arbeidsprogram og i Soria Moria II står delvis i mot-

strid til hverandre, og det er derfor behov for en avklaring om hva norsk skole kan forvente seg mht. endringer i dagens karakter- og vurderingssystem.

I SVs arbeidsprogram for perioden 2009-2013 heter det:

"Dagens vurderingsformer i ungdomsskolen og i videregående opplæring gir ikke en tilstrekkelig god tilbakemelding på elevenes arbeidsinnsats og prestasjoner, og er for vilkårlig. SV ønsker derfor å utrede endringer i systemet for vurdering i ungdomsskolen og videregående opplæring med sikte på å forbedre dagens vurderingssystem. Målet med en slik utredning må være å finne vurderingsformer som gir en mer

presis og helhetlig tilbakemelding til eleven, og som sier fra om eleven er klar for å gå videre i utdanningsløpet eller ikke. Et godt system for vurdering må inneholde krav til en mer løpende evaluering av hvor godt eleven ligger an i forhold til kompetansemålene på gjeldende trinn, ha større fokus på hva elevene må arbeide med for å forbedre seg og bidra til motivasjon framfor sortering.

Utredningen må også vurdere endringer i opptakssystemet til høyere utdanning."

I Soria Moria II heter det:

" - beholde karakterene på ungdomstrinnet, men samtidig forbedre vurderingssystemet og lærernes kompetanse til å vurdere"

Svar:

Elevvurdering var omtalt som et eget satsingsområde i Soria Moria 1, og satsingen er nå videreført med Soria Moria 2. Om vurdering står det her at regjeringen vil beholde karakterene på ungdomstrinnet, men samtidig forbedre vurderingssystemet og lærernes kompetanse til å vurdere.

Vurdering er et svært viktig tema og en kjerneoppgave i skolen. Vurdering i form av faglige tilbakemeldinger fra lærer til elev, skal gis gjennom hele grunnopplæringen. Fra og med 8. årstrinn, skal disse tilbakemeldingene også inkludere en tallkarakter.

Det er godt dokumentert at systematisk vurdering av elever er et område som ikke har vært høyt nok prioritert i norsk skole. For ofte har tilbakemeldingene til elevene vært for generelle. Den overordnede målsettingen for endringene i vurderingssystemet er å øke læringsutbyttet for alle elever, lærlinger og voksne. Faglige og relevante tilbakemeldinger fra lærere, instruktører og medelever er en helt sentral del av læringsprosessen. Elevene har krav på informasjon om hvor de står i forhold til faglige mål.

Kunnskapsdepartementet fastsatte nye forskrifter til opplæringsloven og privatskoleloven om individuell vurdering i grunnopplæringen med virkning fra 1. august 2009. Forskriften understreker undervisvurderingens betydning for læring. For å nå kompetan-

semålene må elevene få tilbakemelding om hva de mestrer og hva som skal til for å bli bedre i faget. Gjennom undervisvurderingen får lærer og elev informasjon om elevens faglige progresjon. Undervisvurdering med karakter har på samme måte som undervisvurdering uten karakter som formål å fremme læring og utvikling. Karakterer skal derfor suppleres med begrunnelse og veiledning om hvordan eleven kan bli bedre i faget.

Utdanningsdirektoratet driver et omfattende arbeid for å bedre vurderingskompetansen og -kulturen i skolen. Gjennom prosjektet "Bedre vurderingspraksis", har Utdanningsdirektoratet siden 2007 samarbeidet med 78 læresteder i en utprøving av kjennetegn på måloppnåelse i et utvalg fag. Prosjekt er et godt eksempel på kunnskapsbasert og systematisk arbeid for å forbedre opplæringen der alle parter i sektoren er involvert, fra elev, lærer og rektor, til skoleeier, fylkesmann og universiteter og høyskoler. Direktoratets arbeid på vurderingsfeltet vil fortsette også i denne Stortingsperioden. Kjennetegn på måloppnåelse skal innarbeides i veiledninger til læreplaner for fag som utvikles av Utdanningsdirektoratet. Bruk av kjennetegn på måloppnåelse vil kunne bidra til en felles nasjonal retning på det lokale vurderingsarbeidet. Økt vurderingskompetanse blant lærere er også et prioritert område i etterutdanningen av lærere og instruktører. Samlet sett viser dette at regjeringen legger stor vekt på, og prioriterer tiltak, som vil bidra til en mer lik vurderingspraksis som fremmer læring.

Det er ingen uklarhet om hva som vil være politikken på dette feltet. Det er heller ingen motstrid i spørsmålet om vurdering og karakterer mellom SVs program og Soria Moria II. Jeg gjør på generelt grunnlag oppmerksom på at koalisjonsregjeringen styrer etter regjeringsplattformen og ikke etter enkeltpartiers program. For øvrig er individvurdering allerede omtalt for Stortinget i St.meld. nr. 16 for 2006/2007. Det planlegges ingen nye framlegg for Stortinget om dette.

SPØRSMÅL NR. 352**Innlevert 10. desember 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 17. desember 2009 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Vil kulturministeren undersøke påstander om det har foregått ulik behandling av søkere til radio-konsesjoner, og vil kulturministeren vurdere konsesjonstildelingene på nytt dersom det viser seg at disse er fattet på mangelfullt eller feilaktig grunnlag?»

BEGRUNNELSE:

Viser til skriftlig spørsmål nr. 276 til kulturministeren datert 1. desember og kulturministerens svar datert 8. desember.

I svaret bekreftes at Medietilsynet fant at minstekravet til økonomi for nevnte søker var oppfylt, mens departementet kom til et annet resultat. Det er ikke mindre enn oppsiktsvekkende at departementet setter til side Medietilsynets vedtak i en sak man skulle ha grunn til å tro at de hadde god kompetanse på.

I svaret kommer det også frem at det ikke er mulig å fremlegge tilleggsdokumentasjon etter at søknaden er levert. Påstander om at andre søkere til radio-konsesjon har kunnet gjøre dette bør derfor undersøkes. Dersom det er riktig at søkere har fått ulik behandling som ekskluderer enkelte søkere, bør dette være grunn til å se på konsesjonstildelingene på nytt.

Svar:

Jeg viser til mitt svar til spørsmål 276 hvor jeg konkluderte med at departementets vedtak er endelig og ikke kan påklages.

Jeg har ikke mottatt dokumentasjon som tyder på at det har foregått ulik behandling av søkere til radio-konsesjoner. Dersom det skulle framkomme slik informasjon, vil jeg i henhold til god forvaltningsikk undersøke saken.

SPØRSMÅL NR. 353**Innlevert 10. desember 2009 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 18. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hva er bakgrunnen for at skip registert i NIS de senere år har fått en skatteskjerpelse og må betale trygdeavgift (7,8 pst.) og arbeidsgiveravgift (14,1 pst.), og synes finansministeren det er rimelig at rederier forskjellsbehandles ut fra om de er turistskip (som i stor grad har fått fritak for skattene) eller ikke, og bryter ikke dette med forutsetningene for NIS-registeret?»

BEGRUNNELSE:

Fra 2004 fikk rederier i NIS melding fra skattemyndighetene om at alle mannskaper fra EU medlemsland skulle betale trygdeavgift på 7,8 % av pensjonsgivende inntekt. Arbeidsgiver skulle ikke trekke dette ved oppgjør av mannskapene. Sentralskattekontoret for utenlandssaker skulle etterligne vedkommende for denne avgiften. I praksis viste det seg at det var forbundet med store vanskeligheter å inn-drive trygdeavgiften etterskuddsvis.

I desember 2006 ble det orientert fra skattemyndighetene om at det fra januar 2007 var arbeidsgiver som var ansvarlig for trekk og innbetaling av trygdeavgiften.

I starten av 2007 kom de første signalene om at når arbeidsgiver trakk trygdeandelen og leverte lønnsmelding for disse mannskapene, så var de også forpliktet til å svare arbeidsgiveravgift med høyeste sats, 14,1 pst. uavhengig hvilken sone de opererte i.

Herunder er det ønskelig å få opplyst hvorledes et skip som opererer i flere arbeidsgiveravgiftsoner skal fastsette arbeidsgiveravgiftssats.

Alle norske turistskip registrert i NIS har fått unntak fra kravet om trygdeavgift for alle ansatte i hotell og restaurantvirksomheten om bord.

Det vil si at langt over 90 pst. av besetningen på turistskip kan være fritatt for trygdeavgift 7,8 pst. og arbeidsgiveravgift 14,1 pst. Dette er altså norske skip som er registrert i NIS. Det er altså en betydelig forskjellsbehandling.

Det ønsker oppgitt i hvilke lov- og forskrifter,

eventuelt andre retningslinjer omtalte bestemmelser finnes.

Det ønskes videre besvart hvilke sosiale rettigheter utenlandske arbeidstakere som er gjenstand for norsk arbeidsgiveravgift får i det norske velferdssystemet.

Det ønskes også besvart hva som er begrunnelsen for denne forskjellsbehandlingen, samt finansministerens vurdering av å unnta alle fra skattene, samt opplyst om proveny for en slik endring.

Svar:

Trygdeavgiften er en form for premie for trygderettigheter, og skal være med på å finansiere folketrygdens kostnader. Beregningsgrunnlaget for trygdeavgift er personinntekt, og hjemmelen for å ilegge avgiften er folketrygdloven § 23-3. Avgiftssatsene vedtas hvert år av Stortinget. Alle som er medlemmer i den norske folketrygden skal betale trygdeavgift av personinntekt. Trygdeavgiften utskrives bare på fysiske personer, og det er derfor upresist å si at ilegging av trygdeavgift innebærer ”en skatteskjerpelse” for arbeidsgiver. Personer som ikke er medlemmer i den norske folketrygden skal på den annen side ikke ilegges trygdeavgift i Norge.

Et utslag av EØS-avtalen er at statsborgere i EØS (EØS-borgere) som arbeider om bord på skip registrert i en EØS-stat, som hovedregel vil være omfattet av trygdelovgivningen i flaggstaten, jf. artikkel 13 nr. 2 bokstav c i Rådsforordning (EØF) nr. 1408/71. Overført til norske forhold betyr det blant annet at EØS-borgere som ikke er bosatt i riket, men som er ansatt om bord på et norskregistrert skip, i utgangspunktet vil være pliktig medlem i den norske folketrygden.

Utenlandske sjøfolk er etter folketrygdloven bare medlem i folketrygden dersom de er bosatt i Norge. Norske statsborgere på norskregistrert skip er imidlertid medlem i trygden uansett hvor de er bosatt, jf. folketrygdloven § 2-5 første ledd bokstav g (med mindre de er ansatt i hotell- og restaurantvirksomhet på turistskip registrert i NIS, jf. nedenfor). Likebehandlingsprinsippet i EØS-avtalen, og avtalens prinsipp om trygdemedlemskap i flaggstaten, medfører at andre EØS-borgere må likestilles med norske statsborgere ved anvendelsen av folketrygdloven § 2-5 første ledd bokstav g. Sjøfolk som er EØS-borgere, kan fritas fra medlemskap i norsk folketrygd dersom de fremlegger dokumentasjon for at de fortsatt er medlemmer i hjemlandets trygd. Ved slike unntak vil avgiftsplikten for den ansatte og rederen følge av reglene i hjemstaten.

Sjøfolk som er medlemmer i folketrygden vil ha krav på trygderettigheter etter folketrygdloven, herunder opptjening av pensjonspoeng. Det anses rimelig at disse også skal betale trygdeavgift til Norge.

Sjøfolk som er pliktig trygdet i Norge, skal derfor svare trygdeavgift til den norske folketrygd, jf. folketrygdloven § 23-3. Det gjelder selv om arbeidstakeren ikke er skattepliktig til Norge.

Som påpekt i begrunnelsen for spørsmålet er arbeidstakere som er ansatt i hotell- og restaurantvirksomhet om bord på turistskip registrert i Norsk internasjonalt skipsregister (NIS) unntatt fra medlemskap i folketrygden, jf. folketrygdloven § 2-12. Slike arbeidstakere kan heller ikke bli frivillige medlemmer i folketrygden. Det gjelder selv om de er norske statsborgere og bor i Norge. Som følge av at slike arbeidsforhold ikke kan gi grunnlag for medlemskap i folketrygden, skal de ikke betale trygdeavgift av inntekt om bord, jf. ovenfor. Bakgrunnen for at denne yrkesgruppen ble unntatt fra folketrygden var at man ville hindre at de berørte rederiene skulle bli påført betydelige merutgifter som følge av ikrafttredenen av Rådsforordning (EØF) nr. 1408/71. Jeg viser i den forbindelse til omtale i Ot.prp. nr. 19 (1993-1994) på s. 2:

”Det er ikke et reelt alternativ å la norsk trygde-lovgivning få anvendelse på de hotell- og restaurantansatte på cruiseskipene, fordi omkostningene ved en slik ordning vil være så høye at de berørte fartøyene vil bli flagget ut. Dette vil igjen medføre at den aktuelle yrkesgruppen, da som ansatte på fartøyer registrert i et register utenfor EØS-området, vil falle helt utenfor både trygdesystemet og den private forsikringsordningen.”

Det var således et bevisst valg å holde denne gruppen ansatte utenfor trygdesystemet, både med hensyn til plikter (avgiftsbetaling) og rettigheter. Forholdet ble ikke ansett å være i strid med likebehandlingsprinsippet i EØS-avtalen, idet unntaket fra medlemskap i folketrygden gjelder både norske og utenlandske statsborgere, og personer bosatt i Norge så vel som personer bosatt utenlands.

Motstykket til at det ikke ilegges trygdeavgift, er at den aktuelle yrkesgruppen ikke opparbeider seg rettigheter i folketrygden. For å sikre trygderettigheter til denne yrkesgruppen er imidlertid rederiene forpliktet til å stille garanti som skal sikre at de ansatte, og deres etterlatte, mottar ytelser ved yrkesskade eller død, jf. sjømannsloven § 32.

På samme måte som for trygdeavgiften, er også arbeidsgiveravgiften med på å finansiere folketrygdens kostnader. Hovedregelen etter folketrygdloven § 23-2 er at arbeidsgiver skal betale arbeidsgiveravgift av lønn mv., som han plikter å innberette etter ligningsloven § 6-2.

Ved utbetaling av lønn og annen godtgjørelse til EØS-borgere mv. for arbeid om bord på skip registrert i NIS følger det imidlertid uttrykkelig av forskrift om lønnsoppgaveplikt ved utbetalinger til personer bosatt i utlandet, at ytelsene skal innberettes, jf.

forskriftens § 1 nr. 3 bokstav e. Det skal derfor også i utgangspunktet svares arbeidsgiveravgift av ytelse. Lønnsutbetalinger til personer bosatt utenfor Norden som er ansatt i hotell- og restaurantvirksomhet om bord på turistskip registrert i NIS, kreves likevel ikke innberettet, jf. bestemmelsens siste punktum. Fordi arbeidsgiveravgiftsplikten er knyttet opp til innberetningsplikten, innebærer det at det heller ikke skal svares arbeidsgiveravgift på lønnsutbetalinger til personer bosatt utenfor Norden som er ansatt i hotell- og restaurantvirksomhet om bord på turistskip registrert i Norge.

Arbeidsgiveravgift for lønnsutbetalinger til sjøfolk følger i utgangspunktet de alminnelige reglene om differensiert arbeidsgiveravgift – se også Lignings-ABC 2008/2009 på s. 112. I praksis vil dette ofte føre til at arbeidsgiveravgift av ytelse til sjøfolk skal beregnes etter høyeste sats. Det er imidlertid ikke riktig at det alltid skal svares arbeidsgiveravgift med høy sats av lønnsutbetalinger til EØS-borgere ansatt på NIS-skip.

For utbetalinger til sjøfolk bosatt i andre land i Norden eller til statsborgere i et annet EØS-land for arbeid om bord på norske skip i utenriksfart skal det imidlertid alltid svares arbeidsgiveravgift etter høyeste sats (sone I) på 14,1 pst., jf. Lignings-ABC

2008-2009 s. 112 – under forutsetning av at vedkommende er medlem i den norske folketrygden. Det har sammenheng med at virksomhet i utenfor Norge faller inn under sone I i det årlige Stortingsvedtaket om fastsetting av avgifter mv. til folketrygden for 2009, se § 1 tredje ledd bokstav h.

Medlemskap i folketrygden forutsetter at man betaler trygdeavgift av personinntektsgrunnlaget. Hvis man skulle unnta denne yrkesgruppen fra plikten til å betale trygdeavgift, ville både sammenhengen i regelverket og et likebehandlingsprinsipp tilsi at de også skulle miste sine rettigheter etter folketrygdloven. Jeg anser det derfor ikke som aktuelt å unnta alle ansatte på skip registrert i NIS fra plikten til å betale trygdeavgift. Jeg anser det heller ikke som aktuelt å fritta arbeidsgiver fra plikten til å svare arbeidsgiveravgift på slike ytelse som i dag er avgiftspliktige.

Tall over lønnssummer fra skip i NIS som i dag er pliktig trygde- og arbeidsgiveravgift er ikke lett tilgjengelige. Det har derfor ikke vært mulig å anslå provenyeffekten av å fjerne slik avgiftsplikt innenfor svarfristen. Departementet antar imidlertid at provenyet av en slik endring ikke vil være stort, da det antas at det ikke betales trygde- og arbeidsgiveravgift for flertallet av de sysselsatte på slike skip.

SPØRSMÅL NR. 354

Innlevert 10. desember 2009 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 18. desember 2009 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Arbeids- og sosialkomiteen har mottatt brev dattert, 24. november d.å., fra en fortvilt mor som, gjennom fem år, har opplevd at hennes datter har fått mangelfull saksbehandling i Nav-systemet. Hun reagerer svært sterkt på at det synes å være enkelt å skylde på rot i systemet når saksbehandlingen på det nærmeste er ikke-eksisterende.

Hvordan vil statsråden sikre en verdig saksbehandling, og hvilke tiltak vil hun iversette ovenfor Nav i de tilfeller saksbehandlingen representerer et budd med forvaltningsloven?»

BEGRUNNELSE:

Datteren fikk diagnosen ME (kronisk utmattelsessyndrom) i Norge i januar 2005. Som student i Storbritannia fikk hun allerede diagnosen i 2003. I

årene etterpå har det vært en evig kamp mot det norske offentlige systemet for at hun skal kunne motta den økonomiske støtten hun mener å ha krav på.

Den 13.01.09 søkte datteren Nav Oslo om ytelse ung ufør. Den 22.04.09 mottar datteren et brev fra Nav Oslo som sier at:

"...søknaden/klagen er mottatt av Nav 16.01.09, og at man kan forvente et svar innen 01.08.09."

Videre står det:

"Dersom saken din ikke blir avgjort i løpet av denne tiden, vil du høre nærmere fra oss."

Den 09.09.09 kontaktet jentas familie Nav for å purre opp saken. De fikk da beskjed om "at søknaden er registrert mottatt, men at papirene har blitt borte". På spørsmål om hvordan dette kunne skje fikk man

som svar "om at dette skjer ofte". Det gis beskjed om at søknaden må sendes på nytt. Dette blir således gjort - både per post og på e-post til saksbehandleren familien snakket med.

Den 11.11.09 ringte familien på nytt til Nav Oslo for å få status på behandlingen av søknaden. De blir da satt i kontakt med Nav Forvaltning hvor de blir fortalt

"...at søknaden nok en gang er borte og at det er derfor familien ikke har fått noe svar."

Familien ba da vedkommende i Nav Forvaltning om å finne ut hva som har skjedd, og hvorfor de har klart å "miste" søknaden nok en gang. Samme dag ble familien kontaktet av Nav Forvaltning om at de hadde "funnet søknaden i en haug på et kontor". Etter å ha studert den, mente saksbehandleren i forvaltningen at det

"...mangler papirer fra en tidligere saksbehandling som må legges til grunn for at det kan tas en avgjørelse".

Han ønsket at familien skulle kontakte Nav-kontoret i datterens tidligere bostedskommune, Moss, for at de skal sende papirene som mangler. Familien krevde da at Nav Oslo selv må kunne kontakte Nav Østfold for å få de nødvendige papirene. Etter dette har familien ikke fått noen ny informasjon. Den 25.10.09 ble det fra familiens side sendt en klage på mangelfull saksbehandling til Sivilombudsmannen, jf. bestemmelser i forvaltningsloven.

Familien reagerer sterkt på at det er så enkelt å skylde på rot i systemet når saksbehandlingen på det nærmeste er ikke-eksisterende. Datteren har vært avhengig av Nav-systemet de siste 5 årene. I dette tilfellet opplever de pårørende at Nav tapper datteren for energi. Tiden dette tar og behandlingen hun får, medfører at hun i realiteten blir sykere. Det er en fortvilet situasjon å oppleve at kontakten med det offentlige system og Navs saksbehandlingsrutiner medfører at hverdagen til datteren oppleves som uforutsigbar og utrygg.

Undertegnede mener det er kritikkverdig at papirer påført personopplysninger tilsynelatende flyter rundt i Nav-systemet uten noen som helst form for kontroll og konfidensiell behandling. Det er videre

uakseptabelt at den som søker hjelp hos velferdsstaten blir bedt om å fremskaffe saksopplysninger som ligger i Nav-systemet men i et annet distrikt. Jeg håper statsråden også deler det syn at det må være enklere at Nav selv innhenter nødvendig opplysninger som ligger i eget system, og at dette også vil redusere risikoen for at man får tilsendt feil opplysninger. Jeg håper også at statsråden deler mitt syn i at denne saken representerer en uakseptabel saksbehandling på flere områder, og at dette representerer et klart brudd på forvaltningsloven.

Svar:

Jeg synes det er beklagelig at brukere opplever at saksbehandlingen ved arbeids- og velferdsforvaltningen er mangelfull. Dette er ikke i tråd med målene for NAV-reformen som bl.a. skal gjøre det enklere for brukerne og at tjenestene bedre skal tilpasses brukernes behov. I retningslinjene for Arbeids- og velferdsetatens virksomhet er god brukeroppfølging fremhevet. I den forbindelse er det lagt vekt på at redusert saksbehandlingstid skal stå sentralt i etatens arbeid.

Det er ikke akseptabelt at sakspapirer forsvinner. Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at deler av brukers sak har vært til behandling i Trygderetten. Dette kan være en årsak til at sakspapirene ikke kunne gjenfinnes i Arbeids- og velferdsetaten på det aktuelle tidspunktet. Selve behandlingen i Trygderetten har også medvirket til at denne saken dessverre har tatt lang tid. Jeg har imidlertid fått forsikringer fra Arbeids- og velferdsdirektoratet om at denne saken nå vil bli fulgt opp.

Uavhengig av dette tilfellet har jeg bedt Arbeids- og velferdsdirektoratet om å iverksette tiltak for forenkle og forbedre dokumenthåndteringen i Arbeids- og velferdsetaten. Jeg er informert om at dette arbeidet er godt i gang. I 2010 planlegges etablering av en pilot for elektronisk dokumenthåndtering i ett fylke. Avhengig av erfaringer fra piloten planlegges en gradvis implementering i de øvrige fylker. Elektronisk dokumenthåndtering forventes å gjøre innhenting, overføring og behandling av saksdokumenter i Arbeids- og velferdsetaten både sikrere, betydelig enklere og mer effektiv enn i dag. Dette vil være en fordel som kommer både brukere og etaten til gode.

SPØRSMÅL NR. 355**Innlevert 10. desember 2009 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 17. desember 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Det er stor uro i Solør i Hedmark angående redusert åpningstid av lensmannskontorer. I Våler i Solør skal det stenges 3 dager i uken fra 1. februar 2010. Politibemanningen er også redusert kraftig fra 2004 da det var 13 operative tjenestemenn til nå kun 7 i Solør.

Hvordan vil statsråden bidra til at trygghet og service for folk flest når de trenger dette, uansett ukedag og klokkeslett, er på et akseptabelt nivå?»

Svar:

Spørsmålet om åpningstider på lensmannskontorene er i stor grad et spørsmål om å utnytte ressursene på en slik måte at det gir en best mulig polititjeneste for hele distriktet.

Bemannings situasjonen i politiet har vært en utfordring i flere år, først og fremst fordi det er utdanningen for få politifolk. Derfor har regjeringen øket opptaket ved Politihøgskolen til 552 elever i 2009 og til 720 elever i 2010. Til sammenligning kan nevnes at det i perioden 2006 – 2009 er tatt opp 648 flere politistudenter enn i perioden 2002 – 2005. I tillegg kommer som nevnt det rekordhøye opptaket i 2010. Dette gjør vi for å følge opp behovene som ble avdekket i Politidirektoratets bemanningsrapport "Politiet mot 2020" fra i 2008.

I tiltakspakken som ble lagt fram i januar er det opprettet 460 nye sivile stillinger til politi- og lensmannsetaten. I praksis betyr dette at om lag 280 polititjenestemenn kan frigjøres til operativt arbeid. Hedmark politidistrikt fikk i denne forbindelse 17 årsverk.

Som en del av den nye særavtalen om arbeidstidsbestemmelser i politiet, som trådte i kraft 1. oktober 2009, er det gjort avtale om å øke arbeidstiden for mange politiansatte med en time. Dette representerer ytterligere en ressursøkning på anslagsvis 230 årsverk.

Hedmark politidistrikt skal gjennom denne avtalen få frigjort mer enn 250 timeverk pr. uke.

Regjeringen har i perioden 2006-2009 sørget for å øke politiets budsjett med 2 milliarder kr. I 2010 økes budsjettet med hele 1,3 milliarder kroner. Til sammen gir dette et betydelig løft for politiet.

Det er politimesteren som har ansvaret for ressursfordeling og tjenesteordninger i politidistriktet, og politimesteren vurderer om de tildelte ressursene skal benyttes til stillinger eller settes inn på andre viktige områder for å sikre hele politidistriktet en god polititjeneste.

Spørsmålet er derfor forelagt Politidirektoratet som opplyser at Hedmark politidistrikt i stor grad har lagt om tjenesten fra reservertjeneste til døgnkontinuerlig aktiv tjeneste der det har vært mulig. Dette har mange fordeler for publikum og bidrar til økt trygghet og service for folk flest.

I de tilfelle hvor ressurs situasjonen ikke gjør det mulig å ha åpent lensmannskontor i alle kommuner fem dager i uka, og samtidig opprettholde en tilstrekkelig politiberedskap, er Hedmark politidistrikts klare prioritering å "skjerme beredskapen".

For så vidt gjelder åpningstider ved lensmannskontorene, er politimesterens generelle direktiv at driftsenhetene skal tilpasse åpningstidene til det behov som til enhver tid foreligger. I de tilfelle man finner det riktig og forsvarlig å redusere åpningstiden, er det en grunnleggende forutsetning at publikum lett skal kunne orientere seg om når kontoret er åpent, og hvor man eventuelt kan henvende seg når det er stengt.

Beslutningen om, i alle fall foreløpig, å redusere åpningstiden i Våler er etter politimesterens oppfatning helt i tråd med det direktiv driftsenhetene har fått om å innrette ressursbruken slik at den samlet sett gir best polititjenester til publikum. For øvrig har lensmannskontoret på Flisa åpent alle virkedager. Avstanden mellom lensmannskontorene i Våler og på Flisa er ca 10 km. I forhold til behovet for å ha like åpningstider på begge steder opplyses også at den nye passordningen gjør at det bare er kontoret på Flisa som kan utstede pass.

Med hensyn til spørsmålet om endringer i antallet politifolk som er tilknyttet driftsenhet Solør, bemerkes blant annet at driftsenheten har utlyst en stilling som ennå ikke er besatt, og for øvrig har en tjenestemann hospitering ved annen driftsenhet i politidistriktet. Sistnevnte vil formentlig være tilbake i Solør når hospiteringsperioden er over.

SPØRSMÅL NR. 356**Innlevert 10. desember 2009 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 18. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva vil helse- og omsorgsministeren gjøre for å bidra til at det kan innhentes samtykke fra kvinner som har deltatt i mammografiprogrammet, for å sikre at innsamlede data kan brukes i medisinsk forskning og utvikling?»

BEGRUNNELSE:

Personvernemnda har i avgjørelse av 26. august 2009 konkludert med at Krefregisterets praksis med å lagre data fra kvinner med negative kreftprøver ut over 6 måneder er i strid med kreftforskriften. Det er videre besluttet at fortsatt lagring krever at det innhentes samtykke fra pasientene innen 2011. Dersom ikke samtykke kan innhentes må dataene slettes eller anonymiseres.

Som følge av denne avgjørelsen må det innhentes samtykke fra 600 000 kvinner som har deltatt i mammografiprogrammet. Det er avgjørende å sikre høy oppslutning, for at dette materialet skal kunne brukes i et svært viktig og internasjonalt banebrytende forskingsarbeid. Innhenting av samtykker er ressurskrevende og vil innebære en betydelig belastning for Krefregisterets drift, noe som igjen kan ramme andre deler av virksomheten som er viktig for pasientene og helsetjenesten. Det fremgår av St.prp.nr. 1 (2009-2010) for Helse- og omsorgsdepartementet at statsråden er i prosess med berørte parter for å følge opp Personvernemndas vedtak i saken.

Svar:

Det norske mammografiprogrammet har etter mitt syn en unik karakter, både som helsetilbud og

som kilde til kunnskap om effekten av mammografi-screening på sykkelighet og død som følge av brystkreft. Innføring av mammografiscreening i Norge har ført til en kvalitetsheving innen brystkreftdiagnostikk og behandling. Ikke minst har opprettelsen av 17 brystdiagnostiske sentra med tverrfaglig kompetanse innen dette feltet hatt stor betydning. Kunnskapsnivået er hevet, og kvalitetsmålene som ble satt er nådd.

Gitt de midler som Stortinget har stilt til disposisjon til drift av programmet og den betydning programmet har, sett i et folkehelseperspektiv, vil det derfor være svært beklagelig om viktige data om effekt og kvalitet på programmet skulle gå tapt. Etter Personvernemndas avgjørelse 26. august d.å. har departementet bedt Helse Sør-Øst RHF om en framdriftsplan for innhenting av samtykke til permanent lagring av personidentifiserbare opplysninger ved negative funn i Krefregisteret. En slik framdriftsplan ble oversendt departementet 21. oktober 2009, og det ble avholdt et møte med Helse Sør-Øst RHF og Krefregisteret den 27. oktober 2009 der framdriftsplanen ble drøftet. Departementet er i løpende dialog med Helse Sør-Øst RHF og Krefregisteret i denne saken.

Det er Helse Sør-Øst RHF som har ansvar for driften av Krefregisteret, som i dag er en del av Oslo universitetssykehus HF. Eventuelle budsjettmessige konsekvenser av Krefregisterets gjennomføring av innhenting av samtykke til permanent lagring av data vil bli behandlet i den ordinære budsjettprosessen.

SPØRSMÅL NR. 357**Innlevert 10. desember 2009 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 18. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva gjør statsråden for å redusere omfanget av midlertidige stillinger i helseforetakene, herunder blant forskere og leger?»

BEGRUNNELSE:

Det fremgår av Soria Moria-erklæringen at Regjeringen Stoltenberg 3 går inn for at faste stillinger skal være hovedregelen i offentlig sektor, for å sikre en trygg og forutsigbar arbeidssituasjon. Halvparten av legene i offentlige helseforetak har midlertidige stillinger, i følge den norske legeforening. Blant forskere er det en særlig utfordring at det i stor grad gis midlertidige stillinger også etter post.doc, noe som kan forhindre rekruttering av gode forskere.

Svar:

Regjeringens generelle politikk når det gjelder midlertidige stillinger er videre arbeid for å sikre at fast ansettelse er hovedregel, og at bruken av midler-

tidige ansettelser bør begrenses. Likeså ønsker Regjeringen å redusere antall midlertidige tilsetninger innen akademia.

Årsakene til utstrakt bruk av deltidsstillinger og midlertidige stillinger i helsetjenesten er sammensatte – og har sammenheng med forhold både på arbeidsgiver- og arbeidstakersiden. Når det gjelder uønskede deltidsstillinger er det fra departementets side i flere år stilt styringskrav overfor regionale helseforetak om at de skal kartlegge omfang av – samt identifisere og iverksette tiltak mot – uønskede deltidsstillinger i helseforetakene.

Spesialisthelsetjenesten har utdanning som en av sine lovbestemte hovedoppgaver, og ved helseforetakene er det mange utdanningsstillinger. Utfordringer og behov for endringer på området med hensyn til leger, som stortingsrepresentanten spesielt trekker fram, er i utgangspunktet naturlig hjemhørende i dialogen mellom arbeidsgiver- og arbeidstakerorganisasjoner.

SPØRSMÅL NR. 358**Innlevert 10. desember 2009 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til å starte arbeidet med å planlegge en langsiktig løsning for et bedre og mer pålitelig togtilbud gjennom Oslo?»

BEGRUNNELSE:

Togtunnelen gjennom Oslo har vært gjenstand for en rekke store forsinkelser og innstillinger i trafikken. Infrastrukturen fremstår også som sårbar. Vi har opplevd at relativt små feil eller enkelthendelser har lammet hele eller store deler av trafikken. De er tatt positive initiativ for å få bukt med disse problemene på kort sikt, men det savnes fra ulike hold en langsiktig løsning for økt kapasitet og redusert sårbarhet for togtrafikken gjennom Oslo.

Oslotunnelen er bygget med 2 spor, og er i dag nærmest fullt utnyttet kapasitetsmessig. Etter planen skal det til vest for tunnelen stå 4 spor ferdig fra Skøyen til Asker i 2011. Nytt dobbeltspor Oslo-Ski vil gi 4 spor øst for Oslo. Denne økte kapasiteten både til øst og vest for Oslo vil skape økt press på Oslotunnelen. I tillegg planlegges det en kraftig økning av godtrafikken på jernbanen i årene som kommer. Det er grunn til å tro at tunnelen vil bli en flaskehals for togtrafikken i årene som kommer.

Denne problemstillingen ble tatt opp med statsråden i forbindelse med Stortingets behandling av innstilling fra transport- og kommunikasjonskomiteen om bevilgninger på statsbudsjettet for 2010, men statsråden besvarte ikke mitt spørsmål.

Svar:

Samferdselsdepartementet har som kjent satt i gang et omfattende prosjekt for å forbedre driftsstabiliteten på strekningen Lysaker-Etterstad, inkludert Oslo S og Oslo-tunnelen. Hovedtyngden av infrastrukturen vil bli fornyet og oppgradert. Innerstrekningene mellom Asker, Ski og Lillestrøm vil i neste omgang bli fornyet ut fra samme prinsipper og systematikk. Det vises bl.a. til nærmere omtale i Prop. 1 S for 2010, side 119. I forkant av ruteplan 2012 vil det bli gjennomført flere tiltak som vil forbedre kapasiteten på strekningen Oslo S – Lysaker. Dette omfatter bl.a. infrastrukturtiltak for å utnytte signalressursene best mulig og operative tiltak knyttet til togframføringen.

I tillegg til dette skal Jernbaneverket i 2010 og 2011 utrede det langsiktige behovet for å øke kapasiteten i Oslo-området i lys av framtidige transportbehov. Utredningen skal bl.a. analysere ulike kapasitetssøkende tiltak med utgangspunkt i dagens infrastruktur opp mot behovet for helt nye bane- og stasjonsløsninger i Oslo. I tillegg til kapasitetsanalyser vil det være behov for å samordne utredningsarbeidet med Oslo kommune for å identifisere utfordringer og muligheter på lang sikt i å utvikle en samlet areal- og transportstrategi.

Utredningsarbeidet vil bl.a. inngå som grunnlag for etatenes planforslag til Nasjonal transportplan 2014-2023.

SPØRSMÅL NR. 359

Innlevert 10. desember 2009 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ofofbanen Drift AS søker departementet om tilgangsrett til å kjøre person og charter tog på det nasjonale jernbanenettet, på samme måten som det tidligere Ofofbanen AS hadde. Jernbanetilsynet har gitt selskapet alle nødvendige sertifikater for transport av gods og passasjerer. Av hensyn til planlagte reise og ikke minst charter aktiviteter, haster det med å få på plass tilgangsretten.

Vil statsråden sørge for at tilgangsrett på det nasjonale jernbanenettet snarest tildeles Ofofbanen Drift AS?»

BEGRUNNELSE:

Det er et sterkt behov for å øke persontrafikken både på Ofofbanen som på hele det nasjonale jernbanenettet. Ofofbanen Drift AS har planene klare for en omfattende persontrafikk satsing. For Narvik og Ofoten regionen vil en slik persontrafikk innebære adskillig meraktivitet. Også for selskapets utvikling og muligheter i markedet er det avgjørende at Ofofbanen Drift AS snarest gis tilgangsrett på det nasjonale jernbanenettet.

Svar:

Ofofbanen Drift AS har i brev 9. desember 2009 bedt om et møte med departementet så raskt som mulig for å diskutere muligheten til å få tilgangsrett på samme grunnlag og med samme omfang som Ofofbanen AS hadde. På grunn av ferieavvikling opplyste departementet i brev 14. desember 2009 til Ofofbanen Drift AS at det ikke var mulig å få til et slikt møte før jul, men at det ikke er noe til hinder for at selskapet allerede nå sendte inn en søknad om å få slik tilgangsrett. På grunnlag av departementets brev har Ofofbanen Drift i brev 30. desember 2009 søkt departementet om tilgangsrett til å kjøre persontog/chartertog.

Departementet vil nå behandle søknaden i tråd med forvaltningslovens regler. Dette innebærer at eventuelle berørte virksomheter vil måtte høres før det treffes et vedtak i saken. Jeg er for øvrig positiv til tiltak som kan bidra til å øke transporten med jernbane, men kan selvsagt ikke gi et forhåndstilsagn om at tilgangsrett vil bli gitt.

SPØRSMÅL NR. 360**Innlevert 11. desember 2009 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 17. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Informasjon innhentet fra det finansdepartementet i Spania viser at de fleste spanske borgere som mottar uførepensjon ikke plikter å betale skatt på denne ytelsen. Personer som er definert som delvis uføre, gis 40 % fradrag på skatt for ytelsen. Mange norske pensjonister bosatt i Spania mottar uførepensjon fra Norge.

Skal norske uførepensjonister bosatt i Spania skattemessig likebehandles med spanske uførepensjonister, eller åpner skatteavtalen mellom Spania og Norge for skattemessig forskjellsbehandling (ref 15 % kildeskatt)?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har foreslått, og et rød-grønt flertall på Stortinget har vedtatt, at norske pensjonister (inkl uførepensjonister) vil bli trukket 15 % i kildeskatt på sin pensjon per 1. januar 2010. Unntaket gjelder pensjonister som kan dokumentere at de er skattepliktig til Spania (og i så fall vil den totale skatten utgjøre maksimalt 15 %). For norske uførepensjonister bosatt i Spania vil et slikt skattepliktig dokument fra spanske myndigheter kunne fremlegges, men av et slikt dokument vil det samtidig fremgå at gjeldende personer (de med uførepensjon), ikke skal betale skatt. Dette iht. spanske skatteregler. Regjeringen har lenge benyttet "rettferdighetsbegrepet" når den har forsvart innføringen av kildeskatten på pensjoner utbetalt til norske pensjonister i utlandet. Ingen skal være nullskatteyttere har vært regjeringens mantra, og

i følge Regjeringen er det flere norske pensjonister som verken skatter til Norge eller til Spania. Spanske myndigheter mener imidlertid at uførepensjonister flest ikke bør betale skatt, og da skulle man anta at norske uførepensjonister bosatt i Spania kan forholde seg til spanske skatteregler, og at de dermed ikke vil bli krevet 15 % kildeskatt på sin uførepensjon fra Norge. Dette vil føre til skattemessig likebehandling av spanske og norske uførepensjonister, og derigjennom innfri regjeringens "rettferdighetsprinsipp".

Svar:

I mitt svar av 25. november 2009 på spørsmål 208 fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde bekreftet jeg at den som er dokumentert bosatt i Spania etter skatteavtalen mellom Norge og Spania, ikke skal ilegges kildeskatt på pensjoner fra Norge. Slik informasjon er gitt fra både Finansdepartementet og Skattedirektoratet under hele prosessen med å innføre kildeskatt på pensjoner i norsk intern rett.

Skatteavtalens løsning innebærer at beskatningen av norske uførepensjonister og andre pensjonister bosatt i Spania skjer etter spanske regler. Dette kan sies å innebære en skattemessig likebehandling med spanske uførepensjonister. Forutsetningen er at norsk uførepensjon skattlegges på samme måte som spansk uførepensjon etter spanske regler. Om inntekten er skattefri i Spania på grunnlag av personlige lettelselser og fribeløp er uten betydning for skattefritaket i Norge.

SPØRSMÅL NR. 361**Innlevert 11. desember 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 18. desember 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Regjeringen viser ofte til at det er utarbeidet fylkesvise vindkraftplaner, og at man derfor ikke trenger en nasjonal vindkraftplan slik FrP har foreslått.

Hvor mange fylker har ferdigstilt en fylkesvis vindkraftplan, og i hvilken grad er disse planene koordinert mellom nabofylker og ovenfor Statnett?»

Svar:

Retningslinjer for planlegging og lokalisering av vindkraftanlegg ble fastsatt av OED og MD i samarbeid i 2007. Retningslinjene oppfordrer fylkeskommunene til å utarbeide regionale planer for vindkraft.

Så langt er regionale planer for vindkraft vedtatt av fylkestingene i Rogaland, Sør-Trøndelag og Nord-

land. Sistnevnte ble vedtatt så sent som 3. desember d.å. Fylkesdelplan for vindkraft i Rogaland - ytre del ble godkjent av MD i samråd med OED 8. januar 2009. Fylkesdelplan for vindkraft i Sør-Trøndelag er under godkjenning. Sør-Trøndelag har koordinert sitt planarbeid med nabofylkene. Nord-Trøndelag og Møre og Romsdal er delvis dekket av kartlegging utført i samarbeid med Sør-Trøndelag, men har ikke vedtatt regionalpolitiske retningslinjer for egne fylker. Sogn og Fjordane vedtok planprogram i april 2008 og har nå planforslag på høring. Troms fylkeskommune har planprogram under utarbeiding og også Vest-Agder har gitt signaler om at de vurderer

oppstart av planarbeid. Hordaland vedtok en fylkesdelplan for vindkraft i år 2000 og vurderer å oppdatere denne i sammenheng med sitt arbeid med fylkesdelplan for små vannkraftverk.

De regionale planene for vindkraft som er utarbeidet kartlegger og karakteriserer områders konfliktpotensial og vurderer ikke enkeltprosjekter. Formålet med dette er bl.a. at planene skal være robust for nye og endrede prosjekter. Koordinering mellom utvikling av nett og produksjon på enkeltsaksnivå skjer gjennom konsesjonsbehandlingen. NVE koordinerer behandlingen av vindkraftprosjekter og søknader om kraftledningsforsterkninger regionvis.

SPØRSMÅL NR. 362

Innlevert 11. desember 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 18. desember 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Regjeringens forklaring for ikke å ha iverksatt løftet om CO₂-rensing av Kårstø er at det er ufornuftig å rense et kraftverk som ikke er i drift. Det standpunktet deler undertegnede. Samtidig er det et faktum at byggetiden for et renseanlegg er ca 3 år. Der som dagens driftsaspekt er den reelle årsaken til at regjeringen ikke har bygget CO₂-reanseanlegget så må det forutsette at regjeringen i 2006 gjorde en korrekt analyse over driftsforventninger.

Hvilke forventninger har regjeringen da for driftstid på Kårstø fremover?»

BEGRUNNELSE:

Til Haugesunds Avis 08.12.09 sier statssekretær Robin Kåss at:

"Staten kan ikke investere flere milliarder kroner på CO₂-rensing av et gasskraftverk som ikke brukes."

Dette som respons på kritikk fra ZERO om at regjeringen ikke har innfridd sine løfter.

I Stortinget 07.12.09 sa energiministeren følgende om Kårstø:

"I vinter vedtok vi å ta en større integrasjonsstudie, sette i gang et mer offensivt arbeid når det gjelder situasjonen på Kårstø. Signaleffekten hvis vi ikke hadde gjort det, kunne vært at vi hadde siddet med et gasskraftverk på Kårstø som ikke gikk, som ikke slapp ut CO₂, samtidig som vi da ville vært i gang med bygging av et renseanlegg i milliardklassen. Det er ikke

god miljøpolitikk. Svaret mitt her blir litt av det samme som på det forrige spørsmålet. Vi er nødt til å forholde oss til realitetene rundt de prosjektene vi diskuterer. Vi kan heller ikke her komme bort fra at vi for noen få måneder siden satt med en helt uklar driftssituasjon når det gjelder Kårstø."

Nå bør nytteverdi være et viktigere kriterium for å iverksette miljø og energiltak enn bare det faktum at noe er i drift. Det standpunkt antar jeg regjeringen deler. Likefullt er det lite troverdig å hevde at manglende CO₂-rensing i dag er basert på at anlegget ikke er i drift i dag. Det forutsetter at man i 2006 visste at anlegget ikke ville være i drift i 2009. I daværende næringsminister Dag Terje Andersens tale ved anleggets åpning den 1. november 2007, var det derimot intet som antydte at anlegget ville bli stående, og han hevdet sågar at Kårstø åpnet et nytt kapittel i norsk energihistorie siden landet tar i bruk mer av råvarene fra Nordsjøen.

Svar:

Naturkraft fikk i 1997 anleggskonsesjon for et gasskraftverk på Kårstø. I forbindelse med selskapets beslutning om å realisere gasskraftverket, orienterte Naturkraft myndighetene i 2004 om en antatt årlig el-produksjon på om lag 3,5 TWh. Den antatte el-produksjonen ville, i følge Naturkraft, medføre et CO₂-utslipp på 1,24 mill. tonn/år.

Regjeringen ba i 2006 Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) om å gjennomføre et forberede-

dende planleggingsarbeid for bl.a. å avklare tidsperspektiv og kostnader knyttet til et CO₂-fangstanlegg på Kårstø, jf. St.prp. nr. 1, Tillegg nr. 1 (2005-2006) fra Olje- og energidepartementet og St.prp. nr. 50 (2005-2006) om tilleggsbevilgning i 2006 til arbeidet med verdikjeder for CO₂ og etablering av et rensanlegg i tilknytning til gasskraftverket på Kårstø. Basert på NVEs rapport av desember 2006, ble det i St.prp. nr. 1 (2007-2008) fra Olje- og energidepartementet lagt til grunn en tidsplan med tidligst mulig oppstart av CO₂-fangstanlegget i 2011/2012.

Høsten 2007 ble det iverksatt en anskaffelsesprosess gjennom en internasjonal anbudskonkurranse for levering av et CO₂-fangstanlegg tilknyttet Naturkrafts gasskraftverk på Kårstø. Gassnova fikk i januar 2008 ansvar for gjennomføringen av anskaffelsesprosessen med frist for ferdigstilling av et investeringsgrunnlag høsten 2009. Bakgrunnen for at regjeringen i vår besluttet å stanse denne anskaffelsesprosessen, var manglende drift ved gasskraftverket, jf. St. prp. nr. 67 (2008-2009). Samtidig ønsket regjeringen å vurdere nærmere en mulig integrasjonsløsning av gasskraftverket og gassterminalen på Kårstø.

Gasskraftverket på Kårstø har siden oppstarten høsten 2007 hatt et ujevnt driftsmønster. Selv om

gasskraftverket nå er i drift, har verket i store deler av tiden siden ferdigstillingen ikke gått. Følgelig har CO₂-utslippet blitt lavere enn forventet. Lavere CO₂-utslipp fra gasskraftverket vil imidlertid ikke redusere kostnadene ved å bygge et fullskala CO₂-fangstanlegg.

Driften på Kårstø bestemmes av kommersielle vurderinger basert på forholdet mellom kraftpriser og gasspriser nært opp til produksjonstidspunktet. I hvilken grad kraftverket vil være i produksjon fremover, vil avhenge av eiernes kommersielle beslutninger, og hva som legges til grunn som anslag på framtidige gass- og kraftpriser.

Gassco og Gassnova gjennomfører nå en utredning som omfatter tekniske, miljømessige, sikkerhetsmessige, kommersielle og avtalemessige forhold ved en mulig integrasjon av gasskraftverk og gassterminal på Kårstø. En integrasjon vil kunne bidra til å redusere utslippene også fra gassterminalen på Kårstø. Det legges til grunn at det innen utgangen av februar 2010 skal rapporteres til Olje- og energidepartementet om resultatene fra denne utredningen. Regjeringen vil i etterkant av denne rapporteringen komme tilbake til den videre oppfølgingen av CO₂-håndtering på Kårstø.

SPØRSMÅL NR. 363

Innlevert 11. desember 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I forbindelse med EU-kontroll hender det fra tid til annen at det kommer frem at det er gjort feil ved kontrollen, som i eksempelvis i begrunnelsen på en buss. Hvilke rutiner har man for å føre tilsyn med EU godkjente verksteder og hva kan konsekvensene bli dersom det oppdages at kontrollene ikke er korrekt utført, og hvor resultatet er at en person har kjøpt en vare som ikke holder sine spesifikasjoner, jf. EU-kontrollen.

Kan statsråden redegjøre for praksis, tilsyn og rettigheter for den/de som eventuelt blir skadelidte i slike saker?»

BEGRUNNELSE:

EU kontrollene har i mange år nå blitt utført både ved trafikkstasjonene og hos private godkjente firma-

er, men utføres nå bare hos private godkjente verksteder. I de aller fleste tilfellene går dette veldig bra. Men av og til så skjer det feil. Undertegnede er kontaktet i forbindelse med en russebuss som skal benyttes i den kommende russefeiringen til våren, og som for et år siden var til EU kontroll, nå er i ferd med å gå i total oppløsning på grunn av rust. En ny EU kontroll nylig utført konkluderer med at "Kontrollene viser at kjøretøyet er i trafikkfarlig stand og må derfor ikke brukes før nødvendige reparasjoner er foretatt. Dette er jo svært urovekkende for de som trodde alt var i orden når man hadde hatt bussen på EU kontroll og trudde at man kjørte et kjøretøy som var trafiksikkert, plutselig nå opplever at bussen ikke lenger kan kjøre på grunn av den tekniske tilstanden på kjøretøyet.

Svar:

Periodisk kontroll av kjøretøy (EU-kontroll) gjennomføres i dag utelukkende av private kontrollorganer (spesielt godkjente kjøretøyverksteder og NAFs teststasjoner). Statens vegvesens trafikkstasjoner utførte tidligere slike kontroller i konkurranse med de private kontrollorganene, men fra 1. juli 2009 er vegvesenets rolle i den periodiske kjøretøykontrollen rendyrket til å være forskriftsmyndighet samt godkjennings- og tilsynsmyndighet. Bortfallet av periodisk kjøretøykontroll i regi av trafikkstasjonene er dels begrunnet i hensynet til habilitet, dels har det sammenheng med at vegvesenets markedsandel i 2008 var mindre enn 2 % av det totale kontrollvolumet og derfor lite effektiv.

Kontrollene gjennomføres med utgangspunkt i en kontrollveiledning som definerer hva som skal kontrolleres, hva som er å betrakte som feil og mangler og hvordan ulike feil og mangler skal bedømmes. Kontrollresultatet rapporteres elektronisk fra kontrollorganene til Statens vegvesen som treffer vedtak om hvorvidt kjøretøyet kan godkjennes eller ikke. Kjøretøy med feil og mangler blir begjært bruk-snektet (avskiltet) dersom manglene ikke er utbedret innen en gitt frist.

Kvaliteten på gjennomførte periodiske kontroller sikres gjennom at det i egen forskrift om periodisk kjøretøykontroll¹ stilles spesifikke krav til kompetanse hos teknisk leder i kontrollorganet, krav til egned utstyr for gjennomføring av kontrollene og krav til etablering og drift av kvalitetsstyringssystem for å sikre gode rutiner for planlegging, gjennomføring og oppfølging av kontrollene. For å bli godkjent som kontrollorgan må virksomheten ved skriftlig søknad dokumentere at kravene er oppfylt. Forskriften gir videre regler om tilsyn og sanksjoner dersom kontrollorganene ikke oppfyller forskriftens krav.

Statens vegvesen fører tilsyn med kontrollorga-

nene. Tilsynet lå tidligere hos trafikkstasjonene, men er fra 2008 organisert i egne regionale enheter. Bakgrunnen for omorganiseringen var bl.a. å bidra til bedre kompetanse og kapasitet i tilsynet. Tilsynet gjennomføres dels som såkalt systemtilsyn der det undersøkes om vilkårene for etablering og drift av kontrollorganet fortsatt er oppfylt, dels gjennomføres det som stikkprøvekontroller av gjennomførte periodiske kontroller hos kontrollorganene. Dersom tilsynet avdekker feil og mangler, har Statens vegvesen myndighet til å gi pålegg om retting. Statens vegvesen kan også i alvorlige tilfeller, eller ved gjentatte brudd på regelverket, tilbakekalle godkjenningen til kontrollorgan for en begrenset periode eller for alltid. For mindre grove forhold kan det gis advarsel.

Det er totalt ca. 2300 godkjente kontrollorganer. Resultatene fra tilsynet hittil i år viser at ca. 400 kontrollorganer har fått pålegg om retting etter tilsyn. Ca. 30 kontrollorganer har fått tilbakekalt godkjenningen mens ca. 100 er gitt advarsel.

Kjøretøyeier som er uenig i kontrollorganets registrering av mangler kan be om at regionvegkontoret foretar ny kontroll mot vederlag. Dersom overprøvingen fører til så store endringer i kontrollresultatet at det får innvirkning på spørsmålet om godkjenning av kjøretøyet, plikter kontrollorganet å refundere kontrollgebyret.

Formålet med den periodiske kontrollen er å ivareta hensynet til trafikksikkerhet gjennom å høyne den tekniske og miljømessige standarden på den norske kjøretøyparken. Gjennom godkjennings- og tilsynsordninger søker Statens vegvesen å sikre at kontrollorganene utfører tilfredsstillende arbeid. Spørsmålet om rettigheter for en kjøretøyeier som måtte bli skadelidende ved at vedkommende ved kjøp av et kjøretøy har vektlagt kontrollresultatet fra en periodisk kjøretøykontroll som i ettertid viser seg ikke å være korrekt, må løses etter kjøpsrettslige regler eller innenfor rammene av den alminnelige erstatningsretten.

¹ Forskrift 13. mai nr. 591 om periodisk kontroll av kjøretøy.

SPØRSMÅL NR. 364**Innlevert 14. desember 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 18. desember 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan statsråd ved statsministerens kontor garantere at han i samarbeid med berørte fagdepartement vil sørge for at Regjeringens samlede arbeid koordineres slik at også mannlige prostituerte får den oppmerksomhet, støtte og bistand som man kan forvente?»

BEGRUNNELSE:

Den såkalte "sexkjøpsloven" har fått lov til å virke en stund. Høyre advarte mot konsekvensene av denne loven og stemte imot, spesielt på bakgrunn av hensynet til at livssituasjonen for den enkelte prostituerte ikke kom til å bli lettere ved å kriminalisere kjøpere av seksuelle tjenester. Statsråden og Arbeiderpartiets justisfraksjon var inntil Arbeiderpartiets landsmøte enige med Høyre, men dessverre ble det fattet vedtak på dette slik at disse kom i mindretall i Arbeiderpartiet. Kriminaliseringen av sexkjøp ble derfor vedtatt i Stortinget. I etterkant har det vist seg at sexkjøpsloven ikke har hatt den effekt som enkelte trodde den skulle ha. Antallet gateprostituerte er ifølge PRO-senteret igjen økende, markedet har blitt tøffere og de sosiale tiltakene som skulle hjelpe den enkelte prostituerte har ikke matchet dette. I flere debatter med representanter for regjeringspartiene og støttespilleren KrF, har undertegnede etterlyst spesielt fokus på mannlige prostituerte. NRK Brennpunkt viste i oktober dokumentaren "Menn er også horer" og løftet med det frem en lite synlig gruppe prostituerte i Norge. Under et møte i Helsedirektoratet i etterkant av dokumentaren, møttes flere fra fagfeltet og man ble der enige om at midler må øremerkes til arbeid med mannlige prostitusjon. Dette må følges opp med praktisk politikk og krever en koordinert innsats på tvers av berørte fagdepartements grenser.

Svar:

Spørsmålet er overført til meg for besvarelse.

Justisdepartementet holder tett kontakt med berørte myndigheter og organisasjoner på prostitusjonsfeltet. Dette har sammenheng med departementets hovedansvar i innsatsen mot menneskehandel, samt vårt ansvar for å fordele prosjektmidler bevilget av Stortinget for å bedre situasjonen for prostituerte og hjelpe kvinner og menn ut av prostitusjon. På et dialogmøte i Justisdepartementet i november i år ble det fra helsemyndighetenes side oppfordret til forsterket innsats for å bistå gutter og menn i prostitusjon. Det var enighet på møtet om at mer kan gjøres for å støtte mannlige prostituerte, som er en gruppe det er krevende å kartlegge og bistå, blant annet fordi virksomheten er lite synlig. Det er særlig påkrevd at mulige mannlige ofre for menneskehandel blir identifisert. Justisdepartementet vil i samarbeid med helsemyndighetene bidra til at prostitusjonstiltakene i tiden fremover gir nødvendig støtte til gutter og menn innen prostitusjon.

For øvrig viser jeg til mitt svar 4. desember 2006 som også omhandler hvordan regjeringen vil sikre at interessene til mannlige prostituerte og mannlige ofre for menneskehandel ivaretas. Kopi av brevet følger vedlagt.

Vedlegg til svar:

Skriftlig spørsmål nr. 260 (2006-2007) fra André Oktay Dahl med svar fra justisministeren.

Se lenke:

<http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Skriftlig-sporsmal/?qid=35897>

SPØRSMÅL NR. 365**Innlevert 14. desember 2009 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 18. desember 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I følge et oppslag hos NRK onsdag 8. desember utbetales det nå rekorderstatning på 28,9 mill.kr for tap av tamrein i Finnmark som er drept eller skadet av rovvilt. Det er meldt inn et tap på 49 000 tamrein fra næringen mens det er gitt erstatning for 12 000 tamrein. Av dette er det kun 700 av tapene som er dokumentert ved at kadavrene er funnet.

Mener statsråden at erstatningsordningen for tap av tamrein til rovvilt fungerer etter intensjonen?»

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 365 fra representanten Torgeir Trældal. Spørsmålet er rettet til landbruks-

og matministeren, men er oversendt miljø- og utviklingsministeren som rette vedkommende.

Jeg er kjent med at det i reindriftsåret 2008/2009 har vært en økning i erstatningsutbetalingene for tamrein tatt av rovvilt sammenlignet med 2007/2008. Erstatningsutbetalingene varierer mellom år, noe som blant annet kan forklares med variasjon i antall tamrein omsøkt erstattet, variasjon i antall dokumenterte rovdyrskader og endringer i de økonomiske satsene for beregninger knyttet til verdien av tapte dyr.

Jeg er kjent med at erstatning av rovvilttap i mange tilfeller er omdiskutert, og jeg mener det er grunnlag for å se på om erstatningsordningen for tamrein bør endres. Jeg er i dialog med landbruks- og matministeren og finansministeren om dette spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 366**Innlevert 14. desember 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 18. desember 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Er justisministeren tilfreds med en situasjon i politi-Norge hvor det ikke er mulig å levere anmeldelser for blind vold på en søndag og blind vold ikke blir straffeforfulgt, som i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten 27. november kunne man lese et innlegg fra en mor til et offer for blind vold. Historien hun fortalte var rystende. Etter å ha blitt utsatt for blind vold gikk hennes sønn til politiet dagen etter, en søndag, for å anmelde forholdet. Sønnen fikk der beskjed om at de ikke tok i mot anmeldelser på søndager. Saken ble senere henlagt av politiet, på tross av at vitner bekreftet hendelsesforløpet og gjerningsmannen ble funnet. Klagen på henleggelsen ble avvist av statsadvokaten.

Svar:

Det hører under påtalemyndighetens kompetanseområde å ta avgjørelser om etterforskning av straf-

fesaker. Riksadvokaten er i sin utøvelse av påtalemyndigheten ikke underlagt Justisdepartementet ved statsråden. Jeg kan derfor ikke gå inn på enkeltsaker eller de vurderinger som ligger til grunn for den påtalemessige avgjørelsen.

Når det gjelder Sunnmøre politidistrikts mottak av anmeldelser, får jeg opplyst fra Politidirektoratet at selv om distriktet ikke har operative kriminalvakter døgnet rundt, er dette selvsagt ikke til hinder for at det blir inngitt anmeldelser og iverksatt etterforskning utenfor normal arbeidstid. Det blir da gjort en vurdering av om noe eller alt kan vente til neste arbeidsdag.

Til den konkrete hendelsen har Politidirektoratet følgende opplysninger:

”Politipatruljen på stedet observerte at det forelå en alvorlig tannskade og ingen ledige ambulanser var tilgjengelige. Av den grunn prioriterte politiet å kjøre fornærmede til legevakten på sykehuset. Fornærmede to kammerater fikk også være med. De ankom legevakta ca kl 04 om søndagsmorgenen og fornærmede fikk beskjed om å komme og anmelde forholdet neste dag, på mandag. Det var ingen diskusjon eller mis-

nøye med dette fra fornærmedes side. Fornærmede sa ingenting om at han ønsket å anmelde dette samme dag. Fornærmede møtte da også opp på mandagen og avga sin forklaring, kl. 1321.

Sunnmøre politidistrikt har et budsjett i 2009 på 137,5 mill en økning på 7,2 % fra 2008. Bemanningen i 2009 var på ca 220. I tillegg fikk distriktet 3,2 mill kr i forbindelse med Regjeringens tiltakspakke i år.

Vold på offentlig sted er en trussel mot samfunnet og vi har derfor satt inn en rekke tiltak som omfatter både straffeskjerpelse, reduserte skjenketider og en betydelig ressursøkning til politiet, for å oppnå økt tilstedeværelse på steder og til tider hvor det erfaringsmessig skjer kriminelle handlinger.

Regjeringen la i desember 2008 frem siste delproposisjon om endringer i straffeloven 2005. Her realiserte vi målsetningen i Soria Moria-erklæringen om skjerpet straff for grov vold, drap og seksuallovbrudd. Regjeringen valgte den gang en ny strategi for ønsket straffskjerpning – konkrete uttalelser om hvor mye normalstraffenivået skal justeres opp. I gjennomsnitt ble det foreslått å skjerpe straffene med ca. 30 %, og for enkelte voldslovbrudd hele 50 %. Lovendringen er vedtatt som lov 19. juni 2009 nr. 74. Den nye straffeloven ble behandlet i stortinget våren 2009.

Videre kan jeg opplyse at Regjeringen har i peri-

oden 2006-2009 sørget for å øke politiets budsjett med 2 milliarder kr. I 2010 økes budsjettet med hele 1,3 milliarder kroner. For å følge opp bemanningsbehovene som ble avdekket i Politidirektoratets bemanningsrapport "Politiet mot 2020" fra 2008, har vi øket opptaket ved Politihøgskolen til 720 elever i 2010. Til sammenligning kan nevnes at det i perioden 2006 – 2009 er tatt opp 648 flere politistudenter enn i perioden 2002 – 2005. Videre ble det i forbindelse med tiltakspakken i januar i år opprettet 460 nye sivile stillinger til politi- og lensmannsetaten. I praksis betyr dette at om lag 280 polititjenestemenn kan frigjøres til operativt arbeid. Som en del av den nye særavtalen om arbeidstidsbestemmelser i politiet, som trådte i kraft 1. oktober 2009, er det gjort avtale om å øke arbeidstiden for mange politiansatte med en time. Dette representerer ytterligere en ressursøkning på anslagsvis 230 årsverk. Til sammen gir dette et betydelig løft for politiet. Vi vil følge opp denne investeringen i økt politikraft slik at den omsettes i bedre forebygging, økt oppklaring og et mer synlig og tilgjengelig politi for publikum.

Jeg kan forsikre deg om at jeg holder meg fortløpende orientert om utviklingen i politiet, herunder oppfølgingen av straffesaker, og at jeg følger opp regjeringens mål om å skape trygghet for publikum lokalt.

SPØRSMÅL NR. 367

Innlevert 14. desember 2009 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å få fortløpende belysning av disse tunnelene slik at vi ikke risikerer enda en dødsulykke på E-39?»

BEGRUNNELSE:

E-39 mellom Kristiansand og Stavanger har stedvis meget dårlig veistandard samt flere tunneler som ikke oppfyller krav som er satt. Nå viser det seg at mange av disse tunnelene, særlig mellom Flekkefjord og Moi ikke har hatt tunnelbelysning over langt tid. Dette begrunnes med ulike svar fra veimyndighetenes side. Nå på denne årstiden er dette et ekstra farlig moment på en strekning som allerede er sterkt ulykkesbelastet, derfor haster dette å få på plass. Å kjøre

inn i en smal mørk tunnel, med våt veibane og møtende trafikk er direkte farlig. Dertil kommer også en økende mengde trailertrafikk, som med sine tonn i bevegelse er direkte ulykkesbomber når de treffer en "mørk vegg" ved innkjørsel i disse tunnelene.

Svar:

Med bakgrunn i tidligere gjennomførte inspeksjoner er det foretatt bergsikring i flere tunneler langs E39 mellom Kristiansand og Stavanger. Bl.a. gjelder dette tunnelene Lavoll (373m), Skjeggestad (585m) og Sira (385m). Sikringsarbeidene startet 22. september og var ferdig 31. november d.å.. I den forbindelse måtte lysarmaturen demonteres og tunnelene var i denne perioden mørklagt. Etter at sikringsarbeidene

var slutført ble de gamle lysarmaturene montert opp igjen. Lys ble satt på i begynnelsen av desember.

Statens vegvesen er enig i at det i denne perioden var mangelfull arbeidsvarsling og at fartsgrensen burde være nedsatt. Dette vil bli innskjerpet og gjen-

nomført ved tilsvarende arbeid seinere. Det vil også bli gjennomført risikoanalyser før slike arbeider starter. Jeg forutsetter at vegvesenet følger dette opp i sitt videre arbeid med å gjøre vegtrafikken sikrere.

SPØRSMÅL NR. 368

Innlevert 14. desember 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 18. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Ifølge opplysninger i Bergens Tidende 11.12.2009 får ledelsen i Helse Bergen kritikk for at de ansatte ved Haukeland Universitetssykehus ikke har kunnskaper nok til å skrive nynorsk. Jeg minner om at sykehuset tidligere har fått kritikk for ikke å skifte skilt (fra "sykehus" til "sjukehus") fort nok.

Vil statsråden sørge for at ressursene ved Haukeland sykehus kan brukes for å sikre god pasientbehandling i stedet for til god språkbehandling?»

BEGRUNNELSE:

Norske sykehus har fortsatt dårlig økonomi, det er fortsatt lang ventetid for pasienter som trenger behandling ved snorske sykehus eiet av staten, På denne bakgrunn er hele problemstillingen om språkbruk (og skiltbruk) nesten grotesk. I alle fall må den fremstå som krenkende for alle som venter på sykehusbehandling. Dette er intet forsøk på å avskaffe ordningen med et tospråklig Norge. Den kampen tar FrP på andre måter.

Men det er et forsøk på å finne fornuftige ordninger for å sikre at ikke knappe sykehuspengene blir brukt på tospråklig norsk-kompetanse i stedet for til pasientbehandling.

Jeg håper statsråden kan gi tydelige signaler til Haukeland Universitetssykehus og de øvrige statlige sykehusene om at de kan praktisere valgt målform med rimelig tilpassing og i rimelig omfang.

Svar:

I "Forskrift om helseforetak som statsorgan etter lov om målbruk i offentlig teneste" fastsatt 18. mars 2004 er det bestemt at de regionale helseforetakene og helseforetakene omfattes av Lov om målbruk i offentlig teneste av 11. april 1980.

I området som Helse Vest RHF har ansvaret for, har flertallet av kommunene nynorsk som tjenestespråk. Dette innebærer at det regionale helseforetaket

ifølge loven må benytte nynorsk som tjenestespråk. Når det gjelder helseforetakene i området har alle, bortsett fra Helse Stavanger HF, nynorsk som tjenestespråk, fordi et flertall av kommunene har nynorsk som tjenestespråk. Halvparten av kommunene som Helse Stavanger HF har ansvaret for, er språklig nøytrale. Dette innebærer at Helse Stavanger HF praktiserer et nøytralt tjenestespråk.

Gjennom behandlingen av St.meld. nr. 35 (2007-2008) Mål og mening sluttet Stortinget seg til rammene for en helhetlig, sektorovergripende språkpolitikk. Ett av hovedmålene i meldingen var:

"Det skal leggjast spesielt til rette for at nynorsk blir meir reelt likestilt med bokmål."

Den nåværende regjeringen er opptatt av kultur- og språkpolitikk. I den politiske plattformen for flertallsregjeringen for 2009-2013 sies det:

"Regjeringen vil sikre utviklingen av norsk språk, bokmål og nynorsk."

Regjeringen angir også i plattformen at en skal fremme tiltak som gjør det lettere å bruke nynorsk.

Helse- og omsorgsdepartementet stiller gjennom oppdragsdokumentene til de regionale helseforetakene til disposisjon de midler som Stortinget har bevilget. De skal utføre pålagte oppgaver og gjennomføre styringskravene innenfor de rammer og mål som er gitt i disse dokumentene. Dette skal skje gjennom at de regionale helseforetakene er gitt et samlet ansvar for at befolkningen i sin egen region får tilgang til spesialisthelsetjenester slik dette er fastsatt i lover og forskrifter. Dette omtales som "sørge for"-ansvaret.

Jeg forutsetter at de budsjettmidler som stilles til disposisjon for de regionale helseforetakene skal sikre at "sørge for"-ansvaret blir godt ivaretatt. At en samtidig skal følge mål og krav i annet regelverk, som for eksempel i Lov om målbruk i offentlig teneste, vil ikke hindre dette.

SPØRSMÅL NR. 369**Innlevert 14. desember 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Regjeringen innfører nye retningslinjer for innløsning av boliger der det bygges vei, men disse retningslinjene omfatter muligens ikke prosjekter på de 17.000 km med dårlige vedlikeholdte riksveier som fylkene overtar 1. januar 2010.

Hva vil skje med alle dem som eier boliger langs de nye fylkesveiene, og hvor det er bestemt at huset skal rives på grunn av veiutbygginger, skal de gis de samme rettigheter til å få utløst boligen sin etter de nye retningslinjene staten innfører fra 01.01.2010?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen la i forbindelse med Prop. 1 S (2009–2010) opp til nye retningslinjer for innløsning av boliger i fremtidige veilinjer fra 1. januar 2010, der boligeiere gis rett til innløsning dersom visse kriterier er oppfylt. Disse vilkårene er knyttet til at det er en vedtatt reguleringsplan, at boligen må rives, at boligen blir benyttet som helårsbolig og at boligen ble kjøpt før reguleringen ble vedtatt. Siden Regjeringen overfører 17.000 km med dårlig vedlikeholdte riksveier til fylkene på samme tid, blir virkeområdet for de nye retningslinjene begrenset til å gjelde det nye statlige veinettet. Opprustningsbehovet på veiene fylkene overtar er imidlertid også enormt, og dette reiser spørsmålet om hvordan fylkene skal makte å innløse boliger i fremtidige veilinjer der. Fremskrittspartiet er forøvrig imot enhver form for unødvendig

byråkrati og sløsing med skattebetalernes penger og mener at Norge kan greie seg fint uten administrative fylker og regioner. Derfor er vi også imot overføringen av dårlig vedlikeholdte veier. Fremskrittspartiet, Høyre og Kristelig Folkeparti fremmet et felles forslag i statsbudsjettet for 2010 om en ordning som automatisk gir personer som får båndlagt sin eiendom til infrastrukturformål, rett til å innløse eiendommene til markedsverdi umiddelbart etter at planene er godkjent. Dessverre stemte Ap, SV og Sp imot.

Svar:

Statens vegvesens gjeldende retningslinjer gjelder bare for statlige veganlegg. Det er ikke lagt opp til endring i virkeområde for de nye retningslinjene, selv om mesteparten av det øvrige riksvegnettet overføres til fylkeskommunene fra 01.01.2010. Retten til innløsning av boligen på visse vilkår "før tiden" er ikke en lovfestet rett, men en ordning som innføres for at Statens vegvesen kan avhjelpe boligeiere som er i en vanskelig situasjon.

Samferdselsdepartementet kan ikke pålegge fylkeskommunene å nytte de samme retningslinjene. Det bør være opp til fylkeskommunene om de vil ta i bruk de samme prinsippene for boliginnløsning på det nye fylkesvegnettet. Det eksisterer i dag flere retningslinjer som i utgangspunktet bare gjelder på det statlige vegnettet. Fylkeskommunene har i flere tilfeller valgt å følge samme retningslinjer.

SPØRSMÅL NR. 370**Innlevert 14. desember 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 21. desember 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I sin redegjørelse om klimaforhandlingene nylig ga statsråden klare signaler om at man ikke bør ha særnorske restriksjoner/miljøavgifter på norske skip i internasjonal skipsfart fordi det bare vil flytte utslippene. Tilsvarende problemstilling er like relevant for eksportrettet fastlandsindustri.

Kan statsråden derfor bekrefte at CO₂-kvotetilde-

ling til industrien etter 2013 vil skje på de samme prinsipielle vilkår som i EU, slik at man allerede nå fjerner frykten for at norsk industri får særnorske CO₂-kostnader?»

Svar:

Regjeringen anser det reviderte kvotedirektivet (direktiv 2009/29/EF) som EØS-relevant, og vi er i

forhandlinger med Europakommisjonen angående eventuelle tilpasninger til direktivet. Endelig stilling til hvordan direktivet skal implementeres i Norge vil bli tatt på et senere tidspunkt.

Regjeringen ønsker prinsipielt å selge en størst mulig andel kvoter, i tråd med prinsippet om at forurenser skal betale. Jeg ser også behovet for forutsig-

bare rammevilkår for norsk industri. Dette vil derfor være elementer som vil bli vurdert i prosessen med implementeringen av direktivet. Her er det viktig å påpeke at mange viktige detaljer i det reviderte kvotedirektivet ikke vil være klare før ved utgangen av 2010. Dette gjelder spesielt regelverket for tildeling av gratiskvoter til ulike sektorer.

SPØRSMÅL NR. 371

Innlevert 14. desember 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 6. januar 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I stortingsdebatt 07.12.09 ble det fra Senterpartiet antydnet at Regjeringen har gitt Statnett nye signaler om grensedragningsplaner for når man skal kable høyspentlinjer. Statnett er blitt pålagt å utrede kabling, men har selv sagt at de alltid har vurdert kabling. Bransjen oppfatter derimot ikke at det er kommet nye signaler vedrørende grensedragningsplaner om når man faktisk skal kable.

Kan statsråden oppklare saken og informere om når Statnett de siste 18 år har fått nye signaler om grensedragningsplaner for kabling vs. luftspenn?»

Svar:

Regjeringen la i Ot.prp. nr. 62 (2008-2009) fram en strategi for økt hensyn til miljø, estetikk og lokalsamfunn i kraftledningssaker. Stortinget ga sin tilslutning til regjeringens opplegg ved behandlingen av Innst. O. nr. 104 (2008-2009). Denne strategien erstatter forvaltningsstrategi for miljø og estetikk

som ble fastsatt av Stortinget ved behandlingen av St.prp. nr. 19 (2000-2001).

Strategien for økt hensyn til miljø, estetikk og lokalsamfunn i kraftledningssaker inneholder nye tiltak for å øke nytten og redusere konflikter når kraftledninger planlegges og konsesjonsbehandles. Bruk av kabel som alternativ til luftledning er ett av flere temaer som omtales.

Det skal heretter som hovedregel benyttes jordkabel når overføringsforbindelser inntil 22kV bygges, så sant naturgitte forhold tilsier at dette gir moderate naturinngrep og ekstrakostnader. I strategien understrekes det videre at kabling alltid skal vurderes når nye kraftledninger i regional- og sentralnettet skal bygges, men bruken skal være gradvis mer restriktiv med økende spenningsnivå.

Jeg vil konkludere med at føringene som nå gjelder, er endrede og mer nyanserte enn de som gikk fram av den tidligere forvaltningsstrategien.

SPØRSMÅL NR. 372**Innlevert 14. desember 2009 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 21. desember 2009 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I Aftenposten mandag 14. desember 2009 skriver Mona Thowsen i en kronikk om hvordan en kommune øker husleien i kommunale omsorgsboliger kraftig, med den begrunnelse at beboerne vil få økt bostøtte.

Hva vil Regjeringen gjøre for å sikre at bostøtteordningen og økninger i denne kommer de mest utsatte gruppene til gode?»

Svar:

Etter forslag fra regjeringen vedtok Stortinget 17. mars 2009 en sterkt forbedret bostøtteordning med virkning fra 1. juli 2009. Formålet med bostøtteordningen er å hjelpe husstander til å etablere seg, og bli boende i trygge og gode boliger. Bostøtten skal hjelpe dem med størst behov, det vil si husstander med lave inntekter og høye boligutgifter. Et hovedformål med den forbedrede bostøtten har vært å gjøre ordningen til et mer effektivt og treffsikkert virkemiddel mot fattigdom. Beregninger har vist at den forbedrede bostøtten på sikt skal hjelpe rundt 150 000 husstander, en økning fra 100 000 i den gamle ordningen. Beboere i kommunale utleieboliger vil normalt være i bostøttens målgruppe.

Regjeringen har også sørget for å øke bevilgningene til kommunale utleieboliger. I år er det tilrettelagt for finansiering av inntil 3000 nye kommunalt disponerte utleieboliger. En ny og forbedret bostøtte, samt styrking av boligtilskuddet til utleieboliger, innebærer en storstilt satsing på vanskeligstilte på boligmarkedet.

Det er lagt til grunn at den forbedrede bostøtteordningen fører til at kommuneøkonomien blir avlas-

set, eksempelvis gjennom innsparing i utgifter til sosialhjelp og kommunal bostøtte. Kommunene får også økt trygghet for sine investeringer i kommunale utleieboliger når leietakernes betalingsevne bedres. Vi er opptatt av at de boligsosiale virkemidlene skal komme mottakerne til gode. Vi vil gå gjennom erfaringene med forsterket bostøtte så langt.

Kommunene har ansvaret for å gi sine innbyggere et godt boligtilbud. De har stor handlefrihet. Det er på det lokale plan utfordringene finnes, og det er ved hjelp av lokale tiltak at utfordringene skal løses. Når det gjelder kommunale utleieboliger betyr dette at kommunene står fritt i å fastsette husleien – gitt at den ikke er urimelig.

Kommunenes ansvar betyr også at kommunene må tilpasse de tilgjengelige virkemidlene slik at de kan utnyttes best mulig lokalt. Om kommunene skal lykkes i det boligsosiale arbeidet må de se på hvordan de statlige og kommunale virkemidlene samlet sett kan fungere for den enkelte. Det gjelder statlige virkemidler som bostøtte, boligtilskudd og startlån og kommunale virkemidler som kommunal bostøtte, sosialhjelp, kommunalt disponerte utleieboliger og kommunal boligrådgivning og oppfølgingstjenester. Det er krevende å se de samlede effektene av mange ordninger i ulike situasjoner. Mange kommuner er flinke til det. Andre kommuner kan bli bedre.

Husbanken arbeider aktivt med å øke den boligsosiale kompetansen i kommunene, deriblant å øke kompetansen på å koordinere bruken av de ulike virkemidlene. God kompetanse i kommunene er en viktig forutsetning for å nå regjeringens mål om at alle skal ha en god bolig å organisere livet sitt ut fra.

SPØRSMÅL NR. 373**Innlevert 14. desember 2009 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 18. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«En avtale mellom tidligere Helse Øst og Colosseumklinikken avsluttes 1. januar 2010.

Vil statsråden sørge for at pasienter som av helsemessige årsaker ikke har fått fullført de behandlingene de skulle hatt ved Colosseumklinikken i 2009 får gjennomført behandlingen i 2010?»

BEGRUNNELSE:

Personer som har fått innvilget operasjoner ved denne klinikk er nå usikre på om de får mulighet til å gjennomføre planlagte behandlinger. Blant annet gjelder det for personer som har hatt sterk vektreduksjon og som har fått godkjent søknad om plastisk kirurgi. For å korrigere brystene etter store vekttap kan det være nødvendig å gjennomføre brystløft før implantater settes inn. En pasient som nylig fikk gjennomført brystløft skulle få lagt inn implantater i desember, men på grunn av infeksjon i operasjonssåret kan ikke behandlingen videreføres før i 2010. Pasienten har nå fått beskjed om at behandlingen (innsetting av implantatene) ikke kan fullføres ved Colosseumklinikken, da de ikke lenger har noen avtale med det regionale helseforetaket. Ved henvendelse til Helse sørøst får pasienten beskjed om at hun ikke vil få satt inn implantater da det ikke ble gjort i løpet av 2009. Pasienten som kan sies å være halvveis i behandlingsløpet risikerer ikke å få fullført behandlingen, noe som får store følger for den det gjelder. Det er ulike årsaker til at behandlinger ikke blir gjennom-

ført på planlagte datoer, og i det tilfelle jeg viser til er det en infeksjon som har forårsaket en forskyvning av det siste inngrepet. Når en pasient av helsemessige årsaker ikke kan gjennomføre et planlagt behandlingsløp innen tidsfristen for når en klinikk mister sin avtale burde det finnes noe fleksibilitet som sørger for at pasienter ikke rammes av endringene.

Svar:

Jeg støtter representanten i at det er uheldig at en pasient får avbrutt sitt behandlingsforløp slik det her presenteres. Helse Sør-Øst RHF har ansvar for å sørge for spesialisthelsetjenester til befolkningen i sin region. Jeg har derfor bedt om en redegjørelse.

Helse Sør-Øst RHF opplyser at avtalene med private leverandører av kirurgiske tjenester i Helse Sør-Øst løper ut 31.12.2009. Anskaffelsesprosessen for å inngå nye avtaler er i slutfasen, men pga. klager på tildelingen vil det trolig ikke bli inngått nye avtaler på fagområdet før i løpet av januar 2010.

Helse Sør-Øst RHF understreker at de er kjent med at enkelte innvilgede behandlinger på de nåværende avtalene, av ulike grunner ikke har blitt utført. Helse Sør-Øst RHF vil derfor i hvert enkelt tilfelle vurdere om disse vil kunne utføres ved Colosseumklinikken i løpet av januar 2010.

Helse Sør-Øst RHF har forsikret meg om at de vil gjøre det de kan for at pasienter får fullført påbegynt behandling.

SPØRSMÅL NR. 374**Innlevert 14. desember 2009 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 6. januar 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Den såkalte "FOST-saken" er nå avsluttet fra politiets side uten at det foreligger straffbare forhold. Det finnes også en rapport fra EOS-utvalget som påpeker noen kritiske forhold. Likeledes er det forslag om å stramme inn instruksene som Forsvarets etterretning jobber ut fra.

Mener statsråden at det er fornuftig å fortsette arbeidet med denne innstrammingen, og hvordan ser statsråden for seg av avviket mellom det som er straffbart og det EOS-utvalget påpeker, skal dekkes?»

Svar:

Forsvarsdepartementet mottok i januar 2008 en skriftlig bekymringsmelding fra Nasjonal sikkerhetsmyndighet (NSM). NSM orienterte dessuten EOS-utvalget i møte 29. februar 2008 om saken. Meldingen gjaldt metodebruken i FOST, daværende Forsvarets sikkerhetsavdeling (FSA), knyttet til noen enkeltstående saker. Etter nærmere undersøkelser fant departementet ikke grunnlag for å forfølge de konkrete enkeltsakene videre. EOS-utvalget ble informert om departementets vurdering i brev av 15. april 2008. EOS-utvalget på sin side foretok egne undersøkelser av de nevnte sakene, og avga 17. juni i år en sterkt kritisk rapport på bakgrunn av disse.

Departementets arbeid med de konkrete sakene viste at det var behov for å se nærmere på blant annet det regelverket som gjelder for FOST. Departementet nedsatte derfor våren 2008 en intern arbeidsgruppe som fikk til oppgave å se nærmere på spørsmål knyttet til roller og oppgaver for FOST. Arbeidsgruppens rapport ble avlevert i januar i år.

I rapporten anbefalte arbeidsgruppen blant annet at rammeverket for tjenesten samles i en klarere og mer detaljert instruks enn den som gjelder i dag, og som er fra 15. oktober 2004. Et utkast til ny instruks om sikkerhetstjeneste i Forsvaret ble sendt på intern høring i forsvarssektoren 5. juni i år. På bakgrunn av blant annet hørings-uttalelsene, ble et bearbejdet utkast sendt på alminnelig høring 2. november i år, med høringsfrist 5. januar 2010. Høringsinnspill fra den alminnelige høringsrunden vil selvfølgelig vurderes nøye og tas med i betraktningen i det videre arbeidet med ferdigstilling av instruks kort tid over nyttår.

I utkastet til ny instruks er det lagt betydelig vekt på å sette klare rettslige rammer for utøvelse av sikkerhetstjeneste i Forsvaret. Denne tjenesten er svært viktig for å opprettholde sikkerhetstilstanden i militær sektor, både nasjonalt og internasjonalt. Samtidig er det av avgjørende betydning at virksomheten utøves innenfor de rettslige rammer som gjelder, og at virksomheten har den nødvendige tillit og troverdighet i samfunnet. Det er videre i instruksutkastet blant

annet satt uttrykkelig krav til notoritet i saksbehandlingen på alle nivå i organisasjonen, slik at både egenkontroll, samt tilsyn og kontroll fra tilsynsmyndighetene, kan gjennomføres på en enkel og hensiktsmessig måte. I tillegg er det fastsatt klare retningslinjer for behandling av personopplysninger, i tråd med de krav som stilles i personopplysningsloven med forskrifter.

Uklarhet i mandat og regelverk for virksomheten, notoritet i saksbehandlingen og behandling av personopplysninger var også forhold som av EOS-utvalget ble påpekt som kritikkverdige i rapporten av 17. juni i år.

Det presiseres at mye av det arbeidet som er gjort fra departementets side har hatt som formål å bringe praksis i samsvar med de krav som stilles i sikkerhetsloven med forskrifter, herunder forholdet mellom NSM og lokale sikkerhetsorganisasjoner som FOST.

I august 2008 ble Forsvarsdepartementet informert om at FOST hadde observert ureglementær datatrafikk fra regjeringskvartalet. På bakgrunn av denne informasjonen foretok departementet nærmere undersøkelser for å avdekke om det var utført handlinger i strid med instruks for FOST. Da departementet i begynnelsen av april i år i tillegg ble gjort kjent med en mulig uhjemlet overvåking av internettforbindelsen til Slottet, valgte departementet å anmode politiet om etterforskning av disse to tilfellene av mulig uhjemlet avlytting av usikret datatrafikk. Saken ble henlagt av Statsadvokaten 12. desember i år med den begrunnelse at intet straffbart anses bevist.

Arbeidet med ny instruks om sikkerhetstjeneste i Forsvaret har, som skissert overfor, pågått helt uavhengig av etterforskningen fra Kripos. Behovet for en klarere og mer detaljert instruks, ble som nevnt påpekt i rapporten fra den interne arbeidsgruppen av januar i år. Dette behovet ble også adressert av EOS-utvalget i deres rapport av 17. juni i år. Etterforskningen fra Kripos har ikke hatt, og Statsadvokatens henleggelse vil ikke få, betydning for arbeidet med ny instruks om sikkerhetstjeneste i Forsvaret.

SPØRSMÅL NR. 375**Innlevert 14. desember 2009 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 22. desember 2009 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Musken skole i bygda Musken er nedlagt og skolestreik er iverksatt. Elevene tilbys hjemmeundervisning, noe som ansees lite tilfredsstillende. Musken ligger i det lulesamiske kjerneområdet og kommunen er med i forvaltningsområdet for samisk språk.

Med bakgrunn i forpliktelser Norge har overfor urfolk; hva vil statsråden foreta seg for at elevene fra Musken får sin rettmessige undervisning, og vil statsråden vurdere et samarbeide med det lulesamiske senteret Arran slik at kvalifisert undervisning kan tilbys?»

BEGRUNNELSE:

Musken er som kjent ei lulesamisk bygd med bare sjøveisforbindelse. Tysfjord Kommune vedtok i mars å opprettholde Musken som egen skolekrets forutsatt at det lot seg gjøre å skaffe tilstrekkelig kvalifiserte lærere til skolen. I oktober i år vedtok Tysfjord Kommune nedleggelse av Musken skole med begrunnelse i at det ikke hadde lyktes å skaffe kvalifisert rektor og lærere, på tross av at det angivelig var flere kvalifiserte søkere. Elevene og foreldre nekter å pendle daglig til Kjølpsvik eller Drag. Skolestreik er blitt resultatet, og Tysfjord Kommune har anmeldt forholdet. Foreldrene har fått kr. 8000 i bot.

Jeg er kjent med at Arran av det politiske miljøet i Sametinget og befolkningen i Musken er oppfordret til å bidra positivt i form av at institusjonen påtar seg et undervisningsansvar for elevene, i alle fall som en midlertidig løsning. Arran fremstår i dag som et betydelig kompetansesenter som ved en eventuell godkjenning for undervisning på grunnskolenivå, vil være vel kvalifisert til å kunne påta seg en slik oppgave. Det haster med å få på plass en løsning og hensynet til elevene tilsier at rask handling må på plass.

Svar:

Etter opplæringsloven er det kommunen som er ansvarlig for at elever får den opplæring de har rett på etter opplæringsloven, inklusive de rettighetene de har til opplæring i og på samisk. Hvordan kommunen organiserer opplæringstilbudet er opp til den enkelte kommune så sant det er innenfor opplæringsloven.

Når det gjelder elevene i Musken, har Kunnskapsdepartementet mottatt brev fra en kommunestyrerepresentant med anmodning om lovlighetskontroll av vedtaket om å nedlegge skolen i Musken. Denne henvendelsen er oversendt Fylkesmannen i Nordland som vil ta stilling til hvorvidt slik lovlighetskontroll skal gjennomføres. I brevet er det – som i spørsmålet her – vist til generelle og prinsipielle spørsmål vedrørende samiske elevers rettigheter i forhold til internasjonale forpliktelser om urfolks rettigheter. Disse mer generelle spørsmål vedrørende samiske rettigheter i forhold til internasjonale forpliktelser er oversendt Arbeids- og inkluderingsdepartementet (fra nyttår vil samordningsansvaret for samiske saker ligge under Fornyings- og administrasjons- og kirkedepartementet) som vil ha hovedansvaret for vurderingen i samarbeid med Utenriksdepartementet og Kunnskapsdepartementet.

Når det gjelder den konkrete situasjonen for de enkelte elevene som gikk på Musken skole, har kommunen, så langt jeg har fått informasjon om, gitt et skoletilbud ved annen skole samt skyssmuligheter dit. Hvordan Tysfjord kommune velger å organisere skoletilbudet og skolestrukturen i kommunen er opp til kommunen selv å håndtere. Hvis det lokalt stilles spørsmål ved om skoletilbudet er i tråd med opplæringsloven, bør henvendelse om dette rettes til Fylkesmannen i Nordland.

SPØRSMÅL NR. 376**Innlevert 14. desember 2009 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 18. desember 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Stortingets vedtak og mandat vedr. utredningsområdet for en mulig utvidelse av Øvre Anarjohka overholdes ikke av DN og Fylkesmannens Miljøvernnavdeling. Miljø og Utviklingsministeren kan på en enkel måte instruere DN og underliggende fagorgan om å forholde til det mandatet som Stortinget vedtok i 1993 i henhold til utredningsområde for en mulig utvidelse av Øvre Anarjohka nasjonalpark. Stortingets vedtak og mandat skal bli etterfulgt av de ulike direktorater.

Hvorfor blir ikke dette gjort i denne sak av statsråden?»

BEGRUNNELSE:

Politisk enig eller ikke, så er det et overordnet nasjonalt mål at et bredt representativt utvalg av norsk natur skal vernes for fremtidige generasjoner. Stortinget intensjon i så måte har vært at 13-14 % av landets areal skal inngå i dette.

I dag er 14.4 % av fastlands-Norge vernet og 22.4 % av arealet om vi tar med Svalbard som jo er en del av vårt kongerike. Dermed er både kvantitative og kvalitative målsetninger som er gjort gjennom verne-målsetting allerede gjort.

Viktigste kriterium for ytterligere vern etter naturmangfoldloven er hvis en slik ensartet naturtype er truet eller er sårbar for ekstern påvirkning. Nå er det slik at både DN og Fylkesmannens Miljøvernnavdeling på et tidlig i utredningsarbeidet fastslo at dette ikke er tilfelle innen utredningsområdet for en mulig utvidelse av Nasjonalparken. Mao. Så dreier dette seg ikke om å ivareta mangfoldet, det er allerede ivarettatt.

Utredningsprosessen for området inneholder heller ingen naturtyper som blir ansett som særdeles viktige for prioriterte dyrearter eller naturtyper som Norge har et særlig ansvar for å ivareta internasjonalt. Mangfoldet, biotyper og fauna er allerede vernet og ivaretatt både i Øvre Anarjohka Nasjonalpark og i andre nasjonalparker i Finnmark og landet forøvrig.

Forutsetningene for å verne har jo aldri vært å verne samme type uberørt natur så mange ganger som mulig i Norge. Derimot så er det slik jeg ser det,

at hensikten må være å verne forskjellige typer av natur for å kunne bevare et representativt utvalg av disse for fremtidige generasjoner.

Øvre Anarjohka Nasjonalpark inneholder allerede i dag et solid utvalg av de naturtyper som finnes på Finnmarksvidda, som furuskog, bjørkeskog og vidde med kratt, myr, vann, elver og fjell. Som Stabbursdalen Nasjonalpark også har mye av og det samme gjelder for Øvre Pasvik Nasjonalpark. Alle tre i Finnmark.

Ergo vil ikke en utvidelse av Nasjonalparken bidra til å utvide mangfoldet som til sist er det som ligger til grunn for en mulig utvidelse av Øvre Anarjohka Nasjonalpark.

Tar man så med at de foreløpige planer av en mulig utvidelse av nasjonalparken vil utvide Stortingets mandat og vernet område med 300 prosent samtidig med at Stortingets mandat helt klart blir brutt vedr. områder som ikke skulle inngå i en eventuell utvidelse hvor veier, løyper, kraftlinjer og hus og hytter ikke skulle inngå i en verneplan, så må man undre seg over arbeidsmetodikken hos DN og Fylkesmannens Miljøvernnavdeling som ikke ivaretar hverken stortingets mandat, Øvre Anarjohka velforening, befolkningen i Karasjok og hus og hytteeiere i dalen.

Svar:

Jeg viser til brev av 15. desember 2009 fra Stortingets presidentskap vedlagt spørsmål fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen til skriftlig besvarelse om utvidelse av Øvre Anarjohka nasjonalpark. Jeg viser til tidligere besvarte spørsmål til den samme representanten i denne saken, jf mine brev av 23. og 30. november 2009.

Som jeg tidligere har beskrevet overfor Jan-Henrik Fredriksen, følger behandlingen av forslaget om utvidelse av Øvre Anarjohka nasjonalpark reglene i naturmangfoldloven på vanlig måte. Jeg kan som tidligere nevnt, heller ikke se at en grundig avveining mellom verne- og brukerinteresser i denne prosessen er i strid med Stortingets mandat. Jeg ser derfor ingen grunn til å instruere verken Direktoratet for naturforvaltning eller Fylkesmannen i Finnmark i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 377**Innlevert 15. desember 2009 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 18. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Som statsråden er kjent med er det bygt opp ei avdeling for rusbehandling i tilknytning med psykiatrisenteret på Nordfjordeid. Bygget stod ferdig i oktober, men er enno ikkje teke i bruk. Det ligg heller ikkje midlar til drift i budsjettet for 2010. Gjennom det gode forberedande arbeid som er gjort på psykiatrisenteret er det dokumentert eit sterkt behov for å få rusposten i drift.

Vil statsråden, gjennom Helse Vest, syte for at det vert avsett nødvendige midlar for å få rusposten i drift i 2010?»

Svar:

Ved sykehusreformen i 2002 ble ansvaret for og eierskapet av spesialisthelsetjenesten overført fra fylkekommunene til staten ved de regionale helseforetakene. Ved dette fikk de regionale helseforetakene "sørge for"-ansvaret for å tilby befolkningen i egen helseregion de spesialisthelsetjenester befolkningen gjennom pasientrettighetsloven har rett til eller behov for. Da rusreformen ble gjennomført i 2004, ble også ansvaret for tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelavhengige overført til de samme regionale helseforetakene.

Mange rusmiddelavhengige har ved siden av sin rusmiddelavhengighet også til dels omfattende psykiske lidelser og/eller somatiske lidelser. Et viktig formål ved rusreformen var derfor å gjøre tilgangen til det psykiske helsevernet og de somatiske tjenestene innen spesialisthelsetjenesten lettere for de rusmiddelavhengige.

Det vil være opp til de regionale helseforetakene selv å vurdere hvilke tjenester som er nødvendig å etablere for å kunne tilby de spesialisthelsetjenester befolkningen i helseregionen har behov for.

Jeg er orientert av Helse Vest RHF om den konkrete saken representanten Starheim tar opp i sitt spørsmål. Som overordnet målsetning har Helse Vest lagt til grunn at det skal utvikles basistjenester for rusmiddelavhengige i alle foretaksområdene, og at

flest mulig skal få tilbud lokalt i eget foretaksområde, dvs. redusere bruken av gjesteplasser utenfor helseregionen.

Da rusreformen ble gjennomført, var Sogn og Fjordane et av svært få fylker som ikke hadde egne institusjoner for rusmiddelavhengige. Det har derfor vært en prioritert oppgave for Helse Vest å bygge opp et institusjonstilbud her. Helse Vest har orientert meg om to hovedtiltak i dette området for å styrke tilbudet for rusmiddelavhengige.

For det første er det utviklet et eget tilbud på Tronvik for rusavhengige med 25 plasser. Dette er iverksatt, og det vil bli full drift i løpet av 2010.

Med hensyn til det andre tiltaket, har Helse Vest orientert meg om at dette omhandler rusposten ved Nordfjord psykiatrisenter i Nordfjordeid. Her er et bygg på plass nå, men midler til drift gjenstår fortsatt. Det arbeides videre med denne saken i 2010.

Et viktig mål med disse prosjektene er at flere rusavhengige skal få tilbud lokalt i eget foretaksområde. Helse Førde har ellers vært helt avhengige av å kjøpe plasser andre steder i regionen eller utenfor Helseregion Vest. Gjennom etableringen av Tronvik vil Helse Førde være i stand til å tilby døgn- og dagbehandling for rusmiddelavhengige i eget foretaksområde.

Videre opplyser Helse Vest at den samlede styrkingen på rusfeltet i denne helseregionen er omlag 45 mill. kroner for 2009, noe som bl.a. muliggjorde utvikling av tilbudet ved Tronvik. For 2010 vil Helse Vest styrke rusfeltet med ytterligere 20 mill. kroner. Rusområdet er dessuten samlet sett det fagområdet som har hatt høyest vekst i Helse Vest.

Avslutningsvis understreker Helse Vest i sin orientering at det er en strategisk målsetting for Helse Vest å ha fokus på utviklingen av tjenestetilbudet både i form av flere lokale tilbud, som muliggjør bedre oppfølging og samarbeid med kommunene, og innholdsmessig med f.eks. vekt på mer polikliniske tilbud og fleksible behandlingsforløp med vekslende mellom tiltak.

SPØRSMÅL NR. 378**Innlevert 15. desember 2009 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 18. desember 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Et søskenpar sitter i kirkeasyl i Holmlia kirke. Søskenparet har ikke fått opphold i Norge fordi moren ga uriktige opplysninger til utlendingsmyndighetene på 90-tallet. Menneskelige hensyn som at søskenparet har bodd i Norge i 17 år, har måttet vike for innvandringspolitiske hensyn. Departementet kan henvise saker til behandling i stornemnd.

Vil statsråden vurdere å be UNE behandle denne saken i stornemnd, ikke minst ut fra grensegangen mellom menneskelige hensyn og innvandringspolitiske hensyn?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis vise til at det etter gjeldende styringsforhold er Utlendingsdirektoratet og Utlendingsnemnda som avgjør enkeltsaker på utlendingsfeltet, og at verken departementet eller jeg har myndighet til å gripe inn i saker som ikke gjelder rikets sikkerhet eller utenrikspolitiske hensyn.

Departementet har, som representanten viser til, adgang til å kreve at en sak skal behandles i stornemnd når visse vilkår er oppfylt. Denne adgangen gjelder saker som er av prinsipiell betydning, saker med store samfunnsmessige eller økonomiske konsekvenser og saker på områder der det er tendenser til ulik praksis.

I søskenparets sak vil det i så fall være et spørsmål om sakene er av ”prinsipiell betydning.”

En naturlig forståelse av uttrykket ”prinsipiell betydning”, bør være at saken har betydning for et større sakskompleks, og ikke bare for de personene den aktuelle saken gjelder. På utlendingsfeltet vil det ofte være enkeltsaker som av ulike grunner får stor oppmerksomhet i media, saker som kan fremstå som særegne og i en gråsoner i forhold til praksis og hva folk flest kan oppleve som rimelig. Vedtakene i søskenparets saker er basert på skjønnsmessige vurderinger innenfor de rammer som lov og forskrift gir. Det hører også med i bildet at norsk domstol (Borgarting lagmannsretts dom av 14.11.2008) har funnet at vedtakene er gyldige.

Hvis jeg skulle kreve stornemnd i denne saken, må det forventes at det med henvisning til denne saken kreves at også andre saker som ut fra fremstillingen i media kan fremstå som spesielle, bringes inn for stornemnd. Etter min vurdering kan det være tilfeldig hvilke saker media griper fatt i, og det er ikke alltid disse sakene er saker av prinsipiell betydning. Det bør ikke bli slik at stornemndinstituttet, som er en tidkrevende og ressurskrevende behandlingsform, velges brukt i tilfelle hvor støttegrupper m.v. er uenig i den skjønnsutøvelsen som har funnet sted.

Jeg vurderer det slik at de sakene det her vises til ikke faller inn under kriteriene for hvilke saker som skal behandles i stornemnd. Jeg vil derfor ikke vil kreve at denne saken skal behandles i stornemnd.

SPØRSMÅL NR. 379**Innlevert 15. desember 2009 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 18. desember 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Spørsmålsstilleren er gjort kjent med at det 7. desember 2009 skal ha blitt signert en avtale kalt "North Sea offshore grid initiativ" av 9 land rundt Nordsjøen. Norge er ikke en del av denne avtalen, til tross for store politiske ambisjoner rundt blant annet utvikling av havvindmøller, samt fokus på utfordringene rundt blant annet nettutbygging i en slik forbindelse.

Kan statsråden redegjøre for hvorfor Norge ikke er en del av denne avtalen, og hvilke konsekvenser det kan ha for Norges utvikling av offshore nett?»

Svar:

I tilknytning til EUs energirådsmøte ble det undertegnet en politisk erklæring om å styrke det regionale samarbeidet om vind energi og nettutvikling til havs i Nordsjøregionen.

Ni land undertegnet erklæringen ved en seremoni like før den offisielle lunsj for energiministrene til EU. Norge har ikke adgang til energirådsmøtene i EU. Norge var ikke formelt sett invitert med til å undertegne den aktuelle politiske erklæringen fra EU-landene.

Norge er et land med store potensielle vindressurser til havs. Det vil derfor være naturlig å vurdere dette regionale initiativet videre. Vi har derfor i etterkant av EUs energirådsmøte vært i kontakt med initiativtakerne til samarbeidet og gitt uttrykk for at vi er positive til å se på de muligheter som foreligger for å bli en del av en oppfølging på området. Vi vil tidlig i 2010 ta de nødvendige skritt for å bli orientert om rammen for dette samarbeidsinitiativet. Departementet har allerede anmodet Belgia som har formannska-

pet i den aktuelle regionale grupperingen, om status og videre opplegg.

Norge deltar for øvrig i flere internasjonale samarbeid knyttet til havvind. Blant annet undertegnet vi tidligere i høst en samarbeidsavtale med Tyskland, Danmark og Sverige innen havbasert vindkraft (Joint Declaration on Cooperation in the Field of Research on Offshore Wind Energy Deployment).

Også gjennom systemoperatørene i Europa er Statnett med i et nærmere samarbeid om spesielle utfordringer knyttet til nettutvikling. I tillegg har OED gjennom vår løpende dialog med Europakommisjonen blitt orientert om de initiativer som Kommisjonen har tatt på området, blant annet gjennom sin handlingsplan for offshore vind.

SPØRSMÅL NR. 380

Innlevert 15. desember 2009 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 13. januar 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«15.12.09 har Dagens næringsliv en sak om at i forslag til forskrift for energimerking av bygg, vil panelovner komme bedre ut enn bioenergi. Forslag til forskrift skal nå være stoppet, selv om intensjonen var at ordningen med energimerking av bygg skulle i gang fra nyttår.

Hva er det departementet har behov for nærmere avklaringer om, og vil dette bety utsettelse for innføring av energimerking av bygg?»

Svar:

Ordningen med energimerking av bygninger har sin bakgrunn i endringer i lov 29. juni 1990 nr. 50 om produksjon, omforming, overføring, omsetning, fordeling og bruk av energi m.m. (energiloven), jf. Ot.prp. nr. 24 (2008-2009), Innst. O. nr. 52 (2008-2009) og Besl. O. nr. 64 (2008-2009).

I proposisjonen fremmes det forslag til endringer i energiloven knyttet til innføring av energimerking av bygninger og regelmessig energivurdering av kjeller og klimaanlegg. Den 13. mars 2009 ble det i Odelsting gjort vedtak om endringer i energiloven, som trer i kraft fra det tidspunkt Kongen bestemmer, jf. Besl. O. nr. 64 (2008-2009).

Ved kgl. res. 18. desember 2009 er det fastsatt at lovens § 8-2 (Energiattest ved salg og utleie av byg-

ning) og § 8-3 (Energiattest ved oppføring av nye bygninger) først trer i kraft 1. juli 2010. NVE har blitt delegert forskriftskompetanse og vedtok 18. desember 2009 forskriften knyttet til energimerking av bygninger. Forskriften trer i kraft 1. januar 2010 på samme tidspunkt som energilovens nye kapittel 8 (Energitilstand i bygninger) i det vesentligste trer i kraft. Forskriften er tilgjengelig fra NVEs nettsider.

Ordningen for energimerking av bygninger er omfattende. Etter en samlet vurdering har jeg kommet fram til at det er hensiktsmessig med en gradvis innfasing av energimerkeordningen. Energimerke-systemet er tilgjengelig for bruk, men vil bli ytterligere kvalitetssikret og videreutviklet i en overgangsperiode. En energiattest kan, fra 1. januar 2010, utstedes på grunnlag av opplysninger om den enkelte bygningen og det oppvarmingssystemet som er installert.

En utsettelse av den obligatoriske ordningen fra 1. januar til 1. juli gir mulighet til å se nærmere på energimerkeordningen. Det planlegges at fra 1. juli 2010 vil det være obligatorisk med energiattest ved salg, utleie eller oppføring av boliger, yrkesbygg og fritidsboliger. Erfaringer fra en gradvis innfasing vil kunne gi grunnlag for eventuelle endringer eller justeringer som sikrer at ordningen blir utformet på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 381**Innlevert 15. desember 2009 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 18. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I forslaget til ny strålevernsforskrift heter det at anbefalingene fra ICNIRP skal følges også når det gjelder langtidseksponering.

Vil statsråden, som et ledd i en føre-var tilnærming, avvente behandling av denne forskriften til regjeringens ekspertgruppe har gjennomført sitt arbeid med å oppsummere den tilgjengelige kunnskapen om eksponering for svake høyfrekvente felt?»

BEGRUNNELSE:

Den internasjonale kommisjonen for beskyttelse mot ikke-ioniserende stråling (ICNIRP) har satt grenseverdier for korttidseksponering. ICNIRPs anbefalinger (1998) slår fast at det ikke finnes tilstrekkelig forskning til å fastsette grenseverdier for langtidseksponering. I våre dager er folk flest langtidseksponert for stråling fra svake elektromagnetiske felt, og det er kommet mye ny forskning på dette området siden 1998.

En del av disse resultatene peker på helserisiko ved slik eksponering. Dette har medført restriktive holdninger i andre land. I Russland er helseministeriet og den nasjonale komiteen for ikke-ioniserende stråling enige om at barn under 18 år ikke bør bruke mobiltelefon. Helsesjefen i Salzburg-regionen i Østerrike har advart mot trådløst nettverk i skoler og barnehager. Den franske regjeringen vil forby bruk av mobiltelefon i barne- og ungdomsskoler. En amerikansk ekspertgruppe advarer mot trådløse rutere på skoler og vil ha varselmerking på mobiltelefoner. Dette gjøres altså på grunnlag av den risiko som nyere forskning har påpekt, og ikke med basis i ICNIRPs grenseverdier.

Svar:

Retningslinjer gitt av ICNIRP er basert på en grundig gjennomgang av all publisert vitenskapelig

litteratur. Det er riktig at retningslinjene er datert i 1998. Imidlertid har ICNIRP gjort en gjennomgang av nyere forskning fram til sommeren 2009. På det grunnlaget fremla denne kommisjonen i august i år en redegjørelse for at det nå ikke var grunnlag for å revidere grenseverdiene anbefalt i 1998. Enkelte viktige studier er ikke avsluttet, og en ny vurdering vil bli gjennomført når disse foreligger.

Det er ikke slik at ICNIRP ikke har vurdert langtidstudier og kun konsentrerer seg om akutte effekter. ICNIRP har imidlertid ikke funnet langtidseffekter som gir grunnlag for å sette strengere grenser enn dem man har satt på basis av akutte effekter. Det er riktig at vi har utilstrekkelig med forskning på langtidseffekter. Derfor har vi i den gjeldende strålevernsforskriften et tilleggskrav om at all eksponering skal være så lav som praktisk mulig.

Beslutningen om å senke grenseverdien i enkelte andre land hviler ikke på ny eller annen forskning enn den ICNIRP eller norske myndigheter legger til grunn. Det er nok heller en ulik tilnærming til "føre var"-tenkningen og til bekymring i befolkningen. Det foreligger ikke annen vurdering rent eksponeringsmessig. Det er heller ingen vesentlig forskjell mellom eksponeringsforhold i Norge og i de andre landene.

Jeg mener det derfor ikke er grunnlag for å utsette revisjon av strålevernsforskriften i påvente av ekspertgruppens rapport. Strålevernsforskriften regulerer mange andre viktige områder enn elektromagnetiske felt innen stråling der en revisjon nå er viktig. Utkast til ny strålevernsforskrift, som har vært på en omfattende høring, innebærer heller ingen endring i forhold til dagens gjeldende strålevernsforskrift når det gjelder elektromagnetiske felt. Dersom ekspertgruppens konklusjon blir at grenseverdiene bør endres, vil dette selvfølgelig bli tatt opp til ny vurdering når ekspertgruppen har sluttført sitt arbeid gjennom en endring i den da gjeldende strålevernsforskrift.

SPØRSMÅL NR. 382**Innlevert 16. desember 2009 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 13. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Når kan ministeren være klar med finansieringen av Hålogalandsbrua?»

BEGRUNNELSE:

Bygging av Hålogalandsbrua er viktig prosjekt for hele regionen i Hålogaland.

Daværende samferdselsminister Liv Signe Navarsete utalte i pressekonferanse om NTP 13.03.09. sitat:

"Prosjektet Hålogalandsbrua til 2,2 milliarder kroner er et av de fremste symbolene på hvordan vi knytter landet bedre sammen, og til alle dere som sier at det å bygge bruer i distriktene er helt håpløs samfunnsøkonomi, så er faktisk nettopp Hålogalandsbrua et av de aller mest samfunnsøkonomisk lønnsomme prosjekt som vi har i hele planen." sitat slutt.

Statssekretær Eirik Lahnstein har også i intervju 03.08.09 til NRK at han garanterer at brua skal bygges så raskt som mulig.

Regjeringen har kun funnet 720 millioner kroner, og med andre ord mangler det fortsatt rundt 1,5 milliarder kroner.

Narvik Bystyret skulle egentlig behandlet sak om bompenger i september, men venter fortsatt på annen finansiering fra departementet. Den er allerede mange måneder forsinket, noe som vil forsinke byggingen av Hålogalandsbrua.

Svar:

Utbyggingen av E6 ny bru over Rombaken er et viktig prosjekt for utviklingen i Nord-Norge. Prosjektet omfatter bygging av ny bru over Rombaken med tilstøtende veger. I prosjektet inngår også bygging av tunnel på eksisterende veg for å eliminere rasfaren på strekningen mellom Trældal og Leirvik. I Nasjonal transportplan 2010-2019 er det lagt til grunn et kostnadsoverslag på 2,2 mrd. kr for prosjektet, hvorav 720 mill. kr er forutsatt finansiert med statlige midler innenfor NTP-rammen.

Prioriteringen er betinget av at det blir enighet om et finansieringsopplegg for prosjektet. I Nasjonal transportplan er det lagt til grunn både statlige midler over vegbudsjettet, bompenger og tilskudd som følge av besparelser ved nedlegging av Narvik lufthavn Framnes.

Statens vegvesen arbeider nå med analyser av mulig bompengefinansiering, og Samferdselsdepartementet arbeider med å utforme et samlet finansieringsopplegg som vil bli diskutert med berørte parter. Det er foreløpig for tidlig å si når et samlet finansieringsopplegg kan være klart.

Jeg vil komme tilbake til Stortinget med et forslag til finansierings- og utbyggingsplan når det foreligger nærmere avklaringer. Det er min ambisjon å fremme denne saken så raskt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 383**Innlevert 16. desember 2009 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 18. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva er årsaken til at mange kommuner ikke vil motta tilskudd til avtalebasert fysioterapitjeneste i 2010. Betyr det at disse kommunene har kommunalt ansatte fysioterapeuter eller andre ordninger som dekker behovet eller kan det skyldes feil rapportering i KOSTRA og hvis feilrapportering er årsaken, hva vil da konsekvensene bli for kommunenes mulighet til å tilby lovpålagte fysioterapitjenester i 2010?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har besluttet at kommunenes finansieringsansvar for avtalebasert fysioterapitjeneste skal styrkes. I 2010 fordeles 110,7 mill kroner etter antall årsverk avtalefysioterapeuter ut fra KOSTRA tall. I Inntektssystemet for kommuner og fylkeskommuner (Grønt hefte) for 2010 ser en i tabell C-k at hele 24 kommuner står oppført med 0 i statlig tilskudd til fysioterapi.

Helse- og omsorgskomiteen har fått opplyst at det årlig utføres ca 1000 årsverk med fysioterapitjenester i kommunene som ikke dekkes. Stortinget vedtok i mars då. at regjeringen senest i løpet av 2009 skulle vurdere virkningene av den omlagte finansieringsordningen. Denne evalueringen foreligger ikke. Det er bekymringsfullt at det ikke er samsvar mellom driftsavtalenes størrelse og praksisomfanget. Hvis det i tillegg er mangelfull rapportering som er lagt til grunn for tildeling av statlige midler så blir bildet ytterligere forverret.

Svar:

Driftstilskuddsordningen for fysioterapeuter ble innført i 1984 i forbindelse med at kommunehelsetjenesteloven trådte i kraft. Gjennom loven fikk kommunen et ansvar for å tilby befolkningen fysioterapi-tjeneste. Kommunen skal sørge for tjenesten til sin befolkning enten ved å ansette fysioterapeuter på fast lønn eller ved å kjøpe tjenesten fra private utøver ved å inngå driftsavtale med privatpraktiserende fysioterapeuter. De fleste kommuner har begge tilknytningsformer.

Driftstilskuddsordningen er basert på en tredelt finansiering og var i 1984 basert på en fordeling der ca 40 prosent skulle være finansiert av kommunen gjennom driftstilskudd, ca 40 prosent gjennom pasientegenandeler og ca 20 prosent fra staten gjennom trygderefusjoner. Over tid har det oppstått en gradvis omfordeling av den offentlige finansieringen på grunn av en praksis med oppsplitting av driftsavtaler. Før omleggingen startet 1. juli 2009 finansierte kommunen ca. 23 prosent av den samlede omsetningen, og statens og pasientenes andel utgjorde samlet ca 77 prosent.

Staten vil begrense praksisen med å splitte opp driftsavtaler til små enheter når kommunens behov er fulltidshjemler. Kommunen skal fortsatt ha det primære finansieringsansvaret for tjenesten. Staten/KS og NFF ble ved fjorårets forhandlinger enige om å innføre begrensning på inngåelse av små avtalehjem-

ler. Minimum for inngåelse av nye avtalehjemler er fra 1. juli 2008 satt til 40 prosents driftsavtale.

For å gi økt samsvar mellom oppgaveansvar og finansieringsansvar, varslet Helse- og omsorgsdepartementet i St. prp. nr. 1 (2008-2009)- statsbudsjettet for 2009, en omlegging av finansieringen ved å overføre midler fra honorartakstene til driftstilskuddet. Stortinget sluttet seg til forslaget ved behandling av budsjett i desember 2008. Siktemålet er at omleggingen vil bli gjennomført over en to-års periode med oppstart 1. juli 2009. Detaljene har vært gjenstand for forhandlinger i vårens takstforhandlinger med Norsk Fysioterapeutforbund.

Enkelte kommuner har ikke driftsgrunnlag for privat fysioterapi praksis. Dette gjelder små kommuner. Disse kommunene dekker sitt sørge-for-ansvar for tjenesten gjennom fastlønte fysioterapeuter. Andre kommuner baserer sitt tjenestetilbud gjennom avtalefysioterapeuter i sin kommunale fysioterapitjeneste. Det at 24 kommuner står oppført med 0 i rammetilskudd i tabell C i forbindelse med omleggingen av finansieringen av fysioterapitjenesten, skyldes at disse kommunene ikke har rapportert volum på avtalefysioterapi i KOSTRA for 2008. Departementet legger KOSTRA rapportering for 2008 til grunn for de beregninger som skal foretas i forbindelse med omlegging av finansieringen, da dette er de siste offisielle tall fra kommunenes rapportering på fysioterapiområdet. Dette er tall som har vært stabile de siste år. I følge SSB er det ikke grunnlag for å tro at kommunene rapporterer feil på fysioterapiområdet. Helse- og omsorgsdepartementet må forutsette at det tallgrunnlag som kommunen rapporterer inn til KOSTRA er korrekt. Dersom så ikke er tilfelle, betyr det at kommunen ikke får dekket den merkostnad omleggingen vil medføre for kommunen høsten 2009 og våren 2010. Fysioterapeuten skal uansett få sitt driftstilskudd økt etter 1. juli 2009 og 2010.

Departementet vil komme tilbake til Stortinget med en vurdering av virkningene av omleggingen av finansieringen av fysioterapitjenesten.

SPØRSMÅL NR. 384**Innlevert 16. desember 2009 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 11. januar 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer finansministeren muligheten for en oppdeling av betalingen av avgifter som betales én eller to i året på månedlige beløp for de som ønsker det, og hvilke fordeler og utfordringer ser finansministeren ved en slik løsning?»

BEGRUNNELSE:

For mange blir den høye årsavgiften og TV-lisensen og eventuelt andre lignende avgifter som betales én eller få ganger i året en byrde. Dersom beløpet kunne deles opp i månedlige betalinger ville sannsynligvis færre få problemer med betalingen.

En ulempe med en oppdeling kan være høyere administrative kostnader, samt at det blir lettere for regjeringen å øke avgiftene eller gebyrene mer enn vanlig, ettersom det ikke merkes så godt på de månedlige beløpene. En måte å gjøre dette vanskeligere på er å ha frivillig oppdeling for de som ønsker det, og fortsatt betaling på helårs- eller halvårlig basis for de som ønsker det.

Jeg ønsker at finansministeren vurderer en slik løsning med hensyn på fordeler og ulemper, samt evt. oppgir provenyvirkning av en eventuell endring både på kostnadssiden og inntektssiden.

Det bes også om lovteknisk bistand for en slik løsning for årsavgiften for bil og TV-lisensen.

Svar:

Jeg vil besvare spørsmål om årsavgiften. Svar på spørsmål om innbetaling av TV-lisensen er innhentet fra Kulturdepartementet som rette fagdepartement, se nedenfor.

Skattebetalingsloven § 10-40 fastsetter forfallstidspunktet for årsavgiften til 20. mars, men åpner for at det i forskrift kan fastsettes nærmere bestemmelser om forfallstidspunktet. Lovteknisk kan en ordning med betaling i månedlige rater gjennomføres, i hvert fall foreløpig, ved at bestemmelser om dette inntas i forskrift 21. desember 2007 nr. 1766 til utfylling og gjennomføring mv. av skattebetalingsloven (skattebetalingsforskriften). Forslag til vedtak i Stortinget om dette kan da gå ut på at Stortinget ber Regjeringen om å sørge for forskriftsendring om adgang til månedlig oppdelt betaling av årsavgift for motorvogn.

En oppdeling av årsavgiften til månedlige innbetalinger antas å ville få relativt små virkninger for samlet innbetaling av årsavgift. Visse forsinkelser og restanser vil oppstå, fordi ikke alle klarer å holde god

rede på så hyppige forfall, selv om de får tilsendt enkeltvis betalingsblankett før hvert månedlige forfall.

Månedlig innbetaling av årsavgiften vil imidlertid medføre betydelig høyere administrasjonskostnader for staten. Det er Toll- og avgiftsdirektoratet som administrerer innbetaling av årsavgiften. Direktoratet antar at månedlig fakturering av årsavgiften (utsending av betalingsblanketter) vil medføre en vesentlig økning i deres kostnader. Direktoratet anslår at kostnader knyttet til oppretting av et register for månedlig fakturering utgjør om lag 3 mill. kroner. Månedlig fakturering vil også medføre økning i kostnader knyttet til skrivning, pakking og utsendelse av fakturaer, noe som anslås til om lag 50 kroner i året per person som ønsker månedlig fakturering. Det vil i tillegg bli et behov for flere ansatte til å håndtere en slik ordning.

Det er ikke mulig å anslå hvor mange som ønsker månedlig fakturering av årsavgiften. TAD har derfor gjort noen regneeksempler: Dersom 200 000 personer blir fakturert månedlig kan den årlige kostnaden anslås til om lag 15 mill. kroner, mens den årlige kostnaden øker til om lag 43 mill. kroner dersom 600.000 personer ønsker månedlig fakturering. Det vil si at totalkostnaden i det året frivillig månedlig fakturering av årsavgiften innføres kan være om lag 18-46 mill. kroner, dersom 200.000-600.000 velger månedlig fakturering.

For 2008 var det i overkant av 3,5 millioner fastsettinger av årsavgift. Totalkostnaden ved månedlig fakturering kan derfor bli større dersom flere enn 600.000 ønsker månedlig fakturering. Noe av kostnaden ved fakturering kan reduseres ved e-faktura og lignende, men det er andre kostnader knyttet til eksempelvis innkrevning og regnskap som ikke er tatt med i beregningene over. TAD anser derfor beregningene som en minste kostnad knyttet til månedlig fakturering.

Ved månedlig innbetaling vil det oppstå noen problemstillinger som kan medføre ytterligere kostnader, bl.a. knyttet til oblater, stansningsrett og innslag av tilleggsavgift. Dette er problemstillinger som vil kreve en utredning.

Et system med månedlig betaling kunne tenkes forenklet noe dersom etaten sendte ut alle 12 betalingsblankettene på en gang. Men mange ville da ikke klare å sørge for å bruke en av dem på hver månedlige forfallsdag. Et system uten konkret varsel om den enkelte måneds forfall blir for usikkert, og bør ikke legges til grunn.

Systemet med årsavgiften er allment kjent og godt fungerende. En ordning med månedlig betaling av årsavgiften for dem som ønsker det, vil føre til komplisering av avgiftssystemet. Ordningen vil videre medføre økte administrasjonskostnader. Dersom omleggingen skal være provenynøytral, må årsavgiftssatsen økes. Etter en helhetsvurdering mener jeg derfor at det ikke er hensiktsmessig å innføre en slik ordning.

Når det gjelder TV-lisensen er følgende svar innhentet fra Kulturdepartementet:

”Reglene for innbetalingen av kringkastingsavgift er hjemlet i kringkastingsloven § 8-3 og regulert i forskrift om fjernsynsmottakere. Etter forskriften § 2 betales avgiften forskuddsvis for et halvt år av gangen med forfall 31. januar og 31. juli. Reglene er fastsatt av Kultur- og kirke departementet (etter myndighet delegert av Kongen).

NRK Lisensavdelingen innvilger i individuelle tilfeller, for eksempel der en husstand har betydelige gjeldsproblemer, betaling av avgiften i månedlige rater. NRK opplyser at denne særordningen omfatter en svært liten andel lisensbetalere.

Rent teknisk lar det seg gjøre å tilby betaling av kringkastingsavgiften i månedlige rater som et alternativ til dagens ordning.

Et tilbud om å betale i månedlige rater vil føre til økte kostnader for NRK. Hvor mye kostnadene vil øke, vil avhenge av hvor mange som velger månedlige rater. NRK opplyser at det i dag er få som etterspør innbetaling i månedlige rater. Dersom det legges til grunn at et relativt lavt antall lisensbetalere vil velge en slik ordning, eksempelvis 10 pst. av lisensbetalerne, vil det etter NRKs beregninger medføre anslagsvis 17,5 mill kroner i merkostnader. Dersom 20 pst av li-

sensbetalerne velger månedlige rater, øker de totale utgiftene med anslagsvis 32 mill kroner.

Dersom man forutsetter at NRKs driftsbalanse ikke skal påvirkes av ordningen vil den enkelte lisensbetaler få økt kringkastingsavgift, alternativt kunne de som ønsker månedlige rater belastes med et faktureringsgebyr. Man må videre kunne anta at relativt mange lisensbetalere med betalingsproblemer vil ønske å benytte seg av månedlige rater. Flere forfall pr. år vil antageligvis innebære at flere forhold går til tvangsinnkreving slik at det vil bli ilagt flere gebyr til inndekning av saksøkers sakskostnader. Basert på erfaringstall fra NRK vil dette totalt kunne beløpe seg til 68 mill kroner pr år, dersom NRK gjennomfører én ekstra purring i tillegg til de to man i dag opererer med.

For NRK vil en omlegging som innebærer et avvik fra normalen føre til økt administrasjon og økte kostnader knyttet til innkreving. Det vil også føre til at NRKs likviditet svekkes.

For den enkelte lisensbetaler vil et tilbud om månedlige rater som et alternativ til halvårlige rater primært medføre en fordel i form av større fleksibilitet. Dersom man forutsetter at NRKs inntekter ikke skal påvirkes negativt og at den som velger en fordyrende løsning dekker merkostnaden, vil det samtidig påløpe en økning av utgifter for den enkelte i form av et faktureringsgebyr. Alternativet er at kringkastingsavgiften økes. Det er i tillegg grunn til å anta at et betydelig antall husstander får høyere utgifter til innkreivingsgebyr for forfalt avgift enn i dag.

Dagens lisensinnkreivingsystem er kostnadseffektivt. Et tilbud om å betale kringkastingsavgiften i månedlige rater vil gjøre innkreivningen mer kostbar og i siste instans påføre NRK og/eller lisensbetalerne økte kostnader. KUDs samlede vurdering er at det er lite som taler for å innføre en slik ordning.”

SPØRSMÅL NR. 385

Innlevert 16. desember 2009 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 22. desember 2009 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Nøyaktig hva finansierer stiftelsesgebyret av aktivitet, går gebyrinntektene til annet arbeid enn stiftelsesrelatert tilsynsarbeid - i så fall hva - og hva er status på evalueringen som departementet har omtalt i tidligere svar på spørsmål om dette gebyret?»

BEGRUNNELSE:

Stiftelser betaler en avgift for å finansiere den jobben Stiftelsestilsynet gjør. Av statsbudsjettet for 2010 er det imidlertid lagt opp til en økning av inntektene fra denne avgiften, noe som kan innebære en

økning i avgiftssatsene på 20 pst. Det ønskes besvart hva som er bakgrunnen for denne økningen og om det er hensikten at gebyret skal finansiere oppgaver utover stiftelsesrelatert tilsynsarbeid.

Det ønskes videre besvart om statsråden mener Stiftelsestilsynet er skalert etter antall stiftelser i Norge per i dag, som er på omkring 5300 stiftelser, eller om tilsynet er overdimensjonert.

Det ønskes også besvart hva stiftelsesgebyret vil være om det bare finansierte kostprisen på et effektivt tilsyn med stiftelser, samt hva provenyet ville vært dersom tilsynet var redusert til et absolutt kost-

nadsminimum i forhold til å utføre oppgavene det må utføre.

Svar:

Stiftelsestilsynet ble opprettet i 2005 og er som kjent samorganisert med Lotteritilsynet i Førde. Dette er gjort bl.a. for å spare administrative kostnader ved at de to tilsynene deler disse kostnadene. Begge tilsynene skal være fullt ut gebyrfinansiert på sine respektive områder. Fra stiftelsestilsynets oppstart i 2005 har imidlertid gebyrinntektene fra stiftelsene vært for lave til å dekke de reelle kostnadene til drift av tilsynsvirksomheten på stiftelsessiden. Dette har medført at Stiftelsestilsynets administrative kostnader midlertidig har vært delvis finansiert med gebyrinntekter fra lotterivirksomhet. Disse midlene må selvsagt tilbakeføres til lotterifeltet.

Jeg kan forsikre om at det legges til grunn at stiftelsene ikke skal belastes med høyere utgifter enn det som er nødvendig og at kostnadene til Stiftelsestilsynet skal holdes på et forsvarlig nivå. Som kjent er det i statsbudsjettet for 2010 vedtatt å øke inntektene fra gebyret og avgiften som stiftelsene skal betale. Det fremgår av Prp. 1 S at Justisdepartementet vil gjennomføre økningen gjennom økning av avgifts- og ge-

byrsatsene, og statsbudsjettet for 2010 forutsetter en økning av gebyret og avgiften på 20 %. Dette er høyere enn det som var opprinnelig forutsatt i Ot.prp. nr. 15 (2000-2001) Om lov om stiftelser (stiftelsesloven). Dette gjøres imidlertid for å sikre en reell dekning av utgifter til tilsynsvirksomhet rettet mot stiftelser og for å kompensere for en opptrapping i aktiviteten på stiftelsesfeltet. Stiftelsestilsynet har blant annet også kompetanse til å behandle visse saker om private beslagsforbud etter dekningsloven (lov 1984/59). Disse oppgavene gjelder ikke stiftelser, men finansieres også av stiftelsesgebyret. Jeg presiserer imidlertid at dette er et forholdsviss beskjedent antall saker på et område hvor Stiftelsestilsynet besitter god kompetanse og derfor kan ivareta disse sakene på en effektiv måte. Slike ikke stiftelsesrelaterte oppgaver krever årlig et drøyt årsverk av Stiftelsestilsynets ressurser.

Jeg vil gjennomføre en ekstern gjennomgang og evaluering av tilsynets virksomhet i 2010. På bakgrunn av en slik gjennomgang vil jeg bedre kunne ta stilling til den fremtidige dimensjonering av tilsynet. I etterkant av en slik evaluering vil jeg også se nærmere på finansieringen av oppgaver som ikke kommer stiftelsene til gode.

SPØRSMÅL NR. 386

Innlevert 17. desember 2009 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 8. januar 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Gjennomføringen av Nav-reformen har resultert i at kompetanse og myndighet i stor grad er trukket ut av lokalkontorene og lagt til sentraliserte enheter. Dette fører i mange tilfeller til dårligere brukerservice og store frustrasjoner blant ansatte. Det er dessuten i strid med Stortingets klart uttrykte mål for reformen.

Vil statsråden gjøre opp status for reformen og sørge for å bringe den i pakt med det et enstemmig Storting ba om da den ble vedtatt?»

BEGRUNNELSE:

Bedre brukerservice har vært et av de viktigste målene med Nav-reformen fra starten av. Ved stortingsbehandlingen i 2005 ble dette fulgt opp av Stortinget som i en enstemmig innstilling understreket:

"...viktigheten av at det etableres en felles førstelinjetjeneste med lokale arbeids- og velferdskontorer som dekker alle kommuner. Dette vil sikre at brukeren får ett sted å henvende seg og slipper den rundgangen mellom kontorene som mange opplever i dag. Førstelinjetjenesten skal gi brukeren et tilbud om helhetlig avklaring av sine behov uavhengig av eierskapet til ytelse og tjenester. Det er imidlertid like viktig at organiseringen bak skranken er effektiv, og at brukere med sammensatte behov får en fast kontaktperson som skal bistå med veiledning og oppfølging.

Komiteen vil understreke at etablering av en førstelinje med lokale arbeids- og velferdskontor som dekker alle kommuner, er viktig for å oppfylle målet om en mer brukervennlig arbeids- og velferdsforvaltning, og for at brukerne raskt får avklart sine behov og får et samordnet tjenestetilbud."

"I tillegg til god tilgjengelighet vil komiteen legge stor vekt på at førstelinjen må inneha et kompetansenivå og et beslutningsansvar som gjør disse kontorene til et sted der folk reelt opplever å få den veiledning og

bistand de har behov for, i størst mulig grad uten å måtte henvises til andre kontorer, instanser og "dører". Den felles førstelinjen må oppfylle klare krav om rask avklaring, fjerning av gråsoner og kasteballtendenser og rask igangsetting av tiltak."

Den organiseringen som er valgt for den nye etaten bryter på viktige punkter med disse forutsetningene fra Stortingets side. De lokale Nav-kontorene er blitt tømt for viktig kompetanse, myndighet og oppgave. Det gir i mange tilfeller dårligere brukerservice.

Svar:

Det er en sentral oppgave for meg å sørge for at NAV-reformen gjennomføres i pakt med det Stortinget har vedtatt. Det betyr at jeg på ulike måter vil gjøre opp status for reformen, og vurdere om det er behov for justeringer.

Stortinget framhevet i Innst. S. nr. 198 (2004-2005) følgende om NAV-reformen:

"Et hovedmål for organisasjonsreformen må etter komiteens vurdering være at flere skal tilbakeføres til arbeid eller aktiv virksomhet slik at færre har trygd eller stønad som hovedkilde til forsørgelse. Videre må reformen ta sikte på en mer brukervennlig, samordnet og effektiv velferdsforvaltning".

Stortinget har videre gitt enkelte føringer for utformingen av NAV-kontorene, herunder de som er gjengitt i representantens begrunnelse for spørsmålet.

Oppfølgingen av personer på de helserelaterte ytelsene var svak før reformperioden, noe blant annet Riksrevisjonen påpekte i sin revisjon for budsjettåret 2005. Økt og bedre oppfølging av brukere, blant annet ved hjelp av nye virkemidler, har derfor stått sentralt i reformen. Blant annet som følge av dette er virkemiddelapparatet i ferd med å bli tilpasset målsettingen om økt oppfølging. Kvalifiseringsprogrammet, nytt tiltaksregelverk og nye regler for oppfølging av sykmeldte er innført. Om kort tid innføres rett til arbeidsevnevurdering og arbeidsavklaringspenger. Jeg vil følge nøye med på implementering og gjennomføring av disse virkemidlene, som er helt sentrale for at vi skal nå målene med reformen.

Arbeids- og velferdsetaten forvalter en rekke ytelser. I gjennomføringen av NAV-reformen ble det besluttet at mye av saksbehandlingen av ytelsene skulle skje i forvaltningsenheter og spesialenheter for pensjon. I arbeidsdelingen mellom NAV-kontor og forvaltningsenheter er det et hovedskille mellom for-

valtningen av ytelser som det stilles aktivitetskrav til og ytelser uten aktivitetskrav. Formålet med denne arbeidsdelingen har vært å få en mer effektiv forvaltning av ytelsene og å konsentrere innsatsen til NAV-kontorene for individuell veiledning og oppfølging. Også i St.prp. nr. 46 (2004-2005) ble det lagt til grunn at det ville være behov for en slik arbeidsdeling, eksempelvis står det følgende om pensjonsområdet:

"Det er Regjeringens klare mål at pensjonsreformen over tid skal legge til rette for kostnadseffektive driftsløsninger og for enkle og brukerrettede pensjonstjenester som i liten grad krever ressurser i førstelinjen".

Den nye arbeidsdelingen innebærer ikke en generell sentralisering av oppgaver. Gjennom NAV-reformen er tjenester til tidligere Aetat blitt desentralisert gjennom opprettelsen av NAV-kontor. Det var arbeidskontor i om lag 162 kommuner da reformen ble vedtatt. Flere oppgaver i den tidligere trygdeetatens ytelsesforvaltning er imidlertid flyttet ut av NAV-kontorene. Ved dette er også personale med tilhørende kompetanse flyttet ut. Jeg har fått opplyst at dette har skapt problemer på en del NAV-kontorer ved at det har manglet personer med kompetanse på gjenstående oppgaver. Jeg er opptatt av at det framover vil være viktig å sikre at NAV-kontorene har nødvendig kompetanse til å løse de brukernære oppgavene som er viktige for å nå reformens mål.

Stortinget ble i St.prp. nr. 51 (2008-2009) orientert om at direktoratet gjennom 2009 har prioritert å få på plass nasjonale prinsipper for arbeidsdelingen mellom NAV-kontor og forvaltningsenheter, slik at disse fungerer mest mulig formålstjenlig til beste for brukerne. Dette er også viktig for å bidra til økt likebehandling av brukere. Jeg vil forsikre meg om at direktoratet fortløpende vurderer om det vil være hensiktsmessig å justere denne arbeidsdelingen, enten midlertidig eller på mer varig basis, dersom dette fører til forbedringer i etatens saksbehandling og tjenester.

Jeg kommer til å følge utviklingen i arbeids- og velferdsforvaltningen nøye. Det er viktig å kunne justere på kursen hvis utviklingen viser at det er behov for det. Samtidig vil jeg gi etaten forutsigbare rammebetingelser og rom for å utvikle seg, slik at den samlede kompetanse kan nyttes for å bidra til å nå de ambisiøse målene med NAV-reformen så raskt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 387**Innlevert 17. desember 2009 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy****Besvart 6. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Når pasienter på sykehus dør uventet, skal dette rapporteres til politiet og til Fylkesmannen, med påfølgende undersøkelser og etterforskning. Jeg har fått tilbakemeldinger om at dette praktiseres foreskjellig i ulike deler av landet.

Hva er standard praksis når pasienter på sykehus dør uventet, både hva gjelder tidsramme og instanser involvert?»

Svar:

I lov og forskrift benyttes betegnelsen unaturlig og ikke uventet. Det fremgår av bestemmelsene i kapittel 7 i helsepersonelloven hvilken meldeplikt helsepersonell har. I paragraf 36 defineres særskilt ansvar og prosedyrer for melding om dødsfall. I forskrift om leges melding til politiet om unaturlig dødsfall og lignende, er forståelsen av paragraf 36 i helsepersonelloven utdypet og nærmere klargjort. Hoved-

regelen er at dersom det er grunn til å tro at et dødsfall er unaturlig, skal politiet underrettes snarest mulig.

Dersom dødsfallet kan ha hatt sammenheng med ytelse av helsetjeneste eller mangel på ytelse av helsetjeneste, skal et eget skjema (IK-2448) fylles ut og sendes Helsetilsynet.

Vi har undersøkt etterlevelsen av bestemmelsene med de regionale helseforetakene. Tilbakemeldingene er entydige og viser at det er utarbeidet rutiner som sikrer at lov og forskrift følges ved helseforetakene, dvs. at politiet og Helsetilsynet varsles når en oppfatter at et dødsfall er unaturlig. Politiet varsles normalt umiddelbart muntlig, og senere skriftlig. Det vil være politiets oppgave å avgjøre om det skal foretas nærmere undersøkelser og etterforskning, herunder om det er behov for rettslig obduksjon. I forbindelse med at helseforetaket skal oversende rapport til Helsetilsynet, er det vanlig at sak behandles i kvalitetsutvalg /pasientsikkerhetsutvalg.

SPØRSMÅL NR. 388**Innlevert 17. desember 2009 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy****Besvart 6. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Omleggingen av ansvaret for reiseutgifter i spesialisthelsetjenesten har skapt problemer for pasienter med opphold i noen institusjoner som tar imot pasienter fra hele landet. Ett eksempel er MS-senteret Hakadal AS. Fra 1. desember i år får ikke brukere som bor utenfor helseregion Sør-Øst refundert reisekostnader til MS-senteret.

Vil statsråden ta initiativ til at alle pasienter som behandles ved MS-senteret og andre spesialinstitusjoner får dekket sine reiseutgifter?»

BEGRUNNELSE:

Fra 1. desember i år ble ansvaret for dekning av reiseutgifter i forbindelse med undersøkelser og behandling i spesialisthelsetjenesten overført fra NAV

til de regionale helseforetakene. Denne endringen har ført til at det er blitt endret praksis i refusjon av reiseutgiftene til enkelte rehabiliteringsinstitusjoner, blant annet MS-senteret Hakadal AS. Senteret har rammeavtale med Helse Sør-Øst (HSØ) som kjøper 70 % av plassene. De resterende 30 % av plassene brukes av pasienter fra de andre helseregionene.

Alle brukere som behandles ved MS-senteret er enten henvist fra spesialisthelsetjenesten eller fra fastlegen gjennom felles inntakskontor i helseregionene. Fra 1. desember får ikke brukere som bor utenfor helseregion HSØ refundert reisekostnader til MS-senteret. Dette skjer med bakgrunn i Forskrift om rett til dekning av utgifter ved pasienters reise for undersøkelse eller behandling (syketransportforskriften) § 4d som stiller krav om at rehabiliteringsinstitusjoner skal ha avtale med det regionale helseforetaket

som vedkommende hører til. Forskriftens § 4f gir rett til å få betalt reiseutgifter ved noen navngitte helseinstitusjoner.

MS-senteret har prøvd å få avtale med Helse Vest, Helse Midt og Helse Nord. Disse helseregionene ønsker ikke å forplikte seg til kjøp av plasser gjennom en avtale. De ønsker å kjøpe plasser ved MS-senteret inntil de har et relevant tilbud innen egen helseregion, men uten de forpliktelser som ligger i en avtale. Brukerne fikk tidligere refundert sine reiseutgifter gjennom NAV uansett bosted. Dette betyr at pasienter forskjellsbehandles hva gjelder reiseutgifter til et behandlingssted som de henvises til, til en behandling som ikke er tilgjengelig i egen helseregion. Det rammer også senteret når brukere ikke ser seg i stand til å betale fra reiseutgiftene selv. Dette vil også gjelde andre institusjoner som har pasienter fra helseregioner som de ikke har fått avtaler med, men som likevel brukes, og som i praksis er landsdekkende.

Svar:

Etter pasientrettighetsloven § 2-6 har pasienten på angitte vilkår rett til dekning av nødvendige utgifter ved reise i forbindelse med en helsetjeneste. Dette er nærmere regulert i forskrift av 4. juli 2008 nr. 788 om rett til dekning av utgifter ved pasienters reise for undersøkelse eller behandling (syketransportforskriften). Helsetjenester som omfattes er blant annet spesialisthelsetjenester, herunder opptrenings- og rehabiliteringstjenester. Det er en forutsetning at behandlingen dekkes av et regionalt helseforetak jfr. forskriftens § 3b), enten ved at institusjonen er eid av et regionalt helseforetak, eller at helsetjenesten ytes

av private tjenesteytere med avtale med regionalt helseforetak, eller dekkes av et helseforetak på vegne av regionalt helseforetak.

Dekningen av reiseutgifter er etter syketransportforskriftens § 4 første ledd jfr. pasientrettighetsloven § 2-6 annet ledd begrenset til "nærmeste sted" der nødvendig undersøkelse og behandling kan foretas. Hovedregelen er at behandlingssteder som geografisk er plassert nærmest pasientens eget bosted, anses som "nærmeste sted". Dette gjelder også behandlingssteder utenfor egen bostedsregion. I begrepet "kan gis" ligger også en forutsetning om at helsetjenesten kan gis innen forsvarlig tid.

I syketransportforskriftens § 4 angis en rekke utvidelser og presiseringer av begrepet "nærmeste sted". Blant annet anses begrepet under enhver omstendighet å omfatte sykehus eller opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner i hele pasientens bostedsregion såfremt institusjonen er eid av eller har avtale med et regionalt helseforetak, jfr. § 4d).

Finansieringsansvaret for dekning av reiseutgifter i forbindelse med undersøkelse og behandling i spesialisthelsetjenesten ble gradvis overført til de regionale helseforetakene fra og med 1. januar 2004. NAV (og tidligere Rikstrygdeverket) har håndtert saksbehandlingen og fungert som en teknisk oppgjørsenhet for fremsatte krav fra pasientene. Dette er per 1. desember 2009 blitt overført til de regionale helseforetakene, og pasientene må følgelig rette sine krav dit, nærmere bestemt Helseforetakenes senter for pasientreiser (Pasientreiser ANS). Verken overføringen av finansieringen eller det administrative ansvaret har medført endringer hva angår pasientenes rettigheter.

SPØRSMÅL NR. 389

Innlevert 17. desember 2009 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Kjøreskolene er i dag pålagt å melde inn elektronisk hva elevene har hatt av obligatorisk opplæring. Systemet for innmeldingen TEA (register for registrering av opplæring) er obligatorisk og noe kjøreskolene må forholde seg til. I utgangspunktet høres dette greit ut men siden de ikke mottar noen form for kvittering fra TEA-systemet hender det at det oppstår feil.

Mener statsråden at TEA-systemet fungerer godt nok mht. manglende kvitteringsordning og er dette innenfor forvaltningsloven § 15a om elektronisk kommunikasjon?»

BEGRUNNELSE:

At kjøreskolene ikke mottar noen form for kvittering setter dem i en vanskelig situasjon. Undertegnede er også undrende til om dette er innenfor forvalt-

ningslovens krav, jf. § 15a om elektronisk kommunikasjon og forskrift 2004-06-25 nr. 0988 eForvaltningsforskriften § 6 Bekreftelse på at en henvendelse er mottatt. Kjøreskolene blir også holdt økonomisk ansvarlig ovenfor eleven dersom innmelding ikke er gjort eller er feil. Bare dette alene tilsier at de bør få en kvittering fra TEA-systemet. Jeg ser derfor frem til å få statsrådets vurdering av saken.

Svar:

Systemet med innmelding gjennom TEA (trafikkskolenes eksterne applikasjon) er etablert for å lette og sikre dokumentasjon av obligatorisk opplæring for trafikkskolene og Statens vegvesen. Tidligere ble obligatorisk opplæring dokumentert ved fysiske kursbevis som ble levert og arkivert på trafikkstasjonene. Dokumentasjonen er nå vesentlig effektivisert ved at opplæringen meldes elektronisk inn i TSK-registeret (register over trafikkskoler, sensorer og kursarrangører). Trafikkskolene og trafikkstasjonen kan ved hjelp av dette registeret hente opp eleven og raskt få oversikt over all innmeldt opplæring. Dataene hentes fra samme register for både trafikkskolen og trafikkstasjonen.

Systemet med innmelding gjennom TEA ivaretar

de krav som framgår av forvaltningsloven og Forvaltningsforskriftens bestemmelser om bekreftelse på at en henvendelse er mottatt. Forvaltningsorganet kan iht. nevnte forskrifts kap. 2, § 6 tredje ledd, unnlate å sende bekreftelse, hvis henvendelsen er av en slik art at den ikke utløser saksbehandling, eller mot-taket fremgår på annen betryggende måte, og ved bruk av automatiserte systemer der henvendelsen straks blir besvart. Ved innmelding av trafikalt grunnkurs utløses saksbehandling gjennom kravet til kursbevis som dokumentasjon for gjennomført kurs ved øvingskjøring. Trafikkstasjonen sender ut kursbeviset når opplæringen er innmeldt, og således ivaretas de krav som framgår av forskriften. Ved innmelding av øvrig obligatorisk opplæring sendes det ikke ut en automatisk kvittering, men oversikt over all innmeldt opplæring framgår av informasjonsbilde i TEA-systemet. TEA har utskriftsfunksjon som kan benyttes dersom det er ønskelig med en papirkopi.

Jeg mener systemet med innmelding gjennom TEA foregår på en god måte, og at kravet om en bekreftelse på at opplæringen er innmeldt ivaretas ved at trafikkskolene har tilgang til informasjonsbilde hvor det om ønskelig kan skrives ut til eleven.

SPØRSMÅL NR. 390

Innlevert 17. desember 2009 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 6. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«På de 16 årene Bivirkningsgruppen for odontologiske biomaterialer (BVG) har eksistert har 600-700 pasienter blitt undersøkt uten at noen har fått diagnosen amalgamforgiftning.

Selv om kvikksølvkonsentrasjonen i blod og urin hos disse pasientene er innenfor referanseområdet, vil statsråden utelukke at mange av disse pasientene har helseplager som følge av kvikksølv i kroppen, og mener statsråden at BVG utfører et uhildet utredningsarbeid som sikrer disse pasientene nødvendig helsehjelp?»

BEGRUNNELSE:

I over 20 år har det vært fokus på eventuelle helseplager som følge av forgiftning fra kvikksølv i amalgamfyllinger. Bivirkningsgruppen for odontologiske biomaterialer (BVG) ble opprettet i 1993. BVG

ble evaluert i 2006. Pasienter som henvises til Bivirkningsnemda er utredet av lege og tannlege. Gjennom blod og urinprøver måles kvikksølvkonsentrasjonen i disse kroppsvæskene. Resultatene vurderes mot et referanseområde fastsatt ut fra gjennomsnittsverdier i en normal populasjon. Bivirkningsnemda synes å ha et sterkere fokus på allergiske reaksjoner enn på toksikologi. Det har etter hvert utviklet seg til et anstrengt forhold mellom pasientorganisasjonen Forbundet tenner og helse og Bivirkningsnemda. Pasienter med helseplager opplever at de ikke blir tatt på alvor og det stilles spørsmål om BVG sin integritet på bakgrunn av BVG sin kobling mot Tannlegeforeningen og amalgamindustrien.

Svar:

Jeg setter pris på at representanten er opptatt av de aktuelle pasientene, som i dag ikke har et kunn-

skapsbasert tilbud om behandling for sine helseplager. Formålet med opprettelsen av BVG var å:

- utrede pasienter som setter sine helseproblemer i sammenheng med materialer benyttet i tannrestaureringer
- motta og systematisere bivirkningsrapporteringer fra tannleger og leger
- drive forskning på fagfeltet bivirkninger av tannrestaureringsmaterialer.

Som statsråd må jeg legge til grunn Helsedirektoratets faglige vurderinger og retningslinjer. Helsedirektoratets nasjonale retningslinjer for utredning og behandling ved mistanke om bivirkninger fra odontologiske biomaterialer ble utgitt i januar 2009. Formålet med retningslinjene er å sikre at pasienter med symptomer som kan skyldes blant annet tannfyllinger av amalgam, blir utredet og fulgt opp på en god måte i helsetjenesten. Ifølge direktoratet kan det ikke utelukkes at noen av pasientene som er blitt undersøkt ved BVG har helseproblemer som følge av sine tannfyllinger, selv om de ikke har fått diagnosen amalgamforgiftning. Helsedirektoratet har uttalt at ingen av dem som er utredet ved BVG har fått en diagnose som bekrefter at det er kvikksølv fra amalgamfyllinger som er årsaken til deres generelle helseplager. Retningslinjene til direktoratet beskriver likevel både lokale og systemiske bivirkningsreaksjoner.

Representanten reiser spørsmål om BVG utfører et uhildet utredningsarbeid som sikrer disse pasientene nødvendig helsehjelp. Til det vil jeg si at jeg har full tiltro til uhildetheten til BVG. Utredningsarbeid

det ved BVG er ikke styrt av hverken tannlegeforeningen eller amalgamindustrien. BVGs virksomhet utføres innenfor de rammer som er satt av Helsedirektoratet som oppdragsgiver, og er basert på anerkjente metoder.

Utfordringen er at kvikksølvforgiftning som følge av kvikksølv frigitt fra amalgamfyllinger ikke er anerkjent som diagnose verken nasjonalt eller internasjonalt.

Helse- og omsorgsdepartementet ga i april 2009 Helsedirektoratet i oppdrag å starte planleggingen av et samarbeidsprosjekt mellom tannhelsetjenesten og øvrig helsetjeneste om utprøvende behandling ved mistanke om bivirkninger av amalgam. Organisasjonen Forbundet Tenner og Helse har deltatt i dette planarbeidet. Departementet har nylig mottatt en skisse til et omfattende forskningsprosjekt, der også toksikologer vil ha en rolle. Kort fortalt vil prosjektet rettes inn mot to målgrupper. Den ene er personer som har amalgamfyllinger og som mener at lekkasje av kvikksølv fra amalgamfyllingene er årsaken til deres helseplager. Den andre gruppen er personer som har fått fjernet sine amalgamfyllinger og som fortsatt ikke er friske. Målet for prosjektet er at begge grupper skal få bedre helse og livskvalitet. I internasjonal sammenheng er dette et unikt prosjekt. Helsedirektoratet vil få i oppdrag å fortsette detaljplanleggingen i 2010 med sikte på oppstart i 2011.

Et faglig bredt prosjekt med utprøvende behandling og med grundig evaluering, vil gi oss viktig kunnskap som kan bidra til hva som kan være riktig hjelp til dem som mener de har fått helseplager som følge av kvikksølv fra amalgamfyllinger.

SPØRSMÅL NR. 391

Innlevert 17. desember 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 5. januar 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Det er planlagt innføring av moms på museer, opplevelsessentra etc. fra 1. juli neste år. Dette er midt i driftsåret og innføringstidspunktet midt i året er en utfordring for mange små aktører, samtidig som det vil gi urettferdige utslag for mange som investerer tidlig på året og har inntektene i siste halvår.

Vil statsråden sikre gode overgangsordninger slik at man ikke aktørene får unødvendige belastninger og for å unngå at det blir uheldige tilpasninger?»

Svar:

Regjeringen har varslet at det tas sikte på å fremme en proposisjon for Stortinget slik at endringen av merverdiavgiftsregelverket kan tre i kraft 1. juli 2010, jf. Prop. 1 S (2009-2010) Skatte-, avgifts- og tollvedtak avsnitt 3.2.2. Endringen av merverdiavgiftsregelverket vil blant annet medføre at flere næringsdrivende får utvidet fradragsrett for inngående merverdiavgift på anskaffelser til virksomheten.

Det er nødvendig bl.a. av hensyn til de avgifts-

pliktige at det går en viss tid fra endringer varsles og vedtas i Stortinget og til de iverksettes. En ulempe ved iverksettelse noe tid etter at forslaget er varslet, er imidlertid at det kan medføre tilpasninger ved at flere aktører avventer større investeringer inntil merverdiavgiftsplikten og fradragretten inntre. Aktører som ikke utsetter eller ikke har mulighet til å utsette investeringene, vil måtte ta med merverdiavgiften i kostnadsgrunnlaget for investeringene. Dette kan reise spørsmål om overgangsordninger. Enhver overgangsordning reiser imidlertid en rekke prinsipielle og praktiske spørsmål, blant annet om hvilke typer investeringer som eventuelt bør omfattes. Til orientering ble det ikke lagt opp til noen overgangsordning i forbindelse med Merverdiavgiftsreformen i 2001 da det ble innført generell merverdiavgiftsplikt ved omsetning av tjenester.

I den skissen som ble presentert i statsbudsjettet for 2010 ble uttalt at behovet for overgangsordningen

ville bli vurdert. Det ble varslet at departementet ville komme tilbake til dette i forbindelse med et konkret lovforslag. I første omgang må avgrensningene for selve avgiftsplikten finnes og departementet arbeider nå med et høringsnotat om saken som skal sendes ut i løpet av januar. Jeg må derfor få lov til å komme tilbake til spørsmålet om en eventuell overgangsordning i lovproposisjonen om saken som skal fremmes for Stortinget i løpet av vårsesjonen.

Det er foreløpig budsjettet med et provenytap for staten på 500 mill. kroner i årsvirkning av momsendingene. Dette utgjør 250 mill. kroner påløpt og knapt 170 mill. kroner bokført i 2010. Anslaget vil avhenge av den konkrete utformingen av forslaget. I den grad det legges opp til overgangsordninger vil provenytapet for staten bli større. Departementet vil komme tilbake med et endelig provenyanslag i forbindelse med at det fremmes et konkret lovforslag.

SPØRSMÅL NR. 392

Innlevert 17. desember 2009 av stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug

Besvart 22. desember 2009 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Det er i dag forholdsvis store forskjeller blant skolene i Norge på hva elevene får i standpunktkarakter og som karakter på eksamen. Dette skaper en skjev konkurransesituasjon mellom elever som i neste steg skal konkurrere om plasser på videregående eller høyere utdanning.

Er statsråden villig til å vurdere anonym retting av prøver som en mulig løsning for å rette opp skjevhetene i karaktersettingen?»

BEGRUNNELSE:

Det fremkom nylig i media at en ser store forskjeller mellom de karakterer elevene får på henholdsvis standpunkt og eksamen. Dette er en stor utfordring, da det skaper en skjev konkurransesituasjon for de elevene som senere skal kjempe om plass på enten videregående eller høyere utdanning. Det er viktig at karakterer er en objektiv vurdering av elevens faglige kunnskaper og ferdigheter, og at denne ikke farges av en lærers subjektive oppfatning av en elev. Forskjellene mellom standpunktkarakterene og karakterene ved eksamen viser at det er andre elementer som kan spille inn i karaktersettingen enn kun

en vurdering av det faglige innholdet. Mens eksamen rettes anonymt settes standpunktkarakterene av lærerne basert på prøver en har rettet underveis, vel vitende om hvilken som har stått bak hver besvarelse.

Anonym retting av prøver vil kunne bedre denne situasjonen. En anonym retting vil være bedre for lærerne da de selv er sikker på at deres karaktersetting er objektiv og rettferdig.

Videre vil det være bedre for elevene da de er trygge på at karakteren kun er en gjenspeiling av deres faglige kompetanse, fremfor hva læreren føler om dem personlig. Dette vil kunne eliminere usikkerhet blant elevene og beskyldninger av forskjellsbehandling fra lærer. Samtidig vil en anonymisert retting redusere innslaget av andre elementer for karaktersettingen enn det rent faglige, noe som vil kunne jevne ut forskjellene mellom standpunkt- og avgangskarakterene på landsbasis. Dette vil igjen sørge for en mer rettferdig konkurransesituasjon for elevene når de skal søke seg til videre utdanning.

Svar:

Sluttvurdering av elevene i grunnopplæringen består av standpunktvurdering, eksamensvurdering

og vurdering til fag- og svenneprøver. Sluttvurdering skal gi informasjon om det faglige nivået til elever, lærlinger og lære kandidater ved avslutningen av opplæringen i faget. Standpunkt karakteren skal ikke være et gjennomsnitt av tidligere terminkarakterer eller prøve karakterer, men skal være en vurdering av elevens kompetanse i faget på det tidspunktet standpunkt karakteren fastsettes. Forhold som går utover de rent faglige, skal ikke ha betydning for vurderingsresultatet. En rent faglig vurdering vil alltid ha et element av skjønn. Dette er lærerens profesjonelle skjønn, og del av utøvelsen av læreryrket. Det er en viktig oppgave å arbeide for å styrke dette skjønnet.

Standpunkt karakteren skal uttrykke elevens kompetanse i forhold til de samlede kompetansemålene i faget. Dette betyr at det i de fleste fag ikke kan legges avgjørende vekt på en enkelt prøve. En prøve som bare måler deler av elevens kompetanse i faget vil ikke være et tilstrekkelig grunnlag for å vurdere elevens samlede kompetanse i faget.

Departementet er klar over at det til dels er betydelige avvik mellom standpunkt og eksamens karakterer og at det er behov for tiltak som kan føre til et bedre samsvar. Avviket varierer mellom fag og mellom skoler, kommuner og fylker. Ikke alle forskjeller skyldes ulik praksis for karaktersetting. Uttrekk av elever til eksamen gjøres ikke etter prinsipper om representativitet. Det innebærer at man ikke kan sammenlikne gjennomsnittskarakter for standpunkt og eksamen direkte. Spesielt i fag med få elever kan tilfeldigheter i elevgruppen gi store utslag. Utdanningsdirektoratet har gitt Statistisk sentralbyrå i oppdrag å analysere forskjeller mellom eksamens- og standpunkt karakterer. Resultater fra analysen vil foreligge i slutten av 2010.

Kunnskapsdepartementet og Utdanningsdirektoratet driver et omfattende arbeid for å bedre vurderingspraksisen og vurderingskulturen i opplæringen. En mer faglig relevant og rettferdig vurderingspraksis er et mål i dette arbeidet. Kunnskapsdepartementet fastsatte nye forskrifter til opplæringsloven og privatskoleloven om individuell vurdering i grunnopp-

læringen med virkning fra 1. august 2009. I dette arbeidet var hensikten å gjøre regelverket klart og entydig for å danne grunnlag for en mer rettferdig og likeverdig vurdering.

Gjennom Prosjekt bedre vurderingspraksis har Utdanningsdirektoratet siden 2007 samarbeidet med 77 læresteder om en utprøving av kjennetegn på måloppnåelse i et utvalg fag. Direktoratets arbeid på vurderingsfeltet vil fortsette også i denne regjeringssperioden. Kjennetegn på måloppnåelse skal innarbeides i veiledninger til læreplaner for fag som utvikles av Utdanningsdirektoratet. Bruk av kjennetegn på måloppnåelse vil kunne bidra til et bedre felles grunnlag for det lokale vurderingsarbeidet. Bedre vurderingskompetanse er også et prioritert område i etterutdanningen av lærere og instruktører.

Rettferdig vurdering handler om at det skal være mest mulig like krav for å oppnå ulike karakterer fra skole til skole. NIFU STEP skal våren 2010 gjennomføre en kartlegging av lærernes grunnlag for å sette standpunkt karakterer.

Etter min oppfatning er det ikke noen løsning å innføre anonym retting av prøver i det løpende arbeidet i skolen. Lærere som kjenner klassen sin godt vil raskt gjennomskue hvilke elever som har levert ulike besvarelser, selv om de er levert anonymt. Reelle anonyme besvarelser vil derfor kreve at svært mange prøver gjennom året må rettes av lærere ved andre skoler som ikke kjenner eleven. Det vil være kostbart og lite hensiktsmessig fordi prøver underveis i skoleåret nettopp skal være et hjelpemiddel når læreren skal veilede eleven i faglig utvikling. Det viktigste for å sikre rettferdig fastsetting av standpunkt karakterer er derfor systematisk faglig arbeid og bevissthet rundt disse spørsmålene. Departementet vil fortsatt prioritere kompetanseutvikling for lærere og utvikling av felles kjennetegn på måloppnåelse for at skoleeiere, skoler og lærere skal få til en god, felles og rettferdig vurderingspraksis. Det er også et ansvar som påligger skoleeier å følge opp dersom det er systematiske forskjeller i karaktersetting over tid.

SPØRSMÅL NR. 393**Innlevert 17. desember 2009 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 6. januar 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Utenriksministeren har tidligere informert Stortinget om at formelle tvisteløsningskonsultasjoner i WTO-saken om EUs forbud mot salg av selprodukter skulle avholdes 15. desember.

Hva kom ut av disse samtalene, og hva vil nå være neste ledd i prosessen med å sikre overlevelsen av norsk selfangstnæring?»

BEGRUNNELSE:

Høyre har ved gjentatte anledninger tatt opp spørsmålet om selfangstnæringens internasjonale kår. Det råder en oppfatning om at Regjeringen tidligere i prosessen har utvist passivitet i forhold til internasjonale organisasjoner og avtaler og at dette har skadet næringens muligheter.

At næringen sliter er velkjent, senest ved at to av tre gjenværende selfangst skuter nå er lagt ut for salg. Dersom EU får gjennomslag for sitt syn om at forordningen er EØS-relevant, vil dette sammen med næringens situasjon forøvrig kunne bety kroken på døra for næringen. Med de betydelige negative følger dette vil få for norsk fiskerinæringen.

Svar:

Formelle tvisteløsningskonsultasjoner i WTO-saken om EUs forbud mot handel med selprodukter ble som kjent avholdt mellom Norge, Canada og EU 15. desember 2009. Konsultasjonene ble avholdt sammen med Canada ettersom Canada hadde anmodet om slike konsultasjoner omtrent samtidig med Norge.

Under konsultasjonene ble det stilt nærmere 90 spørsmål til EU om bl.a. forordningens grunnlag og målsetting, tolkningen av unntakene fra forbudet og en rekke faktaspørsmål. Selforordningen trådte i kraft 20. november 2009, men selve importforbudet

og unntakene fra forbudet vil først tre i kraft 20. august 2010.

Under konsultasjonene viste EU til at gjennomføringsreglene for selforordningen fortsatt er under utforming. EU ville av den grunn ikke gå inn på spørsmål knyttet til tolkningen av forbudet og praktiseringen av unntakene.

Tvisteløsningskonsultasjoner er det første trinnet i WTOs tvisteløsningsprosess. Neste trinn vil eventuelt være å ta saken til avgjørelse for et tvisteløsningspanel. Målsettingen med konsultasjoner er å se på mulighetene for å finne en minnelig løsning for en handelspolitisk tvist. På norsk side vil vi nå foreta en grundig evaluering av de svarene vi fikk om begrunnelsene for regelverket og ikke minst det faktum at det var mange spørsmål som forble ubesvart fra EUs side. Vi vil også konsultere Canada i denne prosessen.

Under redegjørelsen for saken i Stortingets europautvalg 30. november 2009, viste jeg til at sannsynligheten for å nå frem på konsultasjonsstadiet er begrenset. Europaparlamentet og Rådet har ønsket å ramme canadisk og norsk selfangst. Vi må derfor være forberedt på at det kan bli nødvendig å gå videre med en panelsak, slik vi gjorde det i "laksesaken". Regjeringen vil komme tilbake til dette etter evalueringen av de foretatte konsultasjonene.

Regjeringen vil parallelt med WTO-prosessen også jobbe for å påvirke utformingen av EUs gjennomføringsregelverk. Konkret snakker vi her om hvordan unntaksbestemmelsene i forordningen skal utformes. Vi må ha realistiske forventninger til utfallet. EU ville i fjor, til tross for politisk påtrykk fra Regjeringen, ikke lytte til norske argumenter under utarbeidelsen av forordningen. Det er derfor lite sannsynlig at norsk selfangst vil falle inn under noen av unntakene når de trer i kraft 20. august 2010.

SPØRSMÅL NR. 394**Innlevert 18. desember 2009 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 5. januar 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Vil Navs oppfølging av arbeidsmiljøundersøkelsen som Arbeidsforskningsinstituttet har utført, samt den refererte undersøkelsen utført av NTL, bli tatt inn i styringsdialogen mellom departement og Nav, og i tilfelle, på hvilken måte?»

BEGRUNNELSE:

I tidsskriftet Velferd 4/09 refereres en intern undersøkelse i Nav, utført av fagbevegelsen, hvor en betydelig andel av de som har deltatt er misfornøyd med muligheter til å ytre seg. Ifølge tidsskriftet blir innspill fra ansatte "tiet i hjel", og heller ikke fagforeningene høres. Dette er, ifølge tidsskriftet, med på å forsterke problemene i etaten.

I Aftenpostens oppfølging av saken 18.12.09 refereres enkeltansatte som mener at de behandles som produksjonsarbeidere som skal tilfredsstillende kvantifiserbare måltall, uten reell mulighet til en dialog om kvaliteten i arbeidet.

I kommentar til saken gir Navs direktør en klar melding om at Nav er avhengig av at ansatte sier fra når ting ikke fungerer.

Det er selvsagt Navs eget ansvar å tilrettelegge for systemer for som gir ansatte reelle ytringsmuligheter i alle ledd i organisasjonen. Samtidig er det naturlig at dette viktige temaet følges opp i styringsdialogen mellom Nav og departementet.

Svar:

I sin tilsynsrapport datert 12. juni 2009 fant Arbeidstilsynet enkelte forhold i Arbeids- og velferdsetaten som ble vurdert som brudd på arbeidsmiljøloven. Ett av tiltakene som Arbeids- og velferdsdirektoratet har satt i gang som følge av dette er en arbeidsmiljøundersøkelse blant de ansatte i arbeids- og velferdsforvaltningen. Undersøkelsen er gjennomført av Arbeidsforskningsinstituttet.

Resultatene fra undersøkelsen viser at mange medarbeidere har arbeidsoppgaver som både er motiverende, gir arbeidsglede og følelse av mestring. Mange opplever både arbeidet og arbeidssituasjonen i forvaltningen som meningsfull og oppgir også at den kollegiale støtten er god. Samtidig avdekker undersøkelsen at mange medarbeidere opplever å være under et stort arbeidspress, og at omstillingsprosesser og endringer i organisasjonen oppleves som helsebelastende for flere av medarbeiderne. Det fremheves også at det er et forbedringspotensial når det gjelder opplæring og læringsmulighetene i arbeidet.

Arbeids- og velferdsdirektøren har forsikret meg om at arbeidsmiljøundersøkelsen vil bli fulgt opp, og at resultatene vil danne grunnlag for samarbeid og dialog mellom ledelse, vernetjeneste, tillitsvalgte og medarbeidere om hvilke tiltak som skal videreføres eller iverksettes for å styrke arbeidsmiljøet. Noen tiltak er allerede iverksatt. Selv om undersøkelsen viser at forvaltningen har utfordringer, er det viktig å holde fast ved at mange oppgir at arbeidet oppleves motiverende og meningsfylt, og at den kollegiale støtten er god.

Undersøkelsen som er utført av NTL NAV, er en uformell undersøkelse som er gjennomført blant NTLs medlemmer. Jeg forutsetter at Arbeids- og velferdsdirektøren på tilsvarende måte vurderer hvordan funn fra denne undersøkelsen vil bli fulgt opp.

Et godt arbeidsmiljø er avgjørende for at de ansatte skal kunne gi etatens brukere den service og oppfølging de har behov for. Jeg er glad for at Arbeids- og velferdsdirektøren har tatt tak i de utfordringer som ble påpekt av Arbeidstilsynet og vil følge opp arbeidsmiljøundersøkelsen som er gjennomført. Jeg vil følge etatens arbeid med å bedre arbeidsmiljøet, særlig utviklingen i sykefraværet i etaten, gjennom den løpende styringsdialogen departementet har med Arbeids- og velferdsdirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 395**Innlevert 18. desember 2009 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide****Besvart 13. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Det pågår nå et arbeid i EU med å utvikle en ny transportstrategi for de neste ti årene. I et høringsnotat i sakens anledning har Norge pekt på avgiftsfritak for biodiesel som et viktig miljøtiltak. I brevet fra Regjeringen vises det til det norske avgiftsfritaket, samtidig som Regjeringen knappe to uker senere nettopp foreslo å fjerne dette fritaket.

På hvilken måte vil statsråden rydde opp i denne åpenbare feilinformasjonen som er sendt til EU-kommisjonen?»

BEGRUNNELSE:

Brevet fra departementet, datert 30.09.09 er et høringssvar til EU-kommisjonens dokument "A sustainable future for transport: Towards an integrated, technology-led and user friendly system", jf. COM (2009) 279. EU-dokumentet inneholder politiske målsettinger og en rekke virkemidler for å nå disse målsettingene. EU-dokumentet er ment å danne grunnlaget for KOMs nye transportstrategi for de neste ti årene, som forventes å bli presentert i 2010.

Departementets høringssvar ble sendt på et tidspunkt da beslutningen om å fjerne avgiftsfritaket på biodiesel i Norge åpenbart må ha vært klar og kjent i regjeringen. Likevel løftes avgiftsfritak for biodiesel frem som et viktig virkemiddel for Norge, og dette spilles inn som et anbefalt tiltak knyttet til EUs arbeid med transportstrategien. Dette fremstår svært lite troverdig og er i beste fall en uheldig dobbeltkommuni-

kasjon. Det er nå viktig at EU-kommisjonen får korrekt informasjon av norske myndigheter, og en må her forvente at statsråden rydder opp.

Svar:

Regjeringen har høyt fokus på tiltak for et mer miljøvennlig transportsystem. Fordi flere av miljøutfordringene krever globale løsninger ber vi i vår høringsuttalelse om at spesielt tiltak mot klimagassutslipp som følge av transport får en mer framtredd plass i EUs transportstrategi for de neste ti årene.

Det er bred enighet om behovet for en forsert overgang til et mer miljøvennlig transportsystem. I transportsektoren er utvikling og bruk av lavutslipp transportmidler og alternative drivstoffer og andre energibærere vesentlig for å nå målsettingen. Bruk av avgifter og andre økonomiske virkemidler er viktig for å stimulere til mer miljøvennlig atferd. Derfor er bl.a. biodrivstoff fritatt fra CO₂-avgift, mens bl.a. diesel og bensin er ilagt høye CO₂-avgifter. Da høringsuttalelsen ble sendt var biodiesel også fritatt fra autodieselavgift, et fritak som ble opphevet for å sikre samfunnsøkonomisk riktig prising av transportskapte eksterne kostnader utenom CO₂-utslipp (ulykker, køer, vegslitasje, støy og utslipp utenom CO₂).

Departementet har løpende kommunikasjon med EU-kommisjonen over et bredt saksfelt. Ved en passende anledning vil Kommisjonen bli orientert om aktuelle justeringer i virkemiddelbruken i Norge.

SPØRSMÅL NR. 396**Innlevert 18. desember 2009 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 11. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Mener barne- og likestillingsministeren at ungdommer som bor på statlige barnevernsinstitusjoner skal ha samme mulighet til å øvelseskjøre som ungdommer som bor hos sine foresatte, og vil ministeren sørge for at Skåland skole får dispensasjon fra gjeldende regelverk til å gi elevene fra Skåland ung-

domssenter tilbud om kjøreopplæring som en del av undervisningen?»

BEGRUNNELSE:

Skåland skole i Lund kommune gir et opplæringstilbud til ungdom ved Skåland ungdomssenter. Dette er et statlig tiltak (Bufetat) for ungdom med problematikk innen rus og adferd. Ungdommene,

som er i alderen 14 - 18(20) år, blir plassert etter vedtak i Fylkesnemnda.

Mange av ungdommene ved Skåland Ungdomssenter er svært interessert i mekaniske fag og bil, og av den grunn ønsker Skåland skole å legge til rette for at ungdommene kan utvikle denne interessen på en positiv måte der øvelseskjøring inngår.

Venstre er gjort kjent med at Skåland Skole og Ungdomssenter har søkt om dispensasjon fra Vegtrafikkloven og trafikkopplæringsforskriften som stiller krav til øvelseskjøring og føreropplæring for øvrig. Søknaden ble endelig avvist av Statens vegvesen den 22.09.2009. I vurderingen heter det blant annet:

”Vegtrafikkloven og trafikkopplæringsforskriften stiller krav til øvingskjøringen og fører opplæringen for øvrig. Det skilles mellom opplæring mot vederlag og annen opplæring. (...). Definisjonen innebærer at føreropplæring i for eksempel offentlig skole anses som opplæring mot vederlag, selv om læreren ikke mottatt betaling (lønnen) fra elevene. Det følger av definisjonen at vederlaget må være knyttet til opplæringen, dvs. øvingskjøringen. Bestemmelsen rammer derfor ikke alle tilfeller der hvor den som sitter som ledsager mottar betaling for perioden han/hun ledsager. Hvis en snekker og en lærling skal kjøre fra A til B for å gjennomføre oppdrag, så kan lærlingen øvingskjøre mens snekkeren er ledsager. Begge vil da ha sin lønn uavhengig av øvingskjøringen, og øvingskjøringen er ikke noen del av snekkerens oppgave. Skulle øvingskjøringen bli en del av snekkerens arbeidsinstruks, ville øvingskjøringen derimot bli ansett for å være mot vederlag. (...). Vi har forståelse for at dere ønsker å kunne kjøre med elevene og vi ser at det sikkert kan være et bra tiltak for elevene, men samtidig er intensjonen at opplæring mot vederlag skal oppfylle forskriftens krav, der det bl.a. stilles krav til lærerens kompetanse. Det er relativt mange skoler og andre instanser som ønsker å benytte øvingskjøring som et fornuftig tiltak. Hvis vi skulle åpne for at alle disse skulle få dispensasjon, ville det bli en uthuling av regelverket. En slik åpning måtte i tilfelle gjøres gjennom en forskriftsendring, men tilhørende høring og politisk avklaring”.

Undertegnede viser til at ungdommene ved institusjonen bor borte fra hjemmet og dermed ikke har samme muligheter til å drive øvelseskjøring slik ungdom som bor hjemme hos sine foresatte.

Svar:

Spørsmålet har bakgrunn i et vedtak fattet av Vegdirektoratet 22. september 2009, og saken gjelder en klage fra Skåland ungdomssenter vedrørende avslag på søknad om å kunne drive øvingskjøring med ungdom tilknyttet senteret på samme måte som foreldre eller andre foresatte kan gjøre. Skolen har i den forbindelse kjøpt inn egen bil og ønsker at lærer eller miljøterapeut skal kunne ledsage ved øvingskjøringen.

Føreropplæringen må først og fremst ivareta hensynet til trafikksikkerheten og den må holde et forsvarlig faglig nivå. For å sikre akseptable rammevilkår for de profesjonelle aktørene er det fastsatt at førerkortrettet opplæring skal gjennomføres ved private trafikkskoler. Regelverket åpner likevel for at førerkortrettet opplæring under gitte betingelser kan gjennomføres i det offentlige skoleverket eller hos godkjente kursarrangører. Dette framgår av trafikkopplæringsforskriften av 1. oktober 2004 nr. 1339 § 4-1, som regulerer hvem som kan tilby trafikkopplæring mot vederlag.

Som et supplement til opplæring i regi av profesjonelle aktører er det ønskelig med så mye privat øvingskjøring som mulig, og det er derfor tilrettelagt for dette i regelverket. Det er imidlertid en forutsetning for å kunne drive privat øvingskjøring at dette ikke er opplæring mot vederlag, slik dette er definert i trafikkopplæringsforskriften § 1-2 første ledd bokstav c).

Vegdirektoratet har i avslag av 22. september 2009 lagt til grunn at den opplæring som Skåland ungdomssenter ønsker å tilby er organisert på en slik måte at den ligger nært opp til profesjonell føreropplæring gjennomført ved en trafikkskole. Vegdirektoratet har tolket det å gå til anskaffelse av egen bil og avsette tid til å benytte egne ansatte som ledsager under øvingskjøring i arbeidstiden som opplæring mot vederlag.

For ungdom som av ulike årsaker ikke har andre muligheter til privat øvingskjøring, ser jeg at det kan være ønskelig med et alternativt tilbud. Jeg ønsker derfor å få vurdert problemstillingen nærmere, og vil komme tilbake på et senere tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 397**Innlevert 17. desember 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 6. januar 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hva er tilsvarende henvisningsprosent i sammenlignbare land, hvordan har utviklingen vært over tid og vil statsråden initiere en evaluering av praksis slik at Stortinget kan ta kvalitativt stilling til hvorvidt henvisningspraksisen i sivile saker er tjenlig i forhold til de intensjonene Stortinget hadde?»

BEGRUNNELSE:

Twisteloven § 30-4 bestemmer at anke over sivile dommer ikke kan fremmes for Høyesterett uten samtykke. Samtykke skal bare gis når anken gjelder spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende saken, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken avgjort i Høyesterett. Avgjørelsen treffes av Høyesteretts ankeutvalg. Paragraf 30-4, som i praksis avviker lite fra den tidligere tvistemålsloven § 373 tredje ledd, er et utslag av Høyesteretts hovedoppgave om å arbeide for rettsenhet, rettsavklaring og rettsutvikling, hvilket tilsier at ankeutvalget bør være tilbakeholdent med å gi samtykke. I 2005 var henvisningsprosenten fra ankeutvalget 19 %. I 2008 var den 13 %. Første halvår 2009 var den 15 %. Spørsmålet er om Høyesterett er blitt for restriktive når samtykke kun gis for 15 % av ankene. Men spørsmålet kan også vinkles annerledes: Hva gjør at 85 % av ankene ikke passerer ankeutvalget.

Svar:

Innledningsvis bemerker jeg at spørsmålene knytter seg til tvisteloven § 30-4 som bestemmer at anke over sivile dommer ikke kan fremmes for Høyesterett uten samtykke. Hva gjelder henvisningsprosenten peker jeg først på at den i perioden 2000 til

første halvår 2009 har ligget mellom 19 og 13 prosent. Noen særlig endring ved tvistelovens ikraftsettning i 2008 har det således ikke vært tale om når henvisningsprosenten for 2008 ligger på omtrent 15 prosent – det er således ikke tale om en tendens mot en stadig lavere henvisningsprosent. Jeg tilføyer at en ved tvisteloven heller ikke søkte å foreta noen vesentlige endringer på dette punkt.

Hva gjelder en sammenligning av tilsvarende henvisningsprosent i sammenlignbare land medfører en slik sammenligning visse vanskeligheter. Ulikheter i rettssystemene – også i et rent nordisk perspektiv – gjør en direkte sammenligning vanskelig. For eksempel har en i Sverige også egne forfatnings- og forvaltningsdomstoler. I Danmark blir bildet farget av at en der har langt færre lagmannsretter, hvilket nødvendigvis vil spille inn på funksjonen til den danske høyesterett. Etter det jeg er kjent med har henvisningsprosenten generelt sett i de nordiske land ligget noe lavere enn tilsvarende henvisningsprosent her i landet. Dette anser jeg naturlig på bakgrunn av de ulikheter i rettssystemene som jeg har påpekt. Men jeg understreker igjen at henvisningsprosenten alene neppe gir det fulle bildet av ”strengheten” i henvisningsavgjørelsene.

Jeg er opptatt av at Høyesterett skal fylle sin oppgave om å arbeide for rettsenhet, rettsavklaring og rettsutvikling. Twisteloven skal evalueres 3 år etter dens ikrafttreden (1. januar 2008). Som ledd i denne evalueringen vil vi – blant annet – foreta en vurdering knyttet opp mot bestemmelsen i tvisteloven § 30-4 og hvordan den er praktisert. Stortinget vil deretter på bakgrunn av evalueringen og de vurderinger som departementet foretar kunne ta stilling til disse spørsmål som her er reist.

SPØRSMÅL NR. 398**Innlevert 21. desember 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 5. januar 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvilke tiltak som er satt i verk for å unngå at innsatte som av sikkerhets hensyn ikke skal ha tilgang til internett, i fremtiden ikke får slik tilgang?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten den 18. desember kunne vi lese at mange innsatte på Ila fengsel har tilgang til internett, til tross for at de ikke skulle ha hatt slik tilgang. Det vekker bekymring når innsatte som er dømt for svært alvorlig kriminalitet klarer å skaffe seg tilgang til internett. Slik kan de kommunisere ukontrollert med andre kriminelle. Det er viktig at innsatte ikke gis mulighet til å planlegge og organisere kriminalitet fra fengsel, derfor må kontrollen med innsattes kommunikasjon med omverden være god.

Svar:

Dersom innsatte og domfelte skal unngå å begå ny kriminalitet, må det legges til rette for at lovbrytere kan gjøre en egen innsats for å endre sitt kriminelle handlingsmønster. Jeg er derfor opptatt av at alle som blir idømt en straff som skal gjennomføres i fengsel, skal få tilbud om å delta i opplæring/undervisning i fengselet. Skole og undervisning er et sentralt element i Regjeringens tilbakeføringsgaranti. For at undervisningen skal være i tråd med gjeldende læreplaner for skoleverket, må de innsatte ha begrenset og kontrollert tilgang til internett. Kriminalomsorgen har i samarbeid med utdanningsmyndighetene utarbeidet en modell – Internett for innsatte (IFI). Denne løsningen gir en begrenset og kontrollert tilgang til internett i forbindelse med undervisningen som gjennomføres i skolelokalene i fengslet. Før innsatte/ domfelte får delta i en klasseromsundervisning eller ha datamaskin på cella, skal fengselsleder ha foretatt en individuell sikkerhetsvurdering der misbruk og fare for å begå ny kriminalitet er sentrale vurderingskriterier.

Jeg er opptatt av at Kriminalomsorgen skal ha et

regelverk som gjør det mulig å ha kontroll og som kan hindre at innsatte/domfelte kan begå straffbare handlinger i den tiden de har opphold i fengsel. Kriminalomsorgen har i dag et slikt regelverk, og det er etter mitt syn ikke grunn til å endre dette for å hindre at innsatte i fremtiden skal få ukontrollert tilgang til internett fra sine celler eller i klasseromsundervisning.

Når det gjelder innsattes bruk av datamaskin på celle ved Ila fengsel, viste det seg at de interne kontrollrutinene ikke var gode nok. Dette ble umiddelbart strammet inn.

- Kriminalomsorgens sentrale forvaltning har i brev til samtlige regioner bedt om at det gjennomføres systematisk kontroll av alle datamaskiner innsatte benytter, for å se om disse kan ha hatt samme muligheter som maskinene på Ila fengsel.
- Videre er det igangsatt tiltak hvor kriminalomsorgens IT- tjeneste (KITT) fremskaffer programvare som skal kunne programmeres i alle maskiner innsatte benytter. Dette programmet skal kunne hindre bruk av ikke godkjente lagringsmedier og bruk av trådløst nettverk. Programvaren testes nå ut.
- I tillegg til dette vil det være økt fokus på opplæring av betjenter som skal utføre kontroll.
- KSF har bedt om at alle fengsler med høyt sikkerhetsnivå på nytt foretar en individuell vurdering av innsattes behov for egen datamaskin på sine celler.

Jeg har tiltro til at kriminalomsorgen har tilstrekkelig kontroll for å begrense uregelmessigheter knyttet til innsattes bruk av datamaskiner. Vi må samtidig innse at det også i fremtiden vil kunne skje brudd på databruken blant innsatte. Men for å motvirke dette er det viktig at kriminalomsorgen har høy kompetanse innenfor IKT- området og gjennomfører regelmessige kontroller at IKT-utstyr som de innsatte får disponere.

SPØRSMÅL NR. 399**Innlevert 21. desember 2009 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 6. januar 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Ifølge Sunnmørsposten den 15. desember 2009 har statsråden bedt Statnett om nok en gang å utrede kabling av deler av den planlagte Ørskog-Fardal linjen. Prosjekteringen av linjen har allerede tatt svært lang tid og kraftsituasjonen i Midt-Norge er tidvis prekær blant annet illustrert ved kraftpris i regionen på mer enn 11 kroner pr kWt torsdag 17. desember.

Hvor lang ytterligere forsinkelse vil statsrådens krav om ny utredning medføre og når forventer statsråden endelig ferdigstilte av Ørskog-Fardal linjen?»

Svar:

NVE vedtok i juni 2009 å gi Statnett konsesjon for bygging og drift av en 420 kV kraftledning fra Sogndal til Ørskog. Vedtaket innebærer at ledningen skal bygges som luftledning. Vedtaket ble påklaget fra mange hold. Olje- og energidepartementet fikk oversendt klagesaken fra NVE i begynnelsen av oktober 2009, og foretok en omfattende befarings i slutten av samme måned.

Flere klagere krever kabel på hele eller deler av strekningen. I konsesjonsprosessen er flere kabelløsninger allerede utredet og vurdert. Det er også kom-

met krav om alternative trasèer for luftledning.

Jeg er opptatt av å ha et best mulig grunnlag for det vedtaket som skal fattes.

I departementets avsluttende behandling av klagen gjennomgås derfor alt materiale som danner grunnlaget for avgjørelse av saken. Som vanlig er i slike saker, må departementet undersøke om det er nødvendig for en forsvarlig saksbehandling å få supplert dokumentasjonen med ytterligere utredninger og vurderinger.

Departementet har klarlagt behovet for slikt tilleggsmateriale. Statnett utreder og vurderer nå fordele og ulemper ved en sjøkabel fra Ørsta til Ørskog. Statnett utreder samtidig hva som må til av transformering i samme område for at alternativet med luftledning slik det er søkt om, kan erstatte eksisterende overføringsledning i området.

Denne kraftframføringen er svært viktig for forsyningssikkerheten i Midt-Norge. Jeg er derfor opptatt av at ytterligere utredninger ikke skal føre til forsinkelser av klagebehandlingen. Klagebehandlingen fortsetter i det tempo som er påkrevet mens nye utredninger nå foretas. Dette er en svært omfattende sak. Departementet vil uansett bruke store deler av 2010 til klagebehandlingen.

SPØRSMÅL NR. 400**Innlevert 21. desember 2009 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 6. januar 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Dalane Tidende kunne 18.12.09 beskrive en situasjon hvor det 3-4 netter per måned ikke er politifolk på vakt i Dalaneregionen. Denne situasjonen gir lang responstid for politiet, og liv og helse kan i verste fall stå på spill.

Synes justisministeren dette er et godt nok tilbud til befolkningen i Dalaneregionen og Sirdal, og har politiet satt noen øvre krav til maksimum responstid?»

Svar:

Bemannings situasjonen i politiet har vært en utfordring i flere år, først og fremst fordi det er utdanning for få politifolk. Derfor har regjeringen øket opptaket ved Politihøgskolen til 552 elever i 2009 og til 720 elever i 2010. Til sammenligning kan nevnes at det i perioden 2006 – 2009 er tatt opp 648 flere politistudenter enn i perioden 2002 – 2005. I tillegg kommer som nevnt det rekordhøye opptaket i 2010. Dette gjør vi for å følge opp behovene som ble avdekket i

Politidirektoratets bemanningsrapport "Politiet mot 2020" fra 2008.

Som en del av den nye særavtalen om arbeidstidsbestemmelser i politiet, som trådte i kraft 1. oktober 2009, er det gjort avtale om å øke arbeidstiden for mange politiansatte med en time. Dette representerer ytterligere en ressursøkning på anslagsvis 230 årsverk for hele landet. For Rogaland politidistrikt betyr dette ca 440 timer pr uke, eller ca 12 årsverk.

Regjeringen har i perioden 2006-2009 sørget for å øke politiets budsjett med 2 milliarder kr. Dersom kompensasjon for lønns- og prisstigning trekkes fra, er styrkingen på 800 mill kr. I 2010 økes budsjettet med hele 1,3 milliarder kroner. Når kompensasjon for lønns- og prisstigning er trukket fra er budsjettet styrket med ca. 1,2 milliarder kroner.

Rogaland politidistrikt har i perioden 2005 – 2009 økt budsjettet fra 318,1 mill. kr til 399,2 mill. kr. Dette er en økning på 81,1 mill. kr. I tillegg til dette kommer en tilleggsbevilgning på 13,1 mill. kr i 2009 ifm. at distriktet fikk 25 av de 460 sivile stillingene som ble gitt i tiltakspakken. Videre skal Rogaland politidistrikt ha en økning på to årsverk til Servicesenteret for utenlandske arbeidstakere i Stavanger fra høsten 2010. Dette kommer i tillegg til to årsverk som allerede er besluttet opprettet høsten 2009. Samlet gir dette en økning på 41 årsverk til Rogaland politidistrikt i 2009 og hittil i 2010. Øvrige endringer blir besluttet av Politidirektoratet.

Det er politimesteren som har ansvaret for res-

sursfordeling og tjenesteordninger i politidistriktet, og politimesteren vurderer om de tildelte ressursene skal benyttes til stillinger eller settes inn på andre viktige områder for å sikre hele politidistriktet en god polititjeneste.

Spørsmålet har vært forelagt Politidirektoratet og politimesteren i Rogaland, som etter en gjennomgang av tjenestelistene i Dalane for perioden 1. oktober til og med 31. desember 2009, finner at det har vært til sammen fem vakter på nattestid hvor det ikke har vært ute en egen patrulje fra driftsenhet Dalane. I slike tilfeller vil politidistriktets operasjonssentral disponere ressursene i politidistriktet slik at også Dalane får en adekvat politirespons. I praksis skjer dette ved at den som møter til tjeneste alene - for eksempel pga sykefravær - kjører patrulje sammen med en kollega fra en annen driftsenhet, eller at andre patruljer settes på oppdrag i Dalane.

Det er ikke eksplisitte regler for politiets responstid. Politidirektoratet har, i samarbeid med et eksternt konsulentfirma, analysert politiets responstid i fem representative politidistrikter. Analysen viste at responstiden i hovedsak er akseptabel på akutte oppdrag som politiet rykker ut på. Politidirektoratets vurdering er at responstid vil være uegnet som resultatkrav, og det gir ingen sikkerhet for riktig prioritet av oppdragene. Det er stor forskjell på oppdragenes alvorlighetsgrad og følgelig hastegrad. Fremfor et krav om responstid, er det viktig at politiet alltid prioriterer de alvorligste hendelsene.

SPØRSMÅL NR. 401

Innlevert 21. desember 2009 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 6. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Når er planlagt byggestart for "Nye Hamar sykehus"?»

Svar:

Helse Sør-Øst RHF har en omfattende investeringsportefølje hvor blant annet de store nybyggprosjektene i Østfold og Buskerud er prioritert for "Nye Hamar sykehus". Jeg er kjent med at den innledende planfasen – idéfasen, er gjennomført for dette prosjektet, og at styret i Helse Sør-Øst RHF ennå ikke har vedtatt at prosjektet skal videreføres inn i neste planfase – konseptfasen.

For å sikre at investeringer skjer i samsvar med overordnede helsepolitiske rammer er det også lagt opp til en nasjonal styring. Dette innebærer blant annet at planleggingsresultater og vurderinger av investeringsprosjekter over 1 mrd. kroner etter enn viss tid i planprosessen (endtlig konseptfase) skal legges fram for departementet.

Styret for Helse Sør-Øst RHF har gjort vedtak om at det er nødvendig å realisere et erstatningsbygg for nåværende Hamar sykehus i Sykehuset Innlandet HF. Det er Helse Sør-Øst RHF som har ansvar for å komme fram til et prosjekt som kan gi et best mulig tilbud til befolkningen i dette området. Det er også slik at det er behov for fornyelse av sykehusbygg i

mange deler av landet. Ved vurdering av lånerammer i de årlige budsjettbehandlingene, har jeg som eier av de fire regionale helseforetakene også et ansvar for å fordele disse ressursene på en slik måte at alle deler

av landet får mulighet til å fornye sin bygningsmasse. Det er derfor ikke riktig og heller ikke mulig for meg nå å tidfeste byggestart for "Nye Hamar sykehus".

SPØRSMÅL NR. 402

Innlevert 22. desember 2009 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 8. januar 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Geoturisme er en form for turisme som ivaretar, forsterker og fremhever et steds lokale egenart - miljø, kultur, estetikk, kulturarv - og som kommer lokalsamfunnet til gode. Norge har undertegnet en avtale med National Geographic om geoturisme.

Kan statsråden redegjøre for hva som er status for avtalen i dag, hvordan er den oppfylt fra Norge sin side, hvilke virkninger den har hatt og hva Regjeringen konkret vil gjøre for å bidra til å satse på geoturisme fremover?»

BEGRUNNELSE:

Mens Børge Brede var næringsminister ble det i 2005 ble det undertegnet en avtale med National Geographic, som gjorde Norge første land i Europa med avtale om geoturisme.

Avtalen viste at vi ønsker å opprettholde den posisjonen, sa næringsminister Børge Brende den gang.

National Geographic Society definerer geoturisme som:

"Turisme som ivaretar, forsterker og fremhever et steds lokale egenart - miljø, kultur, estetikk, kulturarv - og som kommer lokalsamfunnet til gode."

Satsingen på denne typen reiseliv er i tråd med Nærings- og handelsdepartementets handlingsplan for reiselivsnæringene, der det blant annet heter at:

"Begrepet geoturisme brukes om helheten i destinasjonen, alt som gjør stedet unikt, så som flora og

fauna, historie, vakre landskaper, tradisjonell arkitektur, lokal kultur og mat."

Svar:

Innovasjon Norge underskrev 31. august 2005 et charter med National Geographic om geoturisme. Innovasjon Norge har gjennom avtalen forpliktet seg til å drive reiselivsvirksomheten i tråd med de prinsippene som kalles geoturisme. Avtalen krever imidlertid ikke mer konkret oppfølging eller rapportering fra Norges side.

Begrepet geoturisme brukes om helheten i destinasjonen, alt som gjør stedet unikt; som flora og fauna, historie, vakre landskaper, tradisjonell arkitektur, lokal kultur og mat. Satsingen på denne typen reiseliv var i 2005 forankret i det som var daværende regjeringens handlingsplan for reiselivsnæringene. Denne handlingsplanen er i dag erstattet av regjeringens nasjonale strategi for reiselivsnæringen – "Verdifulle opplevelser", lansert i desember 2007. Et av de tre hovedmålene i strategien er "Norge – et bærekraftig reiseliv".

Prinsippene i avtalen med National Geographic er fortsatt førende for regjeringens reiselivspolitik. Begrepet geoturisme er i regjeringens strategi for reiselivsnæringen erstattet med begrepet "bærekraftig reiseliv". De mål og prinsipper som gjelder for arbeidet med et bærekraftig reiseliv dekker geoturismeprinsippene og er i tillegg mer i samsvar med FNs bærekraftsbegrep. Følgende 3 hovedmål og 10 delmål er satt for et bærekraftig norsk reiseliv:

Bevaring av natur, kultur og miljø	Styrking av sosiale verdier	Økonomisk levedyktighet
1. Kulturell rikdom	5. Lokal livskvalitet og sosial verdiskaping	9. Økonomisk levedyktige og konkurransedyktige reiselivsdestinasjoner gjennom lokal verdiskapning
2. Landskapets fysiske og visuelle integritet	6. Lokal kontroll og engasjement	10. Økonomisk levedyktige og konkurransedyktige reiselivsbedrifter
3. Biologisk mangfold	7. Jobbkvalitet for reiselivsansatte	
4. Rent miljø og ressurs-effektivitet	8. Gjestetilfredshet og trygghet; opplevelseskvalitet	

Prinsippene knyttet til bærekraftig reiseliv har stått sentralt i satsingen på reiselivsnæringen siden avtalen med National Geographic ble inngått. Prinsippene er særlig konkretisert gjennom prosjektet ”Bærekraftig reiseliv 2015” og i arbeidet tilknyttet merkeordningen Norsk Økoturisme. Det er også igangsatt et eget forskningsprosjekt på området.

Regjeringen har som mål at Norge skal være et globalt foregangsland når det gjelder bærekraft i reiselivet innen 2015. Ovennevnte 3 hovedmål og 10 delmål ble etablert gjennom et forprosjekt i regi av Innovasjon Norge og NHO Reiseliv i 2007. Med utgangspunkt i forprosjektets konklusjon og regjeringens strategi for reiselivsnæringen ble fem pilotprosjekter valgt som læringsarenaer for å utvikle kommersielle konsepter for bærekraftig reiseliv. I mai 2009 ble de fem pilotene Geilo, Trysil, Røros, Vega og Lærdal ferdig med sine forprosjekter. Nå har de utarbeidet en prosjektplan med et 3-årig løp for å utvikle et mer bærekraftig reiseliv.

Som en del av arbeidet med utviklingen av et bærekraftig reiseliv, er det også etablert seks bransjegrupper (innenfor sektorene transport, overnatting, matservering, familiepark/aktiviteter, natur- og kulturopplevelser og salg/markedsføring) som har diskutert hvordan de enkelte bransjene kan bli mer bærekraftige. Bransjegruppene har kommet med forslag til konkrete tiltak som skal bringe reiselivsnæringen nærmere målet om å være et globalt foregangsland når det gjelder bærekraft i reiselivet. Tiltakene og utarbeidelse av en plan for hvordan de skal implementeres skal drøftes på en erfaringskonferanse i Trysil 2.–3. februar 2010. Her samles de fem pilotprosjektene og deltakerne fra bransjegruppene for å drøfte konkret implementering av tiltakene.

Norsk Økoturisme er en merkeordning for reiselivsbedrifter som har hovedfokus på naturbaserte reisemål og ivaretagelse av natur, miljø og lokal kultur. Bedriftene som får benytte merket ”Norsk Økoturisme”, går gjennom en omfattende sertifiseringsprosess basert på en godkjenningsordning som ble lansert i januar 2008. Innovasjon Norge har til nå godkjent 13 bedrifter etter ordningen. Flere bedrifter er i gang med godkjenningsprosessen, og det antas at om lag 5 nye bedrifter vil tilfredsstillere kravene i løpet av vinteren 2010.

Regjeringen er også opptatt av å øke kunnskapsgrunnlaget om bærekraftig reiseliv. Under forskningsprogrammet for reiseliv i Norges forskningsråd, hvor det er satt av 16 mill. kroner i perioden 2008-2011, prioriteres prosjekter knyttet til bærekraftig reiseliv. Vestlandsforskning fikk i januar 2008 tildelt midler til prosjektet ”Sustainable destination Norway 2025”. Prosjektet skal se på sammenhengene mellom bærekraftsmål, klimamål, bosettingsmål og verdiskapingsmål. Prosjektet skal gi råd til regjeringens reiselivspolitik og reiselivsnæringen og skal etter planen ferdigstilles ved utgangen av 2010.

Avtalen som Innovasjon Norge inngikk med National Geographic i 2005 har ikke bare vært viktig for arbeidet som er gjort de siste årene, den har også betydelig innvirkning på regjeringens arbeid med reiselivsnæringen fremover. Selve begrepet geoturisme er erstattet av og konkretisert med begrepene ”bærekraftig reiseliv” og ”norsk økoturisme”. Prinsippene i satsingen er de samme. Effekten av satsingen er betydelig nyskaping knyttet til bærekraft i reiselivsnæringen.

SPØRSMÅL NR. 403**Innlevert 22. desember 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 11. januar 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Mange bedrifter viser stor interesse for og legger vekt på den enkelte ansattes helse og fysiske aktivitet. Mange ser det som viktig for å redusere sykefravær og øke trivselen. Bedrifters kjøp av treningsutstyr til ansatte er imidlertid regulert gjennom et meget rigid regelverk.

Vil statsråden ta initiativ til en gjennomgang av regelverket slik at det blir enklere å praktisere og blir mer i tråd med de utfordringer samfunnet står overfor?»

BEGRUNNELSE:

Mange arbeidsplasser "eksperimenterer" nå med systematisk trening fulgt av kompetente veiledere for å få ned sykefraværet og øke tilstedeværelsen. I min egen hjemkommune - Åsnes - har man startet med en gruppe overvektige med høyt sykefravær. Dette har gitt en oppsiktsvekkende sterk nedgang i sykefravær i denne gruppen. De ansatte bruker eget utstyr og er således kun brukt som et eksempel på hva fysisk aktivitet kan bety for bl.a. sykefravær.

Ansatte kan få låne treningssko og utstyr av bedriften så lenge det kan anses brukt i forbindelse med fellestiltak i bedriften og når disse i skattemessig forstand kan defineres som "rimelige". Den ansatte kan imidlertid ikke bruke joggesko eller treningstøy fra arbeidsgiver privat eller i fritida uten at fordelene skal innberettes som lønn.

I lys av den betydelige utfordring som inaktivitet, fedme og andre livsstilspilager er for samfunnet og den effekt fysisk aktivitet har i forhold til ette, burde regelverket snarere være romslig enn rigid på dette området. Det er mange tegn på at stadig flere bedrifter og arbeidsgivere ser det som viktig å bidra til fysisk aktivitet og velvære hos sine ansatte. Effekten for bedriften er god, men et rigid regelverk hindrer motivasjon og påfører bedriftene mye ekstra arbeid og kostnader. For staten og samfunnet er det overveiende sannsynlig at tapte skatteinntekter, vil bli oppveid av lavere kostnader for samfunnet på andre områder.

Det virker ikke spesielt motiverende for ansatte at de får lov til å ta med seg treningstøyet hjem for å vaske det, men de får ikke lov til å bruke det i en sammenheng som kan anses som privat, uten at det skal fordelsbeskattes. Dette er et regelverk som bør moderniseres så raskt som mulig og utformes slik at det møter dagens utfordringer.

Svar:

Representanten Gundersen tar til orde for å etablere et generelt skattefritak for arbeidsgivers dekning av treningsrelaterte utgifter for ansatte, også om utgiftene og treningen er rent privat. Det gjeldende skattefritak på området er begrenset til velferdstiltak av kollektiv karakter.

Avgjørende skattepolitiske hensyn gjør at jeg ikke finner det riktig å utvide det gjeldende skattefritaket. Det er vesentlige forskjeller mellom utgifter til kollektive treningstiltak og utgifter til den enkelte ansattes treningsutstyr, treningskort og lignende til fri privat bruk. Dette gjelder selv om formålet og samfunnsnyttene er likeartet, nemlig fysisk trening og stimulering av god helse blant de ansatte.

Generelt er det sentralt i et effektivt skattesystem at skattepliktig inntekt samsvarer best mulig med faktisk inntekt. Alle økonomiske fordeler fra arbeidsgiver til arbeidstaker bør derfor i utgangspunktet skattlegges som arbeidsinntekt. Dette gjelder uavhengig av om det dreier seg om kontante ytelser eller naturalytelser til dekning av et privat forbruk. At forbruket innebærer en samfunnspolitisk ønskelig aktivitet som man gjerne vil stimulere, er generelt ikke noe argument for skattefri finansiering av forbruket.

Skattefritak for særlige typer naturalytelser i arbeidsforhold, for eksempel rengjøring, barnepass eller privat treningsutstyr i hjemmet, kunne fort gi incentiver til skattemessig tilpasning i valg av avlønningens form. Dette kan skje ved at arbeidstakeren gjennom å akseptere en reell lønnsreduksjon selv finansierer ytelsen, men med privatøkonomisk skattebesparelse (reduisert skattegrunnlag) til følge. Slik uthuling av skattegrunnlaget vil stride mot målsetningen om brede skattegrunnlag og moderate skattesatser, som er nødvendig for å skape et effektivt skattesystem. Det har lenge vært bred enighet om at naturalytelser til privat, individuell bruk i prinsippet bør skattlegges til markedsverdi på vanlig måte, og jeg legger til grunn at denne linjen bør videreføres. Framtidige endringer på personbeskatningens område bør heller gå i retning av å forenkle regelverket, framfor å komplisere det gjennom nye særordninger på ulike områder.

Skattefritak for naturalytelser til privat forbruk har av flere grunner uheldige fordelingsmessige konsekvenser, og bidrar til å motvirke de inntektsutjevne egenskapene i skattesystemet. For det første vil et fritak gi størst økonomisk uttelling for dem som har de høyeste inntektene og dermed høyest margi-

nalskatt. For det andre viser empiriske undersøkelser at forekomsten av naturalytelser øker med stigende inntekt. Det kan derfor fort skje at et skattefritak for treningsutstyr først og fremst vil komme dem med høy eller middels inntekt til gode, mens lavtlønnede i mindre grad vil få dette dekket av arbeidsgiver. Disse må da dekke slike utgifter med allerede beskattede midler. Enda større blir kontrasten i forhold til dem som står utenfor arbeidsmarkedet, for eksempel trygdede og arbeidsledige. En slik forskjellsbehandling er uheldig, og bør unngås så langt det er mulig. Dette illustrerer videre at skattesystemet ikke nødvendigvis er egnet som verktøy til å realisere målsetninger på andre politikkområder, herunder helsepolitikken.

Et generelt skattefritak for arbeidsgivers dekning av ansattes utgifter til trening ville bryte med den skattepolitiske linjen som har vært fulgt i den senere tid. Det må også antas at et skattefritak for denne typen ytelser, med en lett målbar verdi, vil kunne føre til et økt press for å oppnå en mer lempelig skattemessig behandling av andre naturalytelser. Det vil også kunne oppstå et press i retning av at ansatte som ikke hadde arbeidsgivere som var villige til å betale utgiftene for seg, måtte få fradragsrett ved egenbetaling.

Det finnes likevel enkelte naturalytelser som er gjort skattefrie, enten de er rimelige velferdstiltak for bedriftens ansatte samlet, eller er spesielle tilleggsgoder til den enkelte. Rimelige velferdstiltak vil være ytelser av typisk sosial eller velferdsmessig art, med grunnlag i en bedrifts ønske om å skape trivsel på og i tilknytning til arbeidsplassen, og å øke fellesskapsfølelsen blant de ansatte. Et felles treningsopplegg i regi av arbeidsgiver kan klassifiseres som rimelig velferdstiltak, men det er fordi formålet da favner videre enn den individuelle treningen. Utgiftsdekningen til slike velferdstiltak kan omfatte utgifter til trener, halleie, utstyr osv. Forutsetningen for skattefritak er at dekningen begrenses til utstyr mv. som kun benyttes til slike fellesarrangementer. Andre naturalytelser kan være gjort skattefrie av mer praktiske år-

saker, for eksempel innberetnings- og verdsettelsesproblemer. Slike praktiske problemer med å gjennomføre korrekt beskatning vil normalt ikke oppstå ved arbeidsgivers innkjøp og tildeling av individuelt treningsutstyr mv. til ansatte.

Dersom det skulle etableres et skattefritak for dekning av treningsutgifter uavhengig av om de inngår som en del av et velferdstiltak eller ikke, ville det åpne for en rekke nye avgrensningsspørsmål. Fysisk trening og treningsutstyr er meget omfattende og upresise begreper, og er aktuelt på høyst ulike prestasjons- og utgiftsnivåer. Den nærmere avgrensningen av skattefritaket ville bli svært krevende, og bidra til økt komplisering av regelverket og praktiseringen av dette. Nærmere dokumentasjonskrav måtte oppstilles, antakelig også særlige innberetningskrav i lønns- og trekkoppgavene av kontrollhensyn mv. (til tross for skattefriheten).

Den åpenbare samfunnsnyttens av fysisk trening, ved at den er stimulerende, helsebringende og positiv for både yrkesliv og privatliv, er et fellesargument for en lang rekke sunne, menneskelige aktiviteter. Vi ser alle positivt på slike aktiviteter, og staten bidrar gjennom ulike støttetiltak, f.eks. til idrett, ungdomsarbeid, forebyggende helsearbeid, forbrukeropplysning, mv. Den enkeltes kostnader til slike sunne aktiviteter er imidlertid privatforbruk like fullt, uten fradragsrett, og arbeidsgivers dekning av også sunt privatforbruk for ansatte må generelt være skattepliktig. Dersom samfunnsnyttens av fysisk trening skulle være en tilstrekkelig begrunnelse for skattefritak, ville det åpne for ønsker om en lang rekke andre skattefritak ut fra den samme begrunnelse. Dette burde for øvrig også vise at avslag på skattefritak på ingen måte betyr at samfunnsnyttens ikke anerkjennes.

Etter gjeldende regelverk kan en arbeidsgiver gi skattefrie gaver, for eksempel julegaver, til ansatte for til sammen inntil 1000 kroner i året, mot at gaven ikke fradragsføres i bedriftens skatteregnskap. Denne gaveordningen kan selvsagt også benyttes til treningsutstyr mv. innenfor beløpsrammen.

SPØRSMÅL NR. 404**Innlevert 22. desember 2009 av stortingsrepresentant Nikolai Astrup****Besvart 5. januar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Vil departementet kunne gi dispensasjon fra bestemmelsene om byggeforbud i markaloven i tilfeller der hyttetomter har blitt kjøpt før markaloven ble lagt frem i områder som etter gjeldende kommuneplan var regulert til hyttebygging?»

BEGRUNNELSE:

Området "Holterkollen" i Nittedal kommune var frem til markaloven ble vedtatt regulert som hytteområde i Nittedal kommunes arealplan. Personer med hytteplaner i dette området har kjøpt hyttetomter i "Holterkollen" etter at Nittedal kommune hadde forsikret om at området skulle bestå som hytteområde også etter at markaloven trådte i kraft. Slik ble det ikke. Området er nå innlemmet i marka, og underlagt markalovens bestemmelser om byggeforbud. Tomteiere som har kjøpt sine tomter i god tro på forsikringer fra kommunen om at de ville få bygge hytte på tomten også etter at markaloven trådte i kraft har grunn til å føle seg ført bak lyset.

Svar:

Det spørsmålet som reises knytter seg til oppføring av hytter innenfor markalovens geografiske virkeområde. Dette er en sak som ennå ikke er behandlet av den aktuelle kommunen i første instans. En eventuell klage behandles av Fylkesmannen i Oslo og

Akershus. Jeg kan derfor ikke si noe konkret om denne saken.

Markaloven har som formål å fremme og tilrettelegge for friluftsliv, naturopplevelse og idrett. Loven skal sikre Markas grenser og bevare et rikt og variert landskap og natur- og kulturmiljø. Innenfor disse rammene skal loven ta hensyn til annen bruk som er bærekraftig.

Konkrete søknader om bygge- og anleggstiltak, som for eksempel oppføring av hytter, behandles i første instans av den enkelte kommune. Dersom byggetiltaket ikke inngår i arealdel av kommuneplan eller reguleringsplan som er avklart etter markaloven, skal tiltaket behandles som en dispensasjonssak. Det innebærer at terskelen for å gi tillatelse heves i forhold til tiltak som inngår i plan som er i samsvar med markaloven.

Det vises til at dispensasjonsbestemmelsen i markaloven er en snever unntaksregel som bare skal anvendes som sikkerhetsventil i spesielle tilfeller. Dispensasjon kan bare gis dersom lovens formål ikke blir vesentlig tilsidesatt og dersom fordelene ved å gi dispensasjon anses for å være klart større enn ulemper. Det innebærer at det må foretas en vurdering både av de konkrete og direkte virkningene, og av de mer indirekte og akkumulerte virkningene av det tiltaket det søkes om, og om tiltaket vil gå ut over de hensyn loven skal ivareta eller andre allmenne interesser.

SPØRSMÅL NR. 405**Innlevert 22. desember 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 6. januar 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Mener statsråden at det er akseptabelt at en mindreårig person som er under barnevernets omsorg, kan begå kriminelle handlinger uten at ansatte som er satt til å følge opp den mindreårige personen kan gripe inn og forhindre at kriminelle handlinger skjer på grunn av dagens regelverk.

Hva vil statsråden gjøre for å endre dagens regel-

verk, slik at ansatte med ansvar for mindreårige barn kan hindre at personer som er under barnevernets tilsyn kan begå kriminelle handlinger mens ansatte som skal passe personen er tilstede?»

BEGRUNNELSE:

Den 2. oktober i år begikk en mindreårig person under det offentlige barnevernets tilsyn et ran av en

dagligvareforretning. Sammen med raneren var også en ansatt ved barnevernsinstitusjonen uten at denne grep inn og forhindre 15 årigen å begå ranet. Begrunnelsen fra den ansatte var at i følge dagens regelverk har den ansatte ingen mulighet til å gripe inn å hindre at lovbruddet skjer.

Svar:

Dersom en ansatt på en barneverninstitusjon ikke forsøker å gripe inn hvis en ungdom vedkommende har ansvaret for begår kriminelle handlinger, er dette en uakseptabel situasjon. Barneverninstitusjonen har ansvaret for at barn og ungdom som er plassert på institusjonen får forsvarlig omsorg og behandling. Det å gripe inn dersom en ungdom er i ferd med å begå en kriminell handling er en naturlig del av dette om-

sorgsansvaret. Dette gjelder i særdeleshet i forhold til alvorlige kriminelle handlinger som ran, vold og lignende.

Nærmere regler om rettigheter og bruk av tvang under opphold i barneverninstitusjon er gitt i barnevernloven og i egne forskrifter. Det er ikke grunnlag for å tolke dette regelverket slik at en ungdom plassert på en barneverninstitusjon har rett til begå kriminalitet uten at ansatte på barneverninstitusjonen griper inn.

Jeg nevner for øvrig at departementet er i ferd med å gjennomgå forskriften om rettigheter og bruk av tvang under opphold på barneverninstitusjon for å vurdere behovet for endringer og presiseringer. Forslag til revidert forskrift vil bli sendt på bred alminnelig høring før den fastsettes i departementet.

SPØRSMÅL NR. 406

Innlevert 23. desember 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Regjeringen har vedtatt å overføre 17 150 km øvrige riksveger til fylkeskommune fra 01.01.10. Jeg ber derfor statsråden legge frem en oversikt for 2009 og 2010 som viser hvor mye hvert fylke får til det fylkesvegnettet som fylkeskommene har ansvar for pr. i dag, og hvor mye hvert fylke får etter forvaltningsreformen og at dette er spesifisert på både dagens fylkesvegnett og på det veinettet som skal overføres til fylkene.

Kan jeg også be om å få en oversikt som viser hvor mye av disse midlene som går til administrasjon av dagens fylkesveinett, samt hvor mye man forventer på det overførte veinettet spesifisert pr. fylke?»

Svar:

Forvaltningsreformen innebærer en vesentlig overføring av ansvar fra stat til regionalt folkevalgt nivå. De viktigste endringene er på samferdselsområdet, der ansvaret for det alt vesentligste av dagens øvrige riksvegnett ble overført til fylkeskommunene 1.1.2010. Reformen betyr en betydelig styrking av fylkeskommunenes rolle som regional utviklingsaktør.

Sammen med ansvarsoverføringen på samferdselsområdet er det fra 2010 også overført betydelige økonomiske rammer til fylkeskommunene. Ramme-

tilskuddet til fylkeskommunene er fra 2010 styrket med om lag 7 mrd. kr som en følge av forvaltningsreformen, hvorav om lag 6 mrd. kr er overføringer fra Samferdselsdepartementets budsjett.

Fylkeskommunenes rammetilskudd fylkesfordelles årlig i Beregningsteknisk dokumentasjon til Prop. 1 S for Kommunal- og regionaldepartementet (Grønt hefte). Midlene som er overført fra Samferdselsdepartementet til rammetilskuddet i forbindelse med forvaltningsreformen er ikke fordelt etter objektive kriterier (kostnadsnøkler) slik som de øvrige frie midlene i rammetilskuddet, men er fordelt etter særskilte kriterier i perioden 2010 til 2013. Etter 2013 vil midlene bli fordelt etter kostnadsnøkler i rammetilskuddet.

De overførte midlene fra Samferdselsdepartementets budsjett, totalt om lag 5,7 mrd. kr, inngår i rammetilskuddet i 2010 etter en særskilt fordeling (tabell C) i Kommunal- og regionaldepartementets budsjett. Fordelingen fremgår i vedlagte utdrag fra omtalen i Grønt hefte for 2010. I tillegg kommer 400 mill. kr til kompensasjon for merverdiavgift som blir bevilget over Finansdepartementets budsjett. Jeg viser for øvrig til vedlagte kopi av brev 14. oktober 2009 til KS for en redegjørelse for nivået på rammeoverføringen fra Samferdselsdepartementets budsjett til rammetilskuddet.

Regjeringen har lagt til grunn at det ikke skal gjøres endringer i ordningen med felles vegadministrasjon på regionalt nivå for riks- og fylkesvegnettet, slik at vegadministrasjonen vil bestå som i dag. De samlede utgifter til denne administrasjonen for stamvegnettet og øvrige riksvegnettet i 2009 er beregnet av Statens vegvesen til 1100 mill. kr, og skal i tråd med veglovens bestemmelser dekkes av staten. Som en følge av at det er knyttet usikkerhet til kostnadsnivået, har regjeringen lagt til grunn et utgiftsnivå på 1 000 mill. kr til felles vegadministrasjon. Dette innebærer en ytterligere styrking av fylkeskommunenes rammer til fysisk drift og vedlikehold av vegnettet.

Statens vegvesens styrings- og regnskapssystem var fram til 31.12.2009 bygget opp rundt 5 regioner med tilhørende distrikter. Vegvesenets distrikter er i de fleste tilfeller uavhengige av fylkeskommunenes administrative grenser. Dette gjør det svært vanskelig å gi en detaljert beskrivelse av de ulike fylkeskommunenes "andel" av disse midlene. Jeg viser i den forbindelse til vedlagte kopi av mitt brev 23. november 2009 til KS om kostnader med felles vegadministrasjon.

Når det gjelder en redegjørelse for hva fylkeskommunene bevilger til vegformål i dag, ber jeg om at dette tas opp med hver enkelt fylkeskommune, ettersom Statens vegvesen i tråd med de overordnede føringene for den felles vegadministrasjonen ikke rapporterer til Samferdselsdepartementet i saker som gjelder fylkesveger.

2 vedlegg til svar:

Vedlegg 1:

Brev fra Det kongelige Samferdselsdepartement undertegnet statsråd Magnhild Meltveit Kleppa, dater 23.11.2009 til KS - Kommunesektorens interesse- og arbeidsgiverorganisasjon vedr. kostnader til felles vegadministrasjon.

Jeg viser til brev 21. oktober 2009 fra KS vedrørende ovennevnte.

KS retter kritikk mot regjeringen knyttet til forhold i forbindelse med problemstillingen om felles vegadministrasjon for riks- og fylkesvegsaker:

1. dekking av utgifter til felles administrasjon
2. nærmere konkretisering av kostnadsberegningene

Dekking av utgifter

KS gir i brevet inntrykk av at den delen av de samlede utgiftene som beregningsmessig er relatert til det vegnettet som fylkeskommunene overtar 1.1.2010, er trukket ut fra fylkeskommunenes varslede rammer. Dette er basert på en misforståelse. Det

har vært en premiss siden fremleggelsen av Otprp. nr. 10 (2008-2009) at det ikke gjøres endringer i organiseringen av Statens vegvesen, og at vegadministrasjonen skal bestå som i dag også etter forvaltningsreformen. Dette har Stortinget sluttet seg til. Videre er det etter bestemmelsene i veglovens § 19 nedfelt at utgifter til den felles vegadministrasjonen for riks- og fylkesveger dekkes av staten.

Fordi arbeidet med økonomi i tilknytning til reformen ikke var ferdigstilt på tidspunktet for framlegg av Nasjonal transportplan 2010-2019, var de økonomiske rammene i planen basert på beregnede rammer til øvrig riksvegnett (det nye fylkesvegnettet) slik det ville vært uten reformen. Blant annet var problemstillingen knyttet til samlede kostnader til felles vegadministrasjon som Statens vegvesen skal dekke, ikke endelig avklart. De anslåtte rammene til felles vegadministrasjon ble fordelt mellom fylkeskommunene (øvrig riksvegnett) og Statens vegvesen slik de ut fra beregninger foretatt av Statens vegvesen er fordelt mellom stamveger og øvrig riksvegnett i dag. Dette ble gjort ved at 537 mill kroner av Statens vegvesens utgifter til sams vegadministrasjon av praktiske hensyn ble lagt til de foreløpige rammene til fylkeskommunene (øvrig riksvegnett). Dette er i ettertid og av flere enn KS blitt tolket som et tidlig varsel om rammer til fylkeskommunene på samferdselsområdet som en følge av forvaltningsreformen. Departementet vil understreke at dette aldri har vært intensjonen.

Det økonomiske opplegget for forvaltningsreformen på samferdselsområdet ble varslet først i Stprp. nr. 68 (2008-2009) Kommuneproposisjonen 2010 og endelig forslag fra regjeringen ble presentert i Prop. 1S (2009-2010). Her ble det blant annet lagt til grunn en samlet årlig kostnad til felles vegadministrasjon på 1 mrd. kr, hvilket er 100 mill. kr lavere enn det Statens vegvesen har beregnet. Avviket skyldes stor usikkerhet knyttet til nivået på kostnadene. Konsekvensen av denne endringen er at fylkeskommunene i perioden 2010-2013 vil få en årlig ramme til drift og vedlikehold som er vel 50 mill. kr høyere enn dersom Statens vegvesens anslag hadde blitt lagt til grunn. Jeg viser ellers til brev 14. oktober 2009 fra Samferdselsdepartementet til KS med redegjørelse for de økonomiske rammene som overføres fra Samferdselsdepartementet til rammetilskuddet i forbindelse med forvaltningsreformen.

KS tar videre i sitt brev opp problemstillingen om den sterke opptrappingen av investeringer i riksvegene, og at kollegiet er bekymret for at ordningen med felles vegadministrasjon kan bidra til knapphet på planressurser til fylkesvegene. I denne sammenheng tar KS opp at 500 mill. kr ideelt sett burde vært overført til fylkeskommunene, slik at de selv kunne bestille/kjøpe planleggingstjenester.

Samferdselsdepartementet vil understreke at de 500 mill kr ikke dekker utgifter til planlegging på investeringsiden. Konkrete planleggingsutgifter på investeringsiden dekkes over investeringspostene, og Statens vegvesen bruker også i dag i stor grad eksterne ressurser til denne planleggingen.

Nærmere konkretisering av kostnadsberegningen av felles vegadministrasjon

Statens vegvesen regnskapsfører ikke utgifter med tanke på den detaljerte informasjonen KS har etterspurt i notat av 4. september 2009 til Samferdselsdepartementet. For Statens vegvesen ville det ha medført mer administrasjon om etaten skulle postert alle utgifter til felles vegadministrasjon slik KS etterlyser. Regioninndelingen i Statens vegvesen er grunnlaget for styring og dermed regnskapsføring av utgifter i Statens vegvesen. Mange av etatens ansatte arbeider daglig med problemstillinger på tvers av fylkesgrenser, og på tvers av riks- og fylkesveger. Dette gjelder blant annet arbeidet med trafikksikkerhet og miljø hvor Statens vegvesen har et sektoransvar. Her inngår forvaltningsoppgaver, kunnskapsoppbygging, kunnskapsinnhentning med mer. Fra Statens vegvesens side har det ikke vært styringsmessig behov for regnskapsføring på tvers av disse grensene i de tilfellene der kostnadene allikevel dekkes av Statens vegvesen. Slik Samferdselsdepartementet oppfatter det har slik regnskapsføring heller ikke vært etterspurt tidligere av fylkeskommunene i alle de år den felles vegadministrasjonen har eksistert. Det er lagt til grunn at ordningen med felles vegadministrasjon skal være utformet slik at ikke de totale kostnadene til forvaltning og administrasjon øker.

Det er store ressurser knyttet til å forvalte et så omfattende vegnett som summen av riks- og fylkesveger utgjør. Det kan også vises til at Oslo kommune (som kun har kommunale veger og dermed ikke kan benytte felles vegadministrasjon) har anslått sine utgifter for å ivareta det nye vegnettet nøyere enn hva Statens vegvesen først hadde lagt til grunn med utgangspunkt i beregninger av kostnader for dagens øvrige riksvegnett.

Samferdselsdepartementet og Statens vegvesen ønsker et nært og godt samarbeid med både fylkeskommunene og KS, og jeg håper at vi kan samle felles krefter for å takle de store og spennende utfordringene som ligger foran oss. Det vil derfor være uheldig om det kreves ytterligere kompleksitet i regnskapssystemet og regnskapsføringen. Dette vil gi økte administrative kostnader og vil ikke være i tråd med intensjonen om at forvaltningsreformen ikke skal bidra til ytterligere byråkratisering. Fra regjeringens side vil det være ønskelig på sikt å komme fram til felles rammer med fylkeskommunene for hvordan regnskapssystemet og rapporteringen skal kunne for-

enkles og samtidig styrkes som styringsinstrument. Her må Statens vegvesen og fylkeskommunene ha en fortsatt god dialog fremover.

Med hilsen
Magnhild Meltveit Kleppa

Kopi til:
Kommunal- og regionaldepartementet
Vegdirektoratet

Vedlegg 2:

Brev fra Det kongelige Samferdselsdepartement undertegnet statsråd Magnhild Meltveit Kleppa, dattert 14.10.2009 til KS - Kommunesektorens interesse- og arbeidsgiverorganisasjon vedr. forvaltningsreformen - økonomi - redegjørelse for makrotall.

Vi viser til møte med KS 12. juni og 25. august 2009. Vi viser også til brev 15. september 2009 med oversendelse av referat fra møtet 25. august 2009.

Det ble i møtet 25. august avtalt at Samferdselsdepartementet skal lage en oppstilling over makrotallene i St.prp. nr. 68 (2008-2009) Kommuneproposisjonen 2010. Alle tall i det følgende er 2009-kr.

I Stmeld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 har regjeringen lagt til grunn en planramme til øvrige riksveger i tiårsperioden som tilsvarer en videreføring av bevilgningsnivået i 2009 som grunnlag for å sikre en god standard på det nye fylkesvegnettet, dvs 5126 mill. kr. Samtidig har regjeringen varslet at endelige rammer, fordeling mellom stat og fylke og fordeling mellom fylkene avklares i kommuneproposisjonen for 2010.

Regjeringens grunnlag for overføring av rammer fra Samferdselsdepartementets budsjett har vært avklaringer i forbindelse med arbeidet med NTP 2010-2019. Regjeringen har lagt til grunn en årlig investeringsramme til øvrig riksvegnett på 1 866 mill. kr og en årlig ramme til kjøp av ferjetjenester på 1364 mill. kr. I kommuneproposisjonen er det lagt til grunn en ramme på 1369 mill. kr til kjøp av ferjetjenester. Bakgrunnen for økningen er videreføring av tilbudsforbedringer i 2009.

I NTP 2010-2019 var det forutsatt at fylkeskommunene skulle overta ansvaret for programmet Nasjonale turistvegen. Det er senere besluttet at midler til dette fortsatt skal bevilges over statsbudsjettet, men uten at rammeoverføringen som er skissert i NTP 2010-2019, blir redusert. Det er i tillegg til rammeoverføringen knyttet til investeringer lagt opp til at fylkeskommunene skal gis rentekompensasjon basert på en årlig låneramme på 2 mrd. kr i tiårsperioden, Departementet vil også vise til at det i NTP 2010-2019 er avsatt en årlig ramme til rassikring

(post 31) på 1 mrd. kr, og at halvparten av dette er forutsatt benyttet på fylkesvegnettet.

Videre er det i NTP 2010-2019 forutsatt at rammenivået til trafikktilsyn, drift og vedlikehold av stamveger og øvrige riksveger skal tilsvare nivået foreslått av etatene i sitt NTP-forslag, dvs 9 030 mill. kr. Innenfor denne rammen skal en rekke oppgaver løses, oppgaver som er et rent statlig ansvar og oppgaver som knytter seg til både stamvegnettet og øvrig riksvegnett. Oppgaver som er definert som et statlig ansvar er:

- Trafikktilsyn (trafikkstasjoner)
- Overordnet planlegging og ledelse
- FoU og Norsk vegmuseum

Midler til disse oppgavene blir således beholdt av staten og utgjør til sammen 2 349 mill. kr. Midlene er fordelt med 1481 mill. kr til trafikktilsyn (primært lønnsmidler), 632 mill. kr til overordnet planlegging og ledelse samt 236 mill. kr til FoU og Norsk vegmuseum.

Gjenværende midler, 6 681 mill. kr, er knyttet til drift og vedlikehold både av stamveger og øvrige riksveger, herunder utgifter til felles vegadministrasjon. Felles vegadministrasjon er, som Vegdirektoratet har redegjort for tidligere, en lovforankret felles vegadministrasjon for riks- og fylkesvegnettet. Det er

lagt til grunn at staten skal dekke kostnadene med den felles vegadministrasjonen. Statens vegvesens regnskapssystem kan imidlertid ikke vise eksakt de samlede utgiftene med administrasjonen.

Statens vegvesen har beregnet at de årlige utgiftene til felles vegadministrasjon er om lag 1100 mill. kr. Anslaget er usikkert. Samferdselsdepartementet har derfor lagt til grunn et utgiftsnivå på 1000 mill. kr. Dette beløpet skal staten dekke. Beløpet trekkes derfor ut av den resterende rammen til drift og vedlikehold som er forutsatt fordelt mellom stat og fylke. Samlet ramme til drift og vedlikehold av stamvegnett og øvrige riksveger som grunnlag for fordeling mellom stat og fylke blir således 5 681 mill. kr.

Fordelingen av disse midlene mellom stat og fylker er gjort i henhold til MOTIV; Statens vegvesens modell for beregning av behov for midler til drift og vedlikehold. Modellen gir en ramme til drift og vedlikehold av den delen av øvrig riksvegnett som forutsettes overført til fylkene som en følge av forvaltningsreformen, på 2 723 mill. kr.

Det endelige økonomiske opplegget for forvaltningsreformen vil presenteres i statsbudsjettet for 2010.

Med hilsen

Ola Brattegard

Even Mortensen

Tabell:

Tabell C-fk

Saker med særskilt fordeling til fylkeskommunene

Følgende enkeltsaker ligger i tabell C i 2010:

Kol.	Sak	Departement	Beløp i 1 000 kr
Forvaltningsreformen samferdselsområdet			
1	Drift og vedlikehold	SD	2 542 036
2	Investeringer	SD	1 748 490
3	Styrking frie inntekter	SD	1 000 000
4	Nye fylkesvegferjer	SD	1 340 699
5	Kompensasjon NO _x -avgift nye fylkesvegferjer	SD	26 401
Øvrige saker med særskilt fordeling			
6	Kompensasjon NO _x -avgift eksisterende fylkesvegferjer	SD	30 200
7	Ferjesambandet Svolve-Skutvik	SD	16 032
8	Skole- og studentrabatt	SD	112 002
9	Tekniske fagskoler	KD	388 953
10	Lærlingtilskudd	KD	190 000
11	Tannbehandling rusmisbrukere	HOD	19 112
12	Sum		7 413 925

Forvaltningsreformen samferdselsområdet

Fylkeskommunene overtar ved forvaltningsreformen ansvaret for hoveddelen av øvrige riksveger med tilhørende ferjer fra 2010. Midlene som overføres til investeringer, drift og vedlikehold av det nye fylkesvegnettet og fylkesvegferjene, foreslås overført over fylkeskommunenes rammetilskudd med en særskilt fylkesfordeling. Fylkeskommunene vil i tillegg kunne søke om kompensasjon for merverdiavgift. Bevilgningen til de nye samferdselsoppgavene er i budsjettet for 2010 derfor foreslått fordelt med i underkant av 5,7 mrd. kr over kap. 572, post 60 Rammetilskudd til fylkeskommuner og 400 mill. kr over kap. 1632, post 61 Kompensasjon merverdiavgift. Nivået på de samlede bevilgningene er en videreføring av rammenivået i saldert budsjett 2009. Det er i tillegg lagt inn 1 mrd. kr til en styrking av fylkeskommunenes frie inntekter i 2010 begrunnet med det økte vegansvaret slik at den samlede overføringen over kap. 572, post 60 blir 6,7 mrd. kr. Den felles vegadministrasjonen for riks- og fylkesveger på regionalt nivå hører i dag inn under Vegdirektoratet i riksvegsaker, mens den hører inn under fylkeskommunen i

fylkesvegsaker. Samferdselsdepartementet har lagt til grunn en kostnad på 1 mrd. kr til sams vegadministrasjon. Vegadministrasjonen vil som varslet også etter 2010 finansieres over Samferdselsdepartementets budsjett. Forpliktelser som Statens vegvesen har påtatt seg i 2009, men som først kommer til utbetaling i 2010, vil dekkes av Statens vegvesen i 2010.

Kompensasjon merverdiavgift – uttrekk

Spørsmålet om kompensasjon for merverdiavgift er ikke vurdert i Kommuneproposisjonen 2010. Statens vegvesen har beregnet at merverdiavgift utgjør om lag 8 pst av bruttoomsætningen knyttet til drift og vedlikehold og 9 pst knyttet til investeringer. På dette grunnlaget har Samferdselsdepartementet beregnet at forventet krav fra fylkeskommunene om kompensasjon for betalt merverdiavgift, vil utgjøre 400 mill. kr. Totalt 400 mill. kr vil derfor bli bevilget over Finansdepartementets kap. 1632, post 61 Kompensasjon merverdiavgift. Samlede økonomiske rammer vil likevel være på nivå med det som er presentert i Kommuneproposisjonen 2010. Uttrekket er fordelt på fylkene etter deres relative andel av aktiviteten.

Fylkesfordeling av uttrekk knyttet til merverdiavgift (i 1000 kr)

	Trekk momskompensasjon fra ramme investeringer	Trekk momskompensasjon fra ramme drift/vedlikehold	Andel av momskompensasjon - totalt
Østfold	5 900	10 300	16 200
Akershus	11 700	14 400	26 100
Oslo	15 000	3 100	18 100
Hedmark	7 000	11 300	18 300
Oppland	6 400	9 800	16 200
Buskerud	11 300	9 800	21 100
Vestfold	4 800	9 400	14 200
Telemark	5 900	9 700	15 600
Aust-Agder	3 300	6 200	9 500
Vest-Agder	5 800	8 500	14 300
Rogaland	13 200	10 800	24 000
Hordaland	17 800	22 300	40 100
Sogn og Fjordane	16 400	12 000	28 400
Møre og Romsdal	10 500	18 200	28 700
Sør-Trøndelag	8 600	12 800	21 400
Nord-Trøndelag	6 400	12 500	18 900
Nordland	14 200	19 200	33 400
Troms	7 000	14 800	21 800
Finnmark	4 100	9 600	13 700
Sum	175 300	224 700	400 000

Det er i tabellforklaringene nedenfor redegjort for modellene brukt til å fastsette fylkesfordelingene og endringer gjort i opplegget som ble presentert i Kommuneproposisjonen for 2010.

Tabellforklaring

Kolonne 1 – Forvaltningsreformen drift og vedlikehold

Det er samlet lagt inn 2,54 mrd. kr til drift og vedlikehold i 2010. Den særskilte fordelingen av midlene til drift og vedlikehold er gjort etter Statens vegvesens modell for beregning av behov for midler til drift og vedlikehold, Motiv. Bevilgningen er samlet sett 45 mill. kr lavere enn forutsatt i Kommuneproposisjonen 2010. Reduksjonen skyldes Stortingets vedtak om klassifisering av øvrig riksvegnett til fylkesveger, jf. St.prp. nr. 72 (2008-2009) Om nokre saker på Samferdselsdepartementets område og Innst. S. nr. 312 (2008-2009). Stortinget har vedtatt at staten etter 2010 skal beholde flere strekninger enn det ble lagt opp til i regjeringens forslag. Dette gjelder rv 25 mellom Hamar og Ånestad i Hedmark, rv 13/rv 55 Vinje – og Sogndal (Vikafjellet) i Sogn og Fjordane og rv 94 Mellandet i Finnmark. Reduksjonen er fordelt med om lag 14 mill. kr fra Sogn og Fjordane, om lag 4 mill. kr fra Hedmark, om lag 4 mill. kr fra Hordaland og om lag 2 mill. kr fra Finnmark.

Videre økes bevilgningen til Oslo kommune med 7 mill. kr gjennom en omprioritering av den samlede rammen til drift og vedlikehold. Bakgrunnen for denne justeringen er at Oslo kommune ikke kan benytte den felles vegadministrasjonen, men må bygge opp egen administrasjon.

Staten har i 2009 og tidligere år hatt inntekter knyttet til forsikringsrefusjoner ved skade på veginfrastruktur. Dette er inntekter fylkeskommunene vil få refundert ved tilsvarende forsikringsoppgjør i 2010 og senere. Rammen til fylkeskommunene er foreslått nedjustert med 15,9 mill. kr som følge av dette.

Kolonne 2 – Forvaltningsreformen investering

Det er lagt inn 1,75 mrd. kr til investeringer i 2010. Det ligger bindinger i 2010 og senere knyttet til allerede vedtatte investeringsprosjekter, noe som gir behov for en særskilt fordeling. Det er lagt til grunn at bindinger knyttet til igangsatte prosjekter i all hovedsak skal håndteres innenfor perioden 2010-2013. Noen fylker har særlig store bindinger, noe som gir betydelige utslag på fylkesfordelingen. Bindinger som ikke dekkes innenfor den fylkesfordelte rammen vil blant annet kunne håndteres gjennom bruk av rentekompensasjonsordningen.

Investeringsmidlene er fordelt på grunnlag av vegstandard, veglengde, befolkning og bindinger.

Turistveger er holdt utenom og vil fortsatt bli bevilget over Samferdselsdepartementets budsjett.

Fordelingsmodellen er avhengig av hvilken bevilgningsramme fordelingen skal ta utgangspunkt i. På bakgrunn av en kvalitetssikring av fordelingen har Samferdselsdepartementet vurdert det som nødvendig å gjøre mindre justeringer innenfor den fastsatte rammen. I tillegg er det gjort enkelte justeringer i fordelingen på bakgrunn av enkelte mindre feil i beregningsgrunnlaget for fordelingen, i all hovedsak knyttet til beregningen av bindinger til allerede vedtatte investeringsprosjekter.

Om lag 200 mill. kr av rammen til investeringer er som i Kommuneproposisjonen 2010, fordelt skjønnsmessig. Midlene er fordelt til fylkeskommuner som har utfordringer knyttet til kollektivtransport som ikke blir fanget opp av kriteriene i fordelingsmodellen; vegstandard, veglengde, befolkning, og bindinger. Fylkene Akershus, Buskerud, Vest-Agder, Rogaland og Hordaland, samt Oslo kommune har fått tildelt midler etter en skjønnsmessig fordeling.

De resterende midlene er fordelt som et vektet gjennomsnitt (50/50) av to fordelingsmodeller utarbeidet av Statens vegvesen ("Bindingsmodellen" og "NTP-modellen");

- Bindingsmodellen – Bindingene i perioden 2010-2013 er 4 960 mill. kr. I denne fordelingsmodellen er midlene fylkesfordelt først etter bindinger og deretter etter kriteriene befolkning og veglengde med 50 pst vekt hver.
- NTP-modellen - I denne fordelingsmodellen er midlene fylkesfordelt først etter standard(forfall) på vegnettet. Deretter er resten av midlene fordelt etter befolkning og veglengde vektet med 50 pst på hver av indikatorene.

Kolonne 3 – Forvaltningsreformen styrking frie inntekter

Det er i lagt inn 1 mrd. kr til en styrking av fylkeskommunenes frie inntekter i 2010 begrunnet med det økte vegansvaret. Disse midlene bevilges som frie inntekter, men er fordelt mellom fylkene etter samme modell som investeringsmidlene.

Kolonne 4 – Forvaltningsreformen nye fylkesvegferjer

Det er samlet lagt inn 1,34 mrd. kr til drift av de nye fylkesvegferjene i 2010. Kompensasjonen for avgift på NOx kommer i tillegg, se egen kolonne og omtale. Midler til kjøp av ferjetjenester er fordelt mellom fylkene med utgangspunkt i eksisterende kontraktsforhold for anbudssamband og regnskapstall for samband på rammetilskudd i 2010.

Rammen til Sogn og Fjordane til kjøp av ferjetjenester er redusert med om lag 21 mill. kr som følge

av Stortingets vedtak om klassifisering og medfører at ferjesambandet Hella – Vangsnes – Dragsvik også forblir statlig etter 1.1.2010, jf. St.prp. nr. 72 (2008-2009) *Om nokre saker på Samferdselsdepartementets område* og Innst. S. nr. 312 (2008-2009).

Det er lagt inn en ytterligere kompensasjon til Møre og Romsdal på 0,1 mill. kr som følge av avgiftsendringer på gass.

Samferdselsdepartementet har gjennom en kvalitetssikring av bevilgningen og fordelingen til de nye fylkesvegferjene beregnet et samlet mindrebehov på 5,3 mill. kr. Den samlede kompensasjonen til ferjer er derfor nedjustert med 5,3 mill. kr. Mindrebehovet er fordelt på samme måte som midlene til kjøp av ferjetjenester i det nye fylkesvegnettet.

Kolonne 5 – Forvaltningsreformen NO_x nye fylkesvegferjer

Fylkeskommunene kompenseres for merutgifter for avgift på utslipp av NO_x fra lokalebåtruter og ferjer. NO_x-kompensasjonen for de nye fylkesvegferjene er nedjustert med 18,8 mill. kr i forhold til saldert budsjett 2009. Dette skyldes at mange transportselskaper har i meldt seg inn i NO_x-fondet i løpet av 2009 og dermed er fritatt for NO_x-avgiften.

Kolonne 6 – Avgift på utslipp av NO_x eksisterende fylkesvegferjer

Fylkeskommunene kompenseres for merutgifter for avgift på utslipp av NO_x fra lokale båtruter og fylkesvegferjer over kap. 572 Rammetilskudd til fylkeskommuner, post 60 Innbyggertilskudd. Mange selskaper har nå inngått miljøavtale med staten og meldt seg inn i NO_x-fondet. Disse selskapene blir fritatt for NO_x-avgiften. Kompensasjon i 2010 for eksisterende fylkesferjesamband og lokale båtruter er beregnet til 30,2 mill. kr. Dette er en reduksjon på om lag 32,5 mill. kr i forhold til saldert budsjett for 2009.

Kolonne 7 – Ferjesambandet Svolve-Skrova

Ferjesambandet Svolve-Skrova ble nedklassifisert til fylkeskommunalt samband i 2009. Nordland fylkeskommune vil bli kompensert over rammetilskuddet til fylkeskommunene med 16,03 mill. kr til driften av sambandet. Dette er en videreføring av bevilgningen i revidert nasjonalbudsjett for 2009.

Kolonne 8 – Skole- og studentrabatt

I budsjettet for 2003 ble midlene til skole- og studentrabatt trukket ut av overgangsordningen i inntektssystemet og lagt inn i tabell C-fk med en særskilt fordeling. Fordelingen av midlene mellom fylkeskommunene er basert på beregninger foretatt av ECON. Midlene til skole- og studentrabatt blir i 2010

fordelt mellom fylkeskommunene på samme måte som i 2009.

Kolonne 9 – Tekniske fagskoler

I forbindelse med implementering av forvaltningsreformen har Stortinget vedtatt at bevilgningen til fagskoleutdanning skal flyttes fra Kunnskapsdepartementets budsjett til fylkeskommunenes rammetilskudd over Kommunal- og regionaldepartementets budsjett fra 1. januar 2010. I statsbudsjettet for 2010 foreslås det derfor å overføre 388,95 mill. kr fra Kunnskapsdepartementets budsjett til rammetilskuddet til fylkeskommunene på Kommunal- og regionaldepartementets budsjett.

Midlene vil i 2010 bli fordelt med særskilt fordeling, basert på studenttall for 2008. I forbindelse med revidert nasjonalbudsjett 2009 vedtok Stortinget å bevilge midler til flere studieplasser i fagskoleutdanning. Videreføringen av midlene bevilget i revidert nasjonalbudsjett vil i 2010 bli fordelt etter søknadstall for skoleåret 2009/2010. Fra og med 2011 vil midlene til fagskole bli fordelt etter kostnadsnøkkelen i inntektssystemet.

Kolonne 10 – Lærlingtilskudd

I St.prp. nr. 37 (2008-2009) Om endringer i statsbudsjettet 2009 ble tilskuddet til lærlingbedrifter økt midlertidig med 185 mill. kr. Midlene ble bevilget over fylkeskommunenes rammetilskudd og fordelt etter kostnadsnøkkelen.

Regjeringen vil videreføre den midlertidige ekstrabevilgningen i tiltakspakken til lærebedrifter, og foreslår å bevilge 190 mill. kroner til dette gjennom rammetilskuddet til fylkeskommunene i 2010. Midlene fordeles etter kostnadsnøkkelen.

Kolonne 11 – Tannbehandling rusmisbrukere

Institusjoner som tilbyr tverrfaglig spesialisert behandling for rusmisbrukere er nå regulert av spesialisthelsetjenesteloven. Dette gir pasienter ved aktuelle institusjoner rettigheter etter lov om tannhelsetjenesten. Det vises til omtale under kap. 761, post 63 Tilskudd til rusmiddeltiltak i St.prp. nr. 1 (2005-2006) Helse- og omsorgsdepartementet.

I revidert nasjonalbudsjett for 2005 ble det bevilget 8 mill. kr til tannbehandling for rusmisbrukere i institusjon over rammetilskuddet til fylkeskommunene. Midlene ble videreført i 2006 med en helårsvirkning på 16 mill. kr.

Kolonne 12 – Sum saker med særskilt fordeling

Sum av kolonne 1-11. Summen benyttes i tabell 2-fk, kolonne 4.

SPØRSMÅL NR. 407**Innlevert 23. desember 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 8. januar 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I et oppslag i DN 23.12.09 står det at Gassnova nylig har utarbeidet en rapport hvor de foreslår at man på Mongstad bare skal rense gasskraftverket og ikke anleggets øvrige utslipp, slik som crackeren. Ifølge DN "opererer også Gassnova med lavere kostnadsanslag enn Statoil".

Er det riktig at Gassnova foreslår dette, og hvordan vil investeringstidspunkt for eventuell fullskala CO₂-rensing påvirkes av informasjon om at gasskraftverket kanskje ikke går på full kapasitet de første årene, ref. Kårstø utsagn fra statsråden?»

Svar:

Avtalen mellom staten og Statoil fra 2006 vedrørende samarbeid om håndtering av CO₂ på Mongstad (Gjennomføringsavtalen) ble inngått på bakgrunn av beslutningen om bygging av et gassfyrte kraftvarmeverk på raffineriet. Samtidig ble Statoil gitt utslippstillatelse med krav om at det skal etableres fullskala CO₂-håndtering fra kraftvarmeverket. Gjennomføringsavtalen omhandler samarbeid om CO₂-håndtering i to steg; et teknologisenter for testing og utvikling av ulike fangstteknologier (steg 1) og fullskala CO₂-håndtering (steg 2). Teknologisenteret som nå er under bygging på Mongstad skal teste fangst av CO₂ fra eksosgass fra både kraftvarmeverk og cracker.

Planleggingen av fullskala CO₂-håndtering på Mongstad pågår for fullt. Statoil og Gassnova arbeider nå med tekniske og prosjektmessige spørsmål knyttet til planleggingen av fullskala CO₂-håndtering på Mongstad. Dette er en del av arbeidet med et investeringsgrunnlag. Videre skal rammeverket fra Gjennomføringsavtalen fylles ut og konkretiseres gjennom en mer detaljert Steg 2-avtale mellom staten og Statoil.

Basert på planleggings- og forberedelsesarbeidet som til nå er gjennomført, vurderes forskjellige løs-

ninger for raskest mulig og mest mulig hensiktsmessig realisering av CO₂-håndtering ved kraftvarmeverket. Blant annet vurderes en stegvis løsning for CO₂-fangst ved kraftvarmeverkets to turbiner, jf. Prop. 1 S (2009-2010) fra Olje- og energidepartementet. I henhold til Gjennomføringsavtalen, har Statoil i en overordnet plan for CO₂-håndtering på Mongstad ("masterplan") utredet utslippskilder som er aktuelle for CO₂-fangst ved oljeraffineriet og kraftvarmeverket. Eventuell CO₂-håndtering ved crackeren på raffineriet må blant annet vurderes opp mot teknologienes modenhet.

Gassnova bistår departementet i det pågående arbeidet med CO₂-håndtering på Mongstad. Dette innebærer at Gassnova bidrar med faglige vurderinger av blant annet tekniske og kostnadsmessige sider ved Mongstad-prosjektet til departementet. Gassnovas innspill er faglige vurderinger underveis i planleggings- og forberedelsesarbeidet, og er med på å danne grunnlaget for departementets arbeid med prosjektet. Gassnovas innspill omfatter vurderinger basert på foretakets erfaring med arbeid med CO₂-håndtering på Kårstø, men ikke egne kostnadsanslag som er direkte sammenliknbare med estimatene som fremkommer i Statoils "masterplan". Arbeidet med å utvikle kostnadsestimater er en sentral del av det pågående arbeidet med et underlag for investering.

I tråd med målsettingen fra 2006, arbeides det for å fremme grunnlaget for investeringsbeslutning i 2012. I det pågående arbeidet med et slikt grunnlag, vurderes hvordan fullskala CO₂-håndtering på Mongstad kan realiseres på best mulig måte. Departementet er opptatt av at prosjektet på Mongstad på en god måte balanserer mellom rask fremdrift, utvikling av best mulig teknologi og kostnadskontroll.

Investeringsgrunnlaget vil inneholde en detaljert fremdriftsplan, kostnadsanslag og tidspunkt for oppstart.

SPØRSMÅL NR. 408**Innlevert 23. desember 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 11. januar 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Et flertall på Stortinget har tidligere ansett det som viktig å sette mål for ulike energiteknologier, for eksempel 3 TWh vindkraft. Ved innføring av et teknologinøytralt grønt sertifikatsystem vil man ikke lenger kunne styre subsidier til politisk utvalgte teknologier for å innfri politiske mål.

Vil Regjeringen fremover fjerne politiske måltall innen enkelte teknologier og i stedet setter seg overordnede målsettinger for energisektoren totalt, og hvordan skal Enova forholde seg til ulike teknologier frem til 2012?»

Svar:

Nåværende avtale med Enova løper ut 31.12.2011, og det er varslet at Enovas virksomhet skal evalueres som grunnlag for en ny avtale. Denne avtalen skal blant annet være tilpasset det kommende elsertifikatmarkedet fra Sverige, som trer i kraft 1.1.2012. Det er for tidlig å konkludere om hvilke mål som skal settes for energisektoren og hvordan Enova skal forholde seg til ulike teknologier i den nye avtalen.

SPØRSMÅL NR. 409**Innlevert 23. desember 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 11. januar 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I forbindelse med de siste ukers debatt om nullskattytere, de som jobber i internasjonale organisasjoner osv., varslet både finanskomiteens leder og finansministeren en grundig gjennomgang av hele dette feltet, fordi det er gammeldagse lover og regler.

Vil statsråden i 2010 ta initiativ til at Regjeringen legger frem sak for Stortinget der man tar en grundig gjennomgang av tolltariffen - nettopp fordi det her er veldig mange gamle og utdaterte tollregler, som skaper unødvendig merarbeid og gjør varer dyrere i Norge?»

Svar:

Jeg antar at dette spørsmålet må ses i sammenheng med en rekke andre spørsmål fra stortingsrepresentant Rytman om avvikling av tollsatser etter tolltariffen.

Tolltariffen angir hvilken toll som skal betales ved innførsel av varer til Norge. I praksis er det stor grad av tollfrihet, og toll oppkreves i hovedsak bare på viktige landbruksprodukter samt klær og enkelte andre tekstiler. I tillegg til de ordinære tollsatsene angir tolltariffen også preferansetollsats.

Samlede tollinntekter var i 2008 nærmere 2,1 mrd. kroner. Dette betyr at tollinntektene utgjør en relativt liten andel av statens samlede inntekter. Spørsmål om ytterligere nedtrapping av tollene er først og fremst et provenyspørsmål og må derfor vurderes i forbindelse med de årlige budsjettene.

For ordens skyld vil jeg også nevne at ny tollov og ny tollforskrift ble iverksatt 1. januar 2009. Revisjonen av tollregelverket har medført en lovstrukturell forenkling og lovteknisk modernisering av tollretten.

SPØRSMÅL NR. 410**Innlevert 23. desember 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 11. januar 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hvorfor behandles Taiwans representasjon - og regjeringskontor (Taipei Representative Office) i Norge annerledes når det gjelder Toll - og avgiftsregler, enn det deres representasjons - og regjeringskontorer blir i våre naboland som f.eks. Danmark og Sverige, samt andre nasjoners konsulater/representasjonskontorer som er i Norge, og vil statsråden ta initiativ til å endre på denne diskrimineringen?»

BEGRUNNELSE:

Viser til brev fra Utenriksdepartementet, datert 21.10.09, til Taipei Representative Office, undertegnet Tanja Kristine Hegge, der skrives at UD har behandlet deres forespørsel om skattemessig likebe-

handling, men henviser til at dette er utenfor deres ansvarsområde.

Svar:

Diplomater gis generelt toll- og avgiftsfritak etter Stortingets avgiftsvedtak og tolloven § 5-3 første ledd bokstav a.

Representanter fra Taiwan har imidlertid ikke diplomatstatus og er derfor heller ikke berettiget toll- og avgiftsfritak i henhold til Stortingets avgiftsvedtak og tolloven § 5-3 første ledd bokstav a. Dette skyldes at Taiwan ikke er anerkjent av Norge og at bare Folkerepublikken anses som lovlig representant for Kina. Det er derfor ikke grunnlag for å endre den toll- og avgiftsmessige behandlingen av representanter fra Taiwan.

SPØRSMÅL NR. 411**Innlevert 23. desember 2009 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 14. januar 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Utkast til instruks om sikkerhetstjeneste i Forsvaret ble sendt ut på høring 5. november, og høringsfristen går ut 5. januar.

Hva er årsaken til at normal høringsfrist på tre måneder ble avveket i denne saken, og når tar departementet sikte på at ny instruks vil tre i kraft?»

Svar:

Det er behov for klarere retningslinjer for sikkerhetstjeneste i Forsvaret. Dette er noe Forsvarsdepartementet gjennom utredninger har kommet til, og det er også noe EOS-utvalget har understreket. Arbeidet med ny instruks har pågått over en tid og, i tett kon-

takt med de sentrale aktørene på området, er det nå viktig raskt å få denne på plass.

Da saken ble sendt på alminnelig høring 2. november 2009, ble det satt en svarfrist på vel to måneder, til 5. januar 2010. Denne fristen ligger innenfor de ordinære rammer for høringsfrister. Det er videre innvilget fristutsettelse for de høringsinstansene som har bedt om dette. Også EOS-utvalgets undersøkelse av Forsvarets sikkerhetstjeneste av 17. juni 2009, tilsier en rask behandling av denne saken.

Jeg prioriterer saken høyt og tar sikte på å iverksette instruksens så snart en forsvarlig vurdering av høringsuttalelsene er foretatt.

SPØRSMÅL NR. 412**Innlevert 23. desember 2009 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 14. januar 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I utkast til instruks om sikkerhetstjeneste i Forsvaret legges ansvaret for sikkerhetsmessig overvåking av graderte og ugraderte informasjonssystemer til driftsorganisasjonen i Forsvaret. Dagens modell ivaretar personvern blant annet gjennom en atskillelse av sikkerhetsovervåkning og normal IT-drift.

Hva er begrunnelsen for at man nå i sterkere grad vil integrere disse to funksjonene, og hvordan mener statsråden at personvern best kan ivaretas med den nye instruksen?»

Svar:

Forsvarssjefen er som etatsleder ansvarlig for informasjonssikkerheten i egne datasystemer. Dette gjelder også i forhold til sikkerhetsgradert informasjon og ved behandling av personopplysninger. Som en del av dette arbeidet skal forsvarssjefen ivareta konfidensialitet, integritet og tilgjengelighet til informasjonen i systemene.

Når det gjelder graderte systemer, følger det av forskrift om sikkerhetsadministrasjon at utøvende og kontrollerende oppgaver innen sikkerhet skal fordeles på forskjellige medarbeidere i virksomheten. I en stor virksomhet som Forsvaret er det her viktig med et tydelig skille, i form av at personellet som utfører utøvende oppgaver ikke inngår i den del av virksomheten som innehar kontrollfunksjonen. Forsvarets sikkerhetstjeneste (FOST) er av forsvarssjefen tillagt det overordnede og kontrollerende ansvaret for forebyggende sikkerhetstjeneste i Forsvaret. I dag utfører imidlertid FOST også en rekke utøvende oppgaver innenfor systemovervåkning. Departementet er av den oppfatning at det skisserte skillet i utkastet til ny instruks i større grad enn gjeldende modell, vil oppfylle forskriftens krav til at utøvende og kontrolleren-

de oppgaver fordeles på forskjellige aktører i virksomheten.

Det presiseres at dette ikke skal undergrave FOSTs rolle som koordinerende og kontrollerende myndighet innen forebyggende sikkerhet i Forsvaret. Det vil fortsatt være FOSTs oppgave å kontrollere at driftsorganisasjonen ivaretar sine oppgaver med å sikre datasystemene.

En samling av all systemovervåkning i samme organisasjon vil gi klare fordeler ved at driftsorganisasjonen får et mer komplett bilde av sikkerhetstilstanden i datasystemene. Dette vil også gi kompetansemessig synergieffekt i driftsorganisasjonen. FOST vil fortsatt ha som oppgave å påse at driftsorganisasjonen utfører de nødvendige tiltak og aktiviteter for å opprettholde systemenes sikre tilstand.

Hensynet til personvernet vil ivaretas blant annet gjennom de grunnleggende krav til behandling av personopplysninger som følger av sikkerhetsloven og personopplysningsloven, begge med forskrifter. Dette er også tatt inn som et eget kapittel i utkastet til instruks. Videre pålegges det i utkastet at forsvarssjefen skal etablere et internkontrollsystem som blant annet skal sikre opplysningenes kvalitet, samt ivareta rettssikkerheten og personvernet. Retningslinjene for behandling av personopplysninger skal forelegges Forsvarsdepartementet for godkjenning. Uttrykkelige krav til notoritet i saksbehandlingen vil også bidra til at hensynet til personvern og rettssikkerhet blir ivaretatt. Dette vil også bidra til at både egenkontroll og tilsyn kan gjennomføres på en hensiktsmessig måte.

Før ny instruks fastsettes vil Forsvarsdepartementet nøye gjennomgå høringsuttalelsene til instruksutkastet, herunder vurdere eventuelle innspill til de problemstillinger som er omtalt ovenfor.

SPØRSMÅL NR. 413**Innlevert 4. januar 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 8. januar 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Solidaritetskomiteen for Betlehem har i flere omganger vært i kontakt med UD for å få til et helseprosjekt i byen. Prosjektet har anbefalinger fra borgermesteren og det palestinske helsedepartementet. På tross av verbal velvilje, er søknaden avslått uten begrunnelse, utover at det ikke gis støtte til flerårige helseprosjekter. Flerårig helsearbeid drives imidlertid med norsk støtte i Libanon gjennom Norvac.

Vil utenriksministeren vurdere søknaden på ny og slik bidra til bedre helseforhold for kvinner i Betlehem?»

Svar:

Norge er en betydelig bidragsyter til det palestinske området. Samtidig har vi alene dessverre ikke mulighet til å møte alle behov i den palestinske befolkningen. Til det har vi verken nok kapasitet eller nok penger. UD og Norad mottar jevnlig en rekke søknader fra mange norske og utenlandske organisasjoner som er engasjert innen flere sektorer, og det er nødvendig å prioritere stramt. Når vi gjør dette, må vi også koordinere med andre givreland så vi unngår dobbeltarbeid og får mest mulig effekt av de samlede

midlene. Som ledd i en internasjonal arbeidsdeling er helse ikke et satsningsområde for norsk langsiktig bistand til palestinske myndigheter.

Norge har likevel et helseengasjement gjennom våre humanitære midler i spesielt utsatte områder med store humanitære utfordringer. Den siste tiden har vi prioritert å avhjelpe den humanitære situasjonen i Gaza, samt å bidra til at sentrale helseinstitusjoner i Øst-Jerusalem kan fungere til tross for at byen er avskåret fra resten av Vestbredden. Blant annet har vi gitt betydelig flerårig støtte gjennom Kirkens Nødhjelp og Stiftelsen Oljeberget til drift av Augusta Victoria-hospitalet i Øst-Jerusalem, som eneste flerårige humanitære avtale i dette området.

Når det gjelder søknaden fra Solidaritetskomiteen for Betlehem så er det slik at alle søknader om støtte gjennom våre humanitære bevilgninger blir vurdert ut fra et helhetsperspektiv i samråd med vårt Representasjonskontor i Al Ram, FN i Jerusalem og palestinske myndigheter. Dette gjelder også søknaden fra Solidaritetskomiteen for Betlehem. Ut fra en grundig vurdering har vi ikke funnet å kunne prioritere akkurat dette tiltaket. Denne vurderingen står ved lag også i dagens situasjon.

SPØRSMÅL NR. 414**Innlevert 4. januar 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 15. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Demonstrasjonen under Chaos Communication Conference i Berlin, viste at det er forholdsvis enkelt å avlytte/overvåke mobilsamtaler/tekstmeldinger. Dette tyder på at det kan være store svakheter ved dagens mobil sikkerhet for den enkelte.

Hva har statsråden og departementet gjort med disse opplysningene, og som ansvarlig for IKT-sikkerhet, hva gjøres for å sikre at opplysninger ikke kommer uvedkommende i hende, og hva gjør statsråden i forhold til GSMA Association for å sikre at den enkeltes personvern blir ivaretatt?»

BEGRUNNELSE:

Personvern for den enkelte er svært viktig og med den rivende teknologiske utviklingen innenfor IKT-området som man har hatt de siste årene så er det viktig med kontinuerlig forbedring av teknologien og systemer for å sikre at enkeltmenneskets personvern blir ivaretatt på en god måte, og hindre at opplysninger kommer uvedkommende i hende. Under Chaos Communication Conferens i Berlin, demonstrerte den Tyske forskeren Karsten Nohl hvor enkelt man kan avlytte GSM-telefonsamtaler. For ca 150 000 kr kroner i utstyr og programvare har man mulighet til i samtid å lytte til og/eller lese tekstmeldinger. Dersom

man tar opp og spiller av noen minutter senere vil kostnadene være nede i ca 20 000 kroner. Dette innebærer at det relativt enkelt er mulig å overvåke enkeltpersoners mobilsamtaler og eller tekstmeldinger.

Svar:

Det er min generelle oppfatning at sikkerheten for norske brukere av mobiltjenester er god. Tjenestene er så å si til enhver tid tilgjengelige, med god kvalitet og med nødvendig sikkerhet for de aller fleste av oss.

Det følger av ekomregelverket at tilbydere av ekomnett og -tjenester skal sørge for at nett og tjenester er tilgjengelige og at kommunikasjonens integritet og konfidensialitet skal vernes. Tilbydere av ekomnett og -tjenester legger til grunn en risiko- og sårbarhetsvurdering når de tilbyr sine tjenester. Teknologien som anvendes i mobilnettene er basert på internasjonale standarder. I standardiseringsarbeidet samarbeider operatører, leverandører, myndigheter og brukere om å spesifisere bl.a. sikkerhetsmekanismer som skal være så gode som praktisk mulig på spesifiserings-tidspunktet. Det er 20 år siden GSM ble spesifisert. I størstedelen av tidsrommet som GSM har vært i drift, har det i praksis ikke vært mulig å dekryptere samtaler. Naturlig nok vil teknologiske fremskritt føre til at sikkerhetsløsninger som var svært avanserte for en del år siden, ikke fremstår som like sikre i dag. Samtidig medvirker også den gene-

relle teknologiutviklingen til at ny mobilteknologi som anvendes i tjenestetilbudet til befolkningen har mer avanserte krypterings- og sikkerhetsløsninger enn de som ligger i GSM-systemet.

Det er nærmest umulig å garantere absolutt sikker kommunikasjon i store, offentlige kommunikasjonssystemer. Norske myndigheter er imidlertid opptatt av at aktørene i det norske ekommarkedet anvender moderne og fremtidsrettet teknologi i sine kommunikasjonsnett, og min klare oppfatning er at det er tilfelle.

Dersom man har de rette ressursene (kompetanse og programvare/utstyr) tilgjengelig, vil man tilsynelatende både kunne avlytte og overvåke kommunikasjon i GSM-nettene. Slik avlytting/overvåkning er imidlertid en kriminell handling og må følgelig straffeforfølges. Det er min oppfatning at det er lite man i ekomregelverket kan gjøre for å forhindre at denne type lovbrudd utføres eller at informasjon om hvordan lovbruddene kan foretas, blir distribuert.

Det er videre viktig å understreke at dersom brukere av ekomnett og -tjenester har et sterkt behov for sikker kommunikasjon, er det mulig å iverksette egne tiltak for å sørge for dette. Enkelte aktører, som for eksempel Forsvaret, benytter egne nett og spesielt brukerstyr til å kommunisere sikkert. Andre brukere benytter brukerstyr med særskilte krypteringsløsninger for å beskytte kommunikasjonens integritet og konfidensialitet.

SPØRSMÅL NR. 415

Innlevert 5. januar 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 8. januar 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Det råder i øyeblikket forvirring om tolkningen av habilitetsvurderingen fra justisdepartementet i forhold til oppdrettssaker når det gjelder statsrådene Brekk og Berg-Hansen og om hvorvidt det er utøvet forskjellsbehandling fra JD. Forvirringen uttrykkes klart ved at mat- og landbruksministeren selv mener seg forskjellsbehandlet i vurderingen.

Hva vil ministeren ved statsministerens kontor foreta seg for å avklare denne uholdbare situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Det er skapt en betydelig uklarhet om hvorvidt landbruksminister Brekk og fiskeriminister Berg

Hansen er forskjellsbehandlet i den habilitetsvurdering som justisdepartementets lovavdeling har gjort av de to statsråder hhv. 12.11.09 for Berg-Hansen og 22.12.09 for Brekk.

Landbruksminister Brekk uttaler selv til TV 2.no 04.01.10 at han føler seg forskjellsbehandlet fordi han mener justisdepartementets vurdering om "at han som hovedregel er inhabil" står i kontrast til det samme departements vurdering av hans kollega Berg-Hansen.

Brekks utsagn om hvordan han oppfatter habilitetsvurderingen skaper ytterligere forvirring rundt en sak som fra før har skapt usikkerhet hos mange.

For håndteringen av oppdrettssaker som gjelder de selskap de begge er eiere av direkte eller indirekte

og for generelle saker som kan betydning for dette selskapet bør det ikke herske noen uklarhet om habiliteten til sentrale statsråder, og det er nødvendig at regjeringen klarlegger og ikke minst samordner habilitetsvurderingene av de to statsråder slik at både andres og deres egen usikkerhet i forhold til forskjellsbehandling elimineres.

Svar:

De vurderingene av fiskeri- og kystminister Berg-Hansen og landbruks- og matminister Brekks habilitet som det vises til i spørsmålet, er utarbeidet av Lovavdelingen i Justisdepartementet. I slike tilfeller opptrer Lovavdelingen etter fast praksis som en uavhengig instans på samme måte som i andre tilfeller der avdelingen avgir uttalelser om forståelsen av gjeldende rett ("tolkningsuttalelser"). Jeg har derfor bedt avdelingen utarbeide en redegjørelse for de to vurderingene. Avdelingens redegjørelse ligger ved.

Vedlegg til svar:

Notat fra Lovavdelingen i Justis- og politidepartementet

Saksnr.: 201000197 Dato: 07.01.2010

07.01.2010 fung. lovrådgiver Kyrre Grimstad

07.01.2010 avdelingsdirektør Toril Kristiansen Høyland

07.01.2010 ekspedisjonssjef Knut Helge Reinskou

Lovavdelingens vurderinger av statsrådene Berg-Hansen og Brekks habilitet - spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 415 fra stortingsrepresentant Svein Flåtten

1. Innledning

I brev 28. oktober 2009 ba Fiskeri- og kystdepartementet (FKD) Lovavdelingen om å foreta en forholdsvis bred vurdering av de habilitetsspørsmål som kunne oppstå i forbindelse med i første rekke statsråd Lisbeth Berg-Hansen og nærstående eierinteresser i Sinkaberg-Hansen AS, nærstående verv i næringsorganisasjoner og Berg-Hansens egne tidligere styreverv. Henvendelsen ble besvart 12. november 2009.

I brev 11. desember 2009 ba Landbruks- og matdepartementet om Lovavdelingens vurdering av de habilitetsspørsmål som kunne oppstå spesielt i forbindelse med statsråd Lars Peder Brekks tilknytning til Sinkaberg-Hansen AS. Henvendelsen ble besvart 22. desember 2009.

Siden spørsmålsstillingen i spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 415 er knyttet til hvorvidt Lovavdelingen har utøvet forskjellsbehandling mellom de to statsrådene, begrenses redegjørelsen nedenfor til den problemstillingen som var felles i de to sakene: I

hvilken utstrekning medfører statsrådets egen og nærståendes direkte eller indirekte tilknytning til Sinkaberg-Hansen AS med datterselskaper at statsråden er inhabil?

Av samme grunn kommer vi heller ikke nærmere inn på FKDs henvendelse 4. november 2009 der FKD ba om en vurdering av statsrådets habilitet i en sak om Kjell Inge Røkkes forhold til fiskermanntallet. Henvendelsen ble besvart i samme brev som henvendelsen 28. oktober 2009.

2. Sammenligning av de to uttalelsene

De to statsrådenes tilknytning til Sinkaberg-Hansen AS kan for vårt formål sammenfattes slik det ble gjort i den redegjørelsen fra Lovavdelingen som ble lagt ut på regjeringen.no 5. januar 2010:

"Bakgrunnen for habilitetsspørsmålene vedrørende statsråd Berg-Hansens tilknytning til Sinkaberg-Hansen AS var statsråden og hennes nærmeste families betydelige eierinteresser i selskapet. I tillegg har hennes far og bror styreverv i Sinkaberg-Hansen AS, og hun har selv tidligere vært styremedlem der. Statsråd Brekks tilknytning til Sinkaberg-Hansen AS er at hans bror er styreleder i selskapet og at statsråden og andre familiemedlemmer har en mindre eierinteresse i selskapet."

For begge statsrådene må habiliteten i egenskap av leder av sitt departement avgjøres etter den skjønnsmessige habilitetsregelen i forvaltningsloven § 6 annet ledd første punktum, som fastsetter at en tjenestemann er "ugild når andre særegne forhold foreligger som er egnet til å svekke tilliten til hans upartiskhet; blant annet skal legges vekt på om avgjørelsen i saken kan innebære særlig fordel, tap eller ulempe for ham selv eller noen som han har nær personlig tilknytning til". (Vi går ikke nærmere inn på forholdet mellom de lovfestede habilitetskravene for statsråder i egenskap av leder av sitt departement og de ulovfestede habilitetskravene for statsråder i egenskap av regjeringsmedlemmer siden den sontringen ikke har noen betydning for sammenligningen av de to uttalelsene fra Lovavdelingen.)

På sammenlignbare punkter kan forholdet mellom de to habilitetsvurderingene fremstilles slik:

1. Individuelle saker der Sinkaberg-Hansen AS er part

Statsråd Berg-Hansen vil "som klar hovedregel" være inhabil.

Statsråd Brekk må "som utgangspunkt og hovedregel... anses" inhabil.

2. Individuelle saker der Sinkaberg-Hansen AS har sterke interesser uten å være part

Statsråd Berg-Hansen vil "som klar hovedregel" være inhabil.

Statsråd Brekk må "antakelig" som utgangspunkt og hovedregel anses inhabil.

3. Generelle saker (eksempelvis lov- og forskriftsaker)

For begge statsråder gjelder at det "bare unntaksvis" vil foreligge inhabilitet i slike saker. For begge statsråder kan det tenkes unntak for saker som reelt sett får betydning bare for Sinkaberg-Hansen AS og et fåtall andre selskaper, og for saker som får særlig stor betydning for Sinkaberg-Hansen AS. (Dette er essensen i de to uttalelsene på dette punkt når en ser de mer generelle formuleringene i den sammenheng de inngår her.)

4. Oppsummering

Som man ser, er avdelingens konklusjoner for de to statsrådene sammenfallende, men med enkelte nyansedifferensier som avspeiler at avdelingen har ansett statsråd Berg-Hansens tilknytning til Sinkaberg-Hansen AS for å være sterkere enn statsråd Brekks tilknytning.

For øvrig nevnes at hensikten med de to uttalelsene er å gi FKD og LMD et bedre grunnlag for den konkrete habilitetsvurderingen som departementene må foreta i de enkelte sakene som reiser habilitets spørsmål av den art som uttalelsene omhandler.

SPØRSMÅL NR. 416

Innlevert 5. januar 2010 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 15. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I forbindelse med ruteendringene i 2012 vil det totale togtilbudet i Akershus bli betydelig forbedret. Forbedringene gjelder blant annet strekningen Oslo-Eidsvoll der det planlegges tre avganger i timen. Det er viktig at lokalbefolkningen også har gode transportforbindelser til hovedflyplassen.

Hvordan vil statsråden sørge for at også dette tilbudet vil bli ivaretatt med de endringene som nå planlegges?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig at denne forbedringen ikke går på bekostning av intern lokaltrafikk på Romerike. Et eksempel kan være lokaltrafikk fra Kløfta stasjon til Gardermoen.

Svar:

Samferdselsdepartementet, Jernbaneverket og NSB har i mange år arbeidet for å kunne gi de reisende et utvidet og bedret tilbud i hovedstadsområdet fra 2012. Når infrastrukturbyggingen til fire spor i Vestkorridoren står ferdig i 2012, vil det være investert nesten åtte milliarder kroner på jernbanen gjennom Asker og Bærum. For å kunne utnytte denne økte sporkapasiteten, har NSB over flere år nå utarbeidet forslag til en helt ny rutemodell for nærtrafikk i Oslo og InterCity.

NSBs forslag til ruteplan fra 2012 er utgangspunktet for forhandlinger om ny trafikkavtale mellom staten ved Samferdselsdepartementet og NSB. NSBs forslag vurderes av departementet og det er derfor for tidlig å kommentere på enkeltelement i rutetilbudet. Mitt klare mål er at de reisende skal oppleve en klar forbedring.

SPØRSMÅL NR. 417**Innlevert 6. januar 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 14. januar 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Mandag 4. januar skrev Smaalenenes avis at svenskene har bestemt seg for å bryte samarbeidet med Norge om etablering av en felles tollstasjon på E18 ved riksgrensen pga. sommel på norsk side og svært høye kostnader.

Hva er statsrådets kommentar til dette, og hva skjer nå med planene om en ny tollstasjon på norsk side av grensen?»

Svar:

Det har de seneste årene har vært omfattende kontakt mellom toll- og avgiftsetaten i Norge og Tullverket i Sverige med sikte på å få etablert en ny, felles tollstasjon ved E18 ved riksgrensen. Flere alternative løsninger har vært diskutert, men dessverre har ikke dette arbeidet ført fram. At det har vært sommel på norsk side, kan jeg imidlertid ikke se at det er grunnlag for å hevde.

Toll- og avgiftsetaten og Statsbygg vurderer nå mulighetene for en fornyelse av tollstasjonen på norsk side av grensen. Det er for tidlig å si noe om når en slik fornyelse eventuelt vil kunne gjennomføres.

SPØRSMÅL NR. 418**Innlevert 6. januar 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 13. januar 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Viser til oppslag i Nationen 5. og 6. januar om støttesystemet for uavhengige meieriselskap. Bondelagslederen uttaler i saken at det er et ønske at rammebetingelsene for små meieriselskap endres ved at dagens ordninger trappes ned for så og fjernes helt.

Vurderer statsråden å gjøre endringer i rammebetingelsene for små meieriselskap?»

Svar:

Nei, jeg vurderer ikke å gjøre endringer i rammebetingelsene for små meieriselskap. Rammevilkårene for meierivaremarkedet har ligget fast siden Stortinget sist behandlet dem våren 2007 gjennom St. prp. nr. 77 (2006-2007) Om jordbruksoppgjøret 2007 – endringer i statsbudsjettet for 2007 m.m. og i Innst. S. nr. 285 (2006-2007). Det ble da lagt vekt på at endringene som ble gjennomført fra 1. juli 2007 skulle skape ro og stabilitet i markedet for meierivarer etter flere år med uro og rettssaker.

Som det framgår av St. prp. nr. 77 (2006-2007) Om jordbruksoppgjøret 2007 – endringer i statsbudsjettet for 2007 m.m., vil ordningene bli evaluert etter fem år. Det betyr at en evaluering vil bli iverksatt i

2012. Eventuelle endringer i rammebetingelsene for uavhengige meieriselskap blir ikke vurdert før denne evalueringen er gjennomført.

Jeg vil også understreke at det var en meget grundig gjennomgang og prosess fram mot endringene som ble gjennomført i 2007, og jeg mener det er viktig å fastholde langsiktighet og stabilitet i rammevilkårene for denne viktige industrien – og i tråd med det som har vært forutsatt.

Alle de store meieriselskapene i Norge tjener nå penger på salg av meierivarer og har positive regnskapstall. Det skjer også mange gode innovasjoner i markedet, ett eksempel kan være Q-meieriene sin lansering av Skyr. Markedsandelene er relativt stabile, men de uavhengige aktørene øker i noen grad gradvis sine andeler.

Aktørene i prisutjevningsordningen er positive til endringene som ble foretatt og med den roen og stabiliteten som nå er i rammevilkårene.

Jeg konstaterer derfor at tiltakene som ble iverksatt 1. juli 2007 virker etter sin hensikt, og jeg vil avvente en grundig evaluering før det eventuelt er aktuelt å gjøre endringer i ordningen.

SPØRSMÅL NR. 419**Innlevert 6. januar 2010 av stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug****Besvart 12. januar 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Fagskolene i Møre og Romsdal går en utfordrende fremtid i møte. En opprettholdelse av dagens finansieringsplaner fra statlig hold vil kunne medføre en rasering av fagskoletilbudet på kort tid. Satsen på stykkprisen per elev er lavere enn de reelle kostnadene og grunnet utilstrekkelige statlige midler ser fylket seg nødt til å skjære ned på tilbudet.

Er statsråden villig til å se på dagens med hensikt om å rette opp den skjevfordelingen Møre og Romsdal opplever?»

BEGRUNNELSE:

Det norske arbeidsmarkedet har stort behov for yrkesrettet utdanning som ikke defineres som videregående opplæring eller høyere utdanning.

Fagskolene dekker dette vesentlige segmentet. De bygger på videregående skole og tilbyr utdanninger en ikke finner ved høyere utdanningsinstitusjoner eller som det er stor knapphet på ved offentlige høyskoler. Studentene går raskt ut i jobb og mange bidrar til innovasjon og entreprenørskap ved at de starter nye og levedyktige bedrifter.

Møre og Romsdal er et av landets beste fagskolemiljø, og er et svært viktig supplement til næringslivet i fylket. Spesielt innen maritim- og oljerelatert næring er fylkets fagskoletilbud viktig, da ungdommen får viktig kompetanse innenfor en svært aktuell næring for fylket. En nedbygging av viktige linjer på fagskolene vil helt klart bidra til utfordringer knyttet til kompetanseutvikling og rekruttering av kunnskap og kompetanse.

En ser også at Nordmøre har få andre tilbud for studenter som ønsker høyere utdanning, og en fjerning av dette tilbudet vil nærmest tvinge ungdommen ut herfra og slik bidra til en kompetanseutflytting. Et desentralisert fagskoletilbud er tidligere vært et uttalt ønske fra myndighetene, men følges ikke opp ved nødvendige midler eller ressurser.

Møre og Romsdal er i en særstilling når det kommer til finansieringen. De økonomiske overføringene som blir gitt fagskolene her er for lav i forhold til det faktiske kostnadsnivået. Dette fører til en situasjon hvor det vil bli kutt i fagtilbudet, færre klasser og flere studenter per lærer dersom staten ikke retter opp skjevfordelingen i dagens finansiering.

Svar:

Fagskolene er en viktig brikke i det norske utdanningssystemet. De bidrar til et differensiert utdanningstilbud, tilpasset ulike yrkesgrupper og ulike behov i arbeidsmarkedet. Fagskoleloven har som formål å sikre fagskoleutdanninger av høy kvalitet gjennom en offentlig godkjenningsordning, hvor NO-KUT er godkjenningsorgan. Loven tar utgangspunkt i at tilbudet av fagskoleutdanning primært skal være styrt av arbeidslivets etterspørsel etter kvalifisert arbeidskraft. Det kan likevel gis offentlig tilskudd til særskilt prioriterte utdanninger. Dette følger imidlertid ikke automatisk av godkjenning som fagskole. I hovedsak er det tekniske utdannelser og helse- og sosialutdanninger som fram til i dag har mottatt offentlig tilskudd.

Når det gjelder tekniske fagskoler, herunder maritim og offshorerettede fagskoler som er viktige i Møre og Romsdal, så har de fram til 31. desember 2009 fått offentlig tilskudd gjennom en statlig ramlestyrt ordning. Tilskuddet har blitt beregnet på grunnlag av studenttall innrapportert til Kunnskapsdepartementet. Det betyr at tilskuddet per student har variert fra år til år avhengig av totalt antall studenter. Det er fylkeskommunene som har forestått den endelige fordelingen av tilskuddet til de forskjellige utdanningene, men de støtteberettigede tekniske fagskolene i Møre og Romsdal har samlet sett fått det samme tilskuddet per student som fagskolene ellers i landet. Til tross for variasjonen i studenttilstrømningen har bevilgningsrammen også vært relativt stabil i de senere år, og den enkelte fagskole har hatt og har fortsatt et selvstendig ansvar for å planlegge og dimensjonere tilbudet etter tilgjengelige ressurser.

Fylkeskommunen har med forvaltningsreformen, jfr. Ot.prp. nr. 10 (2008–2009) Om lov om endringer i forvaltningslovgivningen mv. (gjennomføring av forvaltningsreformen) og Innst. O. nr. 30 (2008–2009), fått ansvar for å sørge for at det finnes et godkjent fagskoletilbud innenfor fylket, som tar hensyn til lokale, regionale og nasjonale kompetansebehov. Som en følge av dette har fylkeskommunene også fått et utvidet finansieringsansvar for fagskolene, og bevilgningen til fagskoler på Kunnskapsdepartementets budsjett har i forbindelse med Prop. 1 S (2009–2010) og Innst. 12 S (2009–2010), blitt overført til fylkeskommunens rammetilskudd. Disse midlene har til nå primært gått til tekniske fagskoler. Når det gjelder forvaltningen av tilskudd til fagskoler innen

helse- og sosialfag, skal dette for en periode fortsatt gjøres av Helse- og omsorgsdepartementet.

Fylkeskommunene driver i dag de tekniske fagskoleutdanningene. De har imidlertid ikke noe lovpålagt ansvar for drift av disse utdanningene. Det nye ansvaret for å sørge for et fagskoletilbud innebærer at fylkeskommunene får utvidet mulighet til å gjøre lokale vurderinger av hvilke typer fagskoler det særskilt skal legges til rette for gjennom offentlige tilskudd. Møre og Romsdal fylkeskommune vil med andre ord i større grad ha anledning til å disponere og målrette fagskolebevilgningene i fylket ut i fra lokalt kompetansebehov og andre relevante forhold.

Midlene til fagskoler som i 2010 ble overført til fylkeskommunenes rammetilskudd, har i år blitt fordelt mellom fylkeskommunene på bakgrunn av studenttall. Det er tatt sikte på at disse midlene i 2011 skal fordeles på bakgrunn av kostnadsnøkler i inntektssystemet til fylkeskommunene. Kostnadsnøkler

er utformet med sikte på å kompensere for forskjeller i utgiftsbehov mellom fylkeskommunene, og skal sammen med inntektsutjevningen bidra til å utjevne de økonomiske forutsetningene for å kunne tilby et likeverdig tjenestetilbud rundt om i landet. Denne omleggingen av fordelingen av fagskolemidlene sammenfaller med at det i kommuneproposisjonen for 2011 etter planen vil bli lagt fram nytt inntektssystem for fylkeskommunen, herunder nye kostnadsnøkler.

Den offentlige finansieringsordningen for fagskoler har med andre ord nylig blitt endret, og nye endringer vil etter planen finne sted i 2011. Jeg har tillit til at fylkeskommunen vil forvalte sitt nye finansieringsansvar på fagskolefeltet på en god måte, og kan ikke se at det på det nåværende tidspunkt er behov for å gjøre ytterligere endringer i måten fagskolene finansieres på.

SPØRSMÅL NR. 420

Innlevert 6. januar 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 11. januar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«En viktig premiss for den brede enigheten om Markaloven var at vern skulle skje gjennom bruk, og at idretten er viktig i denne sammenhengen. Nå har fylkesmannen sagt nei til flere idrettsprosjekter i Oslo og Akershus - anlegg som vil være svært viktige for barn og unge og som ikke kan sies å være i strid med lovens formål.

Mener statsråden at Fylkesmannen i disse tilfellene har lagt seg på en lovforståelse som er i tråd med den vedtatte loven og de nevnte forutsetningene fra Stortinget?»

Svar:

Det følger av markaloven at kommunens endelige vedtak om arealdel av kommuneplan eller reguleringsplan som berører Marka, skal stadfestes av Mil-

jøverndepartementet for å få rettsvirkning. I samsvar med Miljøverndepartementets rundskriv T-3/09 sender den enkelte kommune med områder i Marka slike stadfestingssaker til departementet via fylkesmannen i eget fylke. Fylkesmannen gir en begrunnet faglig tilrådning. Disse rutinene bidrar til at alle plansaker i Marka opplyses så godt som mulig før departementet avgjør stadfestingssaken.

Jeg kan opplyse at Miljøverndepartementet ennå ikke har mottatt noen kommunale plansaker til stadfesting etter markaloven. Vi er imidlertid kjent med at det er flere som vil komme inn via fylkesmannen til stadfestingsbehandling i departementet i tiden som kommer. Jeg kan derfor ikke uttale meg konkret om disse sakene før de er ferdigbehandlet i departementet.

SPØRSMÅL NR. 421**Innlevert 6. januar 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 12. januar 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«I en periode med lavere aktivitet innenfor mange næringer, er det viktig å beholde kompetent arbeidskraft. Mulighet til etter- og videreutdanning er et bedre alternativ enn permitteringer og oppsigelser. Fagskolene kan ta imot ledige arbeidstakerne og gi dem nødvendig etter- og videreutdanning.

Vil statsråden gjennomgå fordelingen av midler til fagskolene med sikte på også å rette opp underfinansieringen av fagskoletilbudene innenfor maritime og offshorerettede fagtilbud?»

BEGRUNNELSE:

Møre & Romsdal har landets nest største fagskoletilbud. Ordningen med stykkprisfinansiering gir en kraftig underfinansiering av fagskoletilbudene innenfor maritime og offshorerettede fagtilbud i dette fylket. For 2010 utgjør differansen hele 15,5 millioner kroner mellom fylkets vedtatte kostnadsrammer for fagskolene og rammeoverføringen fra staten på 35 millioner kroner eksklusiv Kunstfagskolen i Ålesund.

På denne bakgrunn gjorde Fylkestinget i Møre & Romsdal følgende vedtak 10.12.09:

"Fylkestinget ber styret for Fagskolane i M & R tilpasse drifta for fagskoletilbodet til den statlege rammeløyvinga. Om naudsynt må dette skje gjennom å redusere tilbodet vesentleg både i Kristiansund og i Ålesund. Styret må vurderer klassestørrelse, lærertettheit og tilbodsstruktur for Fagskoletilbodet i M & R."

Svar:

Jeg vil først understreke at jeg er enig i Andersen Eides syn om at etter- og videreutdanning er et bedre alternativ enn permitteringer og oppsigelser.

Finansieringsordningen for fagskoler over Kunnskapsdepartementets budsjett gjaldt frem til 31. desember 2009 og er overført til fylkeskommunenes rammetilskudd fra 1. januar 2010, over Kommunal- og regionaldepartementets budsjett.

Når det gjelder finansieringsordningen for tekniske fagskoler (tidligere kap. 276 post 70), så var det en statlig rammestyrte tilskuddsordning hvor fylkeskommunene mottok tilskudd fra staten og fordelte videre til fagskolene. Denne finansieringsordningen tok utgangspunkt i fagskoleloven hvor det heter at tilbudet av fagskoleutdanning primært skal være styrt av arbeidslivets etterspørsel etter kvalifisert arbeidskraft, men at det kan gis offentlig tilskudd til særskilt prioriterte utdanninger som for eksempel tekniske ut-

danninger og helse- og sosialutdanninger. Tilskuddet til fylkeskommunene ble beregnet på grunnlag av fylkeskommunenes rapportering av studenttall til Kunnskapsdepartementet. Fylkeskommunene foresto selv den endelige fordelingen til de enkelte utdanninger.

De tidligere 6A-skolene og noen få andre fagskoler mottok tilskudd direkte fra staten (tidligere kap. 276 post 72). Tidligere 6A-skoler er en betegnelse som brukes på de skolene som lå under privatskolelovens § 6A før denne ble endret og de fikk anledning til å søke om endring av status gitt at de ble akkreditert av NOKUT.

Når det gjelder forvaltningen av tilskudd til fagskoler i helse- og sosialfag, ligger den til Helse- og omsorgsdepartementet. På dette området ble det fra høsten 2009 etablert en ny tilskuddsordning.

Bakgrunnen for å overføring av fagskoleutdanning til fylkeskommunene var forvaltningsreformen, jf. St.prp. nr. 68 (2008–2009) Kommuneproposisjonen der en mente at fylkeskommunene vil ha gode forutsetninger for å prioritere og tilpasse denne typen utdanning til lokalt, regionalt og nasjonalt arbeidsliv og kompetansebehov. I denne sammenheng sluttet også Stortinget seg til at fagskolene skal finansieres gjennom rammeoverføringer og skatt, altså frie inntekter. Dette skal sikre fylkeskommunene handlingsrom til å forvalte sine oppgaver i tråd med regionenes behov.

Midlene til tekniske fagskoler som altså i 2010 ble overført til fylkeskommunenes rammetilskudd, har i år blitt fordelt mellom fylkeskommunene på bakgrunn av innrapporterte studenttall for 2008. I 2011 tas det sikte på at disse midlene vil bli fordelt på bakgrunn av kostnadsnøkklene i inntektssystemet til fylkeskommunene. Kostnadsnøkklene er utformet med sikte på å kompensere for forskjeller i utgiftsbehov mellom fylkeskommunene, og skal sammen med inntektsutjevningen bidra til å utjevne de økonomiske forutsetningene for å kunne tilby et likeverdig tjenestetilbud rundt om i landet. Denne omleggingen av fordelingen av fagskolemidlene sammenfaller med at det i kommuneproposisjonen for 2011 etter planen vil bli lagt fram nytt inntektssystem for fylkeskommunen, herunder nye kostnadsnøkler.

I forbindelse med revidert nasjonalbudsjett for 2009 ble det på bakgrunn av økt søkning til fagskoleutdanning lagt inn 15,2 mill. kroner i økte midler til fagskoleutdanning over Kunnskapsdepartementets budsjett. Midlene ble fordelt på grunnlag av søknad-

stallene i de enkelte fylkene. Midlene er i statsbudsjettet for 2010 økt til 30,4 mill. kroner og gis altså over Kommunal- og regionaldepartementets budsjett.

I St.meld. nr. 44 (2009–2010) Utdanningslinja fremheves fagskolene som et viktig element i et differensiert utdanningstilbud. Fagskolenes tilbud vil

være viktig for å kunne møte det økte behov for kompetanse som forventes å oppstå.

På bakgrunn av det jeg har gjort rede for over vil det altså være fylkeskommunene som må fordele midler til de maritime og offshorerettede fagskoletilbudene.

SPØRSMÅL NR. 422

Innlevert 6. januar 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 18. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Fra 1.1.2010 har fylkene overtatt ansvaret for hele 78 av 95 ferjesamband som var riksveiferjer i 2009. I Hordaland overtar Hordaland Fylkeskommune ansvar for 17 ferjestrekninger. For flere av disse sambandene er det i anbudsutlysning for ferjedriften ikke lagt inn krav om nye ferjer. På flere ferjesamband i Hordaland vil derfor også i årene fremover bli brukt gammelt materiell. Jeg antar dette også gjelder i andre fylker.

Vil statsråden ta initiativ til tiltak som kan sørge for modernisering av ferjeflåten?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til brev fra fylkesordfører Torill Selsvold Nyborg i Hordaland Fylkeskommune til statsråden, datert 22.12.2009, der det etterlyses et statlig program for modernisering av ferjeflåten. Jeg minner om at samlet statlig beløp for kjøp av riksveiferjetjenester ikke er økt fra 2009 til 2010. Det innebærer at når fylkeskommunene overtar ansvar for 78 av 95 ferjestrekninger får de med seg et beløp som ikke er kompensert for prisstigning og som fremfor alt ikke inneholder rammeøkning for kvalitetsforbedring. Rett nok har Regjeringen gjennom NTP 2010-2019 forutsatt en besparelse og derved økte midler til kvalitetsforbedringstiltak gjennom bruk av anbud. Bruk av anbud vil gi bedre ressursutnyttelse. Men det er ikke uten videre slik at anbudsbruk kan sikre nødvendig fornyelse av materiell i et omfang og med et tempo som gjør at brukernes krav til bedre kvalitet blir godt ivaretatt. Og en kvalitetsforbedring gjennom nye ferjer vil slett ikke skje dersom det ikke legges inn krav om nytt materiell i anbudsutlysningen. Derimot kan fornyelse av ferjeflåten skje med økte økonomiske rammer for kjøp av ferjetjenester - gjennom

økte statlige bidrag - eller statlig opplegg som kan stimulere til at ferjeselskap fornyer flåten.

Jeg viser også til at det er mangel på byggeoppdrag hos verftsindustrien og håper at statsråden i samarbeid med statsrådkolleger vil se nærmere på hvordan staten på ulike måter kan legge til rette for og medvirke til at flåten av ferjer som fra 2010 betjener fylkesveinettet blir modernisert i løpet av de nærmeste årene.

Svar:

Konkurransetsetting av ferjedrifta, slik ansvarsfordelinga var fram til årsskiftet, er på det nærmeste avsluttet, og reutlysinger vil først starte opp om et par års tid.

Statens vegvesen og fylkeskommunene kjøper tjenester fra ferjerederiene gjennom åpen konkurranse (anbud). Internasjonalt regelverk krever åpenhet nå. Kjøpene gjelder åpningstider, antall avganger og størrelse på fartøyer. I tillegg stilles det miljøkrav (utslippskrav) til fartøyene, og fartøyene skal oppfylle bestemte krav til tilgjengelighet m.m. Basert på dette er det opp til rederiene å tilby fartøyer. Det er en kommersiell vurdering om det skal tilbys nye fartøyer, eller om tilgjengelige fartøyer, eventuelt med ombygginger, tilfredsstillende kravene som stilles i den enkelte konkurranse. Det er med andre ord en driftsøkonomisk vurdering om det tilbys nye eller eldre fartøyer, eventuelt med ombygginger. Erfaringene fra gjennomførte konkurranser viser da også at det tilbys både nytt og gammelt materiell. Samlet ser det i dag ut til at ferjeflåten vil tilføres 35 nye fartøyer gjennom anbudsutsettingen i perioden 2006 – 2012. Tallet kan bli høyere da det ikke er klart om det vil bli bygget nytt eller benyttet eksisterende materiell i en del samband som for tida er lyst ut for konkurranse,

men der konkurransen enda ikke er avgjort.

Av de nevnte 35 fartøyene er 14 gassferjer. Hovedregelen for utlysningene har vært teknologinøytralitet. For en del samband har det likevel blitt stilt eksplisitte krav om gassdrift. Krav til gassdrift har i all hovedsak ført til at det er blitt bygget nye fartøyer.

Riksvegferjedrifta, slik ansvarsfordelinga var fram til årsskiftet, hadde en flåte på om lag 160 fartøy. Fartøyene kan ha en teknisk/økonomisk levetid på 30 – 40 år. Dette viser at nybygginga for tida er relativt høg, og at ferjeflåten er i ferd med å bli fornyet. Nybygginga er gjort ut fra økonomisk vurderinger, der nye fartøyer vurderes opp mot gamle. Å stille eksplisitte krav om nybygg, ville ført til at fartøyer som ved mindre ombygginger tilfredsstillers så vel krav til miljø som tilgjengelighet, ville vært utelukket fra å delta i konkurransene. Det ville vært dårlig ressursbruk.

De nye ferjene er for det meste store fartøy, som

trafikkerer trafikkunge samband. Dette gjør at fornying av tonnasje er større enn en opptelling av fartøyer tilsier. Disse fartøyene er dessuten mer miljøvennlige enn eldre fartøyer og utfører en større del av trafikkarbeidet enn gjennomsnittet, noe som kommer både reisende og miljø til gode.

18 ferjesamband er riksvegferjesamband fra 2010. For disse sambandene legges det opp til samme rutetilbud i 2010 som i 2009. Tilbudet i fylkesvegferjesambandene fastsettes av den enkelte fylkeskommune. Som nevnt i spørsmålet er 78 samband blitt overført til fylkeskommunene som en del av forvaltningsreformen. I den sammenhengen er fylkeskommunene tilført 7,6 mrd. kr fra staten. Denne økningen består av en flytting av knapt 6,5 mrd. kr som ble benyttet på statlig side til de aktuelle oppgavene i 2009, dvs. til øvrig riksveg og riksvegferjer, samt en styrking med vel 1,1 mrd. kr ut over dette.

SPØRSMÅL NR. 423

Innlevert 6. januar 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 13. januar 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Like før jul ble KS2-rapporten om heving av U-864 utført av Dovre Group og Transportøkonomisk Institutt. Jeg går ut fra at begge disse firmaene er blant de som FD har prekvalifisert for å kunne utføre ekstern kvalitetssikring av store statlige prosjekter.

Kan jeg imidlertid be om å få opplyst hvor mange slik store bergningsprosjekter de to firmaene har erfaring fra og som er grunnlag for deres kvalitetssikring av hevingen av U864?»

Svar:

I St. prp. nr. 67 (2008-2009) om tilleggsbevilgninger m.v. i statsbudsjettet for 2009 ble Stortinget informert om at regjeringen mener at vraket av U-864 bør heves. Videre ble det framholdt at forurenset havbunn bør dekkes til med rene masser. Det ble opplyst om at det var bestemt at det skulle gjennomføres en ekstern kvalitetssikring, også kalt KS2. Oppdraget om kvalitetssikring av prosjektet ble gitt til Dovre Group og Transportøkonomisk institutt. I Prop 1 S for 2010 ble Stortinget opplyst om at kvalitetssikringen ville danne grunnlaget for å legge frem saken for Stortinget for endelig godkjenning, og at regjeringen ville komme tilbake til saken på egnet måte.

Siden 2000 har statlige investeringsprosjekter

med anslått kostnad over 500 mill. kroner vært undergitt særskilt kvalitetssikring av kostnadsoverslag og styringsunderlag. Kvalitetssikringen utføres av særlig kvalifiserte, private virksomheter som har inngått rammeavtale med Finansdepartementet.

Dovre Group og Transportøkonomisk institutt er blant de selskap som er prekvalifisert av Finansdepartementet til å gjennomføre ekstern kvalitetssikring av kostnadsoverslag og styringsunderlag. Der som konsulentene finner det nødvendig å trekke inn ekstern kompetanse, kan de gjøre det.

Dovre Group har 25 års erfaring med estimering, usikkerhetsanalyse og prosjektledelse av store utbyggingsprosjekter i Nordsjøen, herunder undervannsstallasjoner. I dette ligger også erfaring med kontraktsstrategiarbeid og gjennomføring av store, kompliserte kontrakter. Transportøkonomisk institutt er et ledende miljø for samfunnsøkonomisk analyse av store prosjekter. Jeg er trygg på at selskapene, sammen med sine underleverandører, har den nødvendige kompetanse for å sikre en god kvalitetssikring av hevingen av U-864.

Rapporten fra kvalitetssikringen gjennomgås nå i departementet. Når denne gjennomgangen er ferdigstilt, vil regjeringen komme tilbake til Stortinget med en proposisjon om den videre prosess i saken.

SPØRSMÅL NR. 424**Innlevert 6. januar 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 13. januar 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«I St.prp. nr. 1 (2006-2007) vart det varsla at Regjeringa ville leggje fram spørsmålet om Stad skipstunnel for Stortinget på ein eigna måte. Regjeringa ønskte å klarleggje konsekvensane av å auke tunneldimensjonen, medrekna nye kostnadsoverslag, nautiske spørsmål og samfunnsøkonomiske konsekvensar, som iflg. Regjeringa ville innebere at Stortinget tidlegast kunne få dette til orientering i 2009.

Kan eg be statsråden om statusrapport på ovanståande arbeidsoppgåver og kva tid Stortinget vil få omtalte orientering?»

Svar:

I St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 er det gjort reie for arbeidet med utgreiing av Stad skipstunnel. I 2007 fekk Kystverket i oppdrag å gjennomføre utgreiingar, med tanke på storleik og nytteverdi av prosjektet. Eit av utgreiings-

alternativa er utviding av tunneldimensjonane slik at hurtigrutefartøyet "MS Midnatsol" og andre fartøy i same storleik kan passere gjennom.

Utgreiinga av Stad skipstunnel med utvida tunnelopning betyr at prosjektet får eit omfang som gjer at det må gjennom ei ekstern kvalitetssikring, i tråd med retningsliner frå Finansdepartementet. Kystverket arbeider med å førebu den eksterne kvalitetssikringa.

I Nasjonal transportplan 2010-2019 er det vist til at regjeringa vil ta stilling til prosjektet og vidare planlegging med utgangspunkt i konklusjonane frå den nemnte kvalitetssikringa. Prosjektet vil bli vurdert for eventuell oppstart mot slutten av planperioden. Ein føresetnad for oppstart er at prosjektet har samfunnsmessig nytte, og at regjeringa går inn for prosjektet. I stortingsmeldinga blir det og vist til at regjeringa på eigna måte vil komme tilbake til Stortinget med ei samla vurdering av saka.

SPØRSMÅL NR. 425**Innlevert 6. januar 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 14. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva har statsråden og departementet foretatt seg siden 2008 for å rydde opp i merkeordningene og begrense den stadig økende mengden matavfall fra næringsmiddelindustri, dagligvarebransjen og husholdningene, og hvilke tiltak vil statsråden iverksette i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

11. mars 2008 fremmet undertegnede en interpellasjon til daværende helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad om tiltak som kan bidra til å redusere den stadig økende mengden matavfall som følger av ordningen for datomerking. Utgangspunktet for interpellasjonen var blant annet uttalelser i media fra direktør Sverre Leiro i NorgesGruppen om at det kastes altfor mye mat som ikke burde vært kastet, blant annet på

grunn av datomerkingen. På dette tidspunktet viste tall fra Statistisk sentralbyrå at det årlig ble kastet 1,2 millioner tonn matavfall i Norge. Husholdningene og industrien stod for halvparten hver. Dette utgjorde mer enn 200 kilo matavfall pr. husholdning.

28. april 2008 besvarte helse- og omsorgsministeren interpellasjonen i Stortinget. Statsråden forsikret i sitt svar at hun ville ta opp problemstillingen i sin dialog med bransjen, blant annet gjennom den da nyetablerte nasjonale dialogarenaen der regjeringen møter representanter for dagligvarehandelen, næringsmiddelindustrien og forbrukerne. Statsråden forsikret undertegnede om at jeg kunne være trygg på at hun skulle følge opp det som tatt opp i interpellasjonen, og at vi skulle ha en videre dialog om det ved en senere anledning.

Nå er det gått snart to år siden interpellasjonsdebatten i Stortinget. Fasit per i dag er at matavfalls-

mengdene fortsetter å øke i samme tempo som tidligere. I følge Østfoldforskning har matavfall økt med 50 prosent de siste ti årene, og forbrukere og næringsmiddelindustri kaster over en million tonn i året. I Dagens Næringsliv 6. desember 2009 etterlyste nok en gang direktør Sverre Leiro i Norgesgruppen sterkere lut. Han mener befolkningen er feilinformert om holdbarhetsmerking, noe som igjen fører til matberg både i butikkene og hjemme. "Mange skjønner ikke at det er forskjell på uttrykkene "siste forbruksdag" og "best før", uttalte Leiro til DN.

Svar:

De viktigste norske reglene om datomerking av mat følger av forskrift 21. desember 1993 nr. 1385 om merking mv av næringsmidler §§ 18 og 19. Det følger av disse bestemmelsene at næringsmidler som etter kort tid kan utgjøre en umiddelbar fare for menneskers helse, skal merkes med dato for "siste forbruksdag". Andre næringsmidler skal merkes med "best før" en nærmere angitt dato.

Næringsmidler merket med "siste forbruksdag" bør kastes etter at den angitte datoen er passert, ettersom de da kan medføre helsefare. Det vil for øvrig også være forbudt å omsette disse næringsmidlene etter dette, jf. lov 19. desember 2003 nr. 124 om matproduksjon og mattrygghet mv § 16.

Næringsmidler merket med "best før" en bestemt dato må derimot ikke nødvendigvis kastes etter at datoen er passert. Dette følger av at slike matvarer ikke skal medføre helsefare etter holdbarhetsdatoens utløp.

Etter min oppfatning er skillet mellom merking av "siste forbruksdag" og "best før"- dato hensiktsmessig. Jeg mener at myndighetene har lagt til rette for å begrense kasting av mat på en fornuftig måte, ved å utforme et regelverk som legger opp til at bare næringsmidler som kan medføre helsefare må kastes etter holdbarhetsdatoens utløp.

Det er imidlertid betydelige utfordringer knyttet til å sikre optimal etterlevelse av dette regelverket. Jeg vil understreke at myndighetene har begrensede muligheter til å styre både konkret fastsettelse av holdbarhetsdatoer og hvilken mat forbrukerne velger å kaste.

Fastsettelse av konkrete holdbarhetsdatoer er i stor grad overlatt til næringsmiddelbransjen. På grunnlag av næringsmiddelfaglige vurderinger fastsetter virksomhetene selv både "siste forbruksdag" og "best før"-dato for egne produkter. Bransjen står spesielt fritt når det gjelder "best før"-dato. Dette

skyldes at slik merking, i motsetning til "siste forbruksdag", brukes på næringsmidler som ikke inneholder mikroorganismer som etter en tid kan utvikle seg slik at varen blir helsefarlig.

Jeg har grunn til å anta at enkelte virksomheter av ulike grunner kan sette kortere "best før"-datoer enn nødvendig sett i forhold til varers reelle holdbarhet. Dersom mengden unødvendig matavfall skal begrenses, tror jeg holdbarhetsdatoer i større grad må fastsettes slik at mat ikke går ut på dato tidligere enn nødvendig.

Jeg tar sikte på å møte sentrale aktører innenfor næringsmiddelbransjen i løpet av våren. I dette møtet ønsker jeg blant annet å diskutere hvordan mengden matavfall kan begrenses. Næringsmiddelbransjen har for øvrig også selv tatt initiativ til å diskutere fastsettelse av "best før"-dato. Dette viser etter mitt skjønn at også mange virksomheter ser alvorlig på denne problemstillingen.

For å begrense mengden matavfall effektivt vil det også være nødvendig å styrke forbrukernes kunnskaper om systemet for datomerking av mat. I St.meld. nr. 39 (2008-2009) "Klimautfordringene – landbruket en del av løsningen" skriver Landbruks- og matdepartementet at for å redusere matavfallsmengden fra husholdningene må forbrukernes kunnskaper om mat både med hensyn til kvalitet, behandling og miljøbelastning økes betraktelig. Forbrukernes kunnskap er en nøkkelfaktor når det gjelder kasting av mat. Informasjonstiltak som skal bidra til at forbrukerne ikke kaster nyttbar mat, for eksempel gjennom oppskrifter på bruk av matrester, kan være aktuelle virkemidler.

Noen informasjonstiltak overfor forbrukere er allerede gjennomført. Landbruks- og matministeren har lansert ti matvettregler som kan hjelpe forbrukere til å redusere mengden matavfall. Matvettreglene kan finnes på departementenes nettside regjeringen.no. Videre har Mattilsynet lagt ut informasjon om holdbarhetsmerking på matportalen.no. Opplysningskontoret for egg og hvitt kjøtt har laget heftet "God mat av rester", som kan lastes ned på nettsiden egg.no. Grønn hverdag har dessuten laget en miljøvennlig kokebok med oppskrifter på restemat.

I St.meld. nr. 39 (2008-2009) påpekes det at også skoleverket spiller en rolle i holdningsskapende arbeid i forbindelse med matavfall. Mattilsynet har laget undervisningsmateriale til faget Mat og helse i grunnskolen om holdbarhetsmerking. Det kan være aktuelt å utvikle dette undervisningsmaterialet til også å omfatte tiltak for reduksjon av matavfall.

SPØRSMÅL NR. 426**Innlevert 6. januar 2010 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 14. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva er bakgrunnen for at Helse- og omsorgsdepartementet har arbeidet for en løsning som gir utenlandske fanger i norske fengsler generelle trygderettigheter og har denne saken vært behandlet i regjeringen på noe tidspunkt?»

BEGRUNNELSE:

I mai 2009 slo Regjeringen fast i revidert nasjonalbudsjett at fanger som soner en dom i Norge, ikke får oppholdsgrunnlag i Norge og dermed ikke er medlem av folketrygden. Dette har Helse- og omsorgsdepartementet i ettertid arbeidet imot i følge Aftenposten 6. januar 2010. Det har ført til at Regjeringen har kommet til en annen konklusjon som gir utenlandske fanger rettigheter i folketrygden. I spørretimen 060110 sier Justisministeren at han har vært i kontakt med Arbeidsministeren om saken og at regjeringen vil tilbake til den opprinnelige forståelsen. Det fremstår da slik at Helse- og omsorgsdepartementet etter Stortingets behandling av Revidert Nasjonalbudsjett har arbeidet for en annen forståelse av loven en det som på det tidspunktet var Regjeringspolitikk og vunnet frem med det. Når dette blir kjent i pressen, så snur regjeringen igjen. Det er derfor av betydning å vite om denne saken har vært behandlet i regjeringen mellom fremleggelsen av revidert nasjonalbudsjett og spørretimen 060110, eller om embetsverket i Helse- og omsorgsdepartementet har arbeidet for en løsning som er var og som igjen er blitt i strid med regjeringens politikk slik den fremkommer i Revidert nasjonalbudsjett og i spørretimen 060110.

Svar:

Innledningsvis vil jeg presisere at jeg er enig med Justisministeren og Arbeidsministeren om at det er urimelig at utenlandske personer som soner lange fengselsstraffer i Norge for deretter å bli utvist, skal opparbeide seg generelle trygderettigheter. Arbeidsministeren har derfor igangsatt en vurdering av sakskomplekset med sikte på avklaring og eventuelt framlegg av lovforslag. Jeg er derimot opptatt av at alle som er innsatt i norske fengsler skal sikres helsehjelp.

Både spørsmålet om retten til å motta helsehjelp og hvem som skal betale for helsehjelpen henger delvis sammen med reglene om medlemskap i folketrygden.

Personen som omtales i Revidert nasjonalbud-

sjett er en utenlandsk statsborger som var dømt til tvungent psykisk helsevern i Norge, og det var et spørsmål hvordan kostnadene ved behandlingen skulle dekkes. Av spesialisthelsetjenesteloven § 5-3 tredje ledd som gjelder personer som ikke har bosted i Norge, fremkommer at "utgifter til gjennomføring av tvungent psykisk helsevern skal dekkes av staten" (dvs. ikke av folketrygden). Det ble derfor foreslått å øke bevilgningen over kap. 742, post 70 med 10 mill. kroner, til dekning av behandlingsutgifter for denne personen. Bakgrunnen for formuleringene i teksten til budsjettforslaget om forholdet til folketrygden var en uttalelse fra NAV Helsetjenesteforvaltning om at vedkommende ikke var medlem av folketrygden. Dette har senere vist seg å være noe misvisende.

I april i fjor fikk Helse- og omsorgsdepartementet en forespørsel fra Helsetilsynet i Sør-Trøndelag på bakgrunn av henvendelse fra Fengselshelsetjenesten i Trondheim kommune vedrørende en konkret sak. Saken omhandlet behandlingstilbudet til en utenlandsk innsatt, men har ingen forbindelse med den saken som representanten viser til (som er omtalt i revidert nasjonalbudsjett). Den innsatte var henvist til vurdering ved sykehus og funnet operasjonstrengende. Fordi det ikke var behov for øyeblikkelig hjelp mente sykehuset at operasjonene skulle vente til den innsatte var tilbake på sin bopel i utlandet. Fengselshelsetjenesten stilte spørsmål ved om utenlandske innsatte som soner dommer over mange år i norske fengsler ikke skal ha rett til helsetjenester på linje med innsatte med norsk statsborgerskap.

Da det i arbeidet med denne saken fremkom opplysninger om at NAVs tolkning av regelverket muligens ikke var korrekt, var det naturlig å ta opp spørsmålet med det ansvarlige departementet på et generelt grunnlag. På denne bakgrunn ba Helse- og omsorgsdepartementet om Arbeids- og inkluderingsdepartementets vurdering av spørsmålet om medlemskap i folketrygden etter folketrygdloven § 2-1. I brevet ble det stilt spørsmål om hvorledes regelverket skulle tolkes i og med at dette vil ha betydning for utenlandske innsattes rett til helsetjenester og for hvem som skal dekke utgiftene. Av svarbrevet av 25. november 2009 fra daværende Arbeids- og inkluderingsdepartementet fremkommer at utenlandske innsatte i norske fengsler, i samsvar med etablert praksis, anses for å ha lovlig opphold i Norge. Denne problemstillingen blir, som sagt, vurdert på nytt.

Helse- og omsorgsdepartementets anliggende har altså vært å avklare spørsmål knyttet til helsehjelp, og

departementet har verken arbeidet, eller arbeider, for at utenlandske innsatte i norske fengsler skal gis generelle trygderettigheter, slik som representanten viser til i sitt spørsmål. Regjeringen har heller ikke behandlet spørsmålet om omfanget av generell trygde-

dekning for utenlandske fanger i norske fengsler, verken i Revidert Nasjonalbudsjett eller etterpå. Det som uttales i Aftenposten om dette må tilskrives avisen.

SPØRSMÅL NR. 427

Innlevert 7. januar 2010 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 14. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva er statusen for tiltakene som skulle gjennomføres og igangsettes i Handlingsprogram for forebygging og behandling av osteoporose og osteoporotiske brudd 2005-2008", og er det igangsatt en prosess for å evaluere hvilke effekt de tiltakene som er gjennomført har hatt?»

BEGRUNNELSE:

I juni 2006 utga Sosial- og helsedirektoratet "Handlingsprogram for forebygging og behandling av osteoporose og osteoporotiske brudd 2005-2008". Handlingsplanen var et resultat av at blant annet Stortinget i Budsjett-innst. S. nr. 11 (1998-1999) ba Regjeringen å vurdere igangsetting av et flerårig nasjonalt handlingsprogram knyttet til den høye forekomsten av beinskjørhet i Norge. Dette ble fulgt opp med bevilgninger, og opprettelse av en egen spesialistgruppe og videre oppfølging i Sosial- og helsedirektoratet, som til slutt la frem en handlingsplan i samsvar med Stortingets intensjon. Handlingsplanen gikk ut i 2008 og det vil være av interesse å få en status for tiltakene i planen og svar på om det effekten av de igangsatte tiltakene vil bli evaluert. Jeg vil spesielt trekke frem forslaget om å opprette et nasjonalt kompetansesenter.

Svar:

Handlingsprogrammet for perioden 2005-2008 ble utviklet parallelt med utviklingen av nasjonale faglige retningslinjer for forebygging og behandling av osteoporose og osteoporotiske brudd. Både de faglige retningslinjene og handlingsprogrammet ble lagt frem i juni 2005 av Helsedirektoratet. Materiellet ble formidlet til samtlige av landets kommuner og fastleger og er blitt jevnlig etterspurt. Implementeringen av programmet og de faglige retningslinjene er ivaretatt gjennom oppdragsbrev til fylkesembetet og

fulgt opp bl.a. med kurs- og konferanseaktiviteter i respektive fylker. Norsk osteoporoseforening har gitt materiellet positiv omtale, og foreningen har mottatt støtte fra Helsedirektorat til informasjonsmaterieell til pasienter og pårørende basert på disse dokumentene. Det er så langt ikke påbegynt evaluering av handlingsprogrammet.

Forebyggende innsatser i handlingsprogrammet

Et hovedmål i handlingsprogrammet er å redusere forekomsten av osteoporotiske brudd. For å unngå brudd er det viktig å bygge opp høy maksimal beinmasse i barne- og ungdomsårene og samtidig tape minst mulig beinmasse gjennom livsløpet. Innsatsen for å forebygge osteoporose og brudd er i handlingsprogrammet rettet mot de påvirkbare risikofaktorene knyttet til livsstil, som bl.a. lav beinmasse, røyking, lav vekt, mangelfullt kosthold, lite fysisk aktivitet og fall.

Forebyggingsstrategiene i handlingsprogrammet er i stor grad fulgt opp gjennom det generelle forebyggende og helsefremmende arbeidet. Jeg viser til Handlingsplan for fysisk aktivitet 2005-2009, Handlingsplan for bedre kosthold i befolkningen 2007-2011, Nasjonal strategi for det tobakksforebyggende arbeidet 2006-2010, Forebygging av skader og ulykker - en strategiplan for sektorovergripende samarbeid (2005-2008) og ny Nasjonal strategi for forebygging av ulykker som medfører personskade 2009-2014.

De forebyggende tiltakene i handlingsprogrammet har fokus på tre sentrale målgrupper; barn og unge, kvinner i 40-60-årsalderen, eldre kvinner og menn. Når det gjelder innsatsen rettet mot barn og unge, vises det særlig til arbeidet med innføring av gratis frukt og grønt i ungdomsskolen, tiltak for styrking av skolemåltidet og en betydelig satsing på økt fysisk aktivitet i skolehverdagen. Det har vært en stor

satsing på undervisningsprogrammet FRI som handler om tobakksfri skolehverdag. Når det gjelder innsatsen mot kvinner i 40-60-årsalderen, vises blant annet til arbeid for etablering av lavterskeltilbud for fremme av sunne levevaner i omlag 70 av landets kommuner, tiltak for sunt mattilbud på arbeidsplassen (sunne kantiner) og å tilrettelegge for fysisk aktivitet i arbeidslivet. For eldre er det lagt særlig vekt på tiltak som kan hindre tap av beinmasse og forebygge fall. Det har vært utprøvd modeller for lokale fallforebyggende tiltak, blant annet gjennom Helsestasjon for eldre. Det er i regi av Høgskolen i Oslo igangsatt en kunnskapsoppsummering om effektive tiltak for å forebygge fall.

Tiltak i helsetjenesten, diagnostikk og behandling av osteoporose

Handlingsprogrammet skisserer faglige anbefalinger overfor kommunehelsetjenesten og spesialisthelsetjenesten for diagnostikk og behandling av osteoporose. Det er utviklet veiledningsmaterieell til helsepersonell. Det vises særlig til at det er utarbeidet og implementert Nasjonale faglige retningslinjer for forebygging og behandling av underernæring (IS-1580) og utgivelse av Aktivitetshåndbok (IS-1592). Aktivitetshåndboka er en praktisk håndbok for bruk av fysisk aktivitet i forebygging, behandling og habilitering/rehabilitering. Den fokuserer også på hvordan man fremmer atferdsendring i konsultasjonen og

mer generelt. Del I omhandler blant annet generelle effekter av fysisk aktivitet og anbefalinger for ulike aldersgrupper og verktøy for dialog med pasienten for å fremme atferdsendring. I del II er det 33 diagnose-spesifikke kapitler med tilhørende anbefalinger for bruk av fysisk aktivitet i forhold til hver diagnose, herunder et eget kapittel om osteoporose. Det er også utarbeidet en egen brosjyre om betydningen for fysisk aktivitet for å forebygge osteoporose.

Redskap og veiledning til diagnostisering av osteoporose er utviklet til bruk for allmennlegene, og det er laget pasientinformasjon til bruk i forebygging og behandling. Generelt er samhandling mellom tjenestenivåene i helsetjenesten avgjørende for god behandling og oppfølging av pasientene.

Når det gjelder forslaget om å opprette et nasjonalt kompetansesenter, har Helse Vest RHF på oppdrag fra Helse- og omsorgsdepartementet og i samarbeid med de andre helseforetakene gjort en gjennomgang av alle lands- og flerregionale funksjoner og nasjonale medisinske kompetansesentra i spesialisthelsetjenesten. Rapporten og anbefalinger ble oversendt departementet 23. desember 2009. Helsedirektoratet har nå i oppdrag å høre Nasjonalt råd for kvalitet og prioritering og andre relevante organisasjoner, herunder brukerorganisasjoner. Helsedirektoratet vil gi sin anbefaling til Helse- og omsorgsdepartementet 15. mars 2010.

SPØRSMÅL NR. 428

Innlevert 7. januar 2010 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 14. januar 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Har saken vært til vurdering i Regjeringen /politisk ledelse i departementet i tidsrommet mellom fremleggelsen av Revidert Nasjonalbudsjett 2009 og 6. januar 2010?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten 06.01.10 kommer det frem at Regjeringen nå har slått fast at dersom utenlandske fanger soner en dom på minst 12 måneder, får de medlemskap i folketrygden " og dermed rett til pensjon og dekning av helseutgifter " selv om de kom ulovlig til Norge. Det vises til pressemelding 0601210 om utenlandske fanger i norske fengsels rettigheter i fol-

ketrygden der det fremkommer at Statsråden vil ta en ny gjennomgang av saken etter at den ble kjent i pressen.

Svar:

Av begrunnelsen framgår det at spørsmålet gjelder tryggedekningen for utenlandske innsatte som skal sone mer enn ett års dom i norsk fengsel, og som deretter vil bli utvist fra landet. Utgangspunktet er en rekke artikler i Aftenposten i forrige uke, der det blant annet reises spørsmål om disse innsattes rett til helsetjenester og andre ytelser fra folketrygden.

Jeg antar at formuleringen av spørsmålet må ses på bakgrunn av at det i et forslag i Revidert nasjonal-

budsjett ble uttalt at en konkret person ikke er å anse som medlem av folketrygden, som nok kan gi feil assosiasjoner. Spørsmålet om medlemskap i folketrygden hadde nemlig ingen betydning for bevilgningsforslaget, idet utgiftene til tvungent psykisk helsevern i alle tilfelle skal dekkes av staten, ikke folketrygden. Se også redegjørelse i helse- og omsorgsministerens svar på skriftlig spørsmål nr. 426 fra representanten Bent Høie.

Det er imidlertid korrekt at Arbeids- og inkluderingsdepartementet i et brev til Helse- og omsorgsdepartementet 25. november 2009 uttaler at en person i den aktuelle gruppen som har fått en dom på mer enn ett år må "være å anse som medlem i henhold til folketrygdloven § 2-1 med rett til ytelser etter lovens kapittel 5 (Helsetjenester)". I brevet presiseres også at dette er i samsvar med langvarig praksis. Det er ingen

motstrid mellom dette og forslaget i Revidert nasjonalbudsjett.

Reelt sett har spørsmålet om trygdeforholdet for innsatte som står overfor utvisning etter soning dreid seg om helsehjelp til denne gruppen. Man har valgt å benytte de vanlige betalingsordningene, og jeg har så langt ikke notert meg noen innvendinger mot dette. Opparbeidelse eller tilståelse av andre trygdeytelser enn dekning av helsetjenester har ikke vært inne i bildet.

De spørsmål som er reist i artiklene i Aftenposten, gjør det naturlig å se nærmere på saken. Slik saken framkommer, virker det urimelig og i strid med allmenn rettsfølelse at det skal gis andre ytelser enn nødvendig helsehjelp. Jeg har derfor igangsatt en vurdering av sakskomplekset med sikte på avklaring og eventuelt framlegg av lovforslag.

SPØRSMÅL NR. 429

Innlevert 7. januar 2010 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 14. januar 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva er statusen for "Hjem i verdighet"-prosjektet for asylsøkere som har fått avslag mht. kostnader, antall deltagere etc.?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom både oppslag i media og besøk på Lier ventemottak (i Buskerud) er undertegnede kjent med at asylsøkere med endelig avslag på sin asylsøknad får tilbud om opplæring, arbeidstrening og 10 000 kroner i såkalt reintegringsstøtte hvis de returnerer frivillig. Prosjektet heter "Hjem i verdighet - hjelp til selvhjelp", og så vidt jeg forstår forlenget med et halvt år.

Deltakerne tilbys kurs, yrkesveiledning og arbeidsutplassering som skal gi kunnskap og muligheter for arbeid etter retur. Tilbudet gis bare til personer som samarbeider om frivillig retur til sitt hjemland.

Svar:

"Hjem i verdighet" ble igangsatt som et kvalifiseringsprosjekt ved Lier ventemottak i mars 2009.

Målgruppen for prosjektet er personer med endelig avslag på asylsøknad som bor i ventemottak og som kommer fra land som etter OECDs retningslinjer kan motta offisiell utviklingshjelp (ODA-godkjente land). Det er en forutsetning for å omfattes av prosjektet at søkerne samarbeider om retur til hjemlandet. Målet er å motivere de utreisepliktige til å returnere frivillig. Frivillig retur gir samlet sett en innsparing for staten og gir en mer human retur for den enkelte.

Deltakerne ved prosjektet tilbys it-kurs, engelsk og bilmekanikk med en total varighet begrenset til tre måneder. Det er i tillegg utviklet et samarbeid med Røde Kors, bl.a. med mulighet for deltakelse ved organisasjonens introduksjonskurs, samt arbeidstrening hos Lier Røde Kors.

Siden oppstarten i mars 2009 har prosjektet hatt 29 deltakere, hvorav 14 pr. i dag har sluttført kurset og vendt hjem.

Prosjektet har bidratt til å motivere flere til frivillig retur. Jeg vurderer å innføre en slik ordning som en del av det ordinære opplegget i ventemottak.

SPØRSMÅL NR. 430**Innlevert 7. januar 2010 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 12. januar 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden gi en oversikt over tildelt investeringstilskudd til utbygging av nye barnehageplasser?»

BEGRUNNELSE:

Det er ønskelig med en oversikt for hvert år fra 2002, fordelt per fylke, og fordelt på kommunale og private barnehager.

Svar:

Et særskilt tilskudd til etablering av nye barnehageplasser (stimuleringstilskudd) ble innført 1. juli 2002. Tilskuddet ble avviklet 1. august 2003 og ble erstattet med et nytt investeringstilskudd til nye barnehageplasser. Ordningen med investeringstilskudd forvaltes av fylkesmennene.

Statsregnskapet viser årlige utbetalinger av investeringstilskudd for hvert fylkesmannsembete, men det er ikke skilt mellom private og kommunale barneha-

ger. Vedlagt er en oversikt fra statsregnskapet over utbetalt stimuleringstilskudd/investeringstilskudd for hvert fylkesmannsembete fra 2002 til 2008.

Kunnskapsdepartementet har ikke en fullstendig fylkesvis oversikt over utbetalt stimuleringstilskudd/investeringstilskudd siden 2002 fordelt på kommunale og private barnehager. Departementet kan hvis ønskelig innhente slik informasjon fra hvert enkelt fylkesmannsembete, men dette vil ta noe tid.

Departementet har imidlertid innhentet tall fra fylkesmennenes elektroniske saksbehandlingssystem for tilskudd. Her skilles det mellom offentlige og private barnehager. Det er ikke nødvendigvis samsvar mellom tallene i dette systemet og statsregnskapstallene da systemet i varierende grad har vært benyttet i søknadsbehandlingen. For 2006 er det imidlertid lite avvik mellom totaltallene i saksbehandlingssystemet og statsregnskapet, og en fylkesvis oversikt over registrert tilskudd fordelt på offentlige og private barnehager i 2006 er derfor vedlagt.

Vedlegg til svar:

Vedlegg 1.

Fylkesvis oversikt over investeringstilskudd til barnehager i 2006, fordelt på offentlige og private barnehager

Fylke	Offentlig	Privat	Totalt 2006
Østfold	6 104 042	20 582 288	26 686 330
Akershus	4 714 281	22 957 840	27 672 121
Oslo	5 027 500	13 814 713	18 842 213
Hedmark	0	3 469 330	3 469 330
Oppland	145 081	5 036 235	5 181 316
Buskerud	1 735 192	10 484 571	12 219 763
Vestfold	9 732 068	9 597 369	19 329 437
Telemark	533 236	1 520 491	2 053 727
Aust-Agder	646 660	4 644 249	5 290 909
Vest-Agder	1 632 371	7 059 452	8 691 823
Rogaland	1 197 610	25 433 474	26 631 084
Hordaland	3 059 774	25 290 677	28 350 451
Sogn og Fjordane	462 982	1 233 381	1 696 363
Møre og Romsdal	556 928	6 395 824	6 952 752
Sør-Trøndelag	27 941 155	7 016 776	34 957 931
Nord-Trøndelag	957 500	4 041 910	4 999 410
Nordland	417 781	11 041 431	11 459 212
Troms	1 276 000	2 782 939	4 058 939
Finnmark	482 387	1 038 567	1 520 954
Totalt	66 622 548	183 441 517	250 064 065

Kilde: Fylkesmennenes saksbehandlingssystem for tilskudd

Vedlegg 2.

Oversikt over utbetalt stimuleringsstøtte/investeringstilskudd til barnehager per fylkesmannsembete 2002-2008

	2008	2007	2006	2005	2004	2003	2002
Fylkesmannen i Aust-Agder	12 192 049	5 972 464	6 259 589	5 092 913	6 681 779	5 939 891	0
Fylkesmannen i Buskerud	18 441 672	22 118 473	17 707 856	7 840 826	16 974 666	16 323 500	2 978 000
Fylkesmannen i Finnmark	547 000	2 768 500	1 714 213	2 311 114	27 000	5 800 000	0
Fylkesmannen i Hedmark	2 426 379	4 420 745	5 931 553	4 155 282	14 284 260	8 589 510	3 212 000
Fylkesmannen i Hordaland	59 626 916	48 756 390	39 567 507	40 459 417	28 745 157	22 000 000	7 982 000
Fylkesmannen i Møre og Romsdal ...	4 509 902	12 253 361	9 571 240	9 151 514	21 895 653	22 506 560	1 500 000
Fylkesmannen i Nordland	6 000 000	14 616 444	6 899 927	6 499 922	3 240 961	5 060 240	836 000
Fylkesmannen i Nord-Trøndelag	11 499 403	9 387 123	12 816 308	8 609 493	10 029 039	13 000 000	1 418 000
Fylkesmannen i Oppland	2 286 031	7 476 285	6 057 554	3 584 685	12 907 788	8 269 537	844 000
Fylkesmannen i Oslo og Akershus	29 023 558	33 776 792	52 467 873	54 937 629	41 348 945	69 002 760	25 538 000
Fylkesmannen i Rogaland	24 759 523	23 358 339	32 984 875	23 499 637	22 162 848	33 999 990	0
Fylkesmannen i Sogn og Fjordane	3 055 453	3 223 832	1 696 363	3 110 505	2 450 500	1 574 500	0
Fylkesmannen i Sør-Trøndelag	12 686 100	27 980 274	17 988 668	5 042 755	20 247 876	9 000 000	2 814 000
Fylkesmannen i Telemark	7 954 403	4 644 618	3 184 904	3 520 080	3 739 505	2 902 390	846 000
Fylkesmannen i Troms	0	3 621 038	2 647 676	3 021 232	6 831 409	2 104 580	240 000
Fylkesmannen i Vest-Agder	13 379 959	7 561 855	8 490 489	8 183 623	14 326 541	21 350 905	1 312 000
Fylkesmannen i Vestfold	6 868 555	11 242 431	11 385 999	7 376 824	10 407 827	7 067 600	5 240 000
Fylkesmannen i Østfold	12 374 310	22 994 008	15 928 438	19 591 305	21 427 444	29 782 000	5 768 000
Totalt	227 631 213	266 172 972	253 301 032	215 988 756	257 729 198	284 273 963	60 528 000

Kilde: Statsregnskapet for 2002-2008

SPØRSMÅL NR. 431**Innlevert 7. januar 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 18. januar 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Avisen Fremover, torsdag 07.01, kan fortelle at 1,6 millioner kroner som var bevilget til Norges Brannskole er fordultet uten en god forklaring. Det var penger fra krisepakken til Regjeringen som var øremerket til oppgradering av et utslitt øvingsfelt. Situasjon er nå så kritisk for Brannskolen, at de ifølge direktøren risikerer å måtte avlyse lovpålagte kurs i år, på grunn av forfall på øvingsfeltet.

Kan ministeren snarest mulig rydde opp i problemet slik at vi ikke risikerer å måtte stenge øvingsfeltet som de er avhengig av?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis gjøre oppmerksom på at Norges brannskole er underlagt Justis- og politidepartementet. Det faglige og administrative ansvar for brannskolen er lagt til Direktoratet for samfunnsikkerhet og beredskap (DSB). DSB har inngått leieavtale med Statsbygg, og det er Statsbygg som har ansvaret for drift og vedlikehold av alle bygningsmessige arealer som er utbygd av Statsbygg. Øvingsområdet for brannmannskaper og flyøvingsområdet omfattes ikke av leieavtalen. DSB/Norges brannskole

har ansvar for skolens utstyr og anlegg, herunder øvingsområdet for brannmannskaper og flyøvingsområdet.

Forslaget om ombygging ved Norges brannskole ble i tiltakspakkesammenheng spilt inn av Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet som et av flere vedlikeholds-/oppgraderingstiltak for den bygningsmassen som Statsbygg forvalter over hele landet. Midlene ble derfor også stilt til rådighet for Statsbygg. Det er mao. ikke riktig at midlene ble bevilget og stilt til rådighet for Norges brannskole slik det gis inntrykk av i spørsmålet.

Jeg har videre fått opplyst at de planlagte byggearbeidene i regi av Statsbygg på Norges brannskole er gjennomført etter planen.

Statsbygg forvalter ikke eierskapet til øvingsanlegget og installasjonene ved brannskolen. Jeg har fått opplyst at de tiltakene som er foreslått på øvingsanlegget, vil måtte følge de vanlige prosedyrene for håndtering av byggesaker i staten. Det vil kreve avklaring i ansvarlig fagdepartement og eventuelt i Stortinget. Jeg er gjort kjent med at Justisdepartementet sammen med DSB vurderer alternative løsninger på bakgrunn av de behov som er registrert.

SPØRSMÅL NR. 432**Innlevert 7. januar 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 14. januar 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hundeiere som får sine hunder beslaglagt av Politiet på grunn av mistanke om ulovlig rase opplever svekket rettssikkerhet ved beslaget på grunn av manglende kompetanse hos Politiet, lang saksbehandlingstid og svært høye kennelkostnader som eieren må betale. Veterinærer blir ikke koblet inn for å konstatere om hunden er av ulovlig rase eller ikke.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at hundeiere som blir utsatt for inndragelse av hunden skal ha tilstrekkelig rettssikkerhet?»

Svar:

Hund og hundehold reguleres hovedsakelig av hundeloven, med tilhørende forskrift. Lovens formål er å bidra til å fremme et hundehold som ivaretar hensynet til sikkerhet, trygghet, samt alminnelig ro og orden. Hundeloven ble vedtatt av Stortinget 4. juli 2003, og den trådte i kraft 1. januar 2004.

Jeg forutsetter at det med "ulovlig rase", tas sikte på "farlige hunder" i medhold av hundeforskriften § 1, jf. hundeloven § 19 første ledd. Når det gjelder anførselen om manglende kompetanse hos politiet, og at veterinær ikke tilkalles for å konstatere rase, vil jeg vise til at det er hundeeieren som har bevisbyrden

for å dokumentere hundens rase. Dersom hundeeieren fremlegger slik dokumentasjon så fort som mulig, vil han kunne bidra til både kortere saksbehandling og reduserte kostnader.

Utover dette vil jeg vise til at hundeeiere har de samme rettigheter som alle andre som mottar et forvaltningsvedtak, og jeg kan derfor ikke se at rettsikkerheten til hundeeierne ikke er ivaretatt.

SPØRSMÅL NR. 433

Innlevert 7. januar 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 14. januar 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Domstolssadministrasjonen har i et brev til justiskomiteen redegjort for at det vedtatte budsjettet for domstolene for 2010 vil få alvorlige konsekvenser for aktiviteten i domstolene. Bl.a. er det innført ansettelsesstopp. I tillegg blir det kutt i viktige investeringer og faglige opplegg for dommerne.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at domstolene vil fungere optimalt i 2010 slik at man fortatt kan få en effektivitetsforbedring i norske domstoler?»

Svar:

Budsjettforslaget til driftsbevilgning for de alminnelige domstolene i 2010 utgjør om lag 1,52 milliarder kroner. Dette er en økning på om lag 77 millioner kroner i forhold til saldert budsjett 2009. I tillegg til at det er lagt inn prisjustering og lønnskompensasjon, er bevilgningene foreslått økt med 16,5 millioner kroner til dekning av lagmannsrettens merarbeid i forbindelse med offentlig begrunnelse av ankesilingsavgjørelser etter straffeprosessloven § 321 annet ledd første punkt, 6,5 millioner kroner til dekning av merutgifter til husleie og engangsinvesteringer for nye Inntrøndelag tingrett og 1,5 millioner kroner til dekning av en ny høyesterettsdommerstilling. I tillegg kommer 195 mill. kr til de pågående byggeprosjektene for Gulating lagmannsrett og Inntrøndelag tingrett, som finansieres over Fornyings- og administrasjonsdepartementets budsjett.

Jeg er selvsagt kjent med Domstoladministrasjonens synspunkter på det vedtatte budsjettet for 2010. Domstoladministrasjonen har gitt uttrykk for at de ser behov for å omprioritere innenfor vedtatt budsjett for å øke innsatsen på områder som utvikling av kompetanse, IKT-systemer og tilrettelegging for domstolenes aktører og brukere, noe Domstoladmi-

nistrasjonen har full anledning til å gjøre som følge av sin uavhengige stilling. For å få til dette har Domstoladministrasjonen innført en midlertidig tilsetningsstopp i domstolene. Dette er ikke et helt uvanlig tiltak for statlige virksomheter med behov for å foreta omprioriteringer innenfor sine økonomiske rammer. I perioder har også Justisdepartementet stillinger stående vakante av budsjettmessige hensyn.

Norske domstoler gjør et meget godt arbeid, og saksbehandlingstiden er blant de laveste i Europa. Saksavviklingsstatistikk fra domstolene for første halvår 2009 underbygger dette. For de aller fleste sakstyper viste disse tallene en fortsatt positiv utvikling. Høsten 2009 har en imidlertid sett økt sakstilfang i en del domstoler. Denne utviklingen gjør seg særlig gjeldende i de største domstolene og vil kunne gi seg utslag i økt saksbehandlingstid. Justisdepartementet følger denne utviklingen nøye og er i dialog med Domstoladministrasjonen om situasjonen.

Budsjetttrammene for domstolene må selvsagt tilpasses sakstilfanget over tid, men bemanningen i domstolene kan ikke tilpasses toppene i antall innkomne saker, siden dommere som tilsettes ikke kan avsettes når sakstilfanget avtar igjen. Vi må derfor følge utviklingen i saksstatistikken nøye og søke å finne årsaker til endringene som skjer. Det bemerkes for ordens skyld at økning i sakstilfanget, både i straffesaker og i sivile saker, har særlig kommet etter at rammene i budsjettforslaget ble fastlagt.

Jeg møter jevnlig styret for Domstoladministrasjonen for å drøfte utfordringene i domstolene. Det har også vært arrangert et seminar med de sentrale aktørene på domstolsfeltet for å drøfte utfordringene domstolene står overfor i de neste årene. Etter mitt syn har vi vist evne til å tilpasse politikken til realitetene i domstolene, og det vil vi fortsette med.

SPØRSMÅL NR. 434**Innlevert 7. januar 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 21. januar 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I bladet Offshore & Energy 4/09 sier Oljedirektoratets direktør at "it is a fact that the international oil companies need new exploration areas to find the Norwegian shelf interesting, otherwise they will be gone". Undertegnede deler denne vurderingen, og konstaterer at myndighetene ikke har kommet med nye arealer i konsesjonsrunder de siste 15 årene.

Hvordan stiller statsråden seg til den faglige vurderingen fra myndighetenes egen ekspertise, og kan man forvente at neste konsesjonsrunde har "jomfruelig" areal?»

Svar:

Først vil jeg si at jeg oppfatter at det er stor interesse for investeringer på norsk sokkel. Det har i senere tid blitt tildelt mange nye utvinningstillatelser. I 20. konsesjonsrunde ble det tildelt 21 utvinningstillatelse og mange av de store internasjonale oljeselskapene fikk tildelinger i umodne områder. Spesielt finnes det umodne områder i allerede åpnete områder på dypt vann i Norskehavet og i Barentshavet. Nominasjonen av blokker til 21. konsesjonsrunde viser god interesse. Hele 307 blokker ble nominert og 43 oljeselskaper deltok i nominasjonsprosessen.

I de modne rundene på norsk sokkel tildeles det også mange lisenser. I TFO 2009 ble det tildelt 38 utvinningstillatelser. I løpet av TFO-rundene under den

rødgrønne regjeringen har totalt 228 utvinningstillatelser blitt tildelt.

De siste årene har det blitt boret svært mange undersøkelsesbrønner på norsk sokkel. For 2009 ble det påbegynt hele 65 nye undersøkelsesbrønner, noe som er det høyeste antallet på norsk sokkel noen sinne. Det er fortsatt store investeringer på norsk sokkel og det siste tiåret har antall selskaper som er aktive på norsk sokkel økt betydelig. Samlet viser dette en fortsatt betydelig interesse for norsk sokkel.

I forbindelse med St. meld nr. 37 (2008-2009) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Norskehavet (forvaltningsplan) bestemte regjeringen at man skulle starte en åpningsprosess på Jan Mayen. Arbeidet med åpningsprosessen er igangsatt. For tiden arbeider regjeringen med oppdateringen av forvaltningsplanen for Barentshavet og Lofoten/Vesterålen. Regjeringen vil i den forbindelse ta stilling til fremtidige rammer for petroleumsvirksomheten i disse områdene.

Oljeindustrien har normalt en lang tidshorison. Jeg er enig i at det er viktig for selskaper å ha tilstrekkelig leteareal for å opprettholde en langsiktig aktivitet og en organisasjon i Norge. Dette vil vi legge til rette for gjennom fortsatt helhetlig og balansert letepolitikk der sameksistens og ivaretagelse av hensynene til HMS og ytre miljø blir ivare tatt.

SPØRSMÅL NR. 435**Innlevert 7. januar 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 21. januar 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I Stavanger Aftenblad 07.01.10 sier SVs Hallgeir Langeland at avgift på naturgass og støtte til gassutbygging ikke henger sammen i ett og samme statsbudsjett. Han hevder samtidig at "støtten til gassutbygging burde vært kuttet og den er på vei ned. Det er en villet politikk fra Regjeringens side."

Medfører det riktighet at Regjeringen vil redusere støtten til å bygge ut infrastruktur for naturgass, og

hvis ja - hva er i så fall Regjeringens mål vedrørende bruk av naturgass i Norge?»

Svar:

Regjeringen har i statsbudsjettet for 2010 bevilgning 26 mill. kroner i støtte til innenlands infrastruktur for naturgass. Dette er en reduksjon på 4 mill. kroner i forhold til statsbudsjettet for 2009.

Målet med infrastrukturstøtten er å legge til rette

for økt bruk av naturgass innenlands, med særlig vekt på bruk av naturgass der dette gir gevinster for miljøet. Måloppnåelsen vurderes ut fra omfanget av gassleveranser og miljøgevinster.

Det er Enova SF som forvalter støtteordningen. Både transmisjonsrør og anlegg knyttet til distribusjon av LNG og CNG kan tildeles støtte. Det skal særlig legges til rette for bruk av naturgass i industri,

skipsfart og transport hvor dette gir betydelige klima- og miljøgevinster. Infrastruktur som muliggjør konvertering fra tyngre brenslere i disse sektorene prioriteres.

Departementet legger opp til å evaluere utbredelsen av innenlands bruk av naturgass i Norge i løpet av 2010.

SPØRSMÅL NR. 436

Innlevert 8. januar 2010 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 12. januar 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Riksrevisjonen har påpekt at dagens praksis for registrering av overtid for forskere ved universiteter og høyskoler ikke er i overensstemmelse med tidligere stortingsvedtak. Kunnskapsdepartementet har, til tross for massiv motstand fra både ansatteorganisasjoner og institusjonene, møtt dette med å pålegge institusjonen i UH-sektoren å innføre stemplingsur for forskere.

Vil statsråden istedenfor vurdere å be Stortinget gjøre de nødvendige vedtak som skal til for at dagens praksis kan videreføres?»

Svar:

Først og fremst er det viktig å slå fast at Kunnskapsdepartementet ikke har bedt om det skal innføres stemplingsur for forskere ved institusjonene. Imidlertid er det slik at når det foretas utbetalinger av statlige midler, må grunnlaget for utbetalingen kunne dokumenteres. Dette gjelder også for utbetaling av overtidsgodtgjøring og det må kunne dokumenteres at det er utført overtidarbeid og at vilkårene for utbetaling er tilstede. Hvilke systemer som skal velges for å kunne ivareta dette kontrollaspektet avgjøres av de enkelte institusjonene. Valg av løsninger skal drøftes med tjenestemannsorganisasjonene før avgjørelsen tas.

Det skal ikke innføres andre eller strengere regler i universitets- eller høyskolesektoren enn i resten av staten. Ansatte i universitets- og høyskolesektoren må derfor også akseptere at det ikke blir utbetalt overtidsgodtgjøring uten at det formelle grunnlaget for dette er tilstede.

Til informasjon skriver Riksrevisjonen i Dok. 1 (2009-2010) følgende om spørsmålet:

”Lønn – bortfall av særavtalen

Riksrevisjonen viser til at særavtalen om lønns og arbeidsvilkår falt bort fra 1. august 2007 for alle undervisnings- og forskerstillinger ved universitetene og høgskolene. Revisjonen konstaterer at flere virksomheter, over ett år etter særavtalens bortfall, fortsatt honorerer ekstraarbeid på grunnlag av avtalte timer, uten at det foretas noen form for tidsregistrering.

Revisjonen har videre vist at tidsregistreringssystemene som er tatt i bruk ved enkelte virksomheter, ikke er tilstrekkelige til å oppfylle kravene i hovedtariffavtalen og Statens personalhåndbok. Riksrevisjonen stiller seg kritisk til at sektoren i liten grad har tatt inn over seg at regelverket er endret etter at særavtalen falt bort. Det stilles derfor spørsmål ved om departementets kontroll og oppfølging av virksomhetenes etterlevelse av nytt regelverk, har vært tilstrekkelig.”

I Dokument 1 (2009-2010) skriver Riksrevisjonen også:

”Lønn – undervisnings- og forskerstillinger

...Riksrevisjonen har for regnskapsåret 2008 foretatt kontroller av 20 virksomheter for å vurdere hvordan de har innrettet seg etter bortfall av særavtalen. Kontrollen viste at flere virksomheter fortsatt honorerer ekstraarbeid på grunnlag av avtalte timer, uten at det foretas noen form for tidsregistrering. Dette er et brudd på arbeidsmiljølovens bestemmelser som sier at det skal foreligge en oversikt over hvor mye den enkelte har arbeidet. Riksrevisjonen har stilt spørsmål ved hvorvidt virksomhetene kan sikre seg at utbetalingene som foretas blir korrekte når det ikke foreligger noe form for tidsregistrering. Revisjonen har avdekket tilfeller hvor enkeltpersoner har fått honorert mer enn 1000 timer i tillegg til fast 100 prosent stilling....”

Kunnskapsdepartementet hadde opprinnelig pålagt universiteter og høgskoler å iverksette løsninger for registrering av overtid innen utgangen av 2009. Imidlertid har de institusjonene som har behov for

det fått tillatelse til å oversitte den fristen, under forutsetning av at de har framdriftsplaner for å ta i bruk av systemer som tilfredsstillende kravene til registrering for utbetaling av overtid. Det legges opp til at planene gjennomføres i løpet av 1.halvår 2010.

Det er opp til de enkelte institusjonene, i samråd med tjenestemannsorganisasjonene, å finne løsninger som er mest mulig tjenlige, både for de ansatte og institusjonene, og som samtidig oppfyller kravene for utbetaling av overtidsgodtgjøring.

SPØRSMÅL NR. 437

Innlevert 8. januar 2010 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen

Besvart 19. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Undertegnede viser til den pågående prosessen knyttet til Oslo Universitetssykehus. I denne forbindelse vil kjente, og internasjonalt anerkjente merkevarenavn som Radiumhospitalet være svært viktig å ivareta. Undertegnede er blitt gjort kjent med at dette ikke ser ut til å være ivaretatt på en god måte, noe Stortinget tidligere har lagt stor vekt på.

Hva vil statsråden gjøre knyttet til å sikre Radiumhospitalet som merkevarenavn både nasjonalt og internasjonalt?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til den pågående prosessen knyttet til Oslo Universitetssykehus. I denne forbindelse vil kjente, og internasjonalt anerkjente merkevarenavn som Radiumhospitalet være svært viktig å ivareta. Undertegnede er blitt gjort kjent med at dette ikke ser ut til å være ivaretatt på en god måte, noe Stortinget tidligere har lagt stor vekt på.

Radiumhospitalet er et av få medisinske kompetansemiljø i Norge som har høstet stor internasjonal anerkjennelse. I tillegg er Radiumhospitalet et kjent og trygt merkevarenavn for landets innbyggere.

Hvis man hadde sett for seg at nye Holmenkollen skibakke, skulle skifte navn til Oslo skibakke, så hadde merkevaren blitt redusert. Parallellen er lett å trekke til Radiumhospitalets situasjon.

Undertegnede ber derfor statsråden redegjøre for situasjonen knyttet til merkevarenavnet Radiumhospitalet, i lys av de pågående prosesser og tidligere signaler fra stortinget.

Svar:

Det har som kjent pågått en større omstillingsprosess etter at Helse Sør RHF og Helse Øst RHF ble slått sammen i 2007. Gjennom St.prp. nr. 44 (2006-2007) fikk den sammenslåtte regionen i oppdrag å få til en bedre samordning og ressursutnyttelse i regio-

nen generelt og i hovedstadsområdet spesielt – til beste for pasientene. Flertallet i Stortingets helse- og omsorgskomite, også representantene fra Framskrittspartiet, ga sin tilslutning til Regjeringens beslutning om sammenslåing. Foretaksmøtet i Helse Sør-Øst RHF stadfestet på sitt møte 27. november 2008 beslutningen om at det skulle opprettes syv sykehusområder. Ett av disse, Oslo universitetssykehus HF, ble etablert og skulle omfatte tidligere Ullevål universitetssykehus HF, Aker universitetssykehus HF og Rikshospitalet HF (som besto av Rikshospitalet og Radiumhospitalet).

Oslo universitetssykehus HF fikk sitt navn i forbindelse med at styret i Helse Sør-Øst RHF vedtok virksomhetsoverdragelsen i 2008. Senere har ledelsen ved sykehuset vedtatt navn på de ni tverrgående klinikkene og det nye Oslo sykehusservice.

Oslo universitetssykehus HF har høsten 2009 arbeidet med ny logo og valg av profil i en bredt sammensatt gruppe inkludert representanter for de tidligere Ullevål universitetssykehus, Rikshospitalet, Aker universitetssykehus og Radiumhospitalet. Konklusjonene fra dette arbeidet ble presentert for styret i Oslo universitetssykehus den 17. desember 2009. Styret sluttet seg til konklusjonene i arbeidet, og uttrykte tilfredshet med opplegget. Oslo universitetssykehus ønsker gjennom dette å ha en hensiktsmessig tilnærming som ivaretar målet om å bygge en tydelig og klar profil rundt helseforetaket, samtidig som identitet, særegenhet og historie ivaretas gjennom å tilkjenne klart de tidligere sykehusenes egenverd og merkevare – som for eksempel Radiumhospitalet.

Helse Sør-Øst RHF har tidligere gjort det klart for Helse- og omsorgsdepartementet (brev av 19.06.08) at merkenavnet Radiumhospitalet vil bli videreført basert på helse- og omsorgskomiteens innstilling, og at de ville følge med på at navnet Radiumhospitalet får den forutsatte identitets- og profilmessige eksponering.

SPØRSMÅL NR. 438**Innlevert 8. januar 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 15. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Tilbakemeldingar tyder på at bebuarar på kommunale sjukeheimar og aldersheimar som har eigen PC og som ønskjer å tilknytte denne til internett ikkje alltid får forståelse for dette. Førebels gjeld dette svært få bebuarar men utviklinga dei neste åra vil truleg bety at fleire ønskjer å vere tilknytte internett.

Vil kommunalministeren ta initiativ slik at alle bebuarar på kommunale sjukeheimar, aldersheimar og omsorgsbustader som ønskjer det får tilgang til internett?»

GRUNNGJEVING:

Som nemnt innleiingsvis er nok dette ei problemstilling som førebels gjeld svært få personar. Dette både fordi bebuarane ofte er for dårlege og fordi dei ikkje har benytta PC og internett tidlegare. Tilbakemeldingar viser imidlertid at f.eks. ein mann i byrjinga av 60 åra som blei sjukeheimsbebuar pga. hjerne-slag ikkje fekk kopla sin berbare PC til internett. Ein aktiv tilværelse, f.eks. ved at ein held seg oppdatert via PC og internett, kan både gje betre trivsel og at allmenntilstanden vert forbetra. Derfor er det viktig at kommunalministeren kjem på bana og sikrar bebuarane slike rettar.

Svar:

Det er naturleg at innbyggere i norske kommuner har mulighet for tilgang til internett, enten man er bruker av omsorgstjenesten eller ikke. Jeg mener derfor at kommunene bør ta høyde for dette når de planlegger utbygging av kommunale botilbud, som for

eksempel omsorgsboliger og sykehjem. Jeg vil imidlertid også påpeke at mobilt bredbånd i dag er et rimelig alternativ til fast bredbånd og innebærer at brukere av omsorgstjenestene kan være pålogget internett uavhengig av om de er i eget hjem eller i kommunal institusjon.

Helse- og omsorgsdepartementet arbeider med oppfølgingen av St. meld. nr. 47 (2008-2009) Samhandlingsreformen og en harmonisering av regelverket for de kommunale helse- og omsorgstjenesten. I dette arbeidet er jeg opptatt av at regelverket skal legge til rette for en helhetlig og sammenhengende helse- og omsorgstjeneste som også er tilpasset samfunnsutviklingen og framtidige behov.

Regjeringen har satt ned et offentlig utvalg som skal finne nye løsninger for å møte framtidens omsorgsutfordringer - Innovasjonsutvalget. Utvalget skal blant annet gi en vurdering av mulighetene for smarthusløsninger og ny omsorgsteknologi som gir brukerne nye muligheter til å mestre egen hverdag og kan bidra til å fremme selvstendighet og uavhengighet. Utvalget skal også se på mulighetene telemedisin og ny kommunikasjonsteknologi gir til å forbedre, forenkle og effektivisere virksomheten innenfor helse- og omsorgstjenestene. Jeg vil derfor sende problemstillingen som tas opp i spørsmålet her over til utvalget for innovasjon i omsorgssektoren. Jeg vil i tillegg gjøre KS oppmerksom på denne problemstillingen.

Dersom behovet tilsier det, vil jeg også se på muligheten til å legge dette inn som et krav i investeringsstilskuddsordningen til sykehjem og omsorgsboliger.

SPØRSMÅL NR. 439**Innlevert 8. januar 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 14. januar 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvor mange sanksjoner, herunder ulike pålegg, bøter, stegning eller andre strafferettslige sanksjoner, ble ilagt i 2008 og 2009 som følge av at brannsikkerheten ikke ble ansett som tilstrekkelig ivaretatt, eller som følge av andre brudd på brannvernmessige bestemmelser?»

BEGRUNNELSE:

Brannsikkerhet er svært viktig. Selv om antallet drepte i branner heldigvis er på vei nedover, må samfunnet som helhet ha en nullvisjon for antallet drepte i branner. I St.meld. nr. 35 (2008-2009) nevnes ikke antallet sanksjoner overfor huseiere eller andre overhode, dette bør klarlegges som et ledd i Stortingets arbeid med meldingen.

Svar:

De kommunale brannvesenene fører tilsyn med såkalte særskilte brannobjekter og fyringsanlegg/ildsteder i bygninger og boliger. Særskilte brannobjekter er bygninger og anlegg hvor brann kan føre til tap av mange menneskeliv eller store materielle eller kulturhistoriske verdier. Eksempler på slike objekter er hoteller, sykehus, skoler, barnehager, varehus, restauranter, større industrivirksomheter, fredede bygg med videre. Totalt er det registrert i overkant av 30000 særskilte brannobjekter. Ved rundt 22000 av de særskilte brannobjektene skal brannvesenet føre tilsyn hvert år. Dette er objekter hvor mange menneskeliv kan gå tapt. Tilsyn med fyringsanlegg/ildsted i bygninger og boliger skal utføres minst hvert fjerde år.

Direktoratet for samfunnsikkerhet og beredskap (DSB) fører nasjonal oversikt over antall særskilte brannobjekter og fyringsanlegg/ildsteder som er undergitt tilsyn. Brannvesenene rapporterer hvert år om hvor mange tilsyn som er gjennomført, men oppgir ikke om det har vært nødvendig å ta i bruk sanksjonsmidler i etterkant av tilsynene og eventuelt hvilke sanksjoner som er brukt. Det finnes derfor i dag ingen samlet oversikt over hvor mange sanksjoner, herunder ulike pålegg, bøter, stenging eller andre strafferettslige sanksjoner, som ble ilagt i 2008 og 2009 som følge av mangler ved brannsikkerheten. Tall DSB har innhentet fra brannvesenene i Oslo og Ber-

gen kan imidlertid gi noen indikasjoner på det som er etterspurt.

Antall særskilte brannobjekter i Oslo i 2008 var 2600. Oslo brann- og redningsetat gjennomførte 1608 tilsyn dette året og det ble gitt 45 pålegg og 1 tvangsmulkt og foretatt 8 stengninger. I 2009 ble det i etterkant av tilsynene med særskilte brannobjekter gitt 17 pålegg og 4 tvangsmulker og foretatt 4 stengninger. I 2008 ble det utført tilsyn med 28471 fyringsanlegg/ildsteder i Oslo og foretatt 248 stengninger i etterkant av disse. Året etter ble det gjennomført 26334 tilsyn av fyringsanlegg/ildsteder og foretatt 265 stengninger.

I 2008 fantes det 1193 særskilte brannobjekter i Bergen. Bergen brannvesen gjennomførte i 2008 tilsyn med 947 av disse. Det ble i etterkant av tilsynene gitt 116 pålegg og 3 tvangsmulker samt foretatt 1 stenging og 1 anmeldelse. Når det gjelder fyringsanlegg/ildsteder, var det registrert 72000 slike i Bergen i 2008. Brannvesenet utførte 19426 tilsyn med slike objekter dette året. Det ble gitt 374 pålegg.

I tillegg til å følge opp avvik etter brannvernlovgivningen oversender brannvesenet en rekke meldinger til bygningsmyndighetene etter plan- og bygningslovgivningen. Oslo oppgir også årlig rundt 50 bruksnektelser av lofts- og kjellerleiligheter uten tilfredsstillende rømningsforhold.

Regjeringens grunnleggende målsetting i brannvernarbeidet er en nullvisjon, at ingen skal omkomme i brann. Tilsyn er et viktig virkemiddel for å forebygge og redusere konsekvensene av branner. Justisdepartementet har bedt DSB sørge for at eldre leilighetsbygg, hvor mange menneskeliv kan gå tapt ved brann, blir å anse som særskilte brannobjekter etter brann- og eksplosjonsvernloven. Dette vil gi brannvesenene plikt til å føre tilsyn med blant annet brannsikkerheten i eldre murgårder og benytte sanksjonsmidlene som lovgivningen foreskriver.

Justisdepartementet har også bedt DSB nedsette en arbeidsgruppe som skal gjennomgå boligeieres forståelse og ivaretagelse av ansvaret for brannsikkerhet i egen bolig samt vurdere om dagens brannvernkrav knyttet til boliger og de ordningene vi har for informasjon, tilsyn og kontroll er hensiktsmessige. Arbeidsgruppens rapport er forventet å foreligge innen utgangen av 2010.

SPØRSMÅL NR. 440**Innlevert 8. januar 2010 av stortingsrepresentant Elizabeth Skogrand****Besvart 15. januar 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvilke muligheter har politiet i dag til å kryssjekke ulike tilgjengelige registre, eksempelvis strasak og utlendingsregisteret, og på hvilken måte vil dette eventuelt endres hvis politiregisterloven endres slik Regjeringen har foreslått?»

BEGRUNNELSE:

Politiet vil i mange ulike tilfeller kunne ha behov for å kryssjekke ulike offentlige registre med hverandre, for å avdekke og oppklare kriminalitet. En slik eventuell kryssjekking vil også reise en rekke personvernmessige problemstillinger, som det er viktig å få avklart. Forslaget til politiregisterlov inneholder en omfattende regulering av politiets behandling av informasjon, men er ikke tilstrekkelig klargjørende når det gjelder muligheten til å innhente informasjon ved å kryssjekke registre.

Svar:

Innledningsvis ønsker jeg å presisere at det ikke foreslås noen endringer i politiregisterloven med hensyn til politiets adgang til registre. Videre legger jeg til grunn at det med "kryssjekke" menes politiets adgang til registre.

Politiets adgang til ulike registre er avhengig av om det dreier seg om politiets egne registre eller om registre utenfor politiet. Når det gjelder politiets egne registre er utgangspunktet at politiet har adgang til samtlige registre når det foreligger tjenestemessig behov. Dette kalles også gjerne prinsippet om "fri flyt av opplysninger innad i politiet". Den nye politiregisterloven vil ikke innebære noen endring i så måte, jf. lovforslaget til §§ 21 og 29, som regulerer henholdsvis utveksling av opplysninger innenfor politimessig virksomhet og mellom politimessig virksomhet og politiets forvaltningsvirksomhet.

For nettopp å sikre direkte adgang til de ulike registre, er det i forslaget til § 21 uttrykkelig hjemlet at tjenestemenn i politiet og påtalemyndigheten gis rett til direkte søk til opplysninger i den utstrekning det er tjenestemessig behov.

Når det gjelder politiets adgang til opplysninger i registre utenfor politiet, vil dette være avhengig av om taushetspliktsbestemmelsene i den lovgivningen som regulerer angjeldende register tillater at politiet kan få utlevert opplysninger. Politiet har adgang til utlendingsregisteret og folkeregisteret. Heller ikke for disse tilfellene vil den nye loven innebære endringer, idet politiregisterloven kun regulerer hvilke opplysninger som kan utleveres fra politiet.

SPØRSMÅL NR. 441**Innlevert 8. januar 2010 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad****Besvart 13. januar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I Dokument nr. 15:57 (2008-2009) vedrørende spørsmål om når man kan forvente en revidering av lov om motorferdsel i utmark, svarer statsråden at dette kan komme våren 2009. I Dokument nr. 15:628 (2008-2009), omhandlene samme spørsmål, er svaret fra statsråden at et slikt forslag kan komme høsten 2009.

Stortinget er fortsatt ikke forelagt forslag til ny lov om motorferdsel i utmark - når kan vi forvente at dette kommer?»

Svar:

I den politiske plattformen for flertallsregjeringen heter det at regjeringen vil fullføre gjennomgangen av lov om motorferdsel i utmark. Jeg kan ikke ennå fastsette et tidspunkt for når denne gjennomgangen er fullført og derfor heller ikke når saken eventuelt kan legges fram for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 442**Innlevert 8. januar 2010 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad****Besvart 14. januar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I Nordlys 05.01.10 sier statssekretær Heidi Sørensen at Regjeringen har bedt Direktoratet for naturforvaltning ferdigstille en søknad om verdensarvstatus for Lofoten. Dette skjer før tema er avklart i de berørte kommuner, som har det avgjørende ordet. DN bruker derved tid på en søknad man ikke vet om vil bli sendt.

Mener statsråden at regjeringens tilnærming er fornuftig bruk av byråkratiet?»

Svar:

Stortingsrepresentant Oskar Grimstad ber meg begrunne min bruk av byråkratiet for en mulig nominasjon av Lofoten til Verdensarvlisten i og med at det ikke er foretatt en avklaring i de berørte kommuner.

Miljøverndepartementet startet arbeidet med en søknad/nominasjon av Lofotområdet til Unescos verdensarvliste i 2005 på bakgrunn av vedtak i Lofotenkommunene i 2004 og kommunenes henvendelse til departementet om å starte en nominasjonsprosess. Direktoratet for naturforvaltning fikk i oppgave å utarbeide nominasjonen for departementet, et arbeid

som er svært omfattende på grunn av de kravene Unesco og det internasjonale samfunnet setter til dokumentasjon, begrunnelser og komparative analyser. Søknaden var tenkt ferdigstilt fra norsk side i desember i år. Direktoratet for naturforvaltning var i avslutningsfasen av dette omfattende arbeidet da Lofotrådet i september i år i vedtak uttrykte ønske om å vente med nominasjonen inntil forvaltningsplanen for Barentshavet er ferdig revidert.

La meg understreke at Lofotrådet i sitt vedtak ikke ba om at nominasjonsarbeidet ble avsluttet, men at endelig ferdigstillelse for innsending til Unesco ble stilt i bero. Begrunnelsen for dette var å kunne se en eventuell nominasjon av Lofoten i sammenheng med forvaltningsplanen for Barentshavet. Regjeringen respekterte selvsagt Lofotrådets vedtak.

Nettopp med tanke på en mest effektiv bruk av byråkratiet, og for at det omfattende utredningsarbeidet som er gjort skal kunne nyttiggjøres i arbeidet med forvaltningsplanen for Barentshavet, ba jeg Direktoratet for naturforvaltning om å ferdigstille nominasjonen og avslutte et fire års langt arbeid så langt mulig innenfor de rammene vedtaket i Lofotrådet ga.

SPØRSMÅL NR. 443**Innlevert 8. januar 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 18. januar 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Den norske fregatten KNM Fridtjof Nansen befinner seg nå i Adenbukta, og fregatten er stilt til disposisjon for operasjon "Atalanta" frem til februar 2010.

Hvordan vurderer statsråden behovet for å beskytte norske skip og sjømenn etter 1. februar d.å., vil statsråden forlenge den norske militære tilstedeværelsen og hvordan vil Norge eventuelt ellers sørge for sikkerheten til norske skip, deres mannskap og verdier?»

BEGRUNNELSE:

Norske skip passerer Adenbukta rundt 1000 ganger i året, og det befinner seg til enhver tid mellom 5 og 10 norske skip der. Piratvirksomheten utenfor Somalias kyst og i Adenbukta er dermed en direkte trussel mot uskyldige liv og norske skip.

At Norge sendte den norske fregatten KNM Fridtjof Nansen til Adenbukta var et utslag av at også Norge har et faktisk og moralsk ansvar for å bidra til sikkerhetsoperasjonene som også norske skip og sjøfolk får glede av.

Det militære nærværet har ikke stanset de væpne-

de kapringer, men det har likevel gitt et betydelig bidrag til skipenes sikkerhet fordi det er færre fullbyrdede kapringer.

Etter det næringen opplyser er behovet for norsk militær tilstedeværelse fremdeles stort, og vil ikke opphøre i februar 2010. Den norske fregatten gir bidrag til å øke den totale sikkerheten internasjonalt militær nærvær kan gi, men det fremheves også at Norge som en stor skipsfartsnasjon har et solidarisk ansvar for å ikke overlate jobben med å trygge norske skip og sjømenn til andre nasjoner.

I budsjettproposisjonen for 2010 står det følgende om bidraget til Atalanta:

"Planlagt varighet for det norske fregattbidraget er seks måneder. Regjeringen følger problemet med piratvirksomhet nøye, og vil vurdere videre norsk deltakelse i anti-piratoperasjoner fortløpende. Den norske fregatten er stilt til disposisjon for operasjon Atalanta frem til februar 2010."

Svar:

Norge har deltatt i EUs anti-piratoperasjon i ATALANTA i Adenbukta med fregatten KNM Fridtjof Nansen i en periode på seks måneder fra august 2009, og det norske styrkebidraget avsluttes som planlagt i løpet av siste halvdel av januar i år. KNM

Fridtjof Nansen har fått mye god omtale, både fra EUs operasjonsledelse og fra andre samarbeidspartnere i området.

Vårt neste bidrag til anti-piratoperasjonene i Adenbukta vil være i en nordisk ramme, ved at vi vil delta med et antall stabsoffiserer til det svenske kommandofartøyet i EUs operasjon ATALANTA i perioden april - august 2010. Når det gjelder spørsmålet om vi vil stille med et nytt fregattbidrag til Adenbukta, foreligger det per i dag ingen konkrete planer om dette.

Den norske fregatten har inngått som en del av EU-operasjonen for beskyttelse for all skipstrafikk i området. Det er EUs styrkesjef som disponerer og prioriterer nasjonenes fartøy i operasjonen, KNM Fridtjof Nansen inkludert. Den norske fregatten har derfor ikke hatt et spesielt beskyttelsesansvar overfor norske skip. Når den nå avslutter sitt oppdrag vil dette ikke innebære at sikkerheten til norske skip, deres mannskap og verdier blir svekket. Sikkerheten til norske skip vil fortsatt bli ivaretatt, men av andre nasjoners fartøy – i regi av EUs operasjon ATALANTA eller av NATOs pågående operasjon Ocean Shield.

Regjeringen vil fortsette å følge utviklingen utenfor kysten av Somalia, og vi vil fortløpende vurdere vår deltakelse i anti-piratoperasjoner.

SPØRSMÅL NR. 444

Innlevert 8. januar 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 18. januar 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Noreg har pr. i dag 430 store og små kommunar. Halvparten av desse kommunane har færre enn 5 000 innbyggjarar. Små kommunar vil av ulike årsaker ha problem med å byggje opp ein tilfredstillande kompetanse på alle plan. Kommunar som slår seg saman blir i dag straffa økonomisk, dette gjeld spesielt kommunar med under 3 200 innbyggjarar som i dag får småkommunetilskot.

Synes kommunalministeren at det er fornuftig at kommunar som etter ein god og grundig prosess vel å gå saman blir straffa økonomiske for dette?»

GRUNNGJEVING:

I svar på spørsmål nr. 265, datert 4/12-09, blir det vist til at dersom to kommunar på 3 000 innbyggjarar

kvar og som ligg i Nord-Troms slår seg saman vil desse kommunane misse ca kr 31,6 mill. i overføring kvart år. Dette tapet vil kommunalministeren delvis kompensere for dei første 14 åra men etter dette må den nye samanslåtte kommunen ta tapet fullt ut sjølv. Dette betyr at denne nye kommunen med ca. 6 000 innbyggjarar må effektivisere / redusere tenestetilbodet i dei årlege budsjetta med ca. kr 31,6 kroner. (2009 kroner) Ein treng ikkje vere korkje synsk eller spesielt smart for å innsjå at med eit slikt inntektssystem blir det ikkje mange kommunesamanslåingar i Noreg dei neste åra. Det er derfor av interesse å få tilbakemelding om kommunalministeren har planar om å endre inntektssystemet og vurdere innføring av eit meir nøytralt system der kommunar ikkje vert straffa økonomisk dersom dei slår seg saman.

Svar:

Som det framgjekk av svaret mitt på spørsmål nr. 265, datert 4.12.09, vil kommunar som slår seg saman få eit inndelingstilskot, som består av dei basistilskot og det kommunen eventuelt tapar i distriktpolitiske tilskot som følgje av samanslåinga. Den nye kommunen får inndelingsstilskotet i 10 år etter samanslåinga, og deretter vert det gradvis trappa ned dei neste 5 åra.

Målet med inntektssystemet er å utjamne kommunane sine føresetnader for å gje innbyggjarane eit likeverdig tenestetilbod. Når kommunane sine føresetnader endrar seg, for eksempel ved ei samanslåing, skal inntektssystemet òg leggje til rette for at tilpassinga for den enkelte kommune skjer på ein god måte. Ein kommune vil trengje noko tid til å tilpasse seg dei nye rammevilkåra ved ei samanslåing, difor får den nye kommunen inndelingstilskot for å få ein gradvis overgang til dei nye rammevilkåra.

Når det gjeld kommunesamanslåingar er mitt utgangspunkt at det er kommunane som kjenner eigen kommune og eigne innbyggjarar best, og at dei sjølv vil vere opptekne av å finne dei beste løysingane. Eg meiner at initiativ til samanslåing må ha komme på frivillig grunnlag frå grasrota, og vere basert på sta-

bile og kjende rammevilkår. Inndelingstilskotet er eit av rammevilkåra, og innretninga er kjend.

Kommunane står ovanfor fleire utfordringar, som til dømes samhandlingsreforma. Dette vil stille store krav til organisering og samhandling, men det må vere rom for lokale tilpassingar. For nokre kommunar kan samanslåing vere løysinga. Eg er sjølv sagt open for at kommunar finn saman etter eige initiativ. Eg fekk nyleg ein rapport frå Telemarksforskning, som har sett nærare på dei siste fire frivillige samanslåingane. I det store og heile har samanslåingane gått bra, og eg meiner at utfordringane kommunane møter går bra fordi dei sjølv har vald å slå seg saman.

I dag har vi ein variert kommunestruktur der ressursar til både store og små kommunar fordelast gjennom inntektssystemet på ein måte som gjer dei i stand til å gi levedyktige lokalsamfunn. Dette er etter mi meining viktigare enn kor godt denne fordelingsmekanismen bidreg til strukturendringar.

Eg meiner inndelingstilskotet slik det fungerer i dag er tilfredsstillande, det gjev kommunane god tid til å tilpasse seg endra føresetnader. Målet med inntektssystemet skal ikkje primært vere å lokke kommunane inn i ei samanslåing.

SPØRSMÅL NR. 445

Innlevert 11. januar 2010 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 19. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«En liten strekning mellom Grimstad og Arendal i Aust-Agder er uten midtdele. Dette er uholdbart.

Vil statsråden sette i gang oppstart av arbeid, ved å bevilge penger, slik at midtdele kommer på plass i løpet av 2010?»

BEGRUNNELSE:

Det er nesten sammenhengende midtdele på E 18 fra Kr.sand i Vest-Agder til Harebakken ved Arendal i Aust-Agder. Et lite stykke gjenstår, det mangler altså midtrekkverk mellom Grimstadporten og Bietunnellen, denne strekningen er på 3350 meter.

På 8 dager har det nå vært 3 ulykker her. Folk har mistet kontrollen over bilen sin og skåret over i motgående kjørefelt, noe som jo er fullt mulig her hvor det ikke er midtdele/midtrekkverk.

2 av ulykkene var alvorlige. Heldigvis ble ingen

drept, men flere av dem ble hardt skadd. Det må derfor komme opp midtdele før ulykkene fører til dødsfall. Det å investere i trafikksikre veier, vil redusere ulykkene og dermed spare menneskeliv.

Fremskrittspartiet har sett at dette er viktig å få på plass, og vi foreslo penger til utbedring av denne strekning i vår alternative NTP. Vi fulgte opp vår alternative NTP ved å foreslå midler i vårt alternative budsjett for 2010.

Svar:

Jeg har registrert at det er stor lokal oppmerksomhet rundt denne strekningen. Statens vegvesen opplyser at midtrekkverk på den aktuelle strekningen er omtalt i Statens vegvesens forslag til handlingsprogram som prosjektene E18 Temse Bie og Bie Frivoll. Dette er en sammenhengende strekning som er delt i to i handlingsprogram- forslaget pga. kryss og tunnel.

I forslaget til handlingsprogram ligger tiltakene inne i 2012 og 2013, med et kostnadsoverslag på totalt 45 mill. kr.

Det er ikke foretatt noen planlegging av strekningen, så kostnadsoverslaget er høyst usikkert. Det drøftes nå om det er mulig å strosse ut en kort tunnel på strekningen for å få et sammenhengende midtrekkverk på en 4,2 km lang strekning. Dette kan føre til økte kostnader.

Det må utarbeides reguleringsplan for strekningen. Dersom arbeidet med planlegging kommer i

gang umiddelbart, opplyser Statens vegvesen at det kan være mulig å starte byggingen i 2011.

Strekningen det blir stilt spørsmål om er en ”inneklemt” strekning med høy vegstandard og midtrekkverk på begge sider.

Jeg er positiv til å forsere arbeidet med midtrekkverk på den aktuelle strekningen så langt det er praktisk og budsjettmessig mulig. Samferdselsdepartementet vil komme tilbake til Stortinget med denne saken i forbindelse med statsbudsjettet for 2011.

SPØRSMÅL NR. 446

Innlevert 11. januar 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 21. januar 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vinterens kuldeperiode og tildels skyhøye strømpriser, har ført med seg et ønske om å kunne redusere elavgift og mva i perioder for de som blir hardest rammet. I en NTB melding 9. januar kan man lese følgende: Reaksjonene er forståelige, og på et tidspunkt kan det nok være rett å vurdere dette på nytt, sier leder av Stortingets miljø- og energikomite, Erling Sande (Sp).

Vil statsråden følge opp komitelederens ønske, og legge denne saken frem for Stortinget til debatt?»

Svar:

Spørsmålet ble sendt til olje- og energiministeren, men har blitt overført finansministeren for skriftlig besvarelse.

Jeg har forståelse for at høye strømpriser og høyt strømforbruk på grunn av kuldeperioder kan være en belastning for husholdninger med presset økonomi, men mener at det ikke er hensiktsmessig å bruke redusert avgift for elektrisk kraft eller lettelse i merverdiavgiften for å stabilisere strømprisene.

Et forslag om å redusere avgiften på elektrisitet i perioder med høye strømpriser ble behandlet av Stortinget i foregående stortingsperiode, jf. Dokument nr. 8:39 (2005-2006) og Innst. S. nr. 137 (2005-2006). Forslaget fikk ikke støtte i Stortinget.

En reduksjon i avgifter på elektrisk kraft vil gi økt forbruk og dermed bidra til å presse markedspriser

sene ytterligere oppover. I perioder med lite vann i magasinene og knapphet på kraft vil en reduksjon i avgifter på elektrisk kraft derfor ikke føre til tilsvarende lavere strømpriser til forbrukerne. Med knapphet på kraft vil lavere avgifter til forbrukerne kunne presse opp produsentprisene. Kraftbrukere som betaler svært lav eller ingen avgift, kan da få enda høyere strømpris som følge av de reduserte avgiftene.

Det ville dessuten være svært krevende å avgrense avgiftsfritakene eller reduksjoner til bestemte kuldeperioder og høyprisperioder som vanskelig kan forutses. For eksempel vil et eventuelt kutt i merverdiavgiften måtte minst gjelde for en hel momstermin på to måneder.

Et system med periodebestemte fritak eller reduksjon i avgifter på elektrisk kraft vil i tillegg ha store provenyvirksomheter og medføre økte administrasjonskostnader.

For å ta hensyn til lavinntektshusholdninger vil det være langt mer målrettet med andre virkemidler enn avgiftskutt. I forbindelse med ”kraftkrisen” vinteren 2002-2003 ble for eksempel bostøtteordningen benyttet for å kompensere husholdninger med lav inntekt for høye strømreregninger.

Endringer i avgiftssatsene krever stortingsbehandling i tillegg til at det har budsjettvirkninger. Det vil være mulig for Stortinget å diskutere dette i forbindelse med budsjettet for 2011.

SPØRSMÅL NR. 447**Innlevert 11. januar 2010 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad****Besvart 21. januar 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Regjeringen har bygget to mobile gasskraftverk, til 2,5 mrd kroner, til bruk i krisesituasjoner. I januar 2010 har vi ved flere anledninger blitt varslet om ekstreme strømpriser i enkelte tidsrom i deler av landet. Allikevel har det ikke vært aktuelt for Regjeringen å starte disse kraftverkene.

Hvilken konsesjon er gitt, og hvilket regelverk ligger til grunn for oppstart av disse gasskraftverkene, og ligger det for eksempel inne ett pristak på strøm som kan utløse oppstart?»

Svar:

Utslippstillatelsene og anleggskonsesjonene til de to mobile gasskraftverkene på Tjeldbergodden og i Nyhavna gir rammene for bruken av kraftverkene.

Statnett søkte om reservekraftverk på Tjeldbergodden 15. februar 2007. Statnetts søknad kom blant annet som følge av de føringer som ble gitt i St. meld. nr. 18 (2003-2004) Om forsyningssikkerheten for strøm mv. Stortingsmeldingen diskuterte behovet for tiltak for å mestre svært anstrengte kraftsituasjoner, det vil si situasjoner med stor sannsynlighet for rasjonering.

NVE ga anleggskonsesjon 15. juni 2007, men konsesjonsvedtaket ble påklaget. Vedtak vedrørende klagen på anleggskonsesjonen ble fattet av Olje- og energidepartementet 18. januar 2008.

Utgangspunktet for bruken av reservekraftverkene skal være at Statnett benytter alle andre aktuelle virkemidler for å håndtere en eventuell svært anstrengt kraftsituasjon før det mobile reservekraftverket settes i drift. Høy kraftpris skal ikke være kriteriet for idriftsettelse, men høy risiko for rasjonering. I bakgrunnen for vedtaket om anleggskonsesjon skriver NVE:

"Reservekraft skal imidlertid være et tiltak som tas i bruk etter at andre virkemidler er forsøkt. Dessuten må muligheten for idriftsettelse av reservekraft ikke redusere effekten av de andre virkemidlene. Hvis man eksempelvis kobler idriftsettelsen til et visst, høyt prisnivå, kan dette gi uheldige handlinger fra aktørene innen produksjon og etterspørsel av elektrisitet. Generelt vil faste kriterier for idriftsettelse gi grunnlag for

uheldige markedstilpasninger slik at nettoeffekten av reservekraft vil kunne bli svært liten. For det første vil kapasiteten innen reservekraftverket ikke være så stor at dette kan begrense prisen vesentlig i en hel region. For det andre vil høyere pris enn normalt uansett måtte være et viktig virkemiddel for å tilpasse forbruket til tilgangen i tørre år og dermed unngå fysisk rasjonering. Reservekraftverket skal etter forutsetningene bare inn når faren for rasjonering vurderes som høy tross høy kraftpris."

NVE ga reservekraftverket på Nyhavna tilsvarende anleggskonsesjon som reservekraftverket på Tjeldbergodden, 4. september 2007. Dette vedtaket ble påklaget og senere stadfestet av departementet 25. mars 2008.

Miljøverndepartementet (MD) ga begge de mobile gasskraftverkene midlertidige utslippstillatelser med krav om å utrede og teste muligheten for å kunne kjøre anlegget på biobrensel. Miljøverndepartementet opphevet kravet om testing av biodiesel 23. januar 2009. Som forutsetning for vedtaket lå at idriftsettelse av kraftverkene kun er aktuelt i svært anstrengte kraftsituasjoner der faren for rasjonering er stor og at Statnett benytter alle andre tiltak før reservekraftverkene settes i drift.

12. juni 2009 fikk begge de mobile gasskraftverkene utvidede utslippstillatelser fram til 2014. Et viktig argument i MDs vurdering var da følgende:

Statnett legger i sin utslippssøknad til grunn at reservekraftproduksjonen skal brukes for å unngå rasjonering, det vil si kun i en svært anstrengt kraftsituasjon. Miljøverndepartementet vil presisere at det i forbindelse med energilovsrevisjonen i 2001 ble lagt til grunn at "høye kraftpriser i seg selv... ikke gir grunnlag for innføring av rasjonering", se Ot.prp. nr. 56 (2000-2001). Det er den fysiske energiubalansen som avgjør om man er i en svært anstrengt driftssituasjon, og følgelig kan ikke mulig endring av kraftpris øke presset på bruken av reservekraftverket.

Miljøverndepartementet vil videre vise til Olje- og energidepartementets vilkår i energikonsesjonen om at Statnett benytter alle andre aktuelle tiltak før reservekraftverkene kan settes i drift", jf. vedtak av 18. januar 2008.

SPØRSMÅL NR. 448**Innlevert 11. januar 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 19. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Undertegnede har blitt gjort kjent med en sak vedrørende psykiatrisk tvangsinnleggelse ved Helse Vest, Helseforetak Stavanger Universitetssykehus. På tross av gjentatte purringer har ikke Helsetilsynet i Rogaland fått innsyn i denne saken.

Kan det bes om statsrådens redegjørelse knyttet til hvorvidt Helseforetak kan trenere og overse henvendelser fra Helsetilsynet, og hva eventuelt statsråden vil foreta seg for å sikre at slike saker finner en snarlig løsning?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt gjort kjent med en sak vedrørende psykiatrisk tvangsinnleggelse ved Helse Vest, Helseforetak Stavanger Universitetssykehus. På tross av gjentatte purringer har ikke Helsetilsynet i Rogaland fått innsyn i denne saken.

Tvang innenfor psykiatrien er, slik undertegnede ser det, svært alvorlig. Når det dukker opp saker som fører til at helsetilsyn oppretter tilsynssaker er det derfor svært viktig at man får en rask og god prosess. Det er derfor uakseptabelt at helseforetak ikke gir rask og adekvat informasjon til helsetilsynet i slike saker.

Det bes om Statsrådens vurdering av dette, og

samtidig hva hun eventuelt vil foreta seg for å sikre at slike saker finner sin løsning raskt.

Svar:

Statens helsetilsyn har en sentral rolle i forhold til å sikre befolkningen en god og trygg helsetjeneste. Det er derfor av største betydning at tjenesten er åpen for innsyn fra tilsynsmyndigheten og på alle måter legger til rette for en god dialog mellom tilsynsmyndighet og tjeneste. Overfor de regionale helseforetakene er betydningen av det å være lærende organisasjoner i forhold til tilbakemeldinger fra Statens helsetilsyn tydelig understreket.

Departementet har vært i kontakt med Helse Vest RHF i tilknytning til den konkrete saken som representanten Kjønås Kjos henviser til. Helse Vest beklager det inntrufne og har gjort det klart overfor departementet at de vil følge opp denne saken og sørge for at Statens helsetilsyn får tilgang til de nødvendige opplysninger i saken. Helse Vest har videre opplyst at de gjennom sin dialog med underliggende helseforetak vil sette fokus på god kommunikasjon med tilsynsmyndighetene generelt.

Helse Vest opplyser for øvrig at svar til Statens helsetilsyn i Rogaland nå er avgitt i angjeldende sak.

SPØRSMÅL NR. 449**Innlevert 11. januar 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 19. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til det antall vaksinasjonsdoser som er bestilt i forbindelse med H1N1-pandemien. Det kan se ut som om det er bestilt et større antall doser enn hva som vil være behovet.

Kan det i denne forbindelse bes om en redegjørelse fra statsråden knyttet til muligheten for å reforhandle avtalen med leverandøren, for på den måten å se om det finnes alternativer som gjør at utgiftene for staten reduseres?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til det antall vaksinasjonsdoser som er bestilt i forbindelse med H1N1-pandemien. Det kan se ut som om det er bestilt et større antall doser enn hva som vil være behovet.

Det kan se ut som andre land, blant annet Tyskland, ser på muligheten for å reforhandle sin avtale med leverandøren av denne vaksinen.

Det bør slik undertegnede ser det, utredes hvorvidt en reforhandling av avtalen er mulig, med sikte

på mulige løsninger som sørger for at man ikke får en overkapasitet knyttet til denne vaksinen.

Svar:

Så langt har Norge mottatt i underkant av 4,3 millioner doser pandemivaksine, og 3,35 millioner doser er sendt ut til kommunene. Alle landets kommuner, som ikke aktivt har avbestilt vaksine, vil nå ha mottatt vaksine til minst 80 prosent av sin befolkning.

Ettersom det synes å være tilstrekkelig med én vaksinedose for de fleste og Norge med dette vil ha behov for færre vaksinedoser enn det vi har bestilt,

har vi nå blitt enige med GlaxoSmithKline (GSK) om å redusere kjøpsforpliktelsen i vår avtale for å tilpasse den til dagens behov. Dette innebærer at det totale antallet vaksinedoser til Norge reduseres fra 9,4 millioner doser til 6,58 mill doser, tilsvarende en reduksjon på 30 prosent.

Folkehelseinstituttet (FHI) vil på denne bakgrunn foreta en fornyet vurdering av hvor mange vaksinedoser vi skal ha på lager i Norge, eventuelt hvor mange doser som kan gis til andre land utover de 940 000 dosene som er besluttet avgitt til WHO. FHI vil så gi råd om dette til Helse- og omsorgsdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 450

Innlevert 11. januar 2010 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 19. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Norge har kjøpt inn 9,4 millioner doser vaksine mot svineinfluensa, til 650 mill. kroner. Dette ble gjort blant annet på bakgrunn av råd fra WHO. Det har kommet frem opplysninger om at rådgivere i WHO har koplinger til legemiddelindustrien. Vi må være trygge for at råd fra WHO i en pandemisitua-sjon er faglig fundert.

Vil statsråden forsøke å få klarhet i legemiddelindustriens innflytelse over WHO i forbindelse med svineinfluensaen?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at jeg selvsagt er enig i at råd fra WHO må være faglig funderte. Det er også selvsagt at faglige rådgivere, det være seg for norske myndigheter eller for WHO, ikke bør ha kommersielle interesser som gjør at deres faglige råd kan trekkes i tvil.

Når det er sagt, er det slik at svært mange av de beste fagfolkene innen vaksinefeltet på en eller annen måte også har forbindelse med legemiddeleindustrien. I mange land oppfattes dette som en positiv synergi mellom det offentlige og det private ("public private mix"). Dersom det stilles for strenge krav til at fagfolk ikke skal ha kontakter med industrien, og man kun velger rådgivere uten slike kontakter, vil

dette kunne gå på bekostning av rådgivernes faglige tyngde. Det er også slik at det ville være meget uklokt å se på legemiddelindustrien som en motspiller i arbeidet mot pandemisk influensa. Industrien er en helt sentral aktør når det gjelder å levere de to viktigste redskapene vi har i forhold til pandemien, nemlig vaksiner og antivirale legemidler.

Med henvisning til nylige medieoppslag reiste jeg spørsmålet om legemiddelindustriens innflytelse over WHO under mitt møte med generaldirektør (DG) Margareth Chan i Genève 7. januar i år. DG Chan forsikret meg om at WHO ikke lot seg påvirke av legemiddelindustrien da de erklærte pandemi i fjor sommer. Kriteriene for å erklære en pandemi ble fastlagt etter enighet mellom hundretalls eksperter fra hele verden; først i 2005 og deretter oppdatert i 2009. Kriteriene, som baserer seg på geografisk utbredelse og vedvarende smitte, har hele veien ligget fast.

Som svar på kritikken med utgangspunkt i en hel-segruppe under Europarådets parlamen-tarikerfor-samling, forsikret DG Chan at hun ønsket velkom-men en åpen debatt om WHO's håndtering av pande-mien, forutsatt at diskusjonen tar utgangspunkt i krav-et til vitenskapelighet. Hun fortalte også at WHO planlegger en evaluering av hele prosessen rundt håndteringen av pandemisk influensa.

SPØRSMÅL NR. 451**Innlevert 11. januar 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 18. januar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Ifølge VG 11/1-10 meiner fleire forskarar no at klimaet vil endre seg slik at vi dei neste åra går mot ei mini-istid. Dersom dei har rett vil dette skape nye utfordringar for kommunane både når det gjeld alternativ oppvarming ved straumavbrot og frostskaider på f.eks. røyr.

Meiner kommunalministeren at norske kommunar er tilstrekkeleg forberedt på ei slik utvikling?»

Svar:

Miljøverndepartementet viser til FN's Klimapanel's rapporter som faktagrunnlag for vurdering av hvordan samfunnet (herunder lokalsamfunn) bør tilpasse seg klimaendringene. Ut i fra innholdet i FN's

Klimapanel's fjerde hovedrapport må vi forvente en betydelig global temperaturoppgang innen 2100, men at det innenfor dette også vil være naturlige variasjoner i temperaturen over kortere perioder. Det vil også kunne være lokale og regionale variasjoner som avviker fra den globale trenden.

Regjeringen satte i slutten av 2008 ned et ekspertutvalg som skal vurdere samfunnets sårbarhet og behov for tilpasning til konsekvensene av klimaendringene. Ett av fokusområdene er fysisk infrastruktur. Utvalget skal levere sin utredning (Norges offentlige utredninger) høsten 2010. På bakgrunn av utredningen vil regjeringen vurdere hvilke tiltak og virkemidler som bør prioriteres for å beskytte samfunnet mot konsekvensene av klimaendringene.

SPØRSMÅL NR. 452**Innlevert 11. januar 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 22. januar 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Offisielle tal viser at kommunal sektor har langt høgare sjukefråverer enn privat og statleg sektor har.

Er kommunalministeren tilfreds med dette eller vil ho iverksette tiltak og legge til rette for at sjukefråveret i kommunal sektor vert redusert?»

Svar:

Regjeringa er uroa for den samla veksten vi har hatt i sjukefråveret i 2009. Vi tek dette på største alvor. Regjeringa har oppretta ei ekspertgruppe som skal vurdere moglege tiltak for å redusere sjukefråveret. Gruppa skal leggje fram sin rapport og forslag til tiltak 3. februar. Dette arbeidet vil vi ta med inn i dei kommande forhandlingane om ny IA-avtale, der vi saman med partane i arbeidslivet skal drøfte korleis vi i fellesskap kan arbeide for eit redusert sjukefråveret. I tillegg skal eit regjeringsoppnemnd utval utgreie sjukefråveret i helse- og omsorgssektoren, og leggje fram sin rapport og forslag til tiltak innan utgangen av 2010.

Når det gjeld sjukefråveret i kommunal sektor, syner tala at ein her ligg om lag to prosentpoeng høgare enn privat og statleg sektor. Dette er eg ikkje nøgd med. I nokon grad kan ein forklare denne skilnaden med dei oppgåvene kommunane har ansvaret for. Om lag 80 prosent av kommunane si verksemd og tilsette er knytt til sektorane pleie- og omsorg og oppvekst. Dette er område med krevjande arbeid og tradisjonelt høgt sjukefråvær.

Til tross for dette meiner eg det er mykje kommunane sjølve kan gjere for å redusere sjukefråveret. Kommuneleiinga må saman med dei tilsette finne fram til dei gode tiltaka på lokalt nivå. Som kommunal- og regionalminister kan eg bidra til å auke kunnskapen om korleis ein kan lukkast med å redusere sjukefråveret, og spreie denne kunnskapen til kommunane. Eg trur nemleg det er mykje å lære av dei kommunane som over tid har hatt eit lågt sjukefråveret.

Ein del av desse kommunane finn vi mellom dei nær 140 kommunane som arbeider med sjukefråveret innafor ramma av "Kvalitetskommuneprogrammet".

Det vi veit herfrå er at ein ikkje finn enkle løysingar for å få ned sjukefråveret i kommunal sektor. Erfaringsane tilseier at det krev langsiktig og kontinuerleg arbeid. Vi veit at tydelege rutinar for oppfølging av sjukefelde er viktig for å få dei tilsette raskare attende i arbeid. Tilrettelegging på arbeidsplassen er eit anna tiltak som gjev resultat. Samstundes må kommunane samarbeide godt med Arbeids- og velferdsetaten og

fastlegane om sjukefråversarbeidet. Det er mykje å hente på at arbeidsgjevar, fastlege og Arbeids- og velferdsetaten finn gode tiltak for den einskilde arbeidstakar.

I stort mon handlar dette om å prioritere sjukefråversarbeidet høgt, setje av ressursar til arbeidet og at leiarar på alle nivå i kommunane tek eit ansvar for sjukefråversarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 453

Innlevert 12. januar 2010 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 19. januar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vil statsråden vektlegge de lokale miljøinteressene når departementet skal ta stilling til traseen for E16 Bjørum-Skaret på nytt, og er Regjeringen positiv til et spleiselag med Bærum kommune for å få på plass en miljøvennlig E16 i bakkene opp mot Sollihøgda?»

BEGRUNNELSE:

Etter oppfordring fra Samferdselsdepartementet skal Miljøverndepartementet ta opp delparsellen Bjørum-Avtjerna av E16 Bjørum-Skaret opp til ny vurdering. Bakgrunnen for Samferdselsdepartementets initiativ skal være ønsket om å vektlegge miljøinteressene tyngre. Bærum kommune har enstemmig vedtatt at miljøtraseen F1 er den beste løsningen lokalt. Denne traseen har også fått støtte i bomiljøet, transportbedriftene og de lokale miljøinteressene. Ordføreren i Bærum kommune har også uttalt at kommunen er villig til å inngå et spleiselag med staten for å få på plass en miljøvennlig trasé med best mulig framkommelighet og minst mulig stigning.

Svar:

Miljøverndepartementet tok 19. juni 2008 endelig stilling til trasévalget gjennom vedtak av kommunedelplanen, etter at vegvesenet, fylkesmannen og fylkeslandbruksstyret hadde innsigelse til kommunens vedtak. Miljøverndepartementets vedtak ble fattet blant annet på bakgrunn av tilråding fra Samferdselsdepartementet i brev av 18. februar 2009.

29. september 2009 fikk Miljøverndepartementet en skriftlig henvendelse fra Samferdselsdepartementet med anmodning om å se på saken på nytt. Miljøverndepartementets avgjørelse er endelig, men vi vil vurdere å ta opp igjen saken dersom Samferdselsdepartementet tilrår endret vedtak i saken.

Miljøverndepartementet vil ved en eventuell gjenopptakelse behandle saken ut fra en helhetsvurdering, der miljøinteressene tillegges stor vekt. Det er Samferdselsdepartementet som har ansvar for å vurdere finansiering av tiltaket, og Miljøverndepartementet forutsetter at dette gjøres som en del av arbeidet med å vurdere gjenopptakelse av saken.

SPØRSMÅL NR. 454**Innlevert 12. januar 2010 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 21. januar 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til at det svært populære barneprogrammet "Drømmehagen" er besluttet tatt av sendeplanen for NRK. Dette har medført sterke reaksjoner, blant annet gjennom en facebookgruppe, som allerede har fått over 20 000 medlemmer.

Kan det bes om statsrådets vurdering knyttet til hvorvidt NRKs rolle som allmennkringkaster, også omfatter programmer rettet mot små barn, og videre, om det vil bli foretatt noen henvendelse fra ministerens side, knyttet til å få på plass en revurdering fra NRKs side?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til at det svært populære barneprogrammet "Drømmehagen" er besluttet tatt av sendeplanen for NRK. Dette har medført sterke reaksjoner, blant annet gjennom en facebookgruppe, som allerede har fått over 20 000 medlemmer.

Undertegnede er av den oppfatning at NRK har et ansvar hva gjelder tv-tilbud til denne målgruppen, og mener derfor det er uheldig at "Drømmehagen" ikke lenger sendes 17.30.

Det bes om statsrådets vurdering av denne saken, og samtidig en redegjørelse for hva som eventuelt vil bli gjort for å sikre at små barn blir gitt et tv-tilbud som imøtekommer deres pedagogiske behov.

Svar:

I et demokratisk samfunn er det avgjørende å opprettholde en fri og uavhengig presse. Reell pressfrihet forutsetter at man verner om den redaksjonelle integritet og selvstendighet. Det er nedfelt i lov

om redaksjonell fridom i media § 4 at redaktøren skal ta avgjørelser i redaksjonelle spørsmål, og at eieren ikke kan instruere eller overprøve redaktøren i redaksjonelle spørsmål.

Arbeidsdelingen mellom NRK og staten er basert på prinsippet om redaksjonell frihet. Dette innebærer i korte trekk at myndighetene legger de overordnede føringene blant annet for NRKs programvirksomhet, mens virksomheten selv gjør de redaksjonelle vurderingene innenfor disse rammene.

Kringkastingssjefen har ifølge kringkastingssloven § 6-3 ansvar for den løpende programvirksomhet i NRK. Dette innebærer at det er kringkastingssjefen som legger de redaksjonelle prioriteringer for hva allmennkringkasteren sender. Det vil være i problematisk i forhold til kringkastingssloven dersom jeg skulle overprøve kringkastingssjefen om NRKs løpende programvirksomhet.

NRKs programforpliktelser er nedfelt i NRK-plakaten og NRKs vedtekter. Her heter det at NRKs samlede tilbud skal appellere til alle aldersgrupper. Videre stilles det krav om at NRKs skal ha daglige norskspråklige programmer for barn under 12 år. Spørsmålet om NRK oppfylder allmennkringkasterforpliktelsene sine behandles etterskuddsvis, ved at generalforsamlingen hvert år behandler Medietilsynets rapport om allmennkringkastervirksomheten. Dette gjelder også tilbudet til de enkelte målgrupper/aldersgrupper. Så lenge NRKs programprofil er i samsvar med de overordnede politiske rammer for programvirksomheten som Stortinget har trukket opp og som kommer til uttrykk i NRK-plakaten og selskapets vedtekter, er det ikke grunnlag for at jeg som kulturminister skal foreta meg noe i forhold til NRK.

SPØRSMÅL NR. 455**Innlevert 12. januar 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 19. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvor mange norske skoler er godkjent etter forskrift om miljørettet helsevern, og hvor mange skoler er ikke godkjent og hvilke kriterier er brukt for å definere godt inn klima for norske skoleelever?»

BEGRUNNELSE:

Mange norske elever sliter med plager av dårlig inn klima i norske klasserom. Det finnes egen forskrift om miljørettet helsevern og det finnes forskrift om internkontroll. Det har i en årrekke vært fokus på at godt inn klima er en forutsetning for god helse, godt læringsmiljø og trivsel i skolen.

En er kjent med at kommunene her er satt til å kontrollere seg selv og det er et spørsmål om det er årsaken til at en ser liten forbedring i forhold til inn klima, eller om det er uklare kriterier for hva som karakteriserer et godt inn klima. Det er ønskelig å få oversikt over hvor langt vi har kommet i dette viktige helsearbeidet og hva som gjenstår. Ikke minst er det av betydning om vi har de rette virkemidler som må til for å sikre gode læringsmiljø og elevenes helse.

Svar:

Jeg mener det er viktig å sikre barna et forsvarlig innemiljø. Det gjenstår imidlertid fortsatt utfordringer knyttet til å få skoler og barnehager godkjente etter forskrift om miljørettet helsevern i barnehager og skoler.

I 2008 ble det utført en undersøkelse av det fysiske miljøet ved grunn- og videregående skoler på oppdrag fra Kunnskapsdepartementet og Helse- og omsorgsdepartementet. Undersøkelsen viste bl.a. at 50

prosent av skolene i undersøkelsen ikke er endelig godkjent etter forskriften om miljørettet helsevern i barnehager og skoler. Det ble også avdekket at det fysiske miljøet ved flere skoler ikke var i samsvar med opplæringsloven § 9a-2.

På bakgrunn av denne undersøkelsen sendte helse- og omsorgsministeren og kunnskapsministeren i 2008 ut et felles brev til fylkesmenn, fylkeskommuner og kommuner om undersøkelsens funn og ansvarsforhold i forbindelse med det fysiske miljøet ved landets barnehager og skoler. Spesielt ble kommunenes ansvar understreket. Det er skoleeier som etter nevnte forskrift er ansvarlig for at skolene har et forsvarlig arbeidsmiljø for barn. I brevet het det bl.a. at "kommunen som skoleeier må aktivt forsikre seg om at skolene er godkjente, ev. så raskt som mulig legge opp en prosess for å sikre at de blir godkjent."

Det ble videre varslet en ny undersøkelse i 2009. Målet med undersøkelsen er å få frem hvilke forbedringer som har blitt gjort og finne ut hvor mange skoler som ennå ikke er godkjente. Denne undersøkelsen er nå gjennomført, og Helse- og omsorgsdepartementet avventer en rapport i forbindelse med dette.

Når det gjelder hvilke kriterier som er brukt for å definere et godt inn klima for norske skoleelever, så er disse nedfelt i forskrift om miljørettet helsevern i barnehager og skoler m.v. Disse kriteriene omfatter bl.a. inn klima/luftkvalitet, smittevern, sanitære forhold m.m. Helsedirektoratet har utarbeidet en veileder til forskriften. Utfordringen knyttet til godkjenning og tilsyn med barnehager og skoler vil også bli fulgt opp i et arbeid som nå pågår med å gjennomgå forvaltningen av miljørettet helsevern generelt.

SPØRSMÅL NR. 456**Innlevert 12. januar 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 20. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til at legemiddelet Tysabri er gitt en ISF-andel på 32,5 prosent. Det er, slik undertegnede ser det, uheldig at man ikke har en høyere ISF-andel på denne typen legemiddel.

Kan det bes om statsrådets redegjørelse knyttet til at Tysabri er gitt denne ISF-andelen, og i hvilken grad dette vil bidra til forskjellig praksis hos de ulike helseregionene, slik man tidligere har sett?»

BEGRUNNELSE:

Legemiddelet Tysabri er gitt en ISF-andel på 32,5 prosent. Det er, slik undertegnede ser det, uheldig at man ikke har en høyere ISF-andel på denne typen legemiddel.

Etter det undertegnede erfarer fører en slik lav ISF-andel til at bruken av Tysabri i mange tilfeller velges bort siden den resterende kostnaden må dekkes over et hardt presset sykehusavdelings budsjett.

Det vises videre til at Tysabri er et svært effektivt legemiddel som "bremsemedisin" for enkelte grupper MS-pasienter, og at det derfor er viktig at legemiddelet benyttes for de pasienter som har nytte av dette.

Det er videre viktig at finansieringen sørger for en lik praksis i alle deler av landet og ikke slik at helseforetakenes eller den enkelte sykehusavdelings økonomi er avgjørende for om pasienten får medisiner eller ikke.

Det er også av betydning å se på denne problemstillingen i lys av fritt sykehusvalg i forhold til om behandlingen med Tysabri foreskrives på det sykehuset pasienten geografisk hører til.

Svar:

I spørsmålet er det vist til at ISF-andelen for behandling med Tysabri er lavere enn det som er lagt til grunn som et gjennomsnitt, dvs. 40 pst., og at dette kan bidra til forskjellig praksis hos de ulike helseregionene.

Jeg er opptatt av at MS-pasienter i hele landet skal få den behandling de har mest utbytte av etter en individuell vurdering av den enkelte lege. Gjennom ISF-systemet gjøres deler av bevilgningen avhengig av type pasienter/behandlinger og hvor mange som får behandling. ISF-systemet skal ikke være styrende for hvilke pasienter som behandles, eller hvordan de

behandles. Derfor utgjør den aktivitetsbaserte ISF-ordningen kun en del av finansieringen av den somatiske spesialisthelsetjenesten, mens 60 pst. finansieres gjennom basisbevilgningene til de regionale helseforetakene.

Det arbeides systematisk med å utvikle ISF-systemet for å gjøre det mest mulig riktig og rettferdig. Det er utarbeidet en ny løsning i 2010 for behandling av MS-pasienter. Hver behandling med Tysabri utløser nå en refusjon som er relatert til faktisk ressursbruk. Dette reduserer risikoen for at behandling med Tysabri utilsiktet nedprioriteres av økonomiske grunner.

Det bes om redegjørelse for at det er gitt en ISF-andel på 32,5 pst. for behandling med Tysabri. ISF-systemet skal kun finansiere en del av behandlingskostnadene. I tillegg er ISF-andelen noe lavere for poliklinisk behandling enn for døgnbehandling fordi det også kreves egenandeler for poliklinisk behandling. I ISF-systemet bestemmes refusjonen ut fra hvor høye kostnadene er i de ulike pasientgrupper. ISF-andelen er ikke fastsatt med det for øye å styre pasientbehandlingen i en bestemt retning. Det arbeides med å få bedre kunnskap om hva den enkelte pasient koster, og denne informasjonen vil på sikt kunne gjøre ordningen mer treffsikker.

Som nevnt, skal ISF-systemet ikke være styrende for hvilke pasienter som behandles, eller hvordan de behandles. For behandling av MS med Tysabri foreligger det nasjonale retningslinjer som skal sikre lik praksis mellom regioner og høy kvalitet. Behandlingen er svært effektiv, men har også potensielle alvorlige bivirkninger. Behandlingen rapporteres til MS-register og aktiviteten til Norsk pasientregister, og man kan følge opp hvordan retningslinjene etterleves. At ISF-systemet ikke skal brukes som prioriteringsverktøy, spesifiseres også i regelverket for ISF og i oppdragsdokumentene til de regionale helseforetakene.

Etter pasientrettighetsloven § 2-4 har pasienten rett til å velge ved hvilket sykehus behandlingen skal foretas. Det er en forutsetning at institusjonen eies av et regionalt helseforetak eller har avtale med et regionalt helseforetak som gir pasienten en slik valgrett. Pasienten kan ikke velge behandlingsnivå. De regionale helseforetakene må legge til rette for eventuelle gjestepasientoppgjør seg imellom dersom pasienten velger behandling etter fritt sykehusvalg.

SPØRSMÅL NR. 457**Innlevert 12. januar 2010 av stortingsrepresentant Laila Dævøy****Besvart 20. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Politiet har tatt ut siktelse mot Ringerike Sykehus etter at en ung mann døde etter et operativt inngrep. Fylkeslegen anbefalte politiet å ikke foreta etterforskning i saken. Etter at pårørende har engasjert seg, har politiet selv gått videre. Jeg har forstått at fylkeslegen hadde samme dokumenter som politiet da anbefalingen ble gitt, bla kunne pårørende vise til det de mener er åpenbare feil fra sykehusets side.

Hvordan vil fylkeslegens håndtering i saken bli fulgt opp/undersøkt fra statsrådets side?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til mitt forrige spørsmål om dødsfall i sykehus. Fylkeslegens rolle er ofte avgjørende for om politiet går til videre etterforskning i slike saker. Det er derfor avgjørende hvilke opplysninger en fylkeslege gir til politiet, at alt kommer frem og at alt som har skjedd dokumenteres og ikke legges skjul på, eller blir misvisende.

I denne saken har familien mistet tillit til fylkeslegen og bedt om at Statens Helsetilsyn overtar saken. Det er forståelig og bør skje.

I mitt forrige spørsmål spurte jeg om hva som er standard praksis når det gjelder tidsramme og instanser involvert. Statsråden svarte ikke på tidsrammen. Slik jeg ser det, er det viktig at tidsrammen for hvor lenge sykehuset og fylkeslegen kan undersøke saker av denne art ikke er for vid. Jeg ønsker fortsatt statsrådets svar på dette.

Svar:

Helsetilsynet i Buskerud har gitt følgende redegjørelse i saken:

«Politiet anmodet Helsetilsynet i Buskerud i faks oversendt 23. september 2009 om at en tilbakemelding på eventuell videre politietterforskning ble avgitt innen 28. september 2009.

Helsetilsynet i Buskerud skrev i sin uttalelse til politiet:

«Etter den informasjon Helsetilsynet i Buskerud har i dag om hendelsen kan vi ikke se forhold som tilsier behov for videre politietterforskning i saken.

Helsetilsynet tar imidlertid forbehold om at resultatet av den endelige rettsmedisinske undersøkelse kan peke i annen retning. Helsetilsynet kan heller ikke se bort fra at opplysninger i sykehusets melding etter spesialisthelsetjenestelovens § 3-3 kan avdekke forhold som gjør ytterligere etterforskning nødvendig.

Politiets spørsmål om observasjonstid og medisinering av pasienten er forhold som Helsetilsynet i

Buskerud vil vurdere i samband med den tilsynssak Helsetilsynet i Buskerud allerede har etablert i forhold til sykehuset. Det vises til Lov om pasientrettigheter § 7-4, Lov om helsepersonell § 55 og Lov om statlig tilsyn med helsetjenesten § 2.

Helsetilsynet minner om at tilbakemelding herfra i saken har karakter av rådgivning, og at politiet på fritt grunnlag treffer endelig beslutning om etterforskning skal igangsettes.»

Bakgrunnen for Helsetilsynet i Buskeruds konklusjon var at de på det aktuelle tidspunkt ikke satt med opplysninger som etter deres vurdering indikerte at sykehus eller helsepersonell hadde brutt helselovgivningen på et vis som skulle straffeforfølges (grov uaktsomhet eller forsett). De opplyste samtidig om at de fulgte opp saken som en tilsynssak.

På tidspunktet for avgivelse av Helsetilsynet i fylket sin uttalelse (23. september 2009) var de kjent med at politiet hadde hatt samtaler med personell på sykehuset to ganger, uten at de hadde mottatt rapport om hva som hadde framkommet i disse samtalene.

Status i saken nå er at endelig obduksjonsrapport og kopi av politiets etterforskningsdokumenter ble mottatt 13. januar 2010 og nå blir gjennomgått. Politiet har samtidig anmodet om at tilsynsmyndigheten tar stilling til om det begjæres påtale, og saken vil om kort tid derfor oversendes fra Helsetilsynet i Buskerud til Statens helsetilsyn for vurdering av påtalebegjæring.»

Statens helsetilsyn oppgir i sin redegjørelse at det har hatt en god dialog med både Helsetilsynet i Buskerud og politiet i Nordre Buskerud i denne saken. Etter Statens helsetilsyns vurdering er det i saken ikke formålstjenelig å fravike den ordinære saksbehandlingen for tilsynssaker.

På bakgrunn av de redegjørelser som er gitt Helse- og omsorgsdepartementet fra Helsetilsynet i Buskerud og Statens helsetilsyn i saken, føler jeg meg berettiget i forhold til det arbeidet som til nå er utført fra tilsynsmyndighetenes side. Jeg ser derfor ingen grunn til at den ordinære saksgangen fravikes i den videre håndteringen av saken.

Det er gitt retningslinjer i Rundskriv IK-2/2208 og Riksadvokatens Rundskriv nr 5/2001 for kontakten/samhandlingen mellom politi og tilsynsmyndighet i saker der det er spørsmål om strafferettslig brudd på helsepersonelloven. Der fremgår det blant annet at Helsetilsynet i fylket, innen tre uker fra de mottar anmodningen om iverksetting av etterforskning, skal avgi en rådgivende uttalelse til politiet. Politiet plikter så å forelegge saken for Helsetilsynet i fylket ferdig etterforsket senest fire måneder fra første kontakt med Helsetilsynet i fylket. Helsetilsynet i fylket skal da snarest sende saken til Statens helsetilsyn, som skal vurdere om det er grunnlag for å begjæ-

re påtale. Jeg viser til at Statens helsetilsyn etter straffeloven § 80 første ledd har en frist på seks måneder for å begjære påtale.

I tilsynssaker overholder Helsetilsynet i fylkene og Statens helsetilsyn median saksbehandlingstid på

henholdsvis fem og seks måneder i henhold til tildeleingsbrevet til Helsetilsynet i fylket og Prop. 1 S. Det vil si at minst halvparten av sakene skal ferdigbehandles innen henholdsvis fem og seks måneder.

SPØRSMÅL NR. 458

Innlevert 13. januar 2010 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold

Besvart 18. januar 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«FNs høykommissær for flyktninger har i brev til statsråden reagert sterkt på at irakere ble tvangsreturnert til Bagdad og andre provinser i Sentral-Irak i desember 2010. Flere har etterlyst dokumentasjonen på at det er trygt å returnere til de fem provinsene i Sentral-Irak, uten at UDI eller departementet så langt har tilkjennegjort denne.

Kan statsråden sørge for at dokumentasjonen som ligger til grunn for at tvangsreturen ble vurdert som trygg, blir gjort tilgjengelig for offentligheten?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis minne om at det fremgår av utlendingsloven at det er Utlendingsdirektoratet (UDI) og Utlendingsnemnda (UNE) som avgjør enkeltsaker på utlendingsfeltet, og at verken departementet eller jeg har myndighet til å gripe inn i saker som ikke gjelder grunnleggende nasjonale interesser eller utenrikspolitiske hensyn. Jeg vil imidlertid understreke at alle som kan risikere forfølgelse, tortur eller umenneskelig behandling ved retur til hjemlandet, har rett til opphold i Norge. Jeg har tillit til at de vurderinger og avgjørelser som UDI og UNE foretar i asylsakene er forsvarlige og i overensstemmelse med gjeldende lover og konvensjoner. UDI og UNE har spesialkompetanse til å vurdere disse sakene, både gjennom kjennskap til forholdene i de konkrete land og generell erfaring med å vurdere asylansøker opp mot aktuelle lover og konvensjoner.

I vurderingen av om en asylsøker har rett til opphold i Norge, skal FN's Høykommissær for flyktningers (UNHCR) anbefalinger veie tungt, men fordi norske myndigheter foretar en selvstendig vurdering i hver enkelt sak, vil avgjørelsene i noen saker ikke være i tråd med anbefalingene. UNHCR fraråder tvangsmessige retur til den sentrale delen av Irak. Skal Norge følge denne anbefalingen, ville det bety at vi skal innvilge alle søknader fra personer hjemmehø-

rende i denne regionen. Det eneste kriteriet for å få opphold, vil da være at søker kan dokumentere at vedkommende kommer fra et bestemt geografisk område.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet ga 1.11.2008 en instruks til UDI, som innebærer at alle saker skal behandles individuelt, og den enkelte søkers situasjon ved retur skal vurderes konkret. Den enkelte søkers situasjon vil være forskjellig. Dette innebærer at noen søkere fra dette området får innvilget en oppholdstillatelse, mens andre får avslag. Dette er en praksis som er på linje med den som føres i våre naboland og i andre europeiske land.

Fra den internasjonale organisasjonen for Migrasjon (IOM) har jeg for øvrig fått opplyst at 397 personer fikk støtte til frivillig retur til Irak i 2009, hvorav 54 personer oppga Bagdad og Mosul som destinasjon.

På spørsmål om jeg kan sørge for at dokumentasjonen som ligger til grunn for at tvangsreturen ble vurdert som trygg blir gjort tilgjengelig for offentligheten, må jeg vise til at UDI og UNE foretar sine vurderinger på bakgrunn av en rekke kilder, og at en sentral kilde er informasjon fra utlendingsforvaltningens fagenhet for landinformasjon (Landinfo). En viktig del av det landinformasjonstilfanget Landinfo baserer seg på er hentet fra anerkjente kilder som Amnesty International, UNHCR, Human Rights Watch mv. På sin hjemmeside presenterer Landinfo informasjon om en rekke land som Norge mottar asylsøkere, flyktninger og immigranter fra. Informasjonen som presenteres er ment å gi et mest mulig dekkende bilde av hva Landinfo formidler til UDI og UNE. I henhold til Offentleglova er Landinfo forpliktet til å offentliggjøre informasjonen de videreformidler til sine brukere. Dersom opplysninger er unntatt offentlighet i tråd med lovverket, vil dette gå tydelig fram av dokumentet, og lovhemmel vil identifisere hvorfor opplysningene er unntatt offentlighet.

Lenke til Landinfos hjemmeside: www.landinfo.no

SPØRSMÅL NR. 459**Innlevert 13. januar 2010 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 25. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Langs det Norske veinettet er det få rasteplasser, og enda færre rasteplasser med tilgang på toalett. På vinterstid og i kuldeperioder stenger veivesenet mange av disse toalettene. Dette skjer samtidig som det ansettes flere og flere kvinner innefor langtransportyrket. Dette er en uholdbar situasjon for denne yrkesgruppen.

Vil statsråden ta initiativ til at de toalettene som er etablert på eksisterende rasteplasser holdes åpne også vinterstid?»

BEGRUNNELSE:

Ansatte i transportbransjen er pålagt strenge reguleringer i form av kjøre og hviletid. De har derfor et stort behov for rasteplasser med toalettmuligheter både til den korte og lang hviletid. I tillegg arbeider de en stressende hverdag, hvor de må tilpasse seg trafikkbildet til enhver tid som kan føre til behov for stopping også ut over kjøre og hviletidsbestemmelsene. Selv om de fleste lastebiler/vogntog i dag er komfortable med mye utstyr er det ikke toalettmuligheter i bilene. De er derfor avhengige å nå en bensinstasjon, kafé eller rasteplass for å komme på et toalett. I mange deler av landet er det store avstander mellom bensinstasjonene og kafeene. I disse områdene er en helt avhengig av at det er etablert rasteplasser med toaletter innefor rimelig avstand. Når en vet at det er forholdsvis få slike rasteplasser, og i tillegg opplever at disse toalettene stenges vinterstid blir situasjonen spesielt vanskelig denne tiden av året. Lastebilbransjen har brukt mye krefter for å ansette flere kvinnelige medarbeidere, og langt på vei lykkes med det.

Dette fører av naturlige årsaker til at behovet for ordentlige toalettforhold blir enda større.

Svar:

Det er viktig at yrkessjåfører som skal ta sine lov-pålagte pauser har et tilfredsstillende tilbud av rasteplasser og hvileplasser. Flest mulig av rasteplasser og hvileplasser bør også ha toalett. I følge Vegdirektoratet krever likevel norske vinterforhold at en del toalett på rasteplasser stenges om vinteren, da vanntilførselen må stenges for å unngå frostproblemer. Det er selvsagt uheldig at stengingen av toaletter gjør tilbudet til yrkessjåførene dårligere vinterstid.

Regjeringen ønsker å forbedre yrkessjåførenes tilgang til rasteplasser og hvileplasser. Både i statsbudsjettet for 2010 og i NTP varsles en satsning på rasteplasser og hvileplasser. NTP legger opp til en systematisk utvikling av offentlige og private plasser i årene fremover. I den forbindelse har Samferdselsdepartementet bedt Vegdirektoratet vurdere mulighetene for å kunne gi støtte til private aktører som etter utlysning vil ta på seg å bygge ut og drifte hvileplasser med et godt servicetilbud til sjåførene. Som et ledd i utviklingen av dette tilbudet sendte Vegdirektoratet sommeren 2009 på høring forslag til en standard for kvaliteten på døgnhvileplasser for tungtrafikken. Lastebilnæringen ble tatt med på råd i forbindelse med utarbeidelsen av dokumentet. Vegdirektoratet følger nå videre opp dette arbeidet.

Jeg er opptatt av å få til et bedre hvileplasstilbud for yrkessjåførene, og vil søke å legge til rette for at satsingen varslet i NTP følges videre opp, både allerede i 2010 og i årene fremover.

SPØRSMÅL NR. 460**Innlevert 13. januar 2010 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide****Besvart 21. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Luftforurensing har i flere dager vært over tillatt nivå i Bergen. Dette har store helsemessige konsekvenser, blant annet med utvikling av astma og allergi, og forverring av symptomer for de som allerede er syke. Bergen søkte allerede i 2008 Samferdselsdepartementet om å få innføre lavutslippssone, det vil si et avgrenset område hvor bruken av tunge dieselmotorer avgrenses.

Hva er grunnen til at Regjeringen ikke har fulgt opp Vegdirektoratets forslag til ny forskrift som gir kommuner hjemmel for å innføre lavutslippssoner?»

BEGRUNNELSE:

SFT mener i sitt hørings svar i saken at lavutslippssone er et viktig virkemiddel for å oppnå bedre luftkvalitet i Norge, særlig fordi det finnes få andre

lokale tiltak som kan iverksettes for å nå NO₂-kravene. Kommunene Oslo, Bergen og Trondheim er positive til å innføre dette i følge Vegdirektoratet.

Svar:

Jeg vil for ordens skyld presisere at Bergen kommune ikke har søkt Samferdselsdepartementet om å få innføre lavutslippssoner. Bergen kommune har imidlertid vist stor interesse for innføring av lavutslippssoner overfor Vegdirektoratet, og har bedt Samferdselsdepartementet om en avklaring av når lovarbeidet vil bli behandlet i Stortinget.

Jeg mener at det er viktig å bidra til at kommunene som ønsker det har verktøy som gir mulighet til økt luftkvalitet i byene. Jeg har derfor gitt høy prioritet til avklaring av flere forslag, der både spørsmål om lavutslippssoner og kjøprising inngår.

SPØRSMÅL NR. 461**Innlevert 13. januar 2010 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen****Besvart 21. januar 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Biler som går på elektrisitet er miljøvennlige biler. Vi blir derfor oppfordret til å kjøpe el-biler.

Hvordan kan de som investerer i el-bil være sikre på at dagens rammer for kjøp og bruk av el-biler ikke endres?»

BEGRUNNELSE:

I de senere år har det blitt fremsagt løfter i forbindelse med pris på drivstoff som skal være miljøvennlig.

Det ble gitt løfter til folket når det gjaldt diesel og kjøp av dieselmotorer kontra bensinmotorer. Dette løftet ble misligholdt.

Så kom biodieselflausen, hvor Regjeringen gikk så høyt på banen med sine løfter om å ikke innføre biodiesellavgifter, at bedrifter startet opp med produksjon. Disse bedrifter ble deretter sviktet. Biodiesellavgiften ble innført av en samlet rød-grønn regjering. Altså en enstemmig rød-grønn regjering.

Det er derfor liten grunn til å tro at el-biler vil slippe unna ekstra avgifter når disse biler blir populære nok, som når det blir solgt mange nok av dem. Folk sitter med følelsen av at dersom de investerer i såkalte "miljøtiltak" når det gjelder transport, vil de om kort tid sitte igjen med skjegget i postkassa.

Svar:

Det er to grupper av avgifter som utgjør hoveddelen av den samlede avgiftsbelastningen for biler. Det er engangsavgiften og veibruksavgiftene, dvs. avgiftene på bensin og autodiesel. Disse to gruppene av avgifter knytter seg til henholdsvis kjøp og bruk av bil. Elbiler har i dag et særskilt fritak fra engangsavgiften og blir ikke ilagt veibruksavgift, siden verken bensin eller diesel benyttes som drivstoff. I tillegg har elbiler laveste årsavgiftssats.

Engangsavgiften er i hovedsak fiskalt begrunnet, men det tas også miljø-, fordelings- og sikkerhets hensyn. I budsjettene for 2007, 2008 og 2010 har Re-

gjeringsen lagt om engangsavgiften for å ta større hensyn til miljøet. Disse endringene har medført at det i dagens engangsavgiftssystem gis svært sterke incentiver til å velge biler med lave CO₂-utslipp. I 2009 ble det innført et fradrag i engangsavgiften for kjøretøy med lavere CO₂-utslipp enn 120 g/km. Fra 1. januar 2010 ble dette fradraget økt til 609 kroner per g/km. Med de endringene som er gjort i det alminnelige systemet for engangsavgiften ville de elbilene som finnes på markedet i dag fått svært lav engangsavgift, selv om det særskilte fritaket for elbiler skulle blitt opphevet. Alle elbilene, med unntak av noen sportsbiler med svært høy effekt, ville fått minste oppnåelige engangsavgift på i underkant av 3 500 kroner.

Når det gjelder veibruksavgiften slo Regjeringen allerede i statsbudsjettet for 2007, med lignende gjentakelse i statsbudsjettene for 2008 og 2009, fast at alle trafikanter uavhengig av valg av drivstoff bør betale veibruksavgift. Elbiler betaler per i dag ikke veibruksavgift for kostnadene de påfører samfunnet. Elbiler betaler imidlertid avgift på elektrisiteten som benyttes for å lade batteriene. Det er usikkert hvordan avgiften på elektrisitet står i forhold til de kostnadene elbilbruk påfører samfunnet. Jeg har tidligere varslet at det ikke vil bli forslått en særskilt veibruksavgift på elbiler i denne stortingsperioden.

SPØRSMÅL NR. 462

Innlevert 13. januar 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 27. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Både Telemarksavisa (TA), Varden og Porsgrunns Dagblad (PD) hadde 13. januar 2010 oppslag om grunneiere som føler seg dårlig behandlet av Statens Vegvesen i forbindelse med utbygging av Åbykrysset på E18.

Vil statsråden ta tak i saken og sørge for at grunneiere blir skikkelig behandlet og kompensert, slik at man kan i fremtiden kan bygge nye motorveier uten å unødig komme i konflikt med lokale grunneiere?»

BEGRUNNELSE:

For FrP er eiendomsretten et grunnleggende prinsipp, og grunn som har gått i arv i generasjoner skal selvsagt behandles med respekt når fremtidens veier skal bygges. Både Telemarksavisa (TA), Varden og Porsgrunns Dagblad (PD) hadde imidlertid 13. januar 2010 oppslag om grunneiere som føler seg dårlig behandlet av Statens Vegvesen i forbindelse med utbygging av Åbykrysset på E18. Grunneiere føler seg lurt trill rundt. Mens noen grunneiere har fått 45 kroner kvadratmeteren, har andre visstnok fått 20 kroner per kvadratmeter. FrP mener at ekspropriasjon bare skal kunne gjennomføres mot erstatning slik at grunneieren ikke lider tap, dvs. til markedspris. FrP fremmet et forslag i Dokument nr. 8:82 (2007–2008) om at båndlegging av eiendom i forbindelse med samferdselsprosjekter automatisk følges opp med tilbud om innløsning, men FrP ble stående alene om

forslaget om innløsning til markedsverdi i Innst. S. nr. 245 (2007–2008). Forslaget ble tatt opp igjen i forbindelse med statsbudsjettet for 2010 i Innst. 13 S (2009–2010), og fikk da støtte av et mindretall i komiteen. Regjeringspartiene Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterparti gikk ved begge anledninger imot forslaget.

FrP gikk dessuten imot utvidelse av ekspropriasjonsretten i Innst. O. nr. 43 (1999–2000) ”om lov om endring i lov 23. oktober 1959 nr. 3 om oreigning av fast eiendom.” Regjeringen har nylig betydelig innskrenket eiendomsretten til dem som har eiendommer langs eksisterende fylkesveier, siden byggegrensen fra fylkesvei ble endret fra 15 meter til 50 meter. Da Stortinget behandlet saken i Innst. O. nr. 83 (2008–2009) støttet Aps, SVs og Sps stortingsgrupper dette angrepet på grunneierne, uten noen form for kompensasjon.

Svar:

I forbindelse med bygging, utbedring og vedlikehold av riks- og fylkesvegnettet må Statens vegvesen erverve eiendommer til vegformål. Staten erverver eiendom fra ca. 3000 grunneiere hvert år. I 90 – 95 % av disse tilfellene blir det enighet om avståelsen og erstatningen. I 5 – 10 % av tilfellene må grunnen eksproprieres fordi det ikke oppnås enighet og erstatningen fastsettes i en skjønnsak.

Det følger av gjeldende regelverk at erstatningen

skal dekke det økonomiske tapet grunneier lider fordi vedkommende må gi fra seg hele eller deler av sin eiendom. Hvordan dette tapet fastsettes går fram av ekspropriasjonsstatningsloven. Hovedregelen er at det er det høyeste av markedsverdi og bruksverdi (avkastningsverdi) som skal legges til grunn.

At noen eiendommer blir verdsatt med en høyere m_2 -pris enn andre kan ofte forklares med at egenskapene til eiendommene og bruken av dem er forskjellige.

Samtidig har det over lang tid blitt etablert ulike geografiske erstatningsnivå gjennom skjønnsrettenes fastsetting av erstatningen. I noen deler av landet verdsettes areal vesentlig høyere enn tilsynelatende

sammenlignbare areal andre steder i landet. I de avtaler som inngås, forsøker Statens vegvesen å holde samme nivå på sammenlignbare areal, men må likevel forholde seg til de nivåer som er etablert i skjønnspraksis i det aktuelle området.

Statens vegvesen arbeider kontinuerlig for at grunneiere skal få en god behandling når etaten erverver eiendom, og har egne etiske retningslinjer for grunnerv. Som samferdselsminister er jeg selvfølgelig opptatt av at de i størst mulig grad lykkes i dette arbeidet.

Statens vegvesen tar kritikken fra de berørte grunneierne alvorlig og har invitert dem til et møte for å diskutere saken.

SPØRSMÅL NR. 463

Innlevert 14. januar 2010 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 20. januar 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Hva er status for arbeidet med handlingsplanen for nordisk språksamarbeid?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med behandlingen av Den Nordiske språkdeklarasjonen forpliktet de Nordiske landene seg til å utarbeide handlingsplaner for Nordisk språksamarbeid. Jeg antar at en slik handlingsplan omfatter tiltak som berører flere departement og jeg tillater meg derfor å reise spørsmålet om dette til samarbeidsministeren for nordiske saker.

Det vil være av interesse å få vite om en slik handlingsplan er utarbeidet og i så fall hvor den er å finne. Dersom en slik plan ikke foreligger ber jeg opplyst om regjeringen har som intensjon å utarbeide en plan, om arbeidet er igangsatt og hva den i så fall tenkes å bestå i.

Svar:

Jeg har innhentet informasjon fra Kunnskapsdepartementet og Kulturdepartementet som har ansvar for dette i Norge.

I tillegg opplyser Nordisk Ministerråds Sekretariat at første rapportering på språkdeklarasjon skjedde til Nordisk Råd i 2009, og at Rådet vil få tilbakemelding om handlingsplan i 2010.

Oppfølging i utdanningssektoren

Kunnskapsdepartementet har fulgt opp språkdeklarasjonen fra 2006 i St. meld. Nr.23 (2007-2008) Språk bygger broer som ble sendt Stortinget 23. mai 2008 og behandlet 23.10.2008. Hovedtiltak når det gjelder oppfølgingen av nordiske språk i opplæringen går ut på at departementet vil "kartlegge status for undervisning i og om nabospråk i grunnopplæringen og allmennlærerutdanningen".

Dette følges nå opp gjennom spørring til skoleeiere og skoleledere våren 2010. I den grad skoleledere og skoleeiere har tiltak og aktiviteter som blir rapportert vil disse resultatene inngå i Utdanningsdirektoratets dokumentasjon, med en egen rapport i juni 2010. Gjennom denne spørringen blir skoler og skoleeiere invitert til å rapportere om etablert praksis – slik at eventuelle gode eksempler kan legges inn i den nyutviklede, nordiske databasen "Tekstkompetanse i Norden".

I St.meld. nr. 23 (2007-2008) Språk bygger broer understrekes at rammeplaner for lærerutdanningene tar utgangspunkt i at kompetansemålene for grunnopplæringen er forpliktende for utformingen av fagplanene i lærerutdanningene.

I St.meld. nr. 11 (2008-2009) Læreren – rollen og utdanningen er det presisert at "Fagene i lærerutdanningene må ha et innhold som er tilpasset behovene for lærerkompetanse i skolefagene på de ulike års-

trinn.” Om norskfaget i den nye lærerutdanningen er det sagt at det må reflektere læreplanens krav om kunnskap om nordiske språk og nordisk litteratur. Ny grunnskolelærerutdanning skal avløse nåværende allmennlærerutdanning fra høsten 2010. Planverket for ny lærerutdanning basert på føringene i nevnte stortingsmelding, er nå under utarbeidelse.

Oppfølging i kultursektoren

Som ledd i oppfølging av St.meld. nr. 35 (2007–2008) Mål og mening – Ein heilskapleg norsk språkpolitikk, som ble fremmet av Kulturdepartementet i juni 2008, ble Språkrådet i 2009 tilført budsjettmidler til å opprette en egen terminologitjeneste. Med dette har Språkrådet fått ansvaret for å samordne arbeidet med utvikling og tilgjengeliggjøring av fagterminologi på norsk.

Når det gjelder det nordiske perspektivet i dette, er det dessverre slik at det foregår lite språklig samordning i dag. Det burde gjøres i langt større grad. For at det skal skje, må bl.a. de skandinaviske språknemndene vise interesse for saken og prioritere dette høyere. Språkrådet i Norge vil sette spørsmålet på sakskartet igjen i det nordiske språksamarbeidet i forbindelse med det årlige samarbeidsmøtet mellom de nordiske språknemndene som skal arrangeres til høsten.

Databransjen peker seg ut til å bli det feltet der en prøver dette ut. Det vil da være naturlig å kople Språkrådets datatermigruppe til de andre tilsvarende miljøene i Skandinavia og slik starte et skandinavisk termprosjekt.

En mer samordnet skandinavisk dataterminologi vil utvilsomt ha nytteverdi for både næringsliv, arbeidsliv og individuelle brukere. Samarbeid med bransjen er avgjørende for at en skal lykkes med prosjektet.

Ad spørsmålet om muligheten for et nærmere nordisk språksamarbeid og større utnyttelse av det nordiske språkfelleskapet innenfor næringslivet.

Som et generelt utgangspunkt for å besvare dette spørsmålet er det relevant å vise til at nyere undersøkelser dessverre viser at nabospråksforståelsen i Norden er svekket siden 1970-årene.

På den andre siden er det slik at den internordiske språkforståelsen nå som før hviler mye på faktisk folkelig kontakt. Næringslivskontakt og arbeidsvandring over landegrensene er i denne sammenheng viktig. I våre åpne nordiske samfunn skulle alt ligge til rette for å utnytte dette mye bedre også i næringspolitisk sammenheng enn det som faktisk blir gjort.

I Stortinget lanserte representanten Thommesen tanken om å invitere NHO eller partene i arbeidslivet inn i et språksamarbeid og eventuelt utarbeide en handlingsplan. I den sammenheng kan jeg vise til at det i Norge er etablert et nærmere språkpolitisk sam-

arbeid mellom Språkrådet og NHO. Dette er i første omgang konkretisert gjennom en såkalt språkplakat for næringslivet som Språkrådet og NHO lanserte i fellesskap sommeren 2009. Jeg har fått opplyst at Språkrådet, gjennom den kontakt som her er etablert, vil ta initiativ til at det blir laget en plan for å integre styrking av den nordiske nabospråksforståelsen i næringslivet, med andre ord forsøke å utvide det nordiske språksamarbeidet til nye arenaer.

Språkdimensjonen i Nordisk Ministerråds kultursamarbeid

I St.meld. nr. 35 (2007–2008) Mål og mening – Ein heilskapleg norsk språkpolitikk er et eget kapittel viet nordisk språkfelleskap og språksamarbeid. Her nevnes en rekke tiltak som kan styrke den nordiske språkforståelsen.

Språk- og kulturfelleskapet i Norden var en grunnleggende forutsetning for etableringen av Nordisk Råd, og senere Nordisk Ministerråd. Virksomheten på kultur- og medieområdet i Nordisk Ministerråd skal bidra til å styrke Norden som en bærekraftig kulturregion, hvor språkfelleskapet og språkforståelsen er sentrale komponenter.

Ett av de overordnede målene for det nordiske kultursamarbeidet er å verne om og fremme et mangfold av kulturuttrykk i Norden. Dette er særlig viktig ettersom det nordiske språk- og kulturfelleskapet blir påvirket og utfordret av globaliseringen.

Mye av virksomheten på kultur- og medieområdet, det være seg programmer, nordiske kulturpriser, nordiske hus og institutter, nordiske fagseminar osv har en språklig dimensjon og bidrar på ulike måter til å styrke språkfelleskapet og språkforståelsen. Kultursamarbeidet bidrar til at nordisk språk og kultur blir synlig i det offentlige rom.

Mange tiltak og satsningsområder på medie- og kulturområdet i det nordiske samarbeidet har et klart språkperspektiv. Nedenfor følger en oversikt over tiltak på medie- og kulturområdet som på ulike måter bidrar til å styrke det nordiske språkfelleskapet og språkforståelsen i Norden.

En ny struktur for Nordisk Ministerråds kultursamarbeid trådte i kraft 1. januar 2007. Sentrale komponenter i denne strukturen er de tre rammeprogrammene Nordisk dataspillprogram, Kultur- og kunstprogrammet og Mobilitetsprogrammet.

Nordisk dataspillprogram skal i første rekke stimulere til økt kvalitet og flere tilbud av nordisk produserte dataspill for barn og unge. Programmet gir støtte til utvikling av dataspill med nordisk innhold. (Budsjett for 2010: 11 062 mill Dkk).

Kultur- og kunstprogrammet gir støtte til produksjonsinnrettet virksomhet og formidling samt til kompetanseutvikling, kritikk og kunnskapsformidling. Programmet er åpent for kunstnere og kulturak-

tører fra alle sektorer. (Budsjett i 2010: 15 249 mill Dkk, hvorav 500 000 Dkk er øremerket til Nordisk biblioteksuke)

Mobilitetsprogrammet er åpent for kunstnere og kulturaktører i Norden. Støtte gis til opphold for enkeltpersoner i et nordisk land, til nettverksbygging for kulturaktører og til opphold på kunstnerresidenser. Målsettingen er å fremme det nordiske kunst- og kulturfeltets mobilitet for profesjonelle utøvere. (Budsjett i 2010: 11 285 mill Dkk)

Totalt er det i perioden 2007-2009 gitt støtte på vel 7 mill NOK fra disse to programmene til prosjekter som har et klart språklig og eller litterært formål. Mange av de andre samarbeidsprosjektene som primært gjelder andre kulturuttrykk, vil indirekte også bidra til å styrke språkfelleskapet.

Nordisk film- og TV-fond

Gir støtte til produksjon og distribusjon av audiovisuelle verk (film og tv), med særlig vekt på produk-

sjoner rettet mot barn og unge. Nordisk Ministerråds bevilgning for 2010 er på 25 136 mill Dkk.

Nordisk journalistisk etterutanning har som oppgave gjennom kurs, seminarer og andre kompetanseoppbyggende tiltak å skape og fastholde interesse i mediene for nordisk samhörighet og kulturelt fellesskap. (Budsjett i 2010: 2,571 mill Dkk).

Fra 2010 er det avsatt 2,8 mill. Dkk til egen budsjettpost for nordisk oversettelsesstøtte.

Nordisk Råds litteraturpris er viktig for å utbre kjennskap til nordisk litteratur i Norden og har således stort potensial til å styrke språkforståelsen. Nordisk Råds to andre kulturpriser, og særlig filmprisen, vil generelt bidra til oppmerksomhet om det nordiske kultursamarbeidet.

Innenfor rammen av det nordiske globaliseringsprosjektet settes det søkelys på nordisk litteratur på Bokmessen i Paris i 2011.

SPØRSMÅL NR. 464

Innlevert 14. januar 2010 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 21. januar 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Har statsråden, i egenskap av å utgjøre generalforsamlingen i Norsk Tipping, ansatt en styreleder som skal avvike eller bidra til en liberalisering av det norske spillmonopolet?»

BEGRUNNELSE:

Styreleder i Norsk Tipping, tidligere stortingsrepresentant og statsråd, Lars Sponheim har i de siste dager uttalt seg friskt om Norsk Tipping sitt monopol på gevinstautomater.

Sponheim uttaler til VG 14. januar d.å.:

"Vi som argumenterte mot spillemonopol i Bondevik II regjeringen, hadde hatt enda bedre argumenter hvis det som nå er kjent om ukulturen i selskapet hadde vært kjent da."

Ut fra intervjuet kan man slutte at Sponheim er generelt kritisk til offentlige monopoler, og at han også i dag er motstander av Norsk Tipping sitt monopol på gevinstautomater.

Statsråden kan vanskelig hevde at hun ikke kjenner meningene til Styreleder, da han har vært en markant deltaker i politikken de senere år. Derfor er det

sannsynlig at statsråden også bevisst har valgt en Styreleder som går inn for avvikling av statlige spillmonopol.

Svar:

Oppnevningen av Lars Sponheim som styreleder innebærer ingen endring av regjeringens politikk på pengespillfeltet. Lars Sponheim ble oppnevnt som styreleder i Norsk Tipping fordi jeg mener at han passer svært godt til å inneha dette vervet, på bakgrunn av den erfaring og kompetanse han har fra politisk arbeid i Norge.

Sponheims politiske erfaring og ledererfaring er viktig med tanke det samfunnsansvar og de utfordringer Norsk Tipping står overfor i fremtiden. Norsk Tipping AS er et sektorpolitisk selskap som styres direkte av særlover fastsatt av Stortinget, og som styres løpende gjennom spilleregler og eierskapsvedtak fra departementet. Det er etter min mening viktig å sikre en god og klar dialog mellom departement og selskap i forhold styringen av selskapet. Det er også viktig å sikre en bredest mulig politisk forståelse for de oppgaver som er tillagt selskapet.

SPØRSMÅL NR. 465**Innlevert 14. januar 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 21. januar 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Sett i lys av den stadige økende trafikken langs kysten og ikke minst det faktum at utsatte sterkninger langs kysten er svært sårbare for skipsulykker som vil kunne medføre utslipp, er det viktig å kunne benytte den kapasitet som finnes langs kysten både når det gjelder oljevernberedskapen og ikke minst også slepebåtkapasitet. I den forbindelse vil jeg vise til de mange større fiskefartøy som vil kunne være med å bidra dersom de inngår i en slik beredskap.

Hva er statsrådets syn på fiskefartøyer som slepebåter?»

Svar:

Jeg er opptatt av at vi må vurdere alle tiltak som kan forbedre oljevernberedskapen langs kysten. Bruk av fiskefartøy i oljevernberedskapen vil kunne være et positivt tiltak. På denne bakgrunn ba departemen-

tet i 2009 Sjøfartsdirektoratet om å starte en prosess hvor gjeldende regelverk for fiskefartøy skal gjennomgås for å se om slike fartøy kan anvendes i oljevernberedskapen. Fiskefartøys egnethet til slep vil være en av flere problemstillinger som i denne sammenheng vil bli vurdert.

Dersom fiskefartøy kan tilfredsstille de krav som må stilles sikkerhetsmessig, vil det kunne føre til en styrking av oljevernberedskapen og gi tilgang til flere fartøy. Det er likevel helt grunnleggende for oljevernberedskapen at de fartøy som skal være involvert i den, kan ivareta dette på en sikkerhets- og miljømessig forsvarlig måte.

Når det er foretatt en grundig faglig vurdering av alle forhold som knytter seg til bruk av fiskefartøy i oljevernberedskapen, vil det bli truffet en beslutning i saken.

SPØRSMÅL NR. 466**Innlevert 14. januar 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 19. januar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Mye tyder på at Norge nå har en ulvestamme som overstiger målsetningen i rovviltforliket. Dermed bryter forvaltningen nærmest alle forutsetninger som stortinget la til grunn for rovviltforliket. Det er nok av konflikt i stortingets vedtak om ikke forvaltningen skal bidra til å øke den ytterligere.

Hvorfor setter ikke statsråden krav til forvaltningen om at stortingets vedtak skal følges?»

BEGRUNNELSE:

Forvaltningsmyndighetene har så langt utelukkende hatt fokus på bestandsmål i forvaltningen. Alle andre forutsetninger i rovviltforliket ses det bort fra. Det er mange eksempler; Stortingets uttrykte målsetning om at todelt målsetning skulle opprettholdes i hele landet ses det bort fra. Videre sa flertallet at

"...når det gjelder fordelingen av rovdyrene innenfor de enkelte regioner, må Miljøverndepartementet ta hensyn til at det samlede trykket av rovdyr ikke skal øke i de regioner det er mye fra før, snarere bør antallet dyr gå ned."

Ulveforvaltningen har til nå mer gått ut på å konsentrere belastningen sterkere til de områdene som allerede hadde tatt det meste av belastningen.

Til sist forutsatte stortinget at forvaltningen måtte

"...gjennomføres på en måte som skaper tillit mellom lokalbefolkning og regionale og sentrale myndigheter".

I de deler av ulvesonen der forvaltningen konsentrerer belastningen, er det ikke enkelt å finne spor av tillit til forvaltningen hos de berørte.

Det er nå dokumentert minst 3 helnorske flokker i et lite nord-østlig hjørne av ulvesona. NRK melder

i tillegg om mulig etablering av en ny flokk i Halden. Dette til tross fortsetter forvaltningen skuespillet rundt "Galven-tispa" i Hedmark som beveger seg utenfor sona vest for Glomma. Det signaliseres hele tiden fra forvaltningen at den skal flyttes inn i de mest belastede områdene øst for Glomma. Som om ikke det er nok gjør forvaltningen seg i tillegg til latter ved at den snakker om å "flytte ulven til Statens grunn" øst for Glomma. Denne eiendommen er så liten at ulven sannsynligvis vil ha forlatt "Statens grunn" i løpet av noen timer etter at den er flyttet.

Til slutt melder Østlandsposten den 13.1. "trolig ikke jakt på Siljan-ulven" og begrunnelsen er at det ikke er beitedyr i området. Rovviltforliket sier ingenting om dette som et kriterie for at ulv ikke skal tas ut av et område den ikke skal være i.

I sum gjør dette at en ser en forvaltning som ser helt bort fra stortingets vedtak. Det er vanskelig å forstå at statsråden lar dette skje uten at det gripes aktivt inn for å få en forvaltning i tråd med stortingets vedtak.

Svar:

Regjeringen har besluttet at hovedtrekkene i rovviltforliket fra 2004 skal videreføres som grunnlag for rovviltforvaltningen i Norge. Til grunn for rovviltforliket ligger en todelt målsetting om levedyktige rovviltbestander og næringsdrift basert på beitebruk i utmark.

Gjennom rovviltforliket ble det blant annet klargjort at vi skal ha tre årlige ynglinger av ulv innenfor

forvaltningsområdet for ynglende ulv i Norge. For 2008 ble det registrert tre ynglinger av ulv i Norge, hvorav to innenfor forvaltningsområdet og en i Osdalen i Rendalen. For 2009 er det hittil kun registrert to ynglinger av ulv i Norge, en innenfor forvaltningsområdet og en i Osdalen. Det betyr at bestandsmålet på tre årlige ynglinger innenfor forvaltningsområdet for ynglende ulv fortsatt ikke er nådd.

Virkemidlene innen rovviltforvaltningen innrettes med sikte på å nå bestandsmålene, samtidig som det legges ned en stor innsats for å redusere skadeomfanget og konfliktnivået. Regjeringen har økt bevilningene til konfliktdempende tiltak betraktelig de siste årene, hvorav en stor del av midlene har gått til tiltak innenfor forvaltningsområdet for ynglende ulv. Prinsippet om arealdifferensiering innebærer som kjent at rovvilt og beitebruk gis ulik prioritet i forskjellige deler av landet. Det praktiseres et strengt vern av ulv innenfor forvaltningsområdet, til gjengjeld er det lav terskel for felling utenfor forvaltningsområdet når vilkårene for felling er oppfylt. Det er nedsatt en arbeidsgruppe i Hedmark som ser på mulige måter å effektivisere skadefellingen på.

Rovviltforvaltningen baseres på fastsatt nasjonal politikk, og rovviltforliket fra 2004 utgjør et godt grunnlag for en forvaltning som ivaretar hensynet til rovdyr, næringsvirksomhet og andre lokale interesser. Samtidig viser jeg til at Regjeringen blant annet vil invitere Stortinget til et bredt forlik om nye bestandsmål for ulv og bjørn innen utgangen av 2010, jf Soria Moria II erklæringen.

SPØRSMÅL NR. 467

Innlevert 14. januar 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 20. januar 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Det er det siste halvannet år kjøpt inn 53 farlige cellebiler i politiet til 58 millioner kroner. Resultatet er at kjøretøyene ikke bør kjøre i mer enn 50 km/t med personer i celleseksjonen.

Hvilken forklaring har statsråden på dette og hva gjøres for at lokalt politi ikke skal bli skadelidende og bli påført store ekstrakostnader grunnet noe som utenfra synes som et feilinnkjøp?»

BEGRUNNELSE:

Å kjøre i 50 km/t kan i mange tilfeller føre til trafikkfarlige situasjoner og der det ikke er mulig å kjø-

re forbi vil det føre til irritasjon. På en av Norges mest trafikkerte veger - E6 over Rudshøgda mot Moelv - er det nå satt opp midtdelere. Lensmannen i Ringsaker er stasjonert i Brumunddal og må kjøre denne strekningen dersom det foretas arrestasjoner i Moelv eller på Sjusjøen. Dette skjedde for noen dager siden. Mange bilister undret seg sikkert over en politibil som kjører i 50 km/t på E6 der det ikke er mulig å kjøre forbi grunnet midtdeler.

Dersom politiet får lengre fangetransporter fra fengslingsmøter eller rettsaker og til fengsel er det ikke forsvarlig eller praktisk å transportere fangen i cellebilen. Mer hensiktsmessige transportmidler må

derfor leies inn, noe som betyr ekstra kostnader for det lokale politi. I en situasjon der politiets ressurser er presset fra før og det er et sterkt fokus på å øke politiets synlighet, er denne type ressursbruk uheldig for å si det forsiktig.

Det koster anslagsvis 100.000 - 150.000 kr å bygge om de nyinnkjøpte cellebilene.

Dette må belastes budsjettene til det lokale politi. Ressursene finnes ikke tilgjengelig og må gå på bekostning av annen innsats.

Svar:

Politiets cellebiler med langsgående benker er godkjent av Biltilsynet. På bakgrunn av en hendelse ved transport av personell i celleseksjonen i slike biler, innførte Politidirektoratet nye rutiner med risikoreduserende tiltak ved bruk av cellevogn. De reviderte rutinene ble utarbeidet i samarbeid med Politidirektoratets rådgivende materiellforum, som består av representanter fra utvalgte politidistrikt, tjenestemannsorganisasjonene og Hovedverneombudet for politi- og lensmannsetaten.

Politidirektoratet har også i sitt brev den 11.11.2009 orientert om muligheter for ombygging av celleseksjonen i de angjeldende bilene og mulighet for kjøp av nye cellebiler etter 1.1.2010 med ny og tilpasset innredning. Politidirektoratet ga i samme brev politimestrene m.fl. en frist til 31. desember 2009 med å vurdere behovet for å bygge om eldre

cellebiler med langsgående benker i celleseksjonen. Politidirektoratet opplyser at behov og omfang av en slik ombygging derfor vil bli kartlagt i januar 2010. Dersom terskelverdien for offentlige anskaffelser overskrides, må dette sendes ut i markedet som eget anbud. Det tidligste ombyggingstidspunktet vil derfor være medio 2010.

Under en ombyggingsprosess og avhengig av bl.a. transportoppdragets art og varighet, skal politiet vurdere å benytte mannskapsdelen (kupeen) i cellebilen eller annet hensiktsmessig kjøretøy som politiet besitter. Bruk av kupedelen til fangetransport er ikke noe nytt for politiet.

Politidirektoratet har igangsatt arbeid med en ny bilavtale fra 1.1.2012. Den nye bilavtalen vil også omfatte cellebiler. Avtalen vil bli drøftet med verne-tjenesten og tjenestemannsorganisasjonene iht. hovedtariffavtalen, samt Politidirektoratets rådgivende materiellforum.

Budsjettet til politi- og lensmannsetaten ble økt med til sammen 1,3 milliarder kroner fra 2009 til 2010. Eksklusive pris- og lønnsstigning er økningen på om lag 1,2 milliarder kroner. Regjeringen har dermed økt budsjettet for politi- og påtalemyndighet med om lag 2,85 milliarder kroner nominelt i perioden 2006 - 2010. Dette bør blant annet sette politidistriktene i stand til også å kunne skaffe seg egnede cellebiler om behovet er til stede.

SPØRSMÅL NR. 468

Innlevert 14. januar 2010 av stortingsrepresentant Peter N. Myhre

Besvart 21. januar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Tanzania er det landet som mottar mest utviklingshjelp fra Norge, og har vært "hovedsamarbeidsland" siden 1966. Ikke desto mindre er landet fremdeles preget av fattigdom og korrupsjon. Nå er nok en stor korrupsjonssak avdekket. Store pengebeløp er kommet på avveie. Samtidig er Norge i gang med et skogsatsingsprogram til 500 millioner i Tanzania.

Hvilke konsekvenser vil den omfattende korrupsjonen få for skogsatsingsprosjektet?»

BEGRUNNELSE:

Det avdekkes ifølge Aftenposten 14/1 stadig nye korrupsjonssaker innenfor den norske bistanden til Tanzania. Landet fikk 729 millioner kroner i bistand i 2008. Nå har et tanzaniansk revisjonsselskap, Baker Tilly DGP & co avdekket at store beløp er forsvunnet fra programmet "Management for Natural Resources Programme" (MNRP), som er ment for å bygge opp forvaltningen av Tanzanias naturressurser.

Tidligere avdekket det danske revisjonsfirmaet Arthur F. Andreasen at store beløp var blitt borte eller misbrukt i MNRP. Det dreier seg kanskje om så mye

som halvparten av de 300 millionene som Norge har bidratt med.

Til bistandsnytt 26/10 i fjor uttalte Norges Ambassadør til Tanzania, Jon Lomøy, at korrupsjonen ikke vil få konsekvenser for den planlagte skogsatsingen, der Norge skal bidra med 500 millioner kroner. Begrunnelsen var at MNRP ble administrert av Naturressurs- og Turismedepartementet i Tanzania, mens skogsatsingen skal administreres av det tanzanianske Miljøverndepartementet.

Tanzania er blant verdens mest korrupte land, og falt fra 2008 til 2009 fra 102. plass til 126. plass på Transparency Internationals korrupsjonsindeks for verdens stater. Det ser ikke ut til at norske bistandsmidler har hjulpet i så måte. Det er heller ingen grunn til å anta at korrupsjonen i landet er begrenset til Naturressurs- og Turismedepartementet. Det er snarere tvert i mot grunn til å anta at korrupsjonskulturen gjennomsyrrer hele den tanzanianske statsforvaltningen.

Skogsatsingsprosjektet kan lett bli en fiasko hvis prosjektet ikke gjennomføres under streng kontroll fra uavhengige kontrollinstanser med full innsynsrett i hele prosjektarbeidet og pengebruken. Avsløringene om korrupsjon burde også føre til en ny gjennomgang av skogsatsingsprosjektet, og om det i det hele tatt er mulig å gjennomføre noe slikt prosjekt under de rådende forhold.

Svar:

Korrupsjonen som ble avdekket i det norskstøttede naturressursprogrammet i Tanzania i 2007 har tidligere vært oppe til debatt i Stortinget i muntlig spørretime 2. april 2008.

Norge er tydelig på at all misbruk av bistandsmidler er uakseptabel, noe oppfølgingen av den konkrete saken viser. I vår dialog med myndighetene stiller vi krav om reell handling i anti-korrupsjonsarbeidet.

Når det gjelder naturressursprogrammet i Tanzania, fikk det støtte fra Norge gjennom Ministry of Natural Resources and Tourism (MNRT) i årene 1994–2006. Da det ble avdekket misbruk av norske midler, ble utbetalingene til programmet umiddelbart stoppet og forberedelsene til et nytt miljøprogram ble lagt på is. Videre ble det fremmet krav om tilbakebetaling av misbrukte midler. I dialogen med Tanzania er det oppnådd enighet om at midler skal tilbakebetales der misbruk er dokumentert. Inntil det er oppnådd enighet om hvordan denne tilbakebetalingen skal skje, vil det ikke bli gitt direkte støtte fra Norge til MNRT.

Det norske klima- og skogprosjektet støtter tiltak gjennom flere kanaler i mange land. Det er en utfordring for arbeidet med redusert avskoging at mange viktige skogland også er land med svak administrasjon og korrupsjonsproblemer. Oppfølgingen av satsingen må derfor være tett, for å sikre at midlene blir brukt etter hensikten.

I Tanzania gis det støtte fra norsk side via Verdensbanken (skogkarbonfond), via FNs REDD program (United Nations Collaborative Programme on Reducing Emissions from Deforestation and Forest Degradation in Developing Countries), samt direkte støtte til bilateralt samarbeid.

Innenfor den bilaterale skogsatsingen i Tanzania er det så langt inngått en avtale om klima- og skogforskning, i et samarbeid mellom universiteter i Tanzania og norske fagmiljø. Det er videre inngått avtaler med flere frivillige organisasjoner, som primært arbeider med hvordan skogsatsingen skal komme vanlige folk på landsbygda til gode. Innenfor denne bilaterale satsingen er det satt inn ekstra tiltak for å redusere risikoen for misbruk av midler. I planlegging og utforming av tiltakene er det lagt vekt på tydelig resultatmåling og tett oppfølging av rutiner for rapportering og regnskapsføring.

Tanzania er ett av pilotlandene til FNs REDD program. I sin satsning i Tanzania har FNs REDD-program besluttet å bruke MNRT som lokal partner, siden MNRT har det faglige ansvaret for skogforvaltning. Vurderingen er at dette er en forutsetning for en effektiv gjennomføring. I lys av våre egne erfaringer med MNRT ser jeg det problematiske ved et slikt samarbeid. Særlig fordi Norge er den klart største givere til REDD, og lenge var den eneste. Vi har i vår dialog med REDD klart formidlet våre egne erfaringer og de behov vi ser for effektive kontrollmekanismer.

FN har omfattende kontrollmekanismer og systemer for revisjon og utfører også detaljerte risikovurderinger av samarbeidspartnere. I dette konkrete tilfellet har jeg ikke trukket noen endelig konklusjon med hensyn til hvorvidt dette er å anse som tilstrekkelig. Før jeg gjør det, ønsker jeg å gå ytterligere rundt med de ansvarlige for REDD-programmet om problemstillingene knyttet til lokale samarbeidspartnere og kontrollregimer.

Det arbeides kontinuerlig for å gjøre systemene for oppfølging og kontroll av bistandsmidlene så sikre som mulig. Dette gjelder i høyeste grad også skogsatsingen i Tanzania.

SPØRSMÅL NR. 469**Innlevert 14. januar 2010 av stortingsrepresentant Per-Kristian Foss****Besvart 22. januar 2010 av statsminister Jens Stoltenberg****Spørsmål:**

«Når vil en omforent veileder for departementenes praktisering av dokumentinnsyn i samsvar med lov og instruks for Riksrevisjonen foreligge?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til Innst 104 S (2009-2010) fra Kontroll- og konstitusjonskomiteen om Riksrevisjonens rapport om den årlige revisjon og kontroll for budsjettåret 2008.

Her omtales Riksrevisjonens manglende innsyn i departementenes risikoanalyser. En konkret sak vedr Miljøverndepartementet er stilt i bero under henvisning til den planlagte veileder. Riksrevisjonens medvirkning synes avsluttet og saken avventer SMKs konklusjon.

Svar:

Gjeldende lov om Riksrevisjonen ble vedtatt av Stortinget i 2004. Omfanget av Riksrevisjonens innsynsrett er i all hovedsak klarlagt gjennom den nye loven. I de aller fleste saker har det derfor ikke vært noen diskusjon om rekkevidden av innsynsretten.

For enkelte dokumenter i departementene har det, på bakgrunn av merknadene i kontroll- og konstitusjonskomiteens innstilling til loven, vært grunnlag for en viss tvil om praktiseringen av innsynsretten. Komiteen viste blant annet til at den nye bestemmelsen om Riksrevisjonens innsynsrett verken innebærer en innskrenkning eller utvidelse av innsynsretten i forhold til det som var gjeldende praksis etter den gamle loven. Praksis etter den gamle loven var imidlertid ikke helt klar. At det var en slik uklarhet kom til uttrykk i høringsuttalelser til den nye loven fra regjeringene Stoltenberg I og Bondevik II.

Lovens forarbeider tar da også høyde for at det unntaksvis kan oppstå uklarheter om praktisering av innsynsretten, og de gir selv en anvisning på løsning

av slike unntakstilfeller. Jeg siterer fra kontroll- og konstitusjonskomiteens innstilling:

"Flertallet er imidlertid oppmerksom på at det kan oppstå en konflikt mellom forvaltningens behov for fortrolighet og interne drøftelser på den ene siden og Riksrevisjonens behov for innsyn i dokumenter på den andre. Flertallet vil imidlertid vise til at Riksrevisjonen i slike tilfeller har mulighet til å ta opp saken med Stortinget. Stortinget kan da behandle utleveringsspørsmålet med bakgrunn i Grunnloven § 75 f. Dette er imidlertid en omstendelig prosedyre som kun unntaksvis vil komme til anvendelse. Flertallet vil imidlertid vise til at uenighet mellom forvaltningen og Riksrevisjonen om innsyn i dokumenter ikke har utgjort et problem etter någjeldende lov. Flertallet har merket seg at Riksrevisjonen kun ved en eneste anledning i sine merknader har tatt opp spørsmålet om innsyn i departementenes dokumenter, jf. Dokument nr. 3:2 (2001-2002)."

Det har, etter initiativ fra Riksrevisjonen, pågått et samarbeid mellom noen departementer og Statsministerens kontor og Riksrevisjonen for om mulig å få utgitt en omforent veiledning for departementenes og Riksrevisjonens praktisering av dokumentinnsyn i samsvar med lov og instruks for Riksrevisjonen.

Regjeringen legger selvsagt til grunn loven slik den er vedtatt av Stortinget. Det omtalte samarbeidet mellom Riksrevisjonen og noen av departementene og Statsministerens kontor har ikke har vært til hinder for at spørsmål om innsyn har blitt vurdert i samsvar med den ordningen loven og forarbeidene selv legger opp til. Jeg legger til grunn at det neppe vil være mulig å utforme en generell veiledning som avklarer alle de vanskelige avveiningene som må foretas. Jeg finner det derfor naturlig at arbeidet med en veiledning avsluttes. Eventuelle tvilsspørsmål i fremtiden vil bli avklart fra sak til sak, i samsvar med loven og, om nødvendig, i samsvar med den prosedyren som forarbeidene til loven selv legger opp til.

SPØRSMÅL NR. 470**Innlevert 14. januar 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 19. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Ansvaret for pasientreiser ble overført fra Nav til helseforetakene fra 1. desember 2009. Søknader om refusjon behandles nå av Helseforetakenes senter for pasientreiser ANS i Skien, og mange pasienter klager nå over lang behandlingstid på søknadene, noe som er uheldig for dem med stram økonomi.

Hvor lenge må søkere vente på å få refundert sine utgifter, og mener statsråden at ventetiden er akseptabel og at ordningen fungerer tilfredsstillende i dag?»

BEGRUNNELSE:

Etter at ansvaret for pasientreisene ble overført fra Nav til helseforetakene har det kommet mange henvendelser fra pasienter som venter i mange uker på å få refundert sine utlegg til pasienttransport. Ventetiden ble nylig oppgitt å være 4-6 uker, og det kan bli lenge å vente for dem som har en stram økonomi. De som har henvendt seg mener at ordningen fungerer bedre før. Hvis det er slik at det er forsinkelser i behandling av sakene fra første stund er det slik undertegnede ser det viktig å sette inn ekstraressurser for å ta igjen etterslepet. Det er derfor ønskelig at statsråden tar en vurdering av om den nye ordningen fungerer tilfredsstillende, og om hvorfor det er så lang behandlingstid.

Svar:

Finansieringsansvaret for syketransport ble overført fra trygdeetaten til de regionale helseforetakene i 2004. Fra 2006 overtok de regionale helseforetakene forvaltningsansvaret for direkteoppgjør for pasientreiser og utbetaling til transportører (reise med rekvisisjon). I perioden 2004-2009 har trygdeetaten/NAV utført saksbehandlingsoppgavene for de regionale helseforetakene for enkeltoppgjør for pasientreiser (reise uten rekvisisjon). Fra 1.1.2010 har de regionale helseforetakene overtatt forvaltningen av enkeltoppgjør for pasientreiser fra NAV - overtakelsen skjedde gradvis fra 1.9. 2009. Gjennom dette har de fått det samlede ansvaret for pasientreiser.

Overføringen av forvaltningsansvaret har vært forberedt i flere år, og har skjedd i et godt og tett samarbeid med NAV. Det er blant annet foretatt kartlegginger av oppgaver og ressursbruk i NAV. Saksbehandlingen i NAV foregikk ved alle kontorer. Det er nå etablert en nasjonal enhet i Skien som registrerer/skanner alle søknader, og utbetaler penger til de som

skal ha refundert utgifter. Den nasjonale enheten har også andre fellesfunksjoner for alle helseforetakene. Tolv enheter for saksbehandling er opprettet rundt omkring i landet og saksbehandler de innkomne søknadene om refusjon.

Overtakelsen av forvaltningsansvaret for enkeltoppgjør er i realiteten en stor forvaltningsreform med blant annet ny bruk av IKT. Dette skal gjøre det enklere enn før for pasienter og pårørende. De kan nå sende kravet i posten, i stedet for å møte opp personlig. Det er også opprettet servicetjenester gjennom å ringe kortnummeret 05515 eller bruke hjemmesiden www.pasientreiser.no. Det er også iverksatt betydelige informasjonstiltak overfor pasienter og behandle- re om endringene som gjennomføres.

Hovedårsaken til at det nå har oppstått lang saksbehandlingstid er at antallet saker er langt høyere enn det som ble lagt til grunn etter estimat fra NAV. Dette har resultert i en "kø" av saker, som igjen har gitt lengre saksbehandlingstid enn forutsatt. En av årsakene til at antallet saker har økt kan være at fordi det nå er gitt mye informasjon om retten til refusjon for reiser, sender flere inn refusjonskrav. Med andre ord at flere enn før får oppfylt sine rettigheter som pasient.

På bakgrunn av denne situasjonen har styret og ledelsen ved Pasientreiser ANS utarbeidet en rekke tiltak – både kortsiktige (januar 2010), på mellomlang sikt (2010), og på lang sikt (2011). Saksfeltet vil bli fulgt opp daglig med ukentlige oppdateringer av status. Det er bestemt at en på kort sikt vil styrke bemanningen (35,5 årsverk), foreta forbedringer i saksbehandlingssystemet, forenkle saksbehandlingsrutiner, styrke telefonservicen og iverksette kommunikasjonstiltak overfor publikum. Det er her også viktig å merke seg at man allerede har iverksatt kveldsskift og helgearbeid for å ta unna de store saksmengdene. Det er god tro på at en samlet organisering og ledelse av refusjonsoppgaven skal gjøre den enda mer effektiv.

Når det gjelder servicen overfor de som har sendt søknad om refusjon vil man iverksette tiltak for å sikre at forvaltningslovens bestemmelser overholdes, herunder sende ut foreløpige svar dersom søknaden ikke behandles i løpet av en måned.

Det må avslutningsvis bemerkes at en fortsatt må anse at senteret i Skien og de nye saksbehandlingsenhetene er i en etableringsfase, og at det derfor vil ta noe tid før en kan ha full kapasitetsutnyttelse. Imidlertid har en god tro på at de iverksatte tiltakene også på kort sikt vil gi god effekt.

SPØRSMÅL NR. 471**Innlevert 14. januar 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 21. januar 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«En langtidssykemeldt person har fremdeles ikke mottatt sykepenger for desember 2009 fra Nav i Moss. Den sykemeldte har ved flere anledninger etterspurert pengene, men Nav sier at pengene er oversendt. Banken sier at det ikke er tilfelle.

Nav er ikke behjelpelige med å oppklare hva som har skjedd i saken, så hva mener statsråden at personen som nå står uten penger skal foreta seg?»

BEGRUNNELSE:

Den sykemeldte har opplevd stadig problemer med Nav i løpet av sykemeldingsperioden. Alle sykemeldinger har vært innlevert personlig, og allikevel har sykemeldinger kommet bort, og på et senere tidspunkt blitt "funnet igjen" hos Nav. Behandlingstiden på første søknaden som ble lovet å være 3,5 uke ble til 5 uker, noe som medførte at personen måtte søke krisehjelp. Hun fikk nytt vedtak på sykepenger i første halvdel av desember, og forventet da at pengene ble overført i rett tid. På utbetalingslappen for november står det at sykepenger for desember utbetales i midten av desember, men pengene uteble. Når den sykemeldte 12. januar fremdeles ikke har fått penger for desember måned overført til sin konto betyr det at noe har gått galt. Når personer ikke får det de har krav på i tide medfører det store problemer for den det gjelder, men det medfører også masse ekstra henvendelser og arbeid for Nav. Det burde derfor også være i Nav sin egen interesse å raskt ordne opp i slike saker. Situasjonen er håpløs hvis det er slik at Nav-kontoret ikke er villige til å yte service, informere eller hjelpe folk i en vanskelig situasjon. Den sykemeldte vet ikke hva hun kan gjøre videre i denne

saken, og har derfor i sin fortvilelse kontaktet undertegnede da det fremdeles ikke finnes noe Nav-ombud.

Svar:

Arbeids- og velferdsdirektoratet har informert meg om at ved førstegangs innsendelse av et krav om sykepenger kan det ta inntil 4 uker å behandle kravet etter at all dokumentasjon er innhentet. I løpende stønadstilfeller er det faste utbetalingsdager, senest siste dag i måneden, forutsatt at kravet er kommet fram i tide.

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser videre at Nav lokal har plikt til å veilede og bistå bruker i tilfeller tilsvarende det som er beskrevet i representantens spørsmål. Nav-kontoret skal blant annet undersøke hva som har skjedd, og om pengene er overført til riktig konto. Kontoret skal være løsningsorientert, slik at kontoret raskt og sammen med bruker kan finne hensiktsmessige løsninger.

Arbeids- og velferdsdirektoratet beklager at den langtidssykemeldte brukeren opplever NAV-kontoret som lite behjelpelig i den situasjonen vedkommende var kommet opp i.

Jeg vil legge vekt på at den enkelte bruker skal kunne forvente å motta rett ytelse til rett tid, og at brukeren opplever aktiv bistand for å få løst sine problemer. Samtidig er det viktig å sikre nødvendig kvalitet i saksbehandlingen. Departementet vil ha en tett oppfølging av etaten på disse områdene. Jeg forutsetter også at Arbeids- og velferdsdirektoratet rydder opp i saken som ligger til grunn for representantens spørsmål..

SPØRSMÅL NR. 472**Innlevert 14. januar 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 22. januar 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Olavsvern base er nedlagt, og Sjøforsvaret, særlig ubåtvåpenet, har mistet et viktig støttepunkt i nord. Ved Olavsvern fantes blant annet en "flytekai" med særskilte kapasiteter for ubåter, blant annet batterilading. Det er uttalt at flytekaien skal flyttes fra Olavsvern til Ramsund.

Når vil denne flyttingen bli gjennomført, hva er de beregnede kostnadene ved flyttingen og anser statsråden det som fornuftig bruk av ressurser og seilingstid å bruke en uke til ren transitt for hver batterilading eller vedlikehold?»

BEGRUNNELSE:

Sjefen for ubåtvåpenet i Sjøforsvaret uttaler til Bergens Tidende 14. januar at transitt til Bergen "er en seilas som tur-retur tar rundt en uke". Dette reduserer ubåtenes operasjonstid i nordområdene, og hver seilingsuke koster i følge BT ca. 300.000 kroner pr. ubåt.

Til NRK 5. januar uttalte GIS at det jobbes med å overføre flytekaien med støtteelementer fra Olavsvern til Ramsund og at det å etablere en større kapasitet for ubåtene i Ramsund var en av forutsetningene for å legge ned Olavsvern. Denne forutsetningen synes nå klart å være brutt.

Svar:

Nødvendig støtte til Sjøforsvarets operative enheter på oppdrag i Nord-Norge ivaretas i første rekke av Ramsund orlogsstasjon. I tillegg benyttes mobil logistikkstøtte og sivile havner/verft. På sikt vil logistikkstøtten til Sjøforsvaret bli ytterligere styrket ved innfasing av et nytt logistikkfartøy. Normalt vil fartøyenes seilings- og vedlikeholdsperioder være harmonisert. Seilingstiden til og fra et operasjonsområde benyttes normalt til nødvendig og viktig trening av besetningene, samt eksempelvis forberedelser til både operasjoner og vedlikehold.

For å dekke et eventuelt behov for lading av undervannsbåtenes batterier under lengre operasjoner i Nord-Norge, skal det etableres kapasitet for slik lading ved Ramsund. Hvordan etableringen av ladekapasitet i Ramsund skal gjennomføres i praksis, og i hvilken grad det blir behov for selve flytekaien, er nå til konkret vurdering i Forsvaret. Det er derfor for tidlig å si hva kostnadene vil bli.

Ladekapasitet i Ramsund for undervannsbåtenes batterier vil bli etablert så snart det er praktisk mulig.

SPØRSMÅL NR. 473**Innlevert 14. januar 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 21. januar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I Klassekampen 09.01.d.å uttalte statsråd Navarsete at Senterpartiet vil gå mot en konsekvensutredning når forvaltningsplanen for havområdene utenfor Lofoten og Barentshavet revideres i løpet av året.

Deler statsråden Navarsetes synspunkt og er det nå uklart om Regjeringen tar sikte på å iverksette konsekvensutredning for havområdene utenfor Lofoten og Vesterålen slik som forutsatt, etter at forvaltningsplanen er fremlagt?»

BEGRUNNELSE:

I forvaltningsplanen for Norskehavet gikk Regjeringen inn for konsekvensutredning av områdene rundt Jan Mayen, for å få mer kunnskap til et eventuelt beslutningsgrunnlag for fremtidig petroleumsvirksomhet. Senterpartiet ser ut til å ha konkludert med at det er viktigere å skaffe seg kunnskap om petroleumsvirksomhet utenfor Jan Mayen enn utenfor Lofoten og Vesterålen. Regjeringens høyst uklare signaler om fremdrift i disse spørsmålene er forvirrende, og krever avklaring. Også sett i forhold til at

Miljøverndepartementet og Direktoratet for Naturforvaltning nå jobber på spreng for å få klar en søknad som kan bringe Lofoten inn på Unescos Verdensarv liste. En hel norsk olje og gassindustri fortjener nå å få en avklaring på hva som er Regjeringens plan og fremdrift ifm. spørsmålet om konsekvensutredning for havområdene utenfor Lofoten og Vesterålen.

Svar:

Regjeringen vil i arbeidet med selve oppdateringen av forvaltningsplanen for Barentshavet – Lofoten ta stilling til spørsmålet om det skal gjennomføres en konsekvensutredning for petroleumsvirksomhet i områdene utenfor Lofoten og Vesterålen, slik som forutsatt i regjeringens politiske plattform (kapittel 13). Vurderingene i forvaltningsplanen vil gjøres på basis av et oppdatert faglig grunnlag.

SPØRSMÅL NR. 474

Innlevert 14. januar 2010 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel

Besvart 21. januar 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I Hardanger er det planlagt ei ny 420 kV kraftlinje mellom Sima og Samnanger som møter sterk motstand. Denne veka er det lagt fram to rapportar som peikar på betydelege manglar i konsesjonssøknaden frå Statnett som no ligg til klagehandsaming i Olje- og energidepartementet. Det blir vist til at endra produksjon og forbruk saman med bygging av eit SVC-kompenseringsanlegg vil gjere det ulønsamt å bygge den planlagde linja.

Kva vil statsråden gjere for at det blir gjort grundigare vurderingar før det blir teke stilling til bygging av denne linja?»

Svar:

Olje- og energidepartementet gjennomfører nå en omfattende klagebehandling av NVEs konsesjon for 420 kV kraftledningen mellom Sima og Samnanger. Etter å ha foretatt en grundig befarung med folkemøte i Hardanger i mai i fjor, har departementet fått utredet og vurdert en rekke spørsmål som er av betydning for avgjørelsen i klagesaken.

Departementet har nylig mottatt rapporter overlevert av representanter for Den Norske Turistforening. I rapportene reises det spørsmål om grunnlaget for valg av løsning for kraftframføring til Bergenshalvøya.

Jeg tar selvsagt disse innspillene på største alvor, og det blir nå foretatt en grundig vurdering av de spørsmål som er tatt opp.

Rapportene er slik god forvaltningsskikk krever, forelagt Statnett og NVE for kommentering og vurdering. Både rapportene og Statnetts og NVEs vurderinger av disse vil være en del av beslutningsgrunnlaget når departementet nå skal foreta sluttbehandlingen av klagesaken.

Framføring av kraft i dag reiser store og vanskelige spørsmål. Slike prosjekter for grunnleggende infrastruktur i samfunnet er særlig krevende ut i fra de miljøhensyn vi må legge til grunn. Samtidig er det avgjørende for Bergensregionen at vi har tilstrekkelig kraftforsyningsberedskap til enhver tid. Da må nok nett på plass. Det er departementets oppgave å foreta en helhetlig vurdering der alle disse hensyn må avveies mot hverandre.

SPØRSMÅL NR. 475**Innlevert 14. januar 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 25. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Togkaoset rundt Oslo fortsetter og frustrasjonen hos pendlerne er på kokepunktet. Folk rekker ikke avtaler og får problemer med arbeidsgiver og familie fordi toget er forsinket. Tilliten til NSB er tilnærmet null. Samtidig ser man at Flytoget fortsatt har ubenyttet kapasitet, spesielt inn til Oslo. Mange pendlere ønsker å benytte seg av Flytoget. Staten eier Flytoget og må kunne stille krav.

Hva vil statsråden gjøre for å åpne Flytoget for pendlere fra de stasjoner hvor toget allerede stanser?»

Svar:

Jeg har stor forståelse for den frustrasjonen togpendlerne opplever med de store drifts- problemene som har vært den senere tid. Jeg har derfor invitert til

dugnad for raskt å få opp tiltak som kan hjelpe togpassasjerene når det er store driftsproblemer på tognettet. Som et resultat av samarbeid mellom Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Jernbaneverket, NSB og Flytoget, blir det etablert en ordning som innebærer at pendlerne kan få reise med Flytoget eller NSB sine fjerntog i situasjoner der lokaltog blir innstilte eller er sterkt forsinket.

Ordningen trer i kraft fra og med mandag 25. januar 2010. Jernbaneverket vil annonsere over høyttalerne på stasjonene når ordningen gjelder, slik at de reisende ikke skal være i tvil om dette. NSB, Flytoget og Jernbaneverket vil ta ansvar for at gjennomføring av ordningen skjer på en god måte og at særlig informasjonsopplegget fungerer godt.

SPØRSMÅL NR. 476**Innlevert 14. januar 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 22. januar 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Det blir stadig færre hel- og deltidsbønder, samtidig som antall gårdsbruk også blir færre.

Ser statsråden andre måter å gjøre landbruket mer attraktivt for å få ungdom til å satse på dette som næringsvei enn kun de tilskudd og reguleringssystemer som tilbys i dag?»

Svar:

Det viktigste tiltaket for nyrekruttering til norsk jordbruk vil være de generelle rammebetingelsene i næringa, og gjelder forhold som inntektsmuligheter, kapitaltilgang, velferd osv. Det har vært viktig for regjeringen å bedre det økonomiske grunnlaget for norsk jordbruk. Ved jordbruksoppkjørene i 2006-2009 har regjeringen derfor gjennomført en satsing for å bedre de økonomiske rammevilkårene for foretak i jordbruket, spesielt for det grovfôrbaserte husdyrholdet. Samlet ga jordbruksoppkjørene i Soria

Moria I-perioden, 2006-2009, grunnlag for inntektsløft på om lag 73 000 kroner per årsverk i jordbruket.

I regjeringens politiske plattform for 2009-2013 er det nedfelt at inntekts- og velferdspolitikken i landbruket fra forrige periode skal videreutvikles. Jeg legger derfor opp til at arbeidet med å bedre rammevilkårene for jordbruket skal fortsette.

For å sikre levende bygder gjennom et aktivt og variert landbruk over hele landet er det viktig med en offensiv distrikts- og landbrukspolitik. Tilskuddsordningene over Jordbruksavtalen er et meget viktig bidrag i denne sammenheng. For å gi unge produksjonsmuligheter i landbruket er det bl.a. avgjørende å videreføre de distrikts- og strukturdifferentierte virkemidlene, for å gi en kompensasjon for de produksjonsulempene som småskala landbruk og drift i distriktene gir.

For å rekruttere nye generasjoner til landbruket er det videre viktig med gode velferdsordninger i næringa. Den rød-grønne regjeringen har økt satser og

maksimalbeløp for tilskudd til avløsning ved ferie og fritid og tilskudd til avløsning ved sykdom mv. Vi har økt nivået på tilskuddet til tidligpensjonsordningen for jordbrukere, som også er et viktig virkemiddel for å bidra til generasjonsskifter i næringa. Jeg vil videre nevne at vi har etablert en helt ny og utvidet landbruksvikarordning, for å bidra til at bønder i en akutt-situasjon ved sykdom og skader, kan få nødvendig arbeidshjelp til gårdsdrifta.

Jeg mener ungdom må motiveres og stimuleres til å ta over gardsbruk. Vi må derfor sørge for priser som gjør det mulig for unge å få kjøpt gård. Den statlige priskontrollen ved kjøp av landbrukseiendommer er her et viktig virkemiddel for å gjøre det lettere for ungdom å velge landbruk som yrke. Gjennom en konsekvent praktisering av priskontrollen, demper vi kapitalbehovet og kapitalkostnadene, slik at de unge har en bedre mulighet for å slippe til. Priskontrollen skal være med på å sikre rekrutteringen av unge, aktive yrkesutøvere til næringen, og legge til rette for eierskap til landbrukseiendommer som gir grunnlag for en god og langsiktig ressursforvaltning.

Over jordbruksavtalen for 2010 er det videre lagt til rette for ungdom som ønsker å satse i landbruket, gjennom en kraftig økning av rammen for lån med rentestøtte, samt en økning i rammen for investeringsstøtte over Landbrukets utviklingsfond (LUF). Det er stilt til rådighet om lag 350 mill. kroner til bedriftsrettede bygdeutviklingsmidler i 2010. Midlene kan brukes til etablererstipend, investeringer, generasjonsskifte og andre tiltak. Dette er viktige ordninger for å sikre de økonomiske rammebetingelsene ved overtakelse av gårdsbruk. I tillegg blir det som en oppfølging av jordbruksavtalen for 2009/2010, gjennomført et arbeid med å vurdere en egen støtteordning for ungdom for å tilrettelegge for økt rekruttering. Utredningen gjennomføres av Statens landbruksforvaltning og Innovasjon Norge, og vil bli drøftet i årets jordbruksforhandlinger.

Utover tradisjonell landbruksdrift, er det også viktig å legge til rette for utvikling av ny næringsvirksomhet med utgangspunkt i landbrukets og gårdens ressurser. Muligheter for utvikling av eksempelvis mat- og bygdeturismebedrifter kan være avgjørende for om ungdom/en ung familie vil ta over gården. Derfor har Landbruks- og matdepartementet vektlagt virkemidler for å fremme utvikling av lokal mat og matspesialiteter, samt utvikling av grønt, bygdebasert, reiseliv. Virkemidlene er bl.a. knyttet til kompetanseutvikling, nettverk, bedriftsetablering, vekstsatsing og prosjektstøtte til fellestilltak. Det er

fortsatt et stort potensial knyttet til å koble mat og reiseliv. Dette er derfor ett av områdene Landbruks- og matdepartementet vil arbeide aktivt med å utvikle i tiden framover, både i samarbeid med næringen, virkemiddelapparatet og andre departementer.

Forvaltningsreformen iverksettes fra 2010. I den forbindelse vil fylkeskommunene få økt ansvar for rekruttering, kompetanseheving, likestilling og etter- og videreutdanning i landbruket. Fylkeskommunen har i dag ansvar for utdanning og utdanningsprogrammet for naturbruk og er også delaktige i programmene for ungt entreprenørskap på landbruks- og matområdet. Endringene vil medføre en styrking av området også ved at fylkeskommunene er tildelt 20 mill. kroner over jordbruksavtalen. Midlene skal bl.a. brukes nettopp til tiltak for å sikre rekruttering innenfor landbruket, og det er knyttet forventninger til at dette kan medføre et løft innenfor utdanningstilbudene rettet mot landbruket.

Landbruks- og matdepartementet har videre samarbeidsavtale med organisasjonen Ungt Entreprenørskap. Samarbeidet går ut på at elevene i videregående skoler i alle landets fylker lærer seg å etablere og drifte en matbedrift. Gjennom dette tar vi sikte på å gi ungdom forståelse av betydningen av verdiskaping og nyskaping i næringslivet og å utvikle barn og ungdoms kreativitet, skaperglede og tro på seg selv og til det å tørre å stå fram med egne tanker og ideer. Rammene rundt prosjektet aktiviserer hele det regionale virkemiddelapparatet. Regjeringen har de siste årene også gitt tilskudd til flere prosjekter som har til formål å legge forholdene bedre til rette for bosetting i kommuner med synkende innbyggertall. Noen av disse prosjektene er spesielt rettet mot ungdom som ønsker å skaffe seg en landbrukseiendom og arbeide innenfor landbruket.

Jeg ønsker å legge til rette for rekruttering til et fortsatt levende landbruk over hele landet og ei næring som er attraktiv for unge. For å nå dette målet er det viktig å sikre en variert bruksstruktur og gode produksjonsmiljøer i alle deler av landet, med basis i forsvarlige økonomiske inntektsmuligheter. Samtidig er det viktig at samfunnet gir landbruket og næringsutøverne anerkjennelse og status for den viktige rollen næringen har i å produsere mat for en stadig voksende befolkning, og å forvalte naturressursene på en måte som kommer kommende generasjoner til gode. Her har vi som politikere et særskilt ansvar, gjennom den offentlige debatten og de konkrete handlinger.

SPØRSMÅL NR. 477**Innlevert 15. januar 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 25. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Forvaltningsreformen innført fra 1.1.2010 omfatter overføring av en stor andel av ferjene som var riksveiferjer i 2009. Fylkene trenger ikke følge riksregulativ for ferjer, ikke samordne billettsystem og heller ikke følge standard for ferjemateriell og ferjekai-er. Muligheten for manglende standardisering kan gi reisende ulikt tilbud i ulike fylker og mindre fleksibilitet i bruk av ferjemateriell.

Hvilke tiltak vil statsråden gjennomføre for å sikre et enhetlig ferjetilbud og fleksibel bruk av ferjer?»

Svar:

Et viktig mål med forvaltningsreformen er å styrke det regionale og lokale demokratiet, herunder å styrke fylkeskommunene som regional utviklingsaktør. Da er det viktig at arbeidet med eventuell standardisering over fylkesgrenser og mellom forvaltningsnivåer skjer på en slik måte at målene med reformen blir realisert.

Mitt utgangspunkt er at jeg har tillit til at lokale og regionale folkevalgte er opptatt av å finne fleksible og tjenlige løsninger, både innen eget fylke, men og over fylkesgrensene, i tråd med de reisendes behov.

I Nasjonal transportplan 2010 – 2019 er det innført langsiktige mål knyttet til ferjesamband i offentlig vegnett om servicekrav til åpningstid, frekvens og

andel biler som kommer med ønsket avgang. Dette er langsiktige nasjonale mål som forutsettes fulgt opp av ulike forvaltningsnivåer, blant annet ved vurdering av rammetilskuddet til fylkeskommunene.

Etter initiativ fra Samferdselsdepartementet igangsatte Samferdselssjefscollegiet i fylkeskommunene våren 2009 et utredningsarbeid knyttet til samordnet billettering og den nasjonale ferjedatabanken og ferjeøkonomidatabasen. Statens vegvesen er invitert til å delta i arbeidet med sikte på å drøfte og delta i vurderingen av samordning på tvers av forvaltningsnivåer.

I Ot.prp. nr. 68 (2008-2009) er det lagt opp til å vurdere behovet for nasjonale føringer om krav til ferjemateriell i fylkesvegsamband og standardisert utforming ved ombygging og anlegg av nye ferjekai-er på offentlig veg. Dette er under arbeid i departementet. Departementet er i gang med å følge opp de prosesser som er beskrevet i ovennevnte proposisjon. Av respekt for formålet med forvaltningsreformen må eventuelle føringer balanseres mot hensynet til fylkeskommunenes handlefrihet.

Etter mitt syn gir Nasjonal transportplan 2010 – 2019 og de utredningene som er i gang, muligheter for å komme fram til balanserte løsninger, der hensynet til et enhetlig og sikkert ferjetilbud til de reisende kan avveies på en forsvarlig måte mot hensynet til fylkeskommunal handlefrihet.

SPØRSMÅL NR. 478**Innlevert 15. januar 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 25. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Er konsesjonsvilkårene for avtaler om drift av ferjesamband unntatt offentlighet?»

BEGRUNNELSE:

Hvis svaret på spørsmålet over er ja, ønskes en begrunnelse. Dette fordi det er i offentlighetens interesse hvilke vilkår ferjeselskapene må forholde seg til

og hvilket tilbud publikum kan påregne. Jeg regner selvsagt ikke med at denne åpenheten skal inkludere kostnader/Inntekter/resultatstørrelser.

Svar:

Det rettslige utgangspunktet for konsesjonsvilkårene er yrkestransportlova av 21. juni 2002 nr. 45 med forskrifter gitt i medhold av denne loven.

For ferjedriften skjer det nå et regimeskifte. Om lag halvparten av ferjesambandene (både riksvegferjesamband og fylkesvegferjesamband) driftes i henhold til kontrakter som er kommet i stand ved anbudskonkurranse. For den øvrige halvparten av ferjesambandene er det i 2010 årlige forhandlinger om rutetilbud, ruteproduksjon og tilskudd til ferjedriften i tråd med Hovedavtale om statstilskudd til drift av riksvegferjesamband (den såkalte rammetilskuddordningen for ferjedriften). De fleste ferjesamband har blitt konkurranseutsatt før 2010. Dette betyr at alle ferjesamband etter 2012 vil driftes i henhold til kontrakter som er kommet i stand ved anbudskonkurranse.

Utgangspunktet etter offentleglova av 19. mai 2006 nr. 16 er at et offentlig organs dokumenter er åpne for innsyn.

Enten avtaler mellom myndighetene og ferjeselskapene er basert på rammetilskuddsordningen eller en forutgående anbudskonkurranse, inneholder avtalene en rekke opplysninger av bedriftsøkonomisk art som vil kunne være unntatt fra offentlighet. Offentleglova § 13 gir unntak fra hovedregelen om innsyn for opplysninger som er underlagt taushetsplikt. Etter forvaltningslovens § 13 (lov av 10. februar 1967) har enhver som utfører tjeneste eller arbeid for et forvaltningsorgan taushetsplikt om tekniske innretninger og fremgangsmåter samt drifts- eller forretningsforhold, som det vil kunne være av konkurransemessig betydning å hemmeligholde av hensyn til den som opplysningen angår. Deler av konsesjonsvilkårene kan det dermed være plikt til å unnta fra offentlighet.

For ferjesamband som pr. 1. januar 2010 driftes i henhold til kontrakter som er kommet i stand ved an-

budskonkurranse, består konsesjonsvilkårene av 3 dokumenter:

- 1) Løyvedokument utstedt av løyvemyndighet (Statens vegvesen/ fylkeskommune)
- 2) Konkurransesgrunnlag utarbeidet av oppdragsgiver
- 3) Tilbudsdokument fra valgte ferjeselskap

De to første dokumentene er offentlige. I det tredje dokumentet vil det kunne være opplysninger som må unntas fra offentlighet.

For ferjesamband som pr. 1. januar 2010 fremdeles inngår i rammetilskuddsordningen, består konsesjonsvilkårene av følgende dokumenter:

- 1) Løyvedokument utstedt av løyvemyndighet (Statens vegvesen/Fylkeskommune)
- 2) Vilkår knyttet til Hovedavtale om statstilskudd til drift av riksvegferjesamband som forutsetter årlige avtaler om tilskudd til ferjevirkksomheten basert på ferjedisponering, fastsatte ruter og produksjonsprogram

Det første dokumentet er offentlig. I det andre dokumentet vil det kunne være opplysninger knyttet til de årlige tilskuddsavtalene som må unntas fra offentlighet.

Både innenfor anbudsregimet og rammetilskuddsregimet er ruteopplysninger, opplysninger om ruteproduksjon og reserveferjeløsninger offentlig informasjon.

SPØRSMÅL NR. 479

Innlevert 15. januar 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 28. januar 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Foreligger det en konflikt mellom departementet og politiets spesialenhet om lønns- og arbeidsvilkår, vurderer statsråden det dit hen at Politienhetens oppgaver tilsier at ansatte i denne skal behandles annerledes enn andre i politietaten og i eventuelt hvorfor?»

BEGRUNNELSE:

NRK Dagsrevyen meldte den 15.01.2010 at det foreligger en ny konflikt mellom politiet og departe-

mentet etter at en mye omtalt politikonflikten ble bilagt sommeren 2009. Denne gang råder det ifølge Dagsrevyens opplysninger uenighet mellom Politiets Spesialenhet og departementet om arbeidstidsbestemmelser for ansatte i spesialenheten.

Svar:

Spesialenheten for politisaker skal sikre at de som ønsker å anmelde ansatte i politiet eller påtalemyndigheten får en uavhengig og rettssikker behandling av anmeldelsene.

Etterforskere ansatt i Spesialenheten har i sine arbeidsavtaler stillingsbetegnelser tilsvarende som i politiet. Ny ATB-avtale for politiet ble inngått sommeren 2009. Etter at avtalen ble inngått er det reist spørsmål om hvilken betydning denne har for etterforskere ansatt i Spesialenheten. Justisdepartementet arbeider for tiden med å avklare forholdet mellom arbeidsavtaler for etterforskere i Spesialenheten og politiets nye ATB. Det foreligger etter min oppfatning, ingen konflikt mellom Spesialenheten og departementet.

Justisdepartementet er orientert om at etterforskere som er organisert i Politiets Fellesforbund har valgt å tre ut av vaktordningen i påvente av en avklaring om forholdet til ny ATB. Vaktordningen i Spesialenheten er en landsdekkende telefonvakt. Vakttelefonen er betjent hele døgnet og betjenes i denne situasjonen av ledelsen i Spesialenheten. Ledelsen i Spesialenheten har videre orientert departementet om at den daglige driften går som normalt og at det har vært foretatt uttrykning ved akutte hendelser.

SPØRSMÅL NR. 480

Innlevert 15. januar 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 3. februar 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I svar på Dokument nr. 15:379 (2009-2010) bekrefter statsråden at Norge ikke har undertegnet det såkalte North Sea offshore grid initiativ, pga. av Norge ikke har adgang i det EU forum hvor dette ble gjort. I forkant av underskriftsmøtet har det vært et arbeid med utarbeidelse av tekst til initiativet.

Ble Norge invitert til dette forarbeidet, og hvis, hvorfor har man i tilfelle ikke tatt del i dette?»

Svar:

Norge mottok en uformell invitasjon høsten 2009 hvor Norge sammen med flere land ble invitert til et samarbeid om offshore nett i og rundt Nordsjøen.

Norge vurderte invitasjonen og henvendte seg til de andre inviterte land for å sammen vurdere en mulig deltakelse. I første omgang ble det enighet om at samarbeidet burde diskuteres nærmere med initiativtakerne for å sikre at alle land fikk samme innvirkning på samarbeidet. Diskusjonene er avsluttet og jeg vil i nær framtid undertegne erklæringen. Norge blir dermed formell deltager i samarbeidet og vil bli invitert til det første møtet som finner sted i februar.

SPØRSMÅL NR. 481

Innlevert 15. januar 2010 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad

Besvart 25. januar 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I forbindelse med norske selskapers satsing på vindkraftutbygging i UK, kan vi 12.01 lese følgende uttalelse fra Jonas Gahr Støre: "Det ville være rart hvis Norge skulle bruke enda mer ressurser på å bygge ut fornybar energi, vi som til de grader er et forny-

barland, sier Støre." Dette synes ikke helt i samsvar med uttalelser fra andre statsråder når det gjelder satsing på fornybar energi.

Er utenriksministerens uttalelser representative for regjeringens holdning til utbygging av fornybar energi i Norge?»

Svar:

Norsk politikk for å nå det overordnede målet om å bekjempe global oppvarming består av omfattende virkemidler både nasjonalt og internasjonalt. For å få til globale utslippreduksjoner bidrar vi til kutt der det er mest kostnadseffektivt, samtidig som vi har et moralsk ansvar for å kutte nasjonale utslipp. Alle partiene unntatt Fremskrittspartiet ble i Klimaforliket enige om at 15-17 millioner tonn CO₂ bør kuttes nasjonalt, og regjeringen arbeider helhetlig og målrettet for å nå dette målet. Fornybar energi og energieffektivisering utgjør en vesentlig del av denne satsingen.

Norge befinner seg i en særstilling når det gjelder fornybar energi. Vi er allerede i den absolutte verdenstoppen når det gjelder utbygging av våre fornybare energikilder. Nær 100 prosent av vår elektrisitetsproduksjon er fornybar. Om lag 60 prosent av landets samlede energiforbruk bygger på fornybare energikilder. Fornybarhetsgraden i de aller fleste andre land er langt lavere. For eksempel er Norges fornybar energiandel tre ganger så høy som EUs fremtidige målsetting for 2020.

Men regjeringen har ambisjoner utover dette: Gjennom norsk kompetanse er våre selskaper blitt storprodusenter av ren energi i mange europeiske land. Statkraft er blitt Europas ledende selskap innen fornybar energi. Gjennom bistandsprogrammet Ren energi for utvikling bruker vi om lag 800 millioner kroner årlig for å styrke utviklingslandenes sårt tiltrengte energiproduksjon. Hjemme og ute satser nor-

ske myndigheter og selskaper på vannkraft, vindkraft, solenergi, bølgekraft og saltkraftverk.

Regjeringen har tilført satsing på fornybar energi og energieffektivisering over 5,3 mrd. kroner gjennom Enova i perioden 2006-2009. I Regjeringserklæringen legger vi opp til å bygge opp Grunnfondet for fornybar energi og energieffektivisering til 30 mrd. kroner innen 2012. Avkastningen av Grunnfondet vil da sammen med påslaget på nett-tariffen gi ca. 2 mrd. kroner pr. år. Den positive utviklingen vil styrkes ytterligere av et felles el-sertifikatmarked mellom Norge og Sverige som Regjeringen legger opp til. Fornybarsatsingen har stor bredde og er rettet mot både industri, varme og nye teknologier.

Men ved siden av den nasjonale satsingen er det meget positivt at norske selskaper satser internasjonalt for å bidra til å styrke fornybarandelen i andre land som bare har noen få prosent fornybar energi i sin energimiks.

Min uttalelse må sees i lys av dette bildet, og det er verdt å minne om at jeg klart la vekt på at satsing på fornybar energi er kraftig økt de siste årene. I kampen mot global oppvarming er det positivt at norsk kompetanse og investering innen fornybar energi også skjer på det internasjonale markedet. Men det er også forståelig at Storbritannia – med en 2 prosents andel fornybar energi i sin energimiks – må satse betydelig for å få opp denne andelen, mens det tilsvarende norske tallet er mer enn 60 prosent.

SPØRSMÅL NR. 482

Innlevert 15. januar 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 25. januar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Når vil statsråden ta initiativ overfor Stortinget om en debatt vedrørende praksisen med å inkludere flyktningiltak i Norge som en del av bistandsbudsjettet?»

BEGRUNNELSE:

I Bergens Tidende 14. januar d.å. omtales praksisen med å inkludere flyktningiltak i Norge som en del av bistandsbudsjettet, og det fremkommer at statsråden fører en bistandspolitikk han egentlig er i mot "fordi det er massivt flertall for dette i Stortinget".

Videre fremkommer det at statsråden gjerne ønsker en debatt om denne praksisen velkommen. Det gjør undertegnede også, og har som utgangspunkt at bistandsbudsjettet ideelt sett bør forbeholdes reelle bistandstiltak. Undertegnede mener videre at det f.eks. er svært tvilsomt å inkludere utgifter knyttet til økt antall asylsøkere i beregningen av gradoppnåelse av bistandsmålet.

Gitt at statsråden tydeligvis er av lignende oppfatning, ser undertegnede det som naturlig at statsråden på egnet måte tar initiativ overfor Stortinget med sikte på å endre praksisen med å inkludere flyktningiltak i Norge som en del av bistandsbudsjettet, og at

Stortinget gis anledning til å debattere dette i sin fulle bredde.

Svar:

Jeg har tidligere gitt klart uttrykk for at en debatt rundt bistanden og hvordan vi benytter bistandsmidlene er velkommen. Det gjelder selvsagt også spørsmål som berører det internasjonale regelverket for bruk av bistandsmidler.

Hva som anses som bistand internasjonalt fastsettes i OECD/DAC. I henhold til dette regelverket kan enkelte utgifter til flykninger og asylsøkere fra utviklingsland anses som bistand de første 12 første månedene de oppholder seg i et giverland. Fra norsk side har man fulgt dette regelverket. Stortinget setter også som forutsetning at bevilgninger over bistandsbudsjettet håndteres i tråd med DAC-regelverket.

Når det har vært liten oppmerksomhet rundt dette spørsmålet de siste årene, skyldes det trolig at flykningutgiftene i årene 2005-2008 lå på mellom 2,1 og 3,6 % av det totale bistandsbudsjettet. Går vi noen år lenger tilbake, finner vi at så sent som i 2003 gikk hele 8,6 % av bistandsbudsjettet til flykting- og asyltiltak i Norge. Det ligger i sakens natur at andelen

som går til flykningtiltak vil svinge med tilstrømmingen.

Det er selvsagt anledning til å tolke DAC-regelverket på en strammere måte enn det som har vært etablert norsk praksis gjennom flere regjeringer. Land som Luxembourg, UK og Australia gjør dette.

En debatt om hvorvidt vi skal videreføre praksisen med å ODA-klassifisere flykningeutgifter, tar jeg gjerne. Skal en slik debatt bli fruktbar, er det viktig at vi ser på den fulle bredde av problemstillinger en slik endring av praksis vil medføre.

Jeg vil anta at en naturlig ramme for en debatt i Stortinget om praktiseringen av OECD/DAC-regelverket er behandlingen av Sttingsproposisjon 1. Men jeg vil selvsagt redegjøre for og debattere saken når, og innenfor de rammer, Stortinget måtte ønske dette.

Uavhengig av utfallet av en slik debatt vil jeg understreke betydningen av at Stortinget i høst vedtok et statsbudsjett der bistanden utgjør 1,09 prosent av BNI. Dette er historisk, det gir oss en internasjonal lederposisjon og det er et uttrykk for den brede støtte solidaritetstanken har både i nasjonalforsamlingen og i opinionen.

SPØRSMÅL NR. 483

Innlevert 15. januar 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 25. januar 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Når vil statsråden ta tak i problemstillingene knyttet til studenter som ikke har rett til sykepenger dersom de har deltidsjobb, og muligheten for å være delvis sykemeldt som student?»

BEGRUNNELSE:

I Universitas 14. januar omtales problemstillingen om at studenter som har deltidsjobb risikerer å bli ekskludert fra retten til sykestipend.

Lånekassen har i dag en ordning med sykestipend, som skal gi en viss sosial sikkerhet for studenter som jobber ved siden av. Man kan motta sykestipend dersom man har blitt syk i løpet av semesteret, etter en karenstid på 14 dager.

Det er imidlertid strenge kriterier knyttet til stipendet, noe det også må være. Et noe spesielt kriterium er imidlertid at dersom man har en deltidsjobb ved siden av, og dermed rett til sykepenger fra ar-

beidsgiver, fratas man enhver mulighet til å motta sykestipend. Dette gjelder uavhengig av beløpet man mottar i sykepenger fra arbeidsgiver. Dette straffer i praksis dem som har en liten deltidsjobb ved siden av, men som har full studieprogresjon og dermed er avhengige av stipendet fra Lånekassen.

I en interpellasjonsdebatt om sykdom og studenter 13. januar 2009 uttalte statsråden blant annet:

”Jeg vil gjøre det jeg kan for å bedre regelverket slik at det blir en god samordning mellom Lånekassens regelverk og helse- og sosialregelverket, (...)”.

Statsråden lovet også å se på kriteriet om at man er nødt til å være 100 % studieufør for å kunne motta stipendet i samme interpellasjonsdebatt.

Svar:

Ordningen med sykestipend fra Lånekassen er en del av sikkerhetsnettet som bidrar til å redusere de

økonomiske konsekvensene for den enkelte av sykdom under utdanningen. Ordningen innebærer at lån blir gjort om til stipend for den perioden studenten er sykemeldt, og bidrar dermed til å oppfylle formålet med utdanningsstøtteordningen om å sikre lik rett til utdanning uavhengig av funksjonsevne.

I dagens regelverk er det en del begrensninger i retten til sykestipend. Studenten må være helt studieufør for å ha rett til stipend. Dersom studenten mottar sykepenger, tidsbegrenset uførestønning, attføringspenger eller rehabiliteringspenger fra folketrygden for sykdomsperioden, kan man ikke samtidig motta sykestipend. Dette innebærer blant annet at studenter med fast deltidsjobb, som mottar sykepenger fra folketrygden, ikke samtidig kan motta sykestipend. Be-

grunnelsen for disse begrensningene er å unngå dobbeltdekning av offentlige ytelser til samme formål.

Som jeg pekte på i interpellasjonsdebatten i januar 2009 mener jeg det er viktig å se på samordningen mellom ytelser i Lånekassen og i folketrygden for studenter som blir syke. Nye kombinasjoner av trygdeytelser og ytelser fra Lånekassen, som en samordning av sykestipendet og sykepenger fra folketrygden vil være, krever imidlertid grundige utredninger av grenseflatene mellom de to regelverkene og av kostnadene ved å endre på dagens ordninger.

Kunnskapsdepartementet vil jobbe videre med disse problemstillingene i arbeidet med å videreutvikle støtteordningene for studenter som blir syke under utdanningen.

SPØRSMÅL NR. 484

Innlevert 15. januar 2010 av stortingsrepresentant Heikki Holmås

Besvart 25. januar 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Bø kommune i Vesterålen bosatte i fjor flyktninger i forkant av talletidspunktet som avgjør innbyggertilskuddet for 2010. Grunnet saksbehandlingstiden i statlige etater ble ikke de bosatte flyktningene registrert bosatt i folkeregisteret før etter talletidspunktet. Kommunen får derfor ikke beregnet innbygger- og nordnorgetilskudd for de bosatte flyktningene.

Vil Kommunal- og regionalministeren vurdere å be fylkesmennene vektlegge slike forhold ved tildelelse av skjønnsmidler?»

Svar:

Rammetilskuddet beregnes på grunnlag av offisielle tall, bl.a. tall fra folkeregisteret. Innbyggertilskuddet beregnes med utgangspunkt i folkeregistrerte personer per 1. juli året før budsjettåret, mens Nord-Norge- og Namdalstilskuddet beregnes med tilsvarende tall per 1. januar året før budsjettåret. For Bø kommune, som har mottatt flyktninger i mars/april 2009 og hvor disse er folkeregistrerte etter 1. juli, er det derfor innbyggertilskudd kommunen eventuelt har gått glipp av.

Etter gjeldende retningslinjer fra departementet har Fylkesmannen allerede muligheter til å tildele skjønnsmidler i slike saker. I den generelle delen av retningslinjene sies det:

”Om og eventuelt hvor mye skjønnsfordelingen mellom kommunene bør variere fra år til annet, avhenger av flere forhold. Etter departementets syn bør skjønnsstilskuddet kunne brukes til å løse problemer og utfordringer av både midlertidig og mer permanent karakter. Dersom skjønnsstilskuddet ytes til kommuner som har problemer av midlertidig karakter, innebærer det at også tildelingen av skjønnsstilskudd bør være tilsvarende kortvarig. Dette innebærer at kommuner må være forberedt på å bli fratatt skjønnsstilskuddet når det opprinnelige årsaksforholdet til at kommunen fikk skjønnsmidler ikke lenger er tilstede.”

I tillegg er det i retningslinjene et særskilt avsnitt om kommunenes utgiftsbehov der det blant annet sies:

”Det er imidlertid ikke mulig gjennom faste kriterier å fange opp alle forhold som det burde vært tatt hensyn til. I tillegg kommer at inntektssystemet må ta utgangspunkt i utviklingen slik den registreres gjennom offentlig statistikk. Ved skjønnsfordelingen bør fylkesmannen derfor ta hensyn til utgiftskrevende forhold av betydning som kommunene selv ikke kan påvirke, og som ikke er fanget opp i inntektssystemet.”

Jeg ser derfor ikke noe behov for å foreta ytterligere presiseringer i retningslinjene til Fylkesmannen.

SPØRSMÅL NR. 485**Innlevert 18. januar 2010 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy****Besvart 26. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Svineinfluensaen rammet Norge i to runder høsten 2009. Nærmere en million nordmenn har hatt svineinfluensa. Over halvparten av befolkningen har vaksinert seg. Det er nødvendig å starte opp en ekstern evaluering av den norske pandemiberedskapen umiddelbart. Dette bør være mulig selv om det skulle komme en tredje runde med svineinfluensa i vinter. Både den nasjonale og lokale håndteringen av svineinfluensaen bør gjennomgås.

Vil statsråden starte en ekstern evaluering nå?»

Svar:

Utbruddet av influensa H1N1 har holdt store deler av helse-Norge i en beredskaps-situasjon i 2009 og inn i 2010. Vår evne til å informere befolkningen, skaffe til veie tilstrekkelig med vaksiner og vaksinere befolkningen har utfordret helsemyndighetene nasjonalt og lokalt. For meg er det en selvfølge at vår håndtering av pandemien skal evalueres grundig.

Også av hensyn til fremtidig pandemiberedskap er det viktig å evaluere håndteringen av denne pandemien, slik at vi kan lære av de erfaringer som er gjort og forbedre vår pandemiberedskap.

Det arbeides nå med et opplegg for en slik evaluering, og det tas sikte på å gjennomføre evalueringer på flere nivåer. For det første legges det opp til at alle virksomheter som har vært sentrale i håndteringen,

blir bedt om å foreta en intern gjennomgang av egne erfaringer, både med hensyn til å forbedre sin egen beredskap og krisehåndtering og revisjon av den nasjonale beredskapsplanen for pandemisk influensa.

For å dra aggregert lærdom av erfaringene som er gjort nasjonalt, ønsker jeg at det gjennomføres en evaluering av den nasjonale håndteringen av pandemien, hvor en foretar en bred gjennomgang av strategier og virkemidler som informasjon, råd, kommunikasjon, vaksiner og legemidler, tilrettelegging for økt kapasitet (bl.a. utstyr og personell), samt regulatoriske forhold og involverte aktører på alle nivåer. I denne sammenheng vurderes det om Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) skal få i oppdrag å samordne en slik gjennomgang.

For å kunne vurdere nasjonale erfaringer i et bredere perspektiv er det tatt kontakt med de andre nordiske landene og noen andre land, med tanke på å få til en felles gjennomgang, hvor et sentralt tema vil være om landene gjennom pandemiforberedelsene og pandemihåndteringen har lyktes i å beskytte befolkningens helse. Jeg er forøvrig kjent med at styret i WHO denne uken har behandlet og godkjent et opplegg til evaluering av hvordan WHO har håndtert pandemien.

Departementet arbeider nå med å konkretisere opplegget for disse evalueringene, og mitt mål er at dette arbeidet skal komme i gang raskt.

SPØRSMÅL NR. 486**Innlevert 18. januar 2010 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen****Besvart 22. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Hvilken fremdrift kan forventes for den planlagte utbyggingen av E6 for strekningen Tingberg - Tretten, i Øyer kommune?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har tidligere vedtatt utbygging/utbedring av E6 for strekningen Tingberg - Tretten i Øyer

kommune. Det ble da stilt i utsikt at arbeidene kunne begynne høsten 2009. imidlertid viste det seg at det for dette prosjektet var gjort betydelige feil i kalkuleringen av kostnadene, og at saken må tilbake til Stortinget for ny behandling. Arbeidene er derfor ikke iverksatt som planlagt. Det hersker nå usikkerhet om status for prosjektet, både om fremdrift og om derav følgende komplikasjoner i forhold til de tilbud som er gitt fra aktuelle entreprenører.

Forsinkelsene av dette prosjektet er til betydelig frustrasjon i lokalmiljøet og i regionen forøvrig. Jeg tillater meg derfor å be om en avklaring fra departementets side om hvor saken står og hvilken fremdrift som kan forventes.

Svar:

I forbindelse med Stortingets behandling av St.prp. nr. 59 (2008-2009), jf. Innst. S. nr. 270 (2008-2009), er det lagt til grunn en styringsramme på 880 mill. kr og kostnadsramme på 950 mill. kr for utbyggingsskjettet E6 Øyer – Tretten.

På bakgrunn av den framdriften som er beskrevet

i St.prp. nr. 59, ble hovedentreprisen for prosjektet utlyst høsten 2009. I forbindelse med Statens vegvesens vurdering av mottatte tilbud, er det avdekket feil i forbindelse med beregningen av kostnadene i prosjektet. Konsekvensen er at kostnadene vil bli vesentlig høyere enn den kostnadsrammen som tidligere er fastsatt av Stortinget.

Opprinnelig vedståelsesfrist for entreprenørens tilbud var 15. januar 2010. Statens vegvesen har imidlertid fått aksept for forlenget vedståelsesfrist til 31. mars 2010.

Samferdselsdepartementet tar sikte på å få fremmet en sak om økt kostnadsramme snarest mulig.

SPØRSMÅL NR. 487

Innlevert 18. januar 2010 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 25. januar 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Vil statsråden ta noen initiativ til å styrke arbeidet med tilgjengeliggjøring og forskning av Henrik Ibsens liv og forfatterskap, det være seg i forhold til internasjonale forskningsmiljøer eller det alminnelige publikum?»

BEGRUNNELSE:

Som Henrik Ibsens hjemland har Norge et særlig ansvar for å forvalte og tilgjengeliggjøre hans liv og forfatterskap. Dette gjelder både forskningsmessig i Norge, mottak av utenlandske forskere og, ikke minst, tilgjengeliggjøring overfor det alminnelige publikum. Hovedaktørene i dette arbeidet er Senter for Ibsenstudier, Nasjonalbiblioteket, Den vitenskapelige Ibsenutgaven og de tre Ibsenmuseene i henholdsvis Grimstad, Skien og Arbiens gate (folkemuseet). I forbindelse med 100 års markeringen for Henrik Ibsens død ble det diskutert å se disse aktørene i en nærmere sammenheng for å styrke arbeidet. Selv om de nevnte virksomhetene har forskjellige oppgaver og målgrupper er det bred enighet i de relevante fagmiljøene at en nærmere koordinering, tettere samarbeid og mulig samlokalisering, gjensidig vil styrke arbeidet og gi grunnlag for et bedre tilbud det være seg for publikum i museene eller Ibsenforskere fra det internasjonale miljøet som oppsøker de originale kildene som befinner seg i Norge. I Stortingets spørretime i dag, 13. januar, redegjorde statsråd Tora Aasland for at Senter for Ibsenstudier vil bli flyttet

fra Observatoriet i Nasjonalmuseets umiddelbare nærhet til Universitetet på Blindern. Jeg tar dette, og begrunnelsen for flyttingen til etterretning, men slutter meg til et temmelig unisont Ibsenmiljø som mener dette betyr en vesentlig svekkelse av Ibsenarbeidet i Norge. Senter for Ibsenstudier, eller angjeldende avdeling ved universitetet, vil åpenbart ikke bli attraktivt for de internasjonale forskningsmiljøene slik senteret så langt har vært. For tilreisende forskere er det selvsagt de originalkilder Nasjonalbibliotekets håndskriftssamling, brevsamlingene og de audiovisuelle samlingene representerer som først og fremst er attraktive. Tilgjengeligheten til Nasjonalbibliotekets samlinger, og det akademiske miljøer Senter for Ibsenstudier har representert, har samlet sett utgjort et hele og vært et meget godt tilbud. Da det neppe kan forventes at Senter for Ibsenstudier, eventuelt angjeldende avdeling ved UiO, for fremtiden vil fremstå som attraktivt i forhold til det å henvende seg direkte til Nasjonalbiblioteket må det være viktig å sikre at Nasjonalbiblioteket har kapasitet til å ta imot på en operativ og imøtekommende måte der også faglig kompetent personale i forhold til Ibsenforskning stilles til rådighet. Kanskje ville det være en god løsning om Nasjonalbiblioteket overtok Senter for Ibsenstudier og Den vitenskapelige Ibsenutgaven som i dag også tilligger UiO.

Et felles miljø der man ser museet i Arbiens gate, Den vitenskapelige Ibsenutgaven, Det arbeidet som i dag utføres av Senter for Ibsenstudier og Nasjonalbi-

bliotekets forvaltning av samlingene i sammenheng kan gi grunnlag for et Ibsen-senter som vil være unikt også i internasjonal sammenheng. Mest mulig fysisk samlokalisering vil gi betydelige synergier og er innenfor rekkevidde for så vidt som avstanden mellom Arbiensgate og Nasjonalbiblioteket er kort. Mulighetene er mange, det viktige er at det blir tatt initiativ og at løsningene man kommer frem til bygger på de relevante miljøenes deltagelse. Et initiativ i fra kulturstatsrådets side i tråd med dette vil kunne bringe Ibsenarbeidet inn på et konstruktivt spor.

Svar:

Norge har et særlig ansvar for å forvalte og tilgjengeliggjøre kunnskap om Henrik Ibsens liv og forfatterskap, både til det allmenne publikum og til fagfolk fra inn- og utland.

Et sentralt premiss i begrunnelsen for Thommesens spørsmål er imidlertid at ivaretagelse av arven etter Ibsen vil bli svekket med flyttingen av Senter for Ibsenstudier fra Observatoriet til Blindern. Dette premisset vil jeg ikke slutte meg til. Jeg legger til grunn statsråd Tora Aaslands redegjørelse for saken i Stortinget 13. januar i år, jf. spørsmål 16 i ordinær spørretime, og at Senter for Ibsenstudier skal ligge på Blindern, slik Universitetet i Oslo har vedtatt. Med dette som utgangspunkt skal Nasjonalbiblioteket og Universitetet i Oslo i fellesskap sørge for at forskningen og formidlingen i tilknytning til Ibsens liv og forfatterskap blir ivarettatt på beste måte.

Nasjonalbiblioteket er vår viktigste institusjon for sikring og formidling av den norske litterære arven. Med verdens største samling av kilder knyttet til Ibsen er Nasjonalbiblioteket en av de fremste forvalterne av Ibsenarven, både nasjonalt og internasjonalt.

I tillegg til å stille bibliotekets samlinger til disposisjon for forskere og andre interesserte, har Nasjonalbiblioteket siden 2007 hatt ansvar for utvikling og drift av *ibsen.net*, Ibsenårets offisielle nettside. *ibsen.net* er verdens ledende Ibsen-nettsted, både når det gjelder omfang av informasjon og antall brukere.

I forbindelse med flyttingen av Senter for Ibsenstudier har Nasjonalbiblioteket og Universitetet i Oslo reforhandlet avtalen som regulerer partenes samarbeid om Ibsenarven. Avtalen skal sikre at forskere tilknyttet Senter for Ibsenstudier får prioritert tilgang til Nasjonalbibliotekets Ibsensamling.

Avtalen sikrer i tillegg at kilder etter Ibsen blir prioritert i det videre arbeidet med digitalisering av Nasjonalbibliotekets samlinger. I tiden som kommer vil digitalisering og tilgjengeliggjøring av kildene på Internett føre til at behovet for fysisk tilgang til store deler av originalmaterialet blir mindre. Det betyr også at flere får tilgang til kildene, noe som vil gagne Ibsenforskningen, ikke minst utenfor Oslo og Norges grenser. Etterspørsel etter de originaldokumentene forskere fremdeles vil ha behov for å se, skal Nasjonalbiblioteket håndtere.

Ibsens arv blir forvaltet og formidlet av flere kulturinstitusjoner; Nasjonalbiblioteket, de tre museene spesielt viet Ibsen samt teaterscener og biblioteker over hele landet. I tillegg kommer arbeidet ved universiteter og læresteder. Disse virksomhetene ivaretar forvaltning av Ibsenarven i tråd med institusjonenes egenart og spesialkompetanse. Jeg legger til grunn at virksomhetene likevel utnytter de muligheter for samarbeid som fins, slik at forskning og formidling knyttet til Ibsen drar nytte av utviklingen på hele feltet.

SPØRSMÅL NR. 488

Innlevert 18. januar 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 26. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I forbindelse med behandlingen av Representantforslag nr 8:37 (2008-2009) vedtok Stortinget gjennom Innst. S.nr. 224 (2008-2009): "Stortinget ber Regjeringen sørge for at det blir etablert en finansieringsordning som ivaretar kostnadene ved palliative enheter i sykehjem."

På hvilken måte har Regjeringen fulgt opp dette vedtaket?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med behandlingen av Representantforslag nr 8:37 (2008-2009) vedtok Stortinget gjennom Innst.S.nr.224 (2008-2009):

"Stortinget ber Regjeringen sørge for at det blir etablert en finansieringsordning som ivaretar kostnadene ved palliative enheter i sykehjem."

Det er ønskelig å få belyst i hvilken grad Regjeringen allerede har fulgt opp dette vedtaket, eventuelt

hvordan det følges opp fremover. Vi vet at kostnadene ved palliative enheter i kommunen er omtrent det doble av hva det koster for en ordinær sykehjems seng. Allikevel anså Stortinget at slike enheter er så viktige, både i forhold til pasientene som behandles der, men også i forhold til kompetanseoverføring til andre kommunale enheter, at det var behov for å sørge for en fullfinansiering av disse plassene.

Svar:

Etter det jeg kan se av Stortingets vedtak i Innst. S. nr. 224 (2008-2009) avgitt den 7. mai 2009 ble det vedtatt at representantforslag nr 8:37 (2008-2009) vedlegges protokollen.

Jeg viser for øvrig til at lindrende behandling er drøftet som en sentral problemstilling i en ny fremtidig kommunerolle i St. meld. nr. 47 – Samhandlingsreformen. Meldingen ligger nå som kjent til behandling i Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 489

Innlevert 18. januar 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 26. januar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Jeg har fått tilbakemeldinger om at pasienter og ansatte i helsetjenestene og NAV opplever det nye systemet for tilbakebetaling av reiseutgifter lite pasientvennlig og svært byråkratisk. Dette har oppstått etter at de fire regionale helseforetakene tok over ansvaret for refusjon for pasientreiser fra NAV, og opprettet Pasientreiser ANS. Skjemaet for refusjon oppleves vanskelig å fylle ut, og mange vet ikke hvor de skal henvende seg for å få hjelp.

Hvordan vil statsråden gjøre pasientreiser mer pasientvennlig?»

Svar:

De regionale helseforetakene har gradvis overtatt ansvaret for pasientreiser fra tidligere trygdeetaten og NAV. Finansieringsansvaret for syketransport ble overført fra trygdeetaten til de regionale helseforetakene i 2004. Fra 2006 overtok de regionale helseforetakene forvaltningsansvaret for direkteoppgjør for pasientreiser og utbetaling til transportør (reise med rekvisisjon). I perioden 2004-2009 har trygdeetaten/NAV utført saksbehandling for enkeltoppgjør for pasientreiser (reise uten rekvisisjon). Fra 1. januar 2010 har de regionale helseforetakene overtatt forvaltningen av enkeltoppgjør for pasientreiser fra NAV. Overtakelsen har skjedd gradvis fra 1. september 2009. Gjennom dette har de regionale helseforetakene fått det samlede ansvaret for pasientreiser. Overføringen av forvaltningsansvaret har vært forberedt i flere år, og har skjedd i et godt og tett samarbeid med NAV. De fire regionale helseforetakene etablerte i 2008 et nasjonalt prosjekt, med Helse Sør-Øst RHF som prosjekteier, for å sikre overtakelsen av forvalt-

ningen av enkeltoppgjør for pasientreiser. Det ble etablert én nasjonal og fire regionale prosjektorganisasjoner. Brukerrepresentanter har vært representert gjennomgående i prosjektorganisasjonen, og i prosjektperioden har det vært gjennomført møter med brukerutvalg og brukerorganisasjoner.

Saksbehandling av krav om refusjon for pasientreiser i NAV foregikk ved alle kontorene. I mai 2009 ble Helseforetakenes senter for pasientreiser ANS (Pasientreiser ANS), som eies i fellesskap av de fire regionale helseforetakene, etablert som følge av at de regionale helseforetakene skulle overta forvaltningen av enkeltoppgjør ved pasientreiser. Pasientreiser ANS registrerer/skanner alle krav om dekning av utgifter ved pasientreiser, og refunderer utgifter til de som har rett til det. I tillegg har Pasientreiser ANS andre fellesoppgaver for alle helseforetakene. Tolv enheter for saksbehandling av kravene er opprettet rundt omkring i landet.

Overtakelsen av forvaltningsansvaret for enkeltoppgjør er i realiteten en stor forvaltningsreform med blant annet ny bruk av IKT. Omleggingen vil sikre ett kontaktpunkt for pasientreiser. Dette skal gjøre det enklere for pasienter og pårørende. Krav om refusjon kan nå sendes i posten, istedenfor å fremsettes ved personlig oppmøte på lokalt NAV-kontor. Jeg er orientert om at det er lagt et stort arbeid for å sikre tilgjengelighet og lik saksbehandling, samt et godt tilbud til brukerne. Ordningen er gjort mer tilgjengelig da informasjon og skjema distribueres til alle behandlere. I denne forbindelse viser jeg til at antall krav fremsatt i desember 2009 var vesentlig høyere enn forventet antall krav ut fra estimater fra NAV, noe som kan forklares med at ordningen er blitt mer tilgjengelig og pasienter er blitt mer klar over sine rettigheter.

Det er lagt vekt på standardisering av nasjonale løsninger også innenfor informasjonsarbeidet. Det er etablert et felles nasjonalt telefonnummer (05515) hvor pasienten blir satt til sitt lokale pasientkontor. Pasienten skal få bistand fra en ansatt med lokal kunnskap for å planlegge reisen, stille spørsmål om regelverk og få veiledning til å fylle ut reiseregningen. Telefonløsningen 05515 er satt opp slik at bruker alltid vil nå en saksbehandler selv om vedkommende ikke bruker tastevalgene. En nasjonal samordning av telefonløsningen gir også pasientreisekontorene fleksibilitet til å benytte ledig kapasitet fra andre kontorer hvis de har for lite bemanning i forhold til innkommende volum. Videre er det utarbeidet et nasjonalt informasjonsmaterieell som pr november 2009 er distribuert til over 20.000 mottakere i primær- og spesialisthelsetjenesten. Materieell etterbestilles av behandlere på et felles nettsted, og det er stor pågang på etterbestilling. Nettstedet www.pasientreiser.no har eksistert siden 2007, og er en informasjonskanal som er et supplement for pasienter som kan benytte internett.

Jeg er informert om at prosjekt pasientreiser har tilrettelagt for tre nivåer av støtte for brukerne. For såkalt "selvhjelpen bruker" er det reiseregningsskjema tilgjengelig hos behandler med adressert konvolutt, informasjon om skjemaet, rettigheter og regelverk, en veiledning til reiseregningsskjemaet og et eksempel på en reiseregning. For brukere som ikke forstår eller ikke kan lese skjemaet, er det i tillegg tilbud om å ringe 05515 for hjelp til å fylle ut skjemaet, og det er en leselist på www.pasientreiser.no for svaksynte. For brukere som allikevel ikke klarer å fylle ut skjemaet kan det muligens være et alternativ å få hjelp av ledsager på reisen, pårørende eller andre omsorgspersoner. Prosjekt pasientreiser vil også vurdere å legge til rette for assistanse ved helseforetak og eventuelle andre supplerende tiltak.

Brukerrepresentanter deltok i testing av dagens reiseregningsskjema. Erfaringene fra de første månedene med ny reiseregning er at den må forbedres ytterligere. Dette er noe Pasientreiser ANS er i gang med, og en forbedret reiseregning vil bli distribuert i løpet av 2010.

SPØRSMÅL NR. 490

Innlevert 18. januar 2010 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 20. januar 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Viser til skriftlig spørsmål til forsvarsministeren av 23.11.2009 - dokument nr 15:233 (2009-2010) og svar av 30.11.2009 hvor statsråden varslet at hun vil komme tilbake med en bredere orientering.

Når vil statsråden besvare spørsmålene jeg reiste i det skriftlige spørsmålet av 23.11.2009?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 24. november 2009 med spørsmål nr. 233 fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner om forholdet mellom Forsvaret og selskaper i "OCAS-sfæren" og spørsmål nr. 490 fra samme representant, samt foreløpig svar av 30. november 2009.

Jeg viser i tillegg til brev fra statsråd Strøm-Erichsen til Stortinget av 16. oktober 2009 med svar på spørsmål nr. 22, der det ble redegjort for Luftforsvarets og Forsvarsdepartementets forhold relatert til selskapet OCAS AS og utviklingen av luftvarslings-systemet Obstacle Collision Avoidance System

(OCAS).

Det er innledningsvis viktig for meg å understreke at jeg legger stor vekt på god økonomistyring og god forvaltning i forsvarssektoren. All forvaltning skal være forsvarlig, ressursbruken skal være effektiv og kravene til regnskap og dokumentasjon skal være oppfylt.

Jeg ønsket å få frem det totale bildet knyttet til forsvarssektorens støtte til de ulike prosjektene som har vært gjennomført av selskapene i "OCAS-sfæren". Departementet ba derfor Forsvarsstaben om en fullstendig redegjørelse om all kontakt mellom Forsvaret og selskapene i OCAS-sfæren. Redegjørelsen fra Forsvarsstaben ble mottatt 7. januar 2010 og følger vedlagt dette brev.

Forsvaret og kontakten med selskaper i "OCAS-sfæren"

Det fremgår av Forsvarsstabens redegjørelse at Forsvarets kontrakter mot selskaper i OCAS-sfæren, har vært knyttet til følgende prosjekter:

Prosjekt Obstacle Collision Avoidance System (OCAS): Luftforsvaret har bidratt til utvikling av et system for varslings av luftfartshindre (OCAS-systemet). Forsvarsstaben har opplyst at samarbeidet med Tyra Invest AS og senere OCAS AS i denne sammenhengen startet på slutten av 1990-tallet, og at dette første gang ble formalisert gjennom kontrakter knyttet til økonomisk støtte i 2000. Luftfartsverket/Avinor AS og Statnett deltok aktivt i dette samarbeidet. Forsvarsstaben oppgir videre at nettopp flytrygging og utsikten til å bidra til utvikling av et system som kunne redusere tap av menneskeliv og materiell var begrunnelsen for å støtte dette arbeidet. Luftforsvaret har til sammen bidratt med direkte og indirekte støtte til en verdi av 5,815 mill. kroner (ekskl. mva.), 6,4 mill. kroner (inkl. mva.). Videre har Forsvarsdepartementet i 2007 gitt OCAS AS en ikke-eksklusiv brukstillatelse av frekvensbåndet 1300-1350 MHz. Post- og teletilsynet har vurdert verdien av det aktuelle frekvensbåndet til å være svært begrenset, og har videre opplyst om at per i dag er ingen frekvensbånd regulert til radarformål blitt omsatt for penger i Norge. Post- og teletilsynet har konkludert med at interessen og markedsverdien for et slikt frekvensbånd er lav.

Når det gjelder OCAS AS' ikke-eksklusive rett til å bruke deler av de frekvenser Forsvaret disponerer, viser en fornyet juridisk vurdering i departementet at denne vil kunne vurderes til å være konkurransevridende.

Frekvensavtalen med OCAS er imidlertid ikke begrensende for muligheten til å gi andre aktører tilsvarende frekvenstilgang. Departementet arbeider nå, sammen med Post- og teletilsynet, for konkret å avtale fremgangsmåte for at en slik frekvenstilgang kan gis til alle aktuelle interessenter.

Prosjekt Advanced Concept Technology Demonstrator (ACTD) ble gjennomført i perioden 2001 til 2005 i regi av Norwegian Battle Lab and Experimentation (NOBLE). NOBLEs oppgave er å drive konseptuell eksperimentering og utvikling for å bidra i videreutviklingen av Forsvaret. Prosjektet hadde som formål å anskaffe prototyper av et radarbasert overvåkningssystem for overvåkning av luftrom, grenser og dedikerte bakkeområder i militære operasjoner. Dette prosjektet hadde også to underprosjekter kalt Experiment Clustered Radar (XCLURAD) og Experiment Electronic Fence (XEF). Disse to underprosjektene innebar gjennomføring av felteksperimenter med de forskjellige prototypene av ACTD. Prosjektet ble terminert da den operative effekten ble vurdert til ikke å være tilstrekkelig for å kunne gå videre. Det var mangler ved produktene både teknologisk og i forhold til størrelse. Total kostnad var, inkludert kostnadene knyttet til XCLURAD og XEF, på 72,6 mill. kroner (inkl. mva.).

Prosjekt ODIN ble startet i 2002 i regi av NOBLE og var et utviklingsprosjekt primært tiltenkt spesialstyrkene. Prosjektet skulle gjøre det mulig å oppdage, identifisere og stedfeste objekter i et nærmere definert område. Det var basert på utplassering, ved hjelp av kampfly, av sensorer og senderutstyr for overføring av bilder eller video. Prosjektet ble avsluttet i 2005 på bakgrunn av en evaluering fra Forsvarets forskningsinstitutt som konkluderte med at det å ta systemet i bruk i Forsvaret ville innebære for mye usikkerhet og være for kostbart. Total kostnad var 63,3 mill. kroner (inkl. mva.).

Av Forsvarsstabens redegjørelse fremgår det videre at grunnteknologien i OCAS-systemet og Forsvarets prosjekt ACTD er den samme. Grunnteknologien for både OCAS og ACTD stammer fra et tidligere prosjekt ABACUS hvor Forsvaret, Siemens AS og Sintef Tele og data i 1996 gikk sammen for å utvikle radarsensorer til Hæren. Dette arbeidet ble avsluttet i 2000, og rettighetene tilfalt leverandørene. Dette prosjektet hadde en kostnad for Forsvaret på 18,2 mill. kroner (ekskl. mva.). Systemene OCAS og ACTD er videreutviklet mot forskjellige mål og til forskjellige formål, noe som innebærer store forskjeller i programvare og maskinvare fra ABACUS til OCAS og ACTD, samt mellom de to prosjektene OCAS og ACTD.

Forsvaret har over en periode på seks år brukt 142,3 mill. kroner (inkl. mva.) på prosjektene OCAS, ACTD og ODIN og selskapene i "OCAS-sfæren". I tillegg kommer 2,2 mill. kroner som Forsvaret ikke har fordelt på enkeltprosjekt, til sammen 144,5 mill. kroner (inkl. mva.). Videre er det benyttet 18,2 mill. kroner på prosjekt ABACUS knyttet til selskapene Siemens AS og Sintef.

I tillegg til prosjektene nevnt over, har Tyra Invest AS henvendt seg til Forsvarsdepartementet i 2004 som en mulig kjøper av Forsvarets F-5 kampfly da disse skulle avhendes. Etter at Forsvaret senere i 2004 opplyste Tyra Invest om driftskostnadene knyttet til operativ drift av flyene, har det ikke vært kontakt mellom Tyra Invest og Forsvaret knyttet til denne saken.

Videre fremmet Tyra Invest i 2004 et forslag til departementet om å bidra som systemleverandør til Joint Strike Fighter med datalinken utviklet under ODIN-prosjektet. Dette prosjektforslaget var beheftet med stor usikkerhet og risiko, og ble ikke videreført.

Forsvarsstaben oppgir i sin redegjørelse at det, i tilknytning til ACTD- og ODIN-prosjektene i perioden 1999-2004, er funnet en rekke brudd på anskaffelsesregelverket for Forsvaret og på god forvaltningsskikk. Jeg tar dette alvorlig. Forsvarssektoren er avhengig av tillit, og våre handlemåter må være troverdige.

Arbeidet for forbedret forvaltning og økonomistyring har siden 2004 stått sentralt i Forsvarsdepartementet og Forsvaret. Dette har vært et systematisk arbeid blant annet innenfor hovedområdene:

- Nye/oppdaterte regelverk: Her er blant annet Anskaffelsesregelverk for Forsvaret (ARF) innført, og det er gjort oppdatering av forsvarssektorens instruksjoner og retningslinjer knyttet til økonomistyring.
- Nye rutiner: Det er bl.a. etablert rutinebeskrivelser og håndbøker for regnskapsførende enheter som skal sikre at enhver postering i regnskapet understøttes av tilstrekkelig dokumentasjon.
- Intern kontroll er videreutviklet som en integrert del av virksomheten i etaten.
- Opplæring og bevisstgjøring: Forsvarssektoren har iverksatt en rekke tiltak for å styrke kompetansen innenfor økonomistyring og forvaltning. Det er også iverksatt tiltak for å sikre at gode holdninger, etikk og forsvarlig ledelse skal være en fullverdig og integrert del av forsvarssektorens arbeid.
- Nye systemer: Forsvaret har blant annet innført et felles system for økonomi, styring og forsyning.

Brudd på anskaffelsesregelverket er ikke akseptabelt. Jeg er svært opptatt av at Forsvaret praktiserer god forvaltningsskikk, herunder at regelverket overholdes. Forsvarsdepartementet har en tett dialog med etaten, og følger Forsvaret månedlig opp gjennom en tiltaksliste for økonomistyring og forsvarlig forvaltning.

Forsvarsstaben opplyser at den nye ledelsen ved NOBLE siden 2005 har lagt stor vekt på forsvarlig og korrekt forvaltning. Faglig sett utfører NOBLE heller ikke lenger selvstendig teknologiutvikling, men gjennomfører mindre og kortsiktige prosjekter med lavere risiko og eksperimenterer mer med ikke-teknologiske aspekter.

For ordens skyld vil jeg også opplyse at departementet har mottatt en henvendelse fra EFTAs overvåkingsorgan ESA vedrørende påstander om mulig ulovlig statsstøtte og brudd på anskaffelsesregelverket knyttet til prosjektene omtalt ovenfor. Denne henvendelsen følges opp henhold til normale prosedyrer. Utover dette vurderer jeg løpende om det er behov for ytterligere oppfølging av saken.

La meg avslutningsvis understreke at denne regjeringen er opptatt av at samarbeidet med industrien skjer i åpenhet og med ryddige forhold og at gjeldende regelverk følges. Jeg legger stor vekt på at forsvarssektoren skal fremstå med legitimitet, tillit og troverdighet. Forsvaret forvalter store summer på vegne av samfunnet, og saksbehandlingen i forsvarssektoren må derfor baseres på høye krav til integritet, åpenhet og høy etisk standard.

Vedlegg til svar:

Brev fra forsvarsstaben til Det kongelige forsvarsdepartement, datert 17. desember 2009. vedr. redegjørelse vedrørende Forsvarets kontakt med selskapene OCAS AS, Tyra Invest AS og SSPR AS.

<http://www.stortinget.no/vedlegg-dok15-200910-490>

SPØRSMÅL NR. 491

Innlevert 18. januar 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 26. januar 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Har norske statsborgere som er flyttet utenlands rett til tilbakebetalt moms på hjelpemidler som en ut i fra legeattest trenger og har kjøpt i Norge, og visst en har disse rettighetene, hvordan er prosedyrene for å få dette tilbake?»

BEGRUNNELSE:

En norsk statsborger som er uføretrygd og som bor i utlandet har måttet anskaffe seg høreapparat som han har betalt selv i og med han er utflyttet. Høreapparatet er kjøpt i Norge og vedkommende mener at han har rett på å få momsen tilbakebetalt. Her dreier det seg om ca 2-3 tusen kroner. Han har prøvd både med skjema samt tatt kontakt med tollene på Gardermoen. Der fikk han beskjed om at de (Avinor) hadde fått pålegg om å ikke yte service til utenlands-

borgere. Det er viktig å nevne at denne personen har arbeidet og bodd i Norge i over 50 år.

Svar:

Merverdiavgiften er en generell omsetningsavgift som skal skattlegge endelig innenlands forbruk av varer og tjenester. Avgiften følger av lov 19. juni 2009 nr. 58 om merverdiavgift (merverdiavgiftsloven) og Stortingets årlige vedtak om merverdiavgift.

Siden merverdiavgiften er en avgift på innenlandsk forbruk, er eksport av varer fritatt for avgiftsplikt. Et fritak innebærer at varen faktureres uten merverdiavgift, og de nærmere vilkår for dette er fastsatt i merverdiavgiftsforskriften. Når varer er omsatt i Norge, og dermed fakturert med merverdiavgift, vil imidlertid ikke dette fritaket komme til anvendelse.

Merverdiavgiftsloven gir likevel fritak for såkalt turistsalg. Fritaket innebærer at selgeren på visse vilkår kan tilbakeføre og refundere merverdiavgift ved

omsetning av varer i Norge til personer bosatt i utlandet, når disse varene tas med ut av landet som reise-gods. Bostedsbegrepet refererer seg til kjøpers faktiske bopel. Vedkommende må ha meldt flytting til utlandet.

I merverdiavgiftsforskriften § 6-25-2 er det gitt nærmere regler om hvordan fritaket skal dokumenteres ved omsetning til personer bosatt i andre land enn Danmark, Finland eller Sverige. Det kreves utfylling av en særskilt blankett, og denne blanketten må være påført tollmyndighetenes utførselsattest innen én måned etter at varen ble levert. Dersom gjennomføringen av fritaket skjer gjennom et privat selskap, skal fritaket dokumenteres med salgsdokument fra selskapet og kopi av tilbakebetalingsblankett til kjøperen.

Som det framgår ovenfor gjelder det særskilte vilkår for at merverdiavgiften kan refunderes ved omsetning av varer i Norge til personer bosatt i utlandet. Det er skatteetaten som forestår den praktiske håndteringen av dette regelverket.

SPØRSMÅL NR. 492

Innlevert 18. januar 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 27. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hva har statsråden gjort og hva vil hun foreta seg for å øve påtrykk på partene for å få til et fortsatt tilbud med hurtigferje på Tau-sambandet?»

BEGRUNNELSE:

Det har lenge vært arbeidet med sikte på å finne løsninger på hurtigferjedriften på Tau-sambandet etter siste anbudsrunde og overføring av ansvaret fra stat til fylkeskommune. I følge avisa Strandbuen 15. januar 2010 har forhandlingene mellom Tids Sjø og Rogaland fylkeskommune om vilkårene for en fortsatt hurtigferjedrift ikke ført fram selv om man har fått til flere avganger. Fylkeskommunen opplyser til Strandbuen at det er staten som bærer kostnadene ved at MF Stavanger legges til kai. Statsråd Magnhild Meltveit Kleppa lovte senest i valgkampen i august 2009 at hun ville øve påtrykk for å få til en løsning med hurtigbåt på sambandet.

Svar:

Ferjesambandet rv 13 Stavanger – Tau var lyst ut på anbud i 2008 i en felles anbudspakke med rv 13 Lauvvik – Oanes og Rv 521 Mekjarvik – Kvitsøy. I konkurransegrunnlaget for anbudspakken ble det ikke krevd hurtigferje.

Tide Sjø AS (Tide) fikk kontrakten for ferjesambandet for perioden 1.1.2010 – 31.12.2015 fordi Tide hadde det økonomisk mest fordelaktige tilbudet. Ferjesambandet Stavanger-Tau er fra 2010 trafikkert med 3 ferjer, hver ferje på 110 pbe. I forbindelse med anbudskonkurransen ble det også gitt et tilbud med M/F Stavanger som et av de tilbudte fartøyer. Dette tilbudet nådde ikke opp i konkurransen.

Fra og med 1. januar 2010 ble ansvaret for ferjesambandet Stavanger – Tau overført fra staten til Rogaland fylkeskommune (forvaltningsreformen), jf. Ot. prp. nr. 68 Lov om overføring av rettigheter og forpliktelser ved omklassifisering av veg etter veglov § 62 tredje ledd i forbindelse med forvaltningsreformen. På dette tidspunkt overtok fylkeskommunen statens privatrettslige rettigheter og forpliktelser knyttet til vegen og ferjesambandet. Samtidig ble of-

fentlige rettigheter, konsesjoner, tillatelser mv. overført til fylkeskommunen.

Med bakgrunn i fylkestingsvedtaket i oktober om å søke å få til en avtale som inkluderte flere avganger og også bruk av M/F Stavanger, førte Rogaland fylkeskommune forhandlinger med Tide Sjø AS.

Ferja M/F Stavanger inngår ikke i noe statlig eller fylkeskommunalt ferjesamband innenfor rammetilskuddsordningen eller i anbudssamband etter 1. januar 2010.

Etter Hovedavtale om drift av riksvegsamband har Tide Sjø AS rett til å kreve at staten overtar ferjematerialet. Dersom fartøyet M/F Stavanger overtas av staten, er det staten som vil bære kostnadene ved at M/F Stavanger ligger til kai. Det er i så tilfelle en forutsetning at ferja skal selges i løpet av 2010.

Etter kontakt fra fylkeskommunen prøvde jeg å bidra til en løsning ved at staten rett før jul gav Tide Sjø AS anledning til å disponere M/F Stavanger. Betingelsene for Tide Sjø AS var at Statens vegvesen skulle dekke kapitalkostnadene inntil ferja er solgt,

mens driftskostnadene skulle dekkes av bruker av ferja – Rogaland fylkeskommune - som en del av det økonomiske oppgjøret med Tide Sjø AS. Forutsetningen var at ferja skulle selges i løpet av 2010 - med seneste overtagelse av kjøper 31. desember 2010. På tross av at Tide Sjø AS ble tilbudt disponeringsrett til ferja på disse betingelsene, registrerer jeg imidlertid at Rogaland fylkeskommune i pressemelding av 13. januar 2010 har meddelt at "når det gjelder videre bruk av hurtigferja i sambandet, har det ikke vært mulig å få til en løsning". Det vil ikke være rett av meg å øve ytterligere påtrykk, ettersom det er Rogaland fylkeskommune som har ansvaret for ferjesambandet nå.

Jeg vil berømme det engasjementet fylkeskommunen har vist for å få til et optimalt tilbud i Tausambandet. Fylkeskommunen har kjøpt 4 ekstra avganger, og ferjene går nå på dagtid med avgang hver halvtime i begge retninger. Jeg er jo også selv bruker av sambandet og kan ikke unngå å registrere glede over at tilbudet i sum er det beste noensinne.

SPØRSMÅL NR. 493

Innlevert 18. januar 2010 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 27. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hva vil det koste å oppgradere triangelet Oslo S - Asker/Lillestrøm/Ski til en standard tilsvarende Gardermobanen?»

BEGRUNNELSE:

En rekke forsinkelser og innstillinger i togtrafikken skyldes feil ved jernbanens infrastruktur. En standardheving av den såkalte "indrefiletten", strekningene Oslo S-Asker/Lillestrøm/Ski, vil bidra til økt punktlighet i trafikken og færre driftsavvik. Bedre driftsstabilitet i jernbanedriften i Oslo-området vil også være positivt for trafikken i landet for øvrig.

Svar:

Fornyelsen av de aktuelle anleggene har høy prioritet og inngår i NTP 2010-2019 under benevnningen

"Oslo-prosjektet." Å oppnå en standard på infrastrukturen på nivå med Gardermobanen innebærer i praksis at det må foretas en total fornyelse av alle jernbane- tekniske anlegg. Dette omfatter kontaktledning, skinner, sviller, ballast og deler av sikringsanlegg. Kostnadene med å fornye anleggene på Drammensbanen: Oslo-Asker, Østfoldbanen: Oslo-Ski og Hovedbanen: Oslo-Lillestrøm er foreløpig kalkulert til ca. 2,2 mrd. kroner og ligger inne i NTP 2010-2019. Fornyelse av innvendige sikringsanlegg er ikke tatt med, da disse etter planen vil bli skiftet ut ved innføringen nytt signalsystem (ERTMS).

På strekningen Oslo S-Lysaker er fornyelsesarbeidene startet opp, og i år vil også arbeidene på strekningen Etterstad-Lillestrøm og på Spikkestadbanen startes opp. For 2010 er bevilget 470 mill. kr til Oslo-prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 494**Innlevert 18. januar 2010 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 27. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Hvilke planer eller utredninger er utarbeidet for flere spor gjennom Oslo for å koble sammen sporkapasitet mellom Oslo S og Lysaker?»

BEGRUNNELSE:

I statsrådens svar på mitt spørsmål datert 10.12.2009 svarer statsråden at Jernbaneverket skal utrede det langsiktige behovet for å øke kapasiteten i Oslo-området i lys av framtidige transportbehov.

Mye peker i retning av at dette behovet allerede er tilstede. Det skal foreligge ønsker fra togoperatørene om mer kapasitet enn det tunnelen er i stand til å levere per i dag. Ikke bare er tunnelen gjenstand for stor sårbarhet og hyppige forsinkelser i trafikken, men den er også en begrensning for å utvikle et mer moderne togtilbud både lokalt og regionalt på Østlandet.

I følge fremskrivninger utført av Statistisk sentralbyrå står Oslo og Akershus ovenfor en kraftig befolkningsvekst, med anslagsvis en økning i folketallet på 200 000-300 000 innbyggere innen 2020-2025. Dette innebærer en befolkningsøkning på om lag 20 prosent innen 2020. Til sammenlikning er fremskrivningen i landet for øvrig på om lag 11 prosent i samme periode. Dette innebærer et betydelig økt press på samferdsel og kommunikasjoner i hovedstadsområdet.

Svar:

Jeg er enig i at ut fra den forventede veksten i befolkningen i Oslo-området er viktig å legge til rette for gode transportløsninger, og med hovedvekt på et utvidet og robust kollektivtilbud. Med sine fortrinn som et arealeffektivt, sikkert og miljøvennlig transportmiddel, spesielt i områder med høye transportvolum, er det naturlig at jernbanen spiller en sentral rolle.

Regjeringen har økt bevilgningene til jernbaneføremål betydelig de siste årene, og Nasjonal transportplan 2010-2019 legger opp til en videre opptrapping i tiårsperioden. Et viktig grep er en fornyelse og oppgradering av strekningen Lysaker-Etterstad, inkludert Oslo S og Oslo-tunnelen, og innerstrekningene mellom Asker, Ski og Lillestrøm. Dette vil bidra til en forbedring av infrastruktur som vil kunne håndtere den betydelige trafikkmengden i dette området på en langt bedre måte enn hva standarden på dagens infrastruktur tillater. Særlig på vinterstid slik vi har opplevd den siste tiden. Jeg viser for øvrig til mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 358.

Når det nye dobbeltsporet i Vestkorridoren (Lysaker-Asker) står ferdig i 2011, vil kapasiteten øke betydelig. Den neste store utbyggingsoppgaven i dette området, vil være nytt dobbeltspor mellom Oslo og Ski. Dagens dobbeltspor på denne strekningen har en svært høy utnyttelsesgrad, og den nye Follobanen vil bidra til å øke kapasiteten betydelig i området sør-øst for Oslo. Sammen med den videre utbyggingen av InterCity-triangelet, vil dette være viktige tiltak for å møte den forventede befolkningsveksten.

Økt kapasitet er ikke bare et spørsmål om ny infrastruktur, men også knyttet til lengden på togene (antall vogner/togsett), avstanden mellom togene, stoppmønster, togenes oppholdstid på stasjonen m.v. Målet er å frakte flere mennesker (og mer gods) på en markedsmessig og samfunnsøkonomisk mest hensiktsmessig måte fram til bestemmelsesstedet, og dette kan håndteres med ulike kombinasjoner mellom infrastruktur og materiell. Jeg er derfor opptatt av et godt samspill mellom infrastrukturforvalter Jernbaneverket og de ulike togselskapene.

På kort og mellomlang sikt er det viktig at den økte etterspørselen etter ruteleier gjennom Oslo-tunnelen, dekkes så godt som mulig. En rekke pågående og gjennomførte tiltak bidrar til at kapasiteten gjennom Oslo i 2012 øker fra ca. 19 til 24 tog per time per retning sammenliknet med i dag. Jernbaneverket vil vurdere ytterligere kapasitetsøkning når det er høstet erfaring med gjennomføring av de tiltak som foreslås i den kapasitetsforbedringsplanen som etaten skal utarbeide i 2010. Kapasiteten på strekningen Lysaker-Oslo S vil derfor bli økt betydelig.

Jeg vil også nevne at Jernbaneverket arbeider med en kapasitetsstudie på strekningen Drammen - Oslo S - Ski for å simulere kapasitetsmessige virkninger av ERTMS nivå 2. Studien vil blant annet gi svar på i hvilken grad innføringen av dette felleseuropeiske signalsystemet vil kunne bidra til å utnytte kapasiteten i tunnelen ytterligere.

Som nevnt i mitt svar på spørsmål nr. 358 vil Jernbaneverket de kommende to årene, utrede de mer langsiktige behov og tiltak for å øke kapasiteten i Oslo-området, et utredningsarbeid som blant annet vil inngå som grunnlag for etatens og Avinors planforslag til Nasjonal transportplan 2014-2023. Arbeidet vil bestå av flere delutredninger som blant annet omhandler framtidig togtilbud, infrastruktur, jernbanens rolle i forhold til øvrig kollektivtransport og mulige tiltak, herunder ulike typer tunnelloøsninger.

En eventuell ny tunnel gjennom Oslo vil være et

omfattende og svært kostbart tiltak med store konsekvenser for det omkringliggende jernbanesystemet. På kort og mellomlang sikt er det derfor viktig å ut-

nytte og øke kapasiteten gjennom dagens Oslo-tunnel så langt som dette er hensiktsmessig og sikkerhetsmessig forsvarlig.

SPØRSMÅL NR. 495

Innlevert 18. januar 2010 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 25. januar 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I begynnelsen av 2009 ble FNs spesielle anti-korrupsjonsenhet "Procurement Task Force" lagt ned og oppgavene overført Office of Internal Oversight Services. I følge Associated Press 12. januar har dette medført at ingen korrupsjonssaker har blitt ferdig etterforsket det siste året, sammenlignet med gjennomsnittlig 150 saker per år under PTFs mandat.

Mener utenriksministeren at det er grunn til bekymring over anti-korrupsjonsarbeidet i FN?»

BEGRUNNELSE:

På bakgrunn av flere store korrupsjonssaker innen FN-systemet, deriblant olje-for-mat programmet i Irak, opprettet FN en spesiell antikorrupsjonsenhet kalt Procurement Task Force i 2006. Over de tre neste årene avdekket enheten underslag og korrupsjon i kontrakter og bistand tilknyttet FN-systemet tilsvarende mer enn 1 mrd. USD. Etter at enheten ble lagt ned i begynnelsen av 2009 og ansvaret overført til OIOS har antall åpne saker og antall saker som etterforskes falt dramatisk, til tross for at lederen av OIOS Inga-Britt Ahlenius uttalte følgende til Reuters 10. januar 2008 om FNs fredsbevarende operasjoner:

"we can say that we have found mismanagement and fraud and corruption to an extent we didn't really expect".

Dette bør synliggjøre at korrupsjonsproblematikken tilknyttet FNs virksomhet må tas på alvor.

Svar:

FNs spesielle antikorrupsjonsenhet "Procurement Task Force" (PTF) ble i sin tid opprettet som en ad hoc spesialenhet fordi det var oppstått et etterslep av saker og skulle spesielt følge opp mistanke om korrupsjon innenfor FNs anskaffelsessystem. Det var en erkjennelse av at FNs virksomhet og spesielt FNs fredsbevarende operasjoner har vokst kraftig det siste

tiåret. FN opererer i de vanskeligste områdene i verden, ofte i fravær av nødvendig infrastruktur. I slike situasjoner skal man i felt utstyre fredsoperasjoner og FNs hjelpeapparat med nødvendig materiell til enhver tid. FN er blitt en viktig aktør i mange sammenhenger hvor store kontrakter skal inngås. Det er derfor viktig å bidra til at FN har gode systemer for intern-revisjon og etterforskning. Det er i denne sammenheng viktig å merke seg at FNs eksterne Revisjonspanel "Board of Auditors" konkluderte med at "the PTF did not find widespread corruption" i organisasjonen.

Når det gjelder representantens spørsmål med hensyn til ferdig etterforskede saker, tar artikkelen i Associated Press feil. Av de 175 sakene som ble overført fra FNs spesielle antikorrupsjonsenhet (PTF) til FNs kontor for internt tilsyn (OIOS) i 2008, var det per 11. november 2009 kun 32 saker som er åpne og under fortsatt etterforskning. Dette betyr at antall ferdige etterforskede saker det siste året er 143, noe som tilsvarer omlag det samme nivået som under FNs spesielle antikorrupsjonsenhet (PTF).

Det er enighet i Generalforsamlingen om at det permanente ansvaret for å etterforske og følge opp korrupsjonssaker i FN ligger, og bør ligge, hos OIOS. Det var derfor konsensus om ikke å videreføre FNs spesielle antikorrupsjonsenhet for anskaffelse (PTF) etter 1. januar 2009. Det ble imidlertid sikret god overføring av kunnskap og erfaring fra "Procurement Task Force" til OIOS.

Jeg mener på dette grunnlag at det ikke er grunn til bekymring at antikorrupsjonsarbeidet er overført til OIOS. Samtidig vil jeg slå fast at dette er et felt vi følger meget nøye.

Norge har vært en av de sterkeste støttespillerne til OIOS, både når det gjelder tildeling av ressurser under FNs budsjettforhandlinger og når det gjelder å skjerme og styrke OIOS' uavhengige mandat. Norge har også spesifikt støttet behovet for å styrke OIOS' etterforskningsavdeling. OIOS har de siste fem årene vært ledet av en tidligere svensk riksrevisor som vi

har samarbeidet nært med. OIOS har under hennes ledelse gjennomført en rekke strukturelle endringer for bedre å sette FN i stand til å avdekke og forfølge korrupsjon og mislighold. Det er nylig opprettet tre sentre (New York, Nairobi og Wien) med etterforskningskapasitet og ansvar for å følge opp mistanke om mislighold i hele FN-systemet.

Det er en stor utfordring å skulle forvalte medlemslandenes bidrag på best mulig måte. Et viktig reformtiltak som Norge har vært sterk pådriver for er behovet for et oppdatert, helhetlig IT-system i FN. Dette er i ferd med å bli implementert og vil kunne bidra til å forbedre intern-revisjonen betraktelig.

Norge vil fortsette å støtte FNs interne prosesser, ressursmessig og normativt, slik at FN blir best mulig utstyrt til å håndtere de store logistiske utfordringene organisasjonen har slik at medlemslandene får mest mulig ut av våre bidrag. Norge kanaliserer betydelige midler gjennom multilaterale organisasjoner, herunder FN, og vi stiller strenge krav til forvaltningen

av og kontroll med disse midlene, for å nå fastsatte mål og unngå misligheter.

Utenriksdepartementet har styrket innsatsen for å forebygge, avdekke og forfølge økonomiske misligheter. Dette arbeidet omfatter bl.a. kontakt med multilaterale organisasjoner, herunder OIOS, for å få en bedre oversikt over hvordan organisasjonene som vi kanaliserer midler gjennom, arbeider på dette feltet. Utenriksdepartementets Sentrale kontrollenhet besøkte OIOS i november 2009 for dette formålet.

I tillegg til direkte kontakt med OIOS om arbeidet med økonomiske misligheter, vektlegges innsats for å gi klarere styringssignaler gjennom Generalforsamlingen og FNs budsjett- og administrasjonskomité (5. komité). Samarbeidet med likesinnede land og likeledes arbeidet med å bygge bro for å bidra til økt forståelse for gode kontrollrutiner i FN er meget sentralt fra norsk side.